Prefaţa celui care ţi se adresează, cu toată iubirea

Dragă cititorule, mai întâi aş vrea să îţi spun că te iubesc. Te iubesc pentru că sunt la fel cu tine şi pentru că te cunosc şi te înţeleg pe de-a întregul. Asta nu înseamnă nici pe departe că sunt de acord cu alegerile pe care le faci ci doar conştient că, atâta timp cât eşti în acel punct al tău, probabil vei alege tot ceea ce, din acel punct, îţi este accesibil. Ştiu sigur că aşa se întâmplă, deoarece exact aşa am făcut şi eu. Nici eu nu ştiam că se poate infinit mai mult, adică practic TOTUL…

Dacă am ales să îţi atrag atenţia pentru câteva momente ale vieţii tale, îţi sunt recunoscător în schimb pentru că ai găsit potrivit să întinzi mâna după acest volum. Se cheamă că, într-un fel, ai intrat deja în rezonanţă cu acest conţinut. Pentru că nimic nu este întâmplător.

Nu aş fi scris niciodată o carte pentru semenii mei dacă nu aş şti că le poate fi utilă, din propria mea căutare. Pentru că suntem mulţi cei care acum suntem foarte aproape de a înţelege pe deplin totul şi această apropiere ne face să căutăm cu febrilitate pe „ultima sută de metri”, dar aproape niciodată nu găsim un ajutor real. Găsim multe lucruri minunate, spuse cândva de oameni care au fost minunaţi dar, se pare că au luat cumva miracolul cu ei. Este şi firesc să fie aşa, ne vom da seama de asta abia mai târziu, când vom înţelege că un adevăr este viu doar în prezent, şi cu atât mai viu în preajma celui care l-a formulat.

Dacă nu v-aş iubi experienţele de viaţă nu aş avea ce va spune, dacă nu aş fi strâns sute de mii de mâini poate la fel, nu aveam prea multe de zis. Dacă eu însumi nu aş fi dorit cu ardoare să ştiu cine şi ce şi cum suntem şi aş fi pus înaintea acestor întrebări oricare altele, nu m-aş fi găsit niciodată în acest punct.

Aşa am ales în viaţa aceasta, bucuria îmi umple acum sufletul şi ştiu că nici o singură secundă din viaţa nu trebuie renegată căci iată, ea întotdeauna te duce exact acolo unde trebuia să mergi.

Aş fi bucuros dacă nu v-aţi îndoi nicio clipă de ceea ce veţi citi, dar ştiu sigur că nu se poate, că mintea limitată asta ştie cel mai bine să facă, pentru a pune reale piedici în calea trezirii noastre. Veţi înţelege probabil că nu este un scop al ei ci o funcţie care derivă din calitatea ei de releu al Conştiinţei Colective pe lângă individualitatea care sunteţi. Şi apoi, ea este gestionarul tuturor fricilor şi limitărilor noastre iar infinitul o sperie foarte tare, prin neprevăzut.

Desigur o carte nu poate fi mai mult de atât şi dacă a reuşit măcar puţin să vă atragă interesul către esenţa voastră atunci şi-a îndeplinit pe deplin misiunea.

Deşi cartea stârneşte reacţii egotice prin conţinut, îndrăznesc să cred că nu vă veţi limita la o atitudine de acest gen în raport cu conţinutul ei. Dacă veţi face aceasta neinspirată alegere, vă sfătuiesc să o faceţi cadou unui prieten, fără a vă mai bate capul cu ea: încă nu a venit momentul vostru pentru a o putea aborda firesc.

Pentru că acest firesc vă va duce către Esenţa care sunteţi, unde Cunoaşterea este practic nelimitată în orice direcţie şi unde deveniţi pentru prima dată propriul vostru stăpân. Atunci când va veni momentul vostru veţi înţelege că, chiar dacă aţi fost genial nu aţi fost mai nimic, din punct de vedere al Cunoaşterii şi înţelegerii. Este o provocare la care vă sfătuiesc cu toată iubirea să răspundeţi, în folosul propriei voastre evoluţii şi al Armoniei întregului din care suntem parte.

Cum poţi să îţi duci experienţă la acest nivel este şi deosebit de simplu dar şi foarte complex, deoarece din punctul în care majoritatea ne aflăm, totul pare foarte complicat şi apoi prea ni se spune că totul este OK şi prea vedem normalitate acolo unde, de fapt, lipseşte cu desăvârşire. În esenţă este foarte simplu, dar aceasta o înţelegi abia după ce ai ales să îţi asumi conştient

responsabilitatea de „centru” al Universului. După ce, renunţând la neînţelegeri şi false valori, vei fi priceput că chiar numai din această poziţie te poţi regăsi, cel ce Eşti cu adevărat, şi vei putea începe să vindeci prin Iubire şi Armonie absolut totul”. Corpul expansionat al Conştiinţei care eşti” va cuprinde în el galaxii întregi şi vei vedea că acest corp se va suprapune peste altele, având „centrul” undeva alături de tine, în nişte semeni de-ai tăi. Vei simţi cu adevărat ce însemna să fii în comuniune cu restul Creaţiei şi vei aprecia exact inteligenta fiecărui atom.

Până atunci, Iubirea mea te va întovărăşi pretutindeni şi, fii sigur, te va ajuta când chiar vei crede că îţi este mai greu.

Cu aceiaşi iubire îmi permit să mă adresez comunităţii ştiinţifice şi celor care şi-au asumat „un rol” în piramidă socială. Şi voi sunteţi semenii noştri, egalii noştri, şi indiferent la ce nivel vă situaţi, „beneficiaţi” la fel de entropia pe care, ca civilizaţie, o generăm. Ceea ce chiar v-aţi asumat în mod special este o fantastică responsabilitate în acest joc, ale cărui reguli depind de aportul şi de deschiderea sau dogmatismul fiecăruia din voi. Voi chiar ştiţi multe din aspectele pe care eu le-am introdus în aceste pagini dar preferaţi să nu le faceţi publice, lăsând impresia celorlalţi că ceea ce au fost învăţaţi chiar îşi păstrează valabilitatea. Mulţi dintre voi ştiu că se merge inerţial, la nivel de civilizaţie, pe un drum alăturat, atât faţă de Cunoaştere cât şi faţă de Adevăr.

Voi sunteţi primii îndreptăţiţi să vă treziţi, căci aţi descoperit de mult piese ale puzzle-ului care nu se potrivesc, iar trezirea voastră va constitui pentru toţi semenii un semnal de trezire. Ei vă privesc permanent şi consideră că, în liniştea voastră aparentă se găseşte certitudinea unui drum corect. Dacă voi aţi afirmat că cunoaşterea este exclusiv instrumentala ei nu vă pot contrazice, din punctul limitat de cunoaştere în care se găsesc. Voi însă ştiţi că nu este aşa şi că **nici nu ar putea fi.**

„POVESTE PENTRU... TREZIT COPIII”.

sau
INCURSIUNE ÎNTR-UN VIITOR DEJA PREZENT

A fost odată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, **Inteligenta Deplină**, pe deplin Conştientă… desigur. Altfel nici nu s-ar putea…

A considerat că acest Deplin şi Absolut pentru Totdeauna ar merita să participe la un joc al Experimentelor… din care chiar şi Absolutul şi Deplinul să crească în Absolutul şi Deplinătatea lor, pentru Totdeauna…

Unii spun că a explodat într-o infinitate de particule, găsind o explicaţie mai aproape de fizicalitatea cu care simţurile noastre ne-au obişnuit… De fapt s-a replicat, că informaţie, în toate Universurile, pline oricum de energie avidă de o informaţie care să o structureze.

Dacă vă imaginaţi o încăpere cu diferite obiecte şi un clopot în mijloc, veţi înţelege că toate particulele vor intra în rezonanţă cu vibraţiile acelui clopot, atunci când el le va emite, indiferent dacă ele se afla în constituţia scaunului, a mesei sau a pereţilor… a aerului din încăpere… Va trebui însă să înţelegem că, clopotul emite şi atunci când nu este acţionat de nimic, dar şi că el permanent **este** acţionat, de tot ceea ce-l înconjoară, indiferent că un privitor este sau nu conştient de aceasta. Tot aşa, este firesc să şi emită permanent, şi nu numai într-o bandă ci şi în multiple armonici. Putem spune „lumi” sau „universuri”… Relaţia dintre el, emiţător, şi particulele receptoare este una **armonioasă**. Acest tip de relaţie este singura care ţine la un loc Creaţia şi pe care absolut nimic din cadrul Creaţiei nu şi-ar putea propune să o conteste, cu o singură excepţie, despre care voi vorbi mai târziu. Această „relaţie” armonioasă, chiar fizic vorbind, este o forţă greu de imaginat, **mai ales dacă nu vrei să fii conştient de ea.**

Putem să ne imaginăm **TOTUL** ca fiind un infinit pachet legat element de element, toate luate câte unul şi

luate apoi că toate, cu o infinitate de aţişoare bine înnodate, stabilind distanţe, locuri, o infinitate de „parametrii” incuantificabili.

Atunci când un singur atom, în veşnică curgere a momentului de acum îşi schimbă poziţia relativă, el angrenează o infinitate de modificări în toate universurile în care vibraţia lui se regăseşte, că armonica… Toate „aţişoarele” cu care se găsea ancorat în curgerea lui s-au rupt instantaneu pentru că, tot instantaneu, altele să fie înnodate…

Cu toate astea, curgerea este permanenta, dinamica interrelaţiilor ce se stabilesc, la fel. Iar curgerea este legica, nimic nu i se poate opune…

Este foarte greu să ne imaginăm un ordin de mărime al particulelor despre care vorbim… **„Cum este sus este şi jos”…** citim mai peste tot… Mult timp am crezut că atomul este particulă elementară şi indivizibila… acum am coborât mai jos, dar încă nu suficient deoarece încă ne referim la particule ale fizicalităţii… Chiar şi superstringul – *ca teorie* tot de fizicalitate tine, deşi pomeneşte de nivel vibratoriu că în formaţie…

Adevărul este şi mai simplu şi situat în afară fizicalităţii. Aceasta este doar un efect, indiferent nivelul ei…

Privim monitorul P.C.-ului şi ne bucurăm de imaginile, textele, playerele video şi audio, muzica de pe hard… Toate sunt atât de frumoase, par atât de reale încât arareori ne mai amintim ce anume sunt ele cu adevărat…

Puţină energie şi multă informaţie, structurata atât de simplu… Biţi şi octeţi, alcătuind programe, fişiere, foldere, etc.

Dacă relaţia cu P.C.-ul devine mai atentă putem observa că între el şi noi există foarte multe interdependente. Miniaturizarea şi curenţii din ce în ce mai mici care vehiculează informaţia în universul lui interior fac că emisiile noastre să perturbe sau dimpotrivă funcţionarea lui. Se poate ajunge până acolo încât el, în dorinţa de a te servi, să-şi creeze pentru câteva momente

un driver „E” virtual, care nu se află fizic în constituţia sa, unde să aibă înmagazinată exact informaţia pe care tu ai şters-o din greşeală. După recuperarea informaţiei, „E”-ul dispare ca şi când nu ar fi fost... Faptul este petrecut, nu este ipoteza...

El vine să confirme iar şi iar un mare adevăr: **în Univers nu există nimic altceva decât energie şi informaţie.** Orice altceva ţine de percepţie, care şi ea este, desigur, tot o rezultantă a unui program informaţional.

Acum vom ajunge la excepţia despre care vorbeam şi anume **omul**. Din toată Creaţia el este singurul făcut „după chipul şi asemănarea Creatorului”. El are atributele Creatorului... Dar trebuie să ne lămurim puţin asupra a ceea ce denumim **om**. Ne-am obişnuit prea mult cu identificarea cu corpul fizic, lucru absolut fals şi deosebit de perdant. Ca să ne întoarcem la P.C., este ca şi când am considera că el este definit de **carcasă**. Caracteristicile unui calculator nu au nimic de-a face cu culoarea sau mărimea cutiei sau forma tastaturii... Dacă la alegerea calculatorului vom cere vânzătorului o cutie şi nu-i vom spune ce să conţină că hard sau microprocesor, placă de bază, video sau sunet nu i-am spus decât ce nepregătiţi suntem... Acum gândiţi-vă ce absurd este faptul că **noi suntem calculatorul dar ne identificăm cu cutia**. Pur şi simplu oglindă, acest „ochiul Dracului” ne joacă cel mai mare renghi cu putinţă. Dar vina nu este a ei, desigur, vina este a minţii noastre limitate, care se bazează pe simţuri limitate şi rezultatul unei astfel de procesări de date eronate nu poate fi decât o cumplită şi amuzantă eroare. Amuzantă însă devine abia după trezirea conştiinţei.

Noi, oamenii, suntem acum din toate punctele de vedere o problemă a Creaţiei. Şi, indiferent punctul de vedere la care facem referire, tot la limitele minţii ajungem. Voi căuta să mă explic.

Să ne imaginăm o soluţie de sulfat de cupru. Pentru a cristaliza putem face câteva operaţii: în primul rând putem accelera procesul plantând în ea un mic cristal sămânţă de

sulfat de cupru. Apoi ar fi indicat să o lăsăm liniştită, fără a o agita. Dacă putem să o şi acoperim atunci o vom feri de impurităţi iar rezultatul va fi că soluţia va cristaliza frumos, cristale regulate şi pure. Dacă vom analiza aceste condiţii vom afla că: *am introdus un pachet informaţional plantând cristalul sămânţă, apoi am lăsat să se armonizeze fără perturbări energoinformaţionale ceea ce avea să devină mănunchiul nostru de cristale.* Făcând acum o paralelă cu ce se petrece la formarea unui corp fizic omenesc, s-ar putea să ne amuzăm puţin. **Cristalul sămânţă, în cazul nostru, este mult mai puţin material, este pur şi simplu o arhivă de „omniscienta şi omnipotenţa" deosebit de compactă, care deţine absolut toată cunoaşterea din toate Universurile**. Aici se afla asemănarea noastră cu Creatorul. Dacă ne-o imaginam că pe o arhivă ZIP, am putea scrie sub ea „Dumnezeu", dar nu scriem nimic. Această minunată arhiva vine ambalată într-un folder gol, pe care scrie Costică sau Gigel, de la caz la caz. De fapt încă nici asta nu scrie, o vor scrie părinţii pe certificatul de naştere abia. Între timp însă, folderul se umple cu **„diverse"**, din cele care nu i s-au întâmplat cristalului de sulfat de cupru… Asupra lui sunt proiectate fricile părinţilor încă înainte de a se naşte. Acestea sunt programe infoenergetice deosebit de puternice, deoarece sunt susţinute de energiile emoţiilor părinţilor, având un puternic caracter deformant. La ele se adăugă cele ale corpului medical care se teme pentru cifrele statistice, apoi sunt proiectate toate nemulţumirile celor pe care un sugar îi poate deranja.

Despre vaccinuri nici nu mă încumet să pomenesc căci ar fi prea multe de spus despre cum ar cristaliza sulfatul de cupru dacă am vărsa o fiolă de noroi în soluţie… Iar caracterul de obligativitate pe care societatea îşi permite să-l dea vaccinurilor mi se pare **un abuz total impardonabil, nedemn de niciun fel de nivel de conştiinţă.** Chiar şi elementarul bun simţ ne avertizează că milenii omul a trăit pe acest pământ fără vaccinuri iar ultimii 50 de ani nu reprezintă absolut nimic la această

scară a timpului. Este o infatuare aroganta cea care legitimează un astfel de abuz, ale cărui urmări nu au practic cum să se cunoască.

Pe măsură ce „copilul” creşte, folderul Gigel se umflă şi el, dar informaţiile care se adună acolo sunt, cu foarte mici excepţii, doar **virusuri informaţionale**. Replici de genul „îmbracă-te că ai să răceşti”, „nu pune mâna că…” şi o infinitate de fraze care încep cu Un… abundă în universul copilăriei, toate având profund caracter limitativ şi fiind proiecţii ale fricilor „celor mai iubiţi dintre Pământeni”, părinţii şi rudele apropiate…

Copilul ajunge în societate, grevat deja la nivel grosier, psihologic, de diferite handicapuri. Nu arareori îşi fac apariţia ochelarii de „miopie”, semn al dorinţei copilului de a se pune la adăpost de aspecte care nu-i fac deloc plăcere sau îi dau un puternic sentiment de insecuritate, de cele mai multe ori generat de universul familiei. Virusările informaţionale adevărate abia acum încep, odată cu naşterea ideii de competiţie… apoi cu cea de proprietate… *Mai cuminte decât, mai deştept că, mai frumos, mai puternic, mai mare*, tot felul de nimicuri irelevante dar care au un profund caracter deformator. Apoi „găletuşa ta”, „maşinuţa ta”, „mămica ta” şi înşiruirea nu mai conteneşte până la finalul evoluţiei terestre. Desigur acum vorbim de maşina ta, vila ta, parcela ta pe Lună…

De cele mai multe ori, când priveşti rezultatul cristalizărilor îţi vine să lăcrimezi. *Fiinţe profund temătoare, care nu au nimic mai bun de făcut decât să plece ochii în jos şi să fie efect de efect de efect*. În bălmăjeala informaţională din folderul Gigel, nici dacă ai şti că trebuie să cauţi şi tot nu ai mai găsi arhiva pe care oricum nimeni nu a scris vreodată „Dumnezeu” şi nici nu te-a atenţionat că ea se afla acolo… Aşa că nu cauţi, mergi din iluzie în iluzie către destrupare, în cel mai fericit caz cu o linişte oarecare legitimata de un „mi-am făcut datoria” sau „nu am făcut rău nimănui”, chipurile valori pe care societatea sau biserica le mai predică pe ici pe colo…

Amuzant însă este că nu ai venit aici pentru „a-ţi face vreun fel de datorie” şi la fel de amuzant că nu există nimic bun sau rău pe care să-l poţi face cuiva altuia decât ţie, dacă alegi să le pui astfel de etichete…

Până aici nu am făcut decât să schiţez uşor nişte aspecte din cele ce ţin de „problematica om”… Privit în ansamblu, *totul este mult mai dezastruos*… Spuneam despre interrelaţiile care există între toate elementele în cadrul Creaţiei. Despre aţişoarele care leagă fiecare aspect din **ÎNTREG**, făcând ca el să-şi merite numele. Nu există atom care să dea din picioare sau coate şi să spună că locul lui nu e acolo, deşi Inteligenţă se regăseşte la nivel chiar subatomic.

Absolut singurul din toată creaţia care generează dizarmonii şi încă majore este omul. Iar asta este cu putinţă din două motive. Primul ar fi acela că, din toate atributele aflate în Arhivă, unul singur se lansează automat şi anume capacitatea de a crea. Al doilea motiv ar fi acela că este „proprietar de „sau „proprietate a „unei minţi limitate, echipament cu funcţie limitată şi incapabil de a procesa mai mult decât adevăruri limitate ale acestui plan dens şi limitat şi el. Această minte limitată este terminal – dacă agreaţi comparaţia – al egregorului colectiv sau conştiinţei colective, spaţiu informaţional deosebit de viciat. Calitatea informaţiei depusă acolo de toate entităţile trecute prin acest plan se vede bine după rezultate şi poate fi dedusa din calitatea vieţilor petrecute aici, pe pământ, de majoritatea.

Creativitatea seamănă cu o bombă pusă în braţele unui copil care habar nu are ce este aia… El se va apuca să o arunce jos şi să o rostogolească, amuzându-se. Atunci când nu eşti conştient de ceea ce ai în braţe, pericolul este evident. La fel stau lucrurile şi cu capacitatea de a crea…” realităţi”. Noi ne creăm propria realitate inconştient şi apoi blestemam „Cerul pentru ceea ce ne-a dat”. Cum ajungem la astfel de performante este simplu de înţeles: **Creatorul Este Iubire** şi ca atare **Creaţia este Armonie**. Noi oamenii suntem FRICI iar rezultatul este contorsionat

şi dizarmonios. Desigur primii afectaţi de această „creaţie” noi vom fi, dar în cadrul interrelaţiei cu tot restul Creaţiei, afectam întreaga Armonie Universală. Frumos este însă faptul că nu ştim…

Dar de ce am ajuns să fim frici şi nu Iubire?… Mai întâi pentru că mintea limitată procesează deformat nişte realităţi. După ea Iubirea este slăbiciune, căci nu vrea să accepte **Forţa Iubirii care susţine întreaga Creaţie**. Ea are senzaţia că duritatea de comportament sau rigidităţile, acutele de vreun fel au darul de a impresiona, deşi orice copil sau orice câine, percepe frica omului ca pe o dovadă de slăbiciune şi le şi taxează ca atare.

Dacă analizezi cu atenţie, **peste 85 % din concluziile minţii limitate sunt false**, începând cu relaţia cu temperaturile mediului ambiant şi terminând cu aşa-zisa „alimentaţie”. Cel mai amuzant însă mi se pare că lucruri pe deplin probate timp îndelungat nu au nicio relevanţă în faţa ei. Ca exemplu aş lua **bretarianismul**: sunt pe planeta peste 10.000 de oameni care au renunţat la a se mai „hrăni” cu ceva, care trăiesc mult mai bine şi se găsesc în condiţii de sănătate mult superioare celor pe care le aveau pe când se „hrăneau”. Ştiam că un experiment confirmat de trei ori devine lege şi totuşi 10.000 de experimente de această importantă nu au suscitat interesul nici măcar cât o partidă de fotbal. Pe majoritatea dacă îi întrebi, nici nu au auzit termenul, deşi s-au scris cărţi traduse şi la noi, au fost difuzate şi interviuri la televiziune… Dar să vedem cam ce ar fi „hrana”…

După ştiinţa mea nu există vreun atom care să mănânce ceva şi nicio constelaţie sau sistem solar. **Cum e sus este şi jos**, nu?! Noi însă suntem undeva între sus şi jos, poziţie care probabil ne conferă calitatea de **„excepţie”**… Vom vedea cât de logic este acest „statut”…

Dacă în intragă Creaţie nu există decât energie şi informaţie atunci şi noi, în ansamblu şi pe particule suntem tot **energie modulată de informaţie.** Bănuind că nimeni nu s-ar gândi să creadă că energia are nevoie de

hrană, mai rămâne ideea că informaţia ar avea nevoie de energie suplimentară pentru a exista, gând stupid, demn de o minte limitată… Mă şi amuza ideea de a turna o farfurie de ciorbă peste hardul P.C.-ului la care scriu, de teamă să nu se piardă preţioasele mele cuvinte din lipsă de energie… (*Sper să mai funcţioneze după ce am scris această glumiţă*)… La manieră mai sobră, cum răspunde mintea noastră limitată la provocarea lansată de cei minimum 10.000 de inşi?! Vă spun eu cum, va zice că sunt nişte nebuni şi va prefera să le conteste existenţa, deoarece această provocare spre nelimitare o sperie… Aşa începem să facem cunoştinţa cu minunea pe care craniul nostru o adăposteşte, mirându-ne necontenit de ce folosim doar 5 – 7% din disponibilităţile ei…

Atunci când chiar te decizi să te trezeşti şi începi să „faci cunoştinţa cu tine însuţi”, surprizele nu mai contenesc… Chiar pot spune că ai ocazia să faci nişte descoperiri absolut incredibile, care ulterior te vor uimi prin firescul şi evidentă lor, dar de care nimeni nu este conştient.

Toţi ştim cam ce este un receptor radio… Poate chiar şi un emiţător. Dar nimeni nu înţelege că funcţionam exact ca un emiţător-receptor radio. Că ne acordăm pur şi simplu vibraţia după dorinţă şi explorăm „realităţi” specifice frecvenţei benzii la care suntem acordaţi. Fără să vreau am experimentat cu soţia o „realitate”.

Plecăm către o reuniune a unor fiinţe interesate de spiritualitate, unde aveam numeroşi prieteni. Că niciodată, parcă pentru a ni se sublinia ceea ce aveam să „descoperim”, am mâncat foarte serios înainte de a pleca de acasă… Se poate spune că eram îmbuibaţi. Drumul a durat cam jumătate de oră. Acolo ne-a întâmpinat o prietenă care ne relata faptul că, de o săptămână postea sever şi că „se simţea bine”. În următoarele trei minute am fost loviţi de-a dreptul de o foame cumplită, şi eu şi soţia… De fapt ce se întâmplă? Acea prietenă se ambiţionase să postească sever pentru a-şi dovedi ceva anume, lipsit de importanţă. Era o hotărâre a minţii ei care guverna

universul care ea era. Ca atare, pentru mintea ei era o cucerire şi o satisfacţie care o împiedica să simtă foamea, „realitate informaţională a întregului ei univers”, reprimată însă de minte. Noi, fiind „deschişi” comunicării cu ea, ne-am acordat instantaneu nivelului ei vibrator şi am primit din plin informaţia pe care totul din ea o emitea cu disperare. Dacă ea ar fi acţionat cu o motivaţie mai înaltă şi din adevăratul centru de comandă, nu din minte, nu ar fi ajuns la acest rezultat. Bretarianismul este o realitate minunată dar la el nu se poate ajunge din minte, deoarece, mai devreme sau mai trarziu universul care eşti nu mai suporta represiunea şi se revoltă. Pentru că, da, o fi el bretarianismul realitate dar şi moartea prin inaniţie este la fel de reală. Ţările subdezvoltate o probează din plin…

Mintea limitată se va întreba cum este posibil să coexiste două astfel de adevăruri perfect opuse. Răspunsul este simplu şi la fel de real: **depinde ce „pachet informaţional” se găseşte în spatele** renunţării la „hrană”. Dacă motivaţia este de iubire şi aflare a nelimitării totul decurge absolut firesc şi devii mult mai puternic, pe multiple planuri. Dacă, din contră, trăieşti teamă că nu vei avea ce mâncă şi îţi este impusă, dinăuntru sau din afară această situaţie, destruparea este un rezultat firesc. Dacă vom analiza din punct de vedere strict informaţional lucrurile, vom vedea că sunt destul de coerente.

Cunoaşterea adevărată a ajuns periculos de trunchiată chiar şi pentru adevăraţii căutători. Postul poate fi deosebit de util dacă nu este dublat de frustrare, dar dacă acest aspect nu se cunoaşte răul este incuantificabil. Regimul terapeutic al lui Oshawa este deosebit de eficient, practic el poate rezolva toate cazurile de cancer şi este destul de logic să fie aşa. Problema este însă că, cei aflaţi în faze terminale şi care au tot fost supuşi la diferite cazne terapeutice, prefera să renunţe decât să înţeleagă superior şi să se priveze timp de 40 de zile de orice hrană.

Dar, vorbind de sănătate, boala şi acte terapeutice, să

vedem cam ce ar fi boala. Dacă suntem receptoare perfect acordabile la o bandă foarte largă de frecvenţe, de ce anume alegem frecvente unde se manifestă vibrator (informaţional) astfel de „realităţi”?! În primul rând din **necunoaştere** aş spune, şi mai completez cu ceva: **programată, cultivată asiduu la scară planetară.**

Suntem energie modulată vibrator de informaţie şi nimic altceva, chiar dacă oglindă şi simţurile ne acreditează o altfel de „realitate”. Cam **c**e anume se poate îmbolnăvi, energia sau informaţia? Presupunând că suntem de acord că energia este OK, mai rămâne să ne aplecăm asupra informaţiei. Ea nu se poate „îmbolnăvi” ci doar poate fi înlocuită de pseudoinformaţie sau informaţie viciată. Dar acest lucru se întâmplă frecvent cu computerele noastre şi totuşi nu le aruncăm, dezinstalam programul viciat şi-l reinstalam pe cel original, nevirusat zicem noi.

Dacă ştim cât este de simplu şi de lipsit de dramatism, de ce oare dramatizam când noi devenim computerul virusat?!

Desigur **pentru simplul motiv că nu ştim cine şi ce suntem**. Cu alte cuvinte, ne place sau nu, **din inconştienţă**, din gravă identificare cu ceea ce vedem în oglindă şi din frici induse din afara noastră. Pentru că racordarea la anumite benzi de frecvenţa vă spuneam că se face deosebit de simplu, aşa cum schimbi postul la orice radioreceptor, **dar pentru a o face trebuie să fii conştient de faptul că aşa stau lucrurile.** Acest adevăr odată ţi l-ai ascuns singur, rătăcind arhiva arhetipala prin mereu mai aglomeratul folder Gigel, apoi îţi este mereu reprogramată frecventa din afara ta pe toate căile posibile şi vă asigur că sunt deosebit de multe.

Mintea limitată ia notă de apariţia unui nou medicament cu bucurie şi această apariţie îi este adusă la cunoştinţa printr-o infinitate de cai, reclame afişate, spoturi publicitare, pliante. Toate *spun minţii câtă grijă acorda nu ştiu ce structuri stării tale de sănătate iar ea o ia ca atare şi se bucură*... În realitate este cea mai

infailibilă şi draconica modalitate de a te ţine acordat pe frecvenţele joase, specifice apariţiei informaţiilor referitoare la boală, la care tu te (r) acordezi. Ca urmare boala se va manifesta, mai devreme sau mai târziu, alimentată de energia contorsionată a fricilor noastre. Odată declanşată, ea se va croniciza prin proiecţiile mentale ale celor din jur, din „grijă pe care o au faţă de tine”. Rezultă o furtună informaţională din care chiar şi un avizat se poate retrage cu mare greutate, cu atât mai mult cu cât „boala” face parte din rândul celor etichetate că „grave”...

În ceea ce priveşte fumatul, desigur nu este un obicei firesc dar victimele făcute de tutun sunt convins că sunt mult mai puţine decât cele făcute de mesajul „fumatul dăunează grav sănătăţii”, mesaj apărut cu obstinaţie pe toate căile posibile. Acesta este un adevărat program informaţional de distrugere în masă şi este etichetat desigur de mintea limitată drept o dovadă a grijii pe care Consiliul Europei o manifestă faţă de toţi membrii sau încă nemembrii săi.

Nu este nevoie ca un virus ucigător să scape de sub control şi să decimeze întreaga planetă. Dacă oricare din noi va inventa o denumire sugestivă pentru o nouă maladie şi va povesti numai la 10 inşi despre ea, ne putem aştepta ca în şase luni un sfert din populaţie să dispară. Laboratoarele din lume vor sfârşi prin a-l izola pe împricinat pe o lamelă de microscop şi disponibilităţi imense vor începe o „ofensivă” reală împotriva unei glumiţe informaţionale. Aceasta este „lumea în care trăim”, sunt pe planeta **forţe pe deplin conştiente** de această stare de lucruri şi care au grijă să asigure o regie de înalt nivel în propriul lor interes.

Ceea ce eu afirm aici este pe deplin verificat şi rezultă din cunoaşterea dobândită în maniera cea mai simplă: căutarea arhivei din folderul Gigel şi dezarhivarea ei. Ea se afla dintotdeauna la dispoziţia fiecăruia din noi, **fără ea nu am exista.** Ea a fost cristalul sămânţa din momentul întrupării noastre. Dar suntem prea preocupaţi

de „lucruri importante” pentru a avea timp de ea… Trebuie să tot facem câte ceva, pentru a tot dobândi câte ceva, că asta să ne pricinuiască cine ştie ce stări iluzorii.

Realitatea spusă dintotdeauna de înţelepţi sună invers, dar ce contează! Ei erau **doar bieţi înţelepţi, simplii iluminaţi,** cine are timp să-i creadă sau să-i înţeleagă… Iar dacă chiar se dovedesc prea virulenţi şi devin incomozi, crucificarea este o soluţie tocmai bună pentru rezolvarea lucrurilor. Totul este să fim lăsaţi să dormim, chiar dacă civilizaţia actuală mai are zile numărate… Ei au spus că totul este, că nu trebuie să facem nimic. Verbul omului este **A FI**. Este verbul care rezultă din dezarhivarea omniscientei şi omnipotentei din folderul Gigel… Din starea de a fi omul poate crea realităţi, conştient, lucrând doar cu informaţia, necum cu târnăcopul. Fizicalitatea se supune firesc, dacă ceea ce gândim se înscrie în legile Armoniei Universale. Dacă nu se înscrie şi alegem barosul că unealtă, este o alegere la care, măcar formal, avem dreptul dar există un ciclu cauză-efect căruia nu ne putem sustrage. Este o iluzie că Dumnezeu ne pedepseşte, o legendă ca oricare alta. **Pedeapsa este conţinută în chiar gestul nostru, ca manifestare dizarmonică generatoare a unui lanţ întreg de dizarmonii. Este simplu.**

Tot ceea ce trăim în acest plan este o iluzie, căci pleacă de la iluzoria percepţie conform căreia noi suntem corpul nostru… Apoi, căutând să obţinem efecte vizibile în acest plan dens şi neînţelegând că, pentru a se manifesta aici, cu slaba noastră coerentă, o intenţie are nevoie de timp, din nerăbdarea necunoaşterii producem foarte multe dizarmonii care se vor răsfrânge în principal asupra noastră.

Asist clipa de clipă la manifestările lipsite de orice sens ale semenilor mei şi mă întreb mereu unde or fi dorind să ajungă… De ce nu trag o secundă aer în piept înainte de a face o năzbâtie, poate şi-ar găsi timpul să observe şi să nu o mai facă… *Până unde vor escalada, de-o potriva cei* ***care au*** *cu cei care* ***şi-ar dori să aibă****, goană*

iluzorie după proprietăţi, averi, bunuri... Este oare atât de greu de înţeles că nu suntem proprietari nici asupra corpului fizic, iar deţinerea lui limitată nu face decât să demonstreze **cât de nepricepuţi administratori suntem**! El a fost proiectat perfect, indestructibil şi noi l-am adus la uzuri şi deteriorări inimaginabile. Cu chiu cu vai, în stări avansate de decrepitudine, câte unul ajunge la 90 de ani tereştrii. Restul părăsesc planul destrupându-se şi uitând vârstele matusalemice la care aveau posibilitatea să ajungă...

Când corpul nostru moare, ce anume moare, energia sau informaţia?! Oare nu cumva minţea limitată produce informaţia care taie legăturile energetice fireşti şi duce la destrupare? Desigur **acesta este procesul** şi oricine s-a aplecat puţin asupra unui suferind a priceput că acolo se manifestă dezechilibre info-energetice. Oare ce anume poate produce anomalii energetice decât o informaţie şi cine guvernează universul informaţional al corpului nostru fizic dacă nu minţea limitată, şi ea produsul acestui plan dens...

Acestea sunt singurele lucruri care ar trebui să ne preocupe acum când doar câteva sute de zile ne mai despart de soarta avută că Atlanţi... Încă s-ar mai putea face ceva pentru a lungi termenul sau a atenua urmările. Acel ceva însă nu poate fi făcut decât după ce ai dezarhivat, fiecare în parte. Fiecare trebuie să devină un mare generator de armonie şi echilibru şi, prin dezvoltarea conştientă a structurilor sale subtile să ajungă să susţină armonia în galaxii întregi. Este sigură cale care există... Şi **este reală!...**

Sunt absolut o infinitate de lucruri pe care aş dori să vi le spun, poate-poate această povestire va reuşi să trezească. Este vorba de trezirea conştientei conştiinţei, care nu este altceva decât **adevărata noastră identitate**, un corp energo-informational din cele considerate a fi sub tile... Este un corp cu o capacitate infinită de a se dezvolta, apt de a cuprinde în el universuri întregi, cu tot ce există – energie şi informaţie în ele.

Atunci când această „lucrare” a fost împlinită, nimic nu mai este aidoma cu ceea ce ai cunoscut înainte. În primul rând pentru că simţi şi devii conştient că absolut tot ce se petrece nu numai „în jur” dar şi pe planetă sau în galaxie **se petrece nu undeva, ci chiar în tine, în cadrul „corpului tău”**... Te simţi responsabil şi participi activ şi conştient la guvernarea Armoniei Universale în tot spaţiul pe care simţi că exişti. Abia atunci afli cu adevărat sensul Principiului Unicităţii, Legea Lui Unu sau mai simplu, cum noi Una suntem...

Legile dar şi convenţiile sau convenienţele statutate de om îţi apar în toată micimea sau injusteţea lor, nu mai ai cum să te subordonezi lor ştiind bine ca ele ţi se subordonează, frică a dispărut demult, ai şi uitat că a existat cândva... Există riscul de a nu mai putea înţelege prea bine de ce oamenii aleg experienţe de viaţă absurde, începi să uiţi că şi tu ai fost acolo... Pe de o parte aştepţi să mai crească, pe de altă ştii că nu prea mai au când să o facă...

Multe din cele ce le-ai trăit au dispărut, nu mai cunoşti durerea fizică dar nici alta, ştii că celulele tale nu mai mor şi nu mai îmbătrânesc, mănânci numai dacă vrei şi apă chiar ai uitat că beai odată... Mai persista unele percepţii senzoriale, nu multe însă, nu prea mai ai preferinţe, mirosul se acutizează, auzul la fel... Atenţia devine Stare de Atenţie, instrument de lucru.

Am preferat mult prea multe milenii să considerăm Divinitatea exclusiv exterioară nouă, am fost prea mici probabil pentru a ne asuma responsabilitatea de a fi conştient Cauză şi nu Efect, am tot arătat cu degetul în afara noastră sau în sus... Dar a venit vremea să ne maturizăm, să ne asumăm responsabilităţi conştiente sau să renunţăm la acest plan, pe care nimic nu-l va mai putea susţine... A venit momentul să fim mai treji decât aproapele nostru şi să-l ajutăm şi pe el să se trezească, să-i arătăm înţelegerea şi compasiunea noastră, nu să-l tot împricinam... Să-i lăsăm lui iluzia nevoii, dacă chiar ţine la ea şi să-i arătăm că se poate şi fără ea... Să-i cedăm

bucăţica „noastră”, de care am devenit conştienţi că nu avem nevoie, până devine şi el conştient şi o cedează altuia, mai adormit decât el…

Acesta este timpul pe care îl avem de traversat şi majoritatea dintre noi, când am ales să ne întrupam, ştiam că venim să salvăm acest minunat plan dens, loc al experimentelor minunate… **Acum am uitat şi de trezirea noastră depinde totul.** Mai sunt zile, dar ar mai fi timp, încă… **Bună dimineaţa, copii!** Octav 11.09.2003

POVESTE PENTRU…
TREZIT COPII
II

Spuneam mai sus despre **iluzii**, despre ideea atât de înrădăcinată de **proprietate** şi aş dori să vorbesc despre toate astea… Cu atât mai mult cu cât, cei mai hotărâţi căutători în aflarea adevărului, aici simt cel mai acut strânsoarea cleştelui, o bună bucată de vreme. Acest „timp” variază de la caz la caz, dar **oricum este dur… deci lung** şi are parcă menirea de a te întoarce din drum. Am cunoscut mulţi care au sfârşit cu căutările înghesuiţi de neînţelegerea acestor aspecte…

Atunci când ajungi să înţelegi şi să trăieşti ca pe o realitate cotidiană percepţia faptului că informaţia este singură „realitate”, care, structurând energia, creează absolut toate aspectele din toate domeniile, atât perceptibile cât şi dincolo de limitele percepţiilor noastre de vreun fel, **Creaţia** îţi apare în adevărata ei măreţie. Priveşti un microcip şi te minunezi câte funcţii este el capabil să coordoneze fără greş, dacă chiar banalitatea serviciului pe care el îl face nu te-a făcut să-i uiţi existenţa în cadrul ansamblului în care funcţionează… Avem ceasuri care costă cât două pâini, cu baterie cu tot şi funcţionează doi ani… Şi totuşi microcipul din ele incumba multă informaţie referitoare la mulţi parametrii: conduce atât frecventa cât şi funcţiile legate de afişare, are facilităţi de programare etc… El măsoară totuşi milimetrii pătraţi iar

volumul informaţiei este absolut insignifiant raportat la Omniscienta arhivata în Cristalul Sămânţa care este esenţa noastră şi care, practic nu are dimensiuni în această „Lume”.

Când universul interior al microcipului, tehnologia de obţinere, îţi sunt măcar vag cunoscute realizezi că minunea care el este şi cele pe care el apoi le generează sunt rezultate fireşti ale unor relaţii matematice exprimate în formă grafică şi suprapuse tehnologic, strat peste strat… Astfel el devine **minunat de banal**, dacă mă pot exprima aşa… Poţi face abstracţie de existenţa lui iar dacă bateria din ceas se termina nici nu te mai oboseşti să pui o alta, iei altul şi pe el îl arunci…

Ceea ce aş vrea să subliniez este faptul că **noi ştim** – la un anumit nivel**cât de importantă este informaţia** şi credem că ştim şi toate modalităţile de stocare sau vehiculare a ei. Realitatea însă este cu totul altă, noi alegem să conştientizăm, fiecare în parte, **doar anume părţi accesibile nouă** ca nivel de înţelegere sau mijloace de orice altă natură… Iar ca civilizaţie am ales să fim total lipsiţi de cunoaştere în ceea ce priveşte nivelele elementare la care se manifestă inteligenţa sau cum este distribuită informaţia sau se stochează ea… Pentru a da un exemplu, cei mai mulţi utilizatori încă apelează la casetofon pentru a asculta muzica preferată, în ciuda tehnologiei lipsite de fiabilitate şi calitate, deşi înregistrările digitale pe suporturi mai noi coexistă tehnologic cu primele, la costuri sensibil egale… Este o opţiune care operează şi care este funcţie de nivelul de înţelegere.

Revenind la temă pe care mi-am propus să o abordez, privită de la acest nivel de înţelegere ea **nici nu există ca problematică**… Energia Este pretutindeni, chiar ar fi dificil de obţinut un spaţiu lipsit de energie, iar informaţia care să o structureze se afla la dispoziţia noastră dintotdeauna, în arhiva din folderul Gigel, despre care discutăm mai sus puţin… Ca atare, **dacă chiar doreşti, poţi obţine orice „proprietate”, creând-o ca realitate**

în fizicalitate. Va trebui însă să cunoşti cum să o faci, apoi cunoaşterea respectivă **să-ţi mai permită să doreşti** crearea acelei „proprietăţi” şi mai apoi să nu uiţi că, din punctul fizic unde te afli va fi necesar să ai puţină răbdare pentru că „realitatea” respectivă să se manifeste… Ar mai fi de adăugat că trebuie să rămâi consecvent şi coerent centrat pe ceea ce ţi-ai propus să aduci în plan fizic… iar acel ceva, este necesar să fie hrănit cu **iubirea** şi nu cu **fricile** tale…

Să analizăm puţin lucrurile. Armonia Universală şi legităţile ei matematice intrinseci fac ca între ceea ce cunoşti şi ceea ce trăieşti ca ansamblu „dorinţe, nevoi etc”, să existe o relaţie permanentă. Doar o cunoaştere limitată face că mintea limitată să cunoască iluzii ale nevoilor. Aici însă trebuie adăugat ceva **foarte important**: a cunoaşte în minte şi a cunoaşte că trăire sunt două realităţi bine distanţate una de alta… Da, eu v-am adus la cunoştinţa acum acest aspect dar asta nu înseamnă decât că, prin intermediul intelectului, aţi luat la cunoştinţa de ceea ce eu am spus. Ca atare puteţi spune că aţi aflat cum stau lucrurile, în cazul în care mintea voastră nu vă va convinge că sunt nebun şi spun doar inepţii…

De aici şi până la a cunoaşte că aşa stau lucrurile este exact distanţa necesară pentru că voi înşivă să vă luaţi responsabilitatea experimentului personal şi să vă aduceţi în realitatea voastră internă că trăire ceea ce eu doar v-am relatat. Este o diferenţă, cred eu… Este exact motivul pentru care acest plan dens există: locul minunat unde avem posibilitatea de a experimenta prin trăire concepte altfel abstracte, care oricum se regăsesc arhivate în folderul Gigel dintotdeauna, ca şi concept teoretic.

Aici voi face o paranteză pentru a adăuga o observaţie: cel care crede – desigur din frici indusecă viaţa trebuie evitată de teamă aspectelor ei „neplăcute” face cea mai gravă eroare: nu pentru asta am venit în corp fizic. Nu poţi cunoaşte gustul lacrimilor dacă nu ai plâns măcar o dată, nu poţi cunoaşte nimic cu adevărat dacă nu ai trecut prin experienţa respectivă… Da, dacă chiar crezi că pentru

asta ai venit în corp fizic, poţi sta pe margine şi să te tot uiţi la ceilalţi, spunându-ţi că eşti mai isteţ şi ai priceput şi fără implicare de vreun fel, dar este fals: aşa cum gustul lacrimilor nu îţi devine accesibil decât după ce ai plâns, la fel este cu orice aspect. Prin **trăirea lui**, oricât de frustrant sau dureros ar părea minţii pe moment, evenimentul respectiv **te îmbogăţeşte**. Ceea ce nu înseamnă, în niciun caz, că trebuie să reiei un experiment mereu de la capăt ci, dimpotrivă, l-ai înţeles şi l-ai depăşit, mergând către un altul, de regulă de un nivel superior. Doar ai devenit mai pregătit, în urma experienţelor anterioare… Acest **firesc al evoluţiei în plan terestru** este însă boicotat de minte din tot felul de motive, toate având în spate fricile. Parte din ele se datorează funcţiei minţii limitate de releu al egregorului colectiv, parte din dorinţa minţii limitate de a se feri de noi probleme, în ideea falsă că o realitate a unui moment poate fi aceiaşi şi în momentele următoare.

Securitatea pare minţii ca provenind din ceva static, fără ca ea să realizeze cu adevărat că, în curgerea generală, static nu există şi nici nu ar putea exista, iar dacă chiar ar fi cu putinţă, energiile cheltuite pentru acest static ar fi mult mai mari decât cele necesare pentru a face faţă curgerii generale.

Experimentând tot felul de „realităţi” ale planului dens, te găseşti la un anumit nivel de înţelegere. Dacă nivelul de înţelegere ar fi foarte ridicat, majoritatea experimentelor nu ar mai putea avea loc. Este firesc să fie aşa, după cum firesc este ca un copil să fie fascinat de un castel de nisip în timp ce un om matur, care poate a devenit chiar arhitect sau constructor, să aibă alte nivele ale „realităţii” că fascinaţie.

Pe măsură ce ai experimentat intens şi apoi ţi-ai mai amintit şi de experimente avute în alte încarnări, care te fac să ai sentimentul cunoaşterii şi a ceea ce nu ai trăit în această viaţă, aria experimentelor de interes se îngustează şi începi să urci, ca nivel de înţelegere, în planuri superioare (geometric vorbind), de unde perspectivele

sunt altele. Aşa se face că ai plecat de la a-ţi dori o găletuşă, ai trecut apoi prin tot felul de alte „nevoi sau necesităţi”, pentru că, mai apoi să înţelegi că toate au fost iluzii ale minţii şi ale momentului tău respectiv. Când te apropii de înţelegerea Absolută afli cu uimire că chiar nu ai nevoie de nimic. Dar pentru acest nivel de înţelegere chiar trebuie să fii hotărât. Altfel iluziile nevoilor proiectate de minte te însoţesc până la destrupare.

Nu trebuie însă să neglijăm un aspect. Cunoaşterea acumulată în vieţi anterioare este o realitate foarte materială uneori şi am să vă relatez cazul unui băieţel de 8 ani, venit cu mama sa de la mare distanţă, aceasta fiind biolog şi temându-se că nu cumva, prin placenta, să fi trans mis fătului virusul hepatitei de care ea suferea. În timp ce vorbeam cu mama, copilul s-a ridicat din fotoliul său şi a pornit să exploreze cu pălmitele sale structurile minipiramidale aflate în număr mare pe biroul meu. După ce le-a „măsurat” pe toate cele 10 – 12 de la o distanţă de experţ, s-a retras trei paşi şi ne-a întrerupt hotărât, decretând: „Aceasta lucrează cel mai puternic”. Desigur a indicat corect, o ministructura din cuarţ brazilian.

Vă puteţi imagina chipul mamei, care nu ştia nimic despre piramide şi care ştia bine că nici copilul nu avea de unde şti de ele. Desigur pentru cel aflat în situaţia acelui băiat **iluziile nu mai pot fi aceleaşi,** el chiar nu s-ar mai putea îmbolnăvi deoarece în vieţi anterioare a fost un iniţiat şi gradul de transparentă al minţii este destul de ridicat acum pentru **a-i mai permite astfel de experienţe**...

Noi ne privim unul pe altul şi, când ne convine ne considerăm realităţi distincte, când ne convine spunem şi credem că suntem toţi la fel. De fapt noi chiar **UNA SUNTEM,** dar diferenţele pot fi majore, funcţie de gradul de conştientă al conştiinţei. Acel minunat băiat care şi-a lăsat mamă fără replică va avea mari probleme în înţelegerea evoluţiei semenilor lui în acest plan, totul i se va părea absurd şi se va adapta foarte dificil, probabil **obligându-şi apropiaţii să-l accepte aşa cum este**.

Am abordat, aşa cum este şi firesc, **nevoia** de la sursa ei, desigur aceasta fiind **iluzia minţii**. Pentru că ştiu că mi se va reproşa dacă rămân doar aici, voi vorbi şi de la nivele mai joase. Să ne imaginăm o familie numeroasă: copii, părinţi, bunici, etc. În economia familiei există o balanţă de intrari-iesiri de valori materiale (bani), care, pe unitatea de timp (luna, an) ar fi de dorit să se menţină echilibrată. La acest echilibru, de regulă veghează unul din membrii familiei, mai înzestrat pentru genul acesta de preocupări şi mandatat de ceilalţi să o facă. La nivel de stat lucrurile ar trebui să se regăsească şi ar trebui să fie valabil pentru toată societatea umană.

Dacă în familie cel ce guvernează este de cele mai multe ori de bună credinţă şi veghează la o repartizare judicioasă a valorilor, în organizările sociale aflate la nivele mai ridicate, lucrurile nu mai stau la fel. Aici operează concurenta, relaţiile sunt reglate de norme, reguli şi legi pe care cei ce le fac le apară şi le impun prin orice mijloace, scopul fiind nu o pretinsă balanţa economică ci doar acumulările de „bunuri materiale” ale unora în defavoarea altora.

În acest joc, vinovaţi de dizarmonii sunt şi unii şi ceilalţi, deoarece deopotrivă **au uitat cine sunt cu adevărat şi îşi permit atât unii cât şi ceilalţi să se regăsească în poziţia respectivă.** Nu poate exista stăpân dacă nu are sclav, deci sclavul îi dă dreptul stăpânului de a exista. Trebuie înţeles foarte bine că **piramida socială este o realitate atâta timp cât nu există individualităţi puternice.** Ea nu este o realitate fără de care nu se poate, nu a existat întotdeauna şi nu va dăinui mereu. Ea se legitimează tocmai prin iluziile nevoii, întreţinute foarte calificat de cei ce conduc destinele umanităţii…

Condiţionarea minţii are loc la fel de bine în orice operaţiune de dresaj. Animalul care se dresează nu are neapărat nevoie de bucăţica de zahăr pentru a exista, dar prefera să facă giumbuşlucuri pentru a o primi. Exact acesta este mecanismul de condiţionare a minţii care este

folosit şi cu oamenii, fără ca ei să se opună în vreun fel. Se poate spune chiar că le face plăcere.

Marea majoritate a lucrurilor pe care oamenii le consuma sau achiziţionează sunt în mod clar şi de la mare distanţă inutile. Asta în cel mai bun caz, dacă nu cumva le sunt chiar ostile sau dăunătoare şi ei, de regulă cunosc asta. Şi, deşi aşa stau lucrturile, se înregimentează şi accepta de bunăvoie un loc chinuit în piramidă socială, deoarece acel loc le dă dreptul de **a avea** te miri ce nimicuri. Acest loc însă înseamnă foarte multe aspecte: pentru a-l păstra renunţi de bunăvoie la foarte mult timp din viaţa ta, cel puţin la o treime din viaţă. Apoi renunţi la dreptul de a avea o opinie a ta, o poziţie detaşată, trebuie să o adopţi pe cea solicitată de poziţia ta din cadrul piramidei. Dacă eşti cuminte, ai dreptul să priveşti în sus şi să speri că, atunci când unul din cei aflaţi la etajul imediat următor iese cumva din joc sau urca el însuşi un etaj mai sus, locul lui va fi ocupat de tine... Este încă o bucăţică de zahăr care ţi se arata mereu, până şi tu ieşi din joc cumva, făcând loc altuia... Va amuză ce vă spun?!... Să continui?

Este o iluzie în plus cu aşa numita „pătura de mijloc”, chipurile oameni liberi, micii întreprinzători. Aceştia se mint singuri că, dacă se trezesc când vor şi îşi reglează de capul lor agenda zilnică, ar fi chiar liberi. În realitate ei sunt cu adevărat cei care ar putea să iasă cel mai uşor din piramidă şi care se apropie mai mult de nivele de conştiinţă conştientă şi, ca atare, **„sunt lăsaţi”** în această iluzie. Este acea zonă aparent căldicica a experienţei umane în care orgoliului i se dă dreptul să se mai umfle odată, făcând mai greu de observat **locul clar din piramidă** în care te găseşti. Aici ai ocazia să te dresezi singur şi nu arareori ajungi chiar să fii sado-masochist cu tine însuţi. Dar realizezi mai greu ca tot structurii piramidale îi aparţii, că presiunile pe care le exerciţi singur asupra ta pentru a fi competitiv au ca finalitate tot propăşirea unor forţe economice centralizatoare de valori şi plusvalori rezultate din exploatarea semenilor.

Cei preocupaţi de spiritualitate ajung la un moment

dat să îşi pună clar problema banilor, în sensul rolului lor şi dacă este bine sau nu să îi ai sau să te preocupe... Este chiar un punct foarte dificil de trecut, când te întrebi cu totală bună credinţa dacă ai dreptul său nu să ceri sau să primeşti bani pentru câte ceva, eventual o „terapie" sau altceva asemănător.

Despre ei, la cel mai înalt nivel, nu pot spune decât că **sunt un rău nenecesar**, o invenţie menită să aducă şi să statuteze nefirescul în rândul oamenilor. Iată de ce!

Relaţiile interumane ar trebui să fie exclusiv de colaborare şi, dacă e cazul, de întrajutorare. Trocul care se practică până la apariţia banilor încă nu era comerţ, eu dădeam ce-mi prisosea în schimbul a ceva ce îmi trebuia. Nu există decât dorinţa celor doi de a-şi acoperi reciproc nevoile. Dacă vreţi, ca un proces firesc de osmoza între celule cu aceleaşi nevoi şi condiţii. Odată cu apariţia organizărilor statale a fost necesară şi apariţia monedei, deoarece aceasta modalitate de organizare reclamă şi mijloace de susţinere a diferitelor structuri care se înfiripează. Cu alte cuvinte, din acel moment nu mai există indivizi care au doar raporturi directe cu natură sau semeni de-ai lor, apare şi „un ceva" care mereu se interpune şi din ce în ce mai mult în relaţiile individului cu natură sau cu un altul. Acest „ceva", **structura deasupra individului**, este structura statală. La un anumit nivel de înţelegere, **dacă a apărut înseamnă că trebuia să apară dar cred că experienţa umană a „beneficiat" suficient de acest experiment, şi ar putea să revină la statutul firesc de individualitate.**

Nu voi insista asupra acestor aspecte, nefirescul apare cu deosebită claritate abia când individualitatea din tine şi-a preluat conştiinţa conştientă. Nu-mi propun aici să fac referire la un stat anume, este vorba despre principiul de funcţionare şi atât.

Cu referire clară la momentul prezent aş adăuga doar atât: **practic nu cunosc activitate pe care să o poţi desfăşura pentru a obţine bani atunci când ai devenit conştiinţa conştientă.** Mai întâi pentru că **ar**

trebui să recunoşti necesitatea banilor în timp ce tu ştii bine că practic nu ai nevoie de nimic. Este o singură problemă cu structurile care, chipurile, sunt reprezentante ale statului şi care te pun să plăteşti pentru ca să ai dreptul să trăieşti: nu poţi exista decât dacă ai cumpărat un loc sau plăteşti chirie pentru un loc unde să vieţuieşti. În viziunea minţii limitate aşa o fi, dar **Armonia Universală nu recunoaşte astfel de situaţii ca fiind fireşti.** Apoi trebuie să plăteşti tot felul de drepturi. Ca atare ar trebui să te simţi obligat să te înregimentezi în piramidă socială, chiar dacă eşti conştient că ea este o structură artificială şi diabolic de bine susţinută, din simplul motiv că te-ai născut pe planeta Pământ. Desigur nu o poţi face, ştii bine că acestea sunt pârghiile cu care se obţine dresajul şi atunci eşti obligat să găseşti **semeni care să te înţeleagă**. Dar a te înţelege înseamnă că, mai devreme sau mai târziu **şi ei vor ajunge conştiinţe pe deplin conştiente,** care la rândul lor vor găsi înţelegerea şi apoi **vor trezi alte conştiinţe**. Acesta este procesul care probabil nu a fost prevăzut că făcând parte din joc.

Pentru că celor treji le rămân doar două lucruri de făcut: **creaţia şi îndrumarea semenilor către conştiinţa deplină.** Orice altă activitate nu se încadrează în legile Armoniei Universale, oricât de mult am căuta. În cel mai fericit caz şi tot te faci vinovat măcar de prelungirea stării de somn a semenilor tăi, în cazul practicilor terapeutice treaz fiind, şi de minciună, căci tu ştii că nu poate exista terapie şi totuşi „o faci”.

Am deschis iar documentul pentru că mi-am amintit de un interviu acordat de „un VIP” unui post de televiziune, interviu în care acesta spunea cum „dă el de mâncare” la 10.000 de inşi. Am fost **profund şocat** de declaraţia aceasta care **presupunea că ori vorbeşte pentru proşti ori nu mai ştiu eu ce înseamnă salariat**. Din interviu ar fi reieşit că societăţile „sale” sunt locuri unde se fac opere caritabile începând cu angajaţii, că ei nu muncesc pentru a produce plusvaloare, că ar fi ţinuţi acolo din motive umanitare. Şi mă întrebam în prostia mea cam

ce profit aduc aceste biete scule pentru a-şi primi „mâncarea”... Cum ar zbura oricare din ei dacă nu ar contribui la modestă „mâncare” a patronului... Atunci când, în cadrul piramidei sociale ai ajuns pe un palier suficient de înalt, **ar fi poate cazul că şi gradul de conştientă să crească**, aceasta ne mai permiţându-ţi să faci astfel de gafe.

De asemeni îmi vine în minte vorba romanului... **„Bani albi pentru zile negre”**. Dacă ar şti el cum îşi prefigurează drumul, cum îşi construieşte singur aceste „zile negre” pentru a da sens destinaţiei banilor puşi deoparte, pentru că mai apoi să vină şi să spună: „Ai văzut, dacă nu îi aveam, cum mă descurcam acum?” El nu ştie că **„acum” nu ar fi arătat aşa dacă forţa creatoare a gândului sau nu ar fi făcut inconştienta programare**.

Fiecare aspect va merita **reanalizat şi recuantificat** deoarece tot ceea ce **ştim** nu este corect... Atunci când fac această afirmaţie ştiu bine ce spun dar voi nici nu vă puteţi imagina ce cuprindere va avea acesta schimbare pe care fiecare va trebui să o opereze în mintea şi viaţa sa... Atunci când ai fost învăţat că totul este într-un anume fel îţi vine deosebit de greu să accepţi că poate totuşi nu e aşa, pentru ca **apoi să afli cum stau de fapt toate şi... cât de simplu este... TOTUL.**

Civilizaţia noastră iubeşte deosebit de mult legendele, poveştile, miracolul, sfârşind prin a opune rezistenţă aflării adevărului... Iubim convenţiile, convenţionalismele, ne ataşăm de orice ni s-a spus că ar merita să o facem... Ne iubim suferinţele, limitele şi îngrădirile de tot felul, am renunţat să fim creativi şi spontani, trăim în trecut cu frica faţă de ineditul la care ne-ar putea supune momentul ce va să vină...

Nu ne gândim deloc că paseismul şi tradiţionalismele de fapt sunt nu atât cât pretindem rezultat al aprecierii unor valori reale cât **o reflectare a dorinţei noastre de a evada din fata momentului prezent**, cu toate provocările lui... Suntem temători în toate gesturile noastre şi **în toate gândurile din spatele lo**r, iar

atitudinile belicoase pe care nu arareori le vedem sunt cele mai bune dovezi ale profunzimii în care s-au strecurat fricile şi lipsei noastre de robusteţe.

Dragi semeni ai mei, dacă numai pentru cinci minute v-aţi putea situa în punctul de cunoaştere din care vă vorbesc nu aţi mai putea reveni vreodată acolo unde vă aflaţi acum… Totul este absolut aiurea, sunt multe „învăţături spirituale" care **pretind că nu există greşeală,** dar există un nivel de la care, privind, vezi numai aiureala şi te întrebi, oare **chiar poate fi O.K…?** În cadrul Armoniei Universale, care are dimensiuni inimaginabile, aiureală de aici, de pe Pământ nu contează prea mult, dar dacă ea a fost posibilă, dacă a putut rezista, s-a făcut doar prin înăsprirea continuă a dizarmoniilor locale. Suntem **ca un grup de celule bolnave într-un infinit ansamblu de sănătate, care ne restrânge arealul şi ne izolează firesc, până vom autocapitula într-un fel sau altul…**

Dacă ne vom aminti cine suntem, ne vom prelua **nelimitarea** şi ne vom manifesta **creativitatea** prin toate gândurile şi gesturile noastre, care vor avea în spate **doar motivaţia Iubirii.** Nu vom mai alerga bezmetici, lovindu-ne unii de alţii, de teamă să nu rămânem mereu ultimii într-o infinită cursa contra cronometru lipsită de sens…

Iluzia nevoilor, teamă lipsurilor au constituit şi continuă să fie cele mai bune pârghii pentru **manipularea conştiinţelor inconştiente**. PRIN ACEASTA se obţin, fără prea multă bătaie de cap, **toate beneficiile aparente ale acestui plan,** rezultat în primul rând al unei cunoaşteri adevărate dar **lipsită de iubire şi deci în afară Armoniei.**

Mulţi îşi închipuie că deţinerea unei Cunoaşteri adevărate trebuie să te ducă la obţinerea unei **bunăstări materiale**, idee acreditată şi de unele „şcoli spirituale". Unii au ajuns până la a-şi „cultiva în aura **verdele financiar**"… S-a înrădăcinat ideea că cunoaşterea este cea care să mă nifesta prin „miracole, paranormal, puteri oculte"… Este exact ceea ce spuneam mai sus despre

deschiderea pe care mintea noastră, ca civilizaţie, o are pentru legende de tot felul.

În realitate nimic din această arie de cuprindere nu te mai poate interesa deoarece **chiar nu ai nevoie de toate acestea**. Imaginaţi-vă o melodie sublimă, imaginaţi-vă armonia dintre notele care o compun, imaginaţi-vă că ea poate fi extinsă pe multiple octave, prin armonici de tot felul, poate fi încredinţată rând pe rând diferitelor instrumente, imaginaţi-vă că sunteţi în acelaşi timp melodia care se tot dezvoltă şi totodată şi fiecare instrument care participă, cu sensibilitatea lui, apoi fiecare instrumentist care o execută, cu creativitatea sa, apoi chiar şi compozitorul, sunteţi toate astea la un loc şi aveţi doar o dorinţă, aceea de a vedea cât de amplă poate deveni melodia care sunteţi, pe care iată, o interpretaţi genial şi simultan la o infinitate de instrumente, într-o diversitate de octave şi armonici de tot felul şi apoi spuneţi-mi ce rost au banii sau giumbuşlucurile minţii în tot acest minunat ansamblu… Reţineţi că **Armonia Universală va susţine pe toate planurile în acest timp de autocreaţie, nu mai aveţi nimic de care să vă temeţi şi nici nevoi de împlinit… Unde este locul banilor aici?!!**

V-am sugerat această imagine pentru a vă face mai accesibilă **starea** pe care dezarhivarea v-o aduce. La început această stare nu poate fi permanentizata dar, cu timpul devine foarte uşor accesibilă pentru ca apoi să nu ne mai părăsească. Cel ajuns în acest punct va constata că conştientul colectiv cauta, printr-o infinitate de mijloace, să te tragă înapoi, sub sfera lui de influenţă… O va face prin intermediul fiecărui releu pe care îl are la dispoziţie, adică prin intermediul minţilor limitate ale tuturor celor pe care îi ai în preajma ta. Cel mai dur te vei confrunta cu cei mai apropiaţi ţie, care se vor simţi datori să-ţi explice lucruri pe care „le ştii dintotdeauna” şi tu, din minte limitată, îţi vor aduce aminte de toate pseudovalorile minţii limitate, te vor suspecta că ţi-ai pierdut minţile, îţi vor aduce aminte de „obligaţii”, s.m.m.a. În cazul meu pot

spune că **Armonia Universală a vegheat că cel mai apropiat om să mă şi înţeleagă şi susţină cel mai bine** şi consider că, dacă chiar eşti hotărât să dezarhivezi cunoaşterea aflată în tine, se vor găsi resurse din cele nelimitate şi pentru tine pentru a-ţi fi facilitata **ascensiunea.**

Dacă însă te vei bâlbâi, experienţa ta va semăna şi ea tot cu o bâlbă… Am cunoscut deosebit de mulţi nehotărâţi şi nu au ajuns decât tot în punctul de plecare, veşnice bucle de feed-back ale experienţei umane limitate…

Spuneam undeva mai sus despre modul în care cel ce „guvernează" în universul familiar mijloacele materiale se achita de „sarcini". La nivelul mării familii a civilizaţiei Pământ, fiecare din noi are un locşor al lui. Uneori se încearcă de către cei care „guvernează" mijloacele acestei mari familii să ne fie insinuat sentimentul că am putea fi excluşi din „familie" dacă nu suntem cuminţi… Adevărul este că, dacă inconştienta noastră accepta, putem experimenta chiar şi această frică absurdă, dar odată veniţi în corp fizic, **nimeni nu ne poate lua acest drept de a-l folosi după priceperea noastră…** Din el derivă şi alte drepturi, pe care, oricât de deformată ar fi, nicio justiţie omenească nu ţi le poate contesta. Doar **tu însuţi…** Aici însă intrăm în neplăcută arie a responsabilităţilor, despre care voi vorbi ulterior.

Revenind la paralelă dintre mică şi marea familie, este logic că „bugetul" disponibil la un moment dat să fie cumva limitat. Dacă acest lucru este evident pentru oricine gândind la mică familie, când ne imaginăm cum stau lucrurile „sus", nu mai vedem similitudinea cu „jos". În „celulă de bază a societăţii", este **evident că repartiţia se face exclusiv după nevoi, nicidecum după aportul adus.** Părintele oricând va renunţa în favoarea nevoii micuţilor, la eventualele lui „necesităţi". Nu cred că i-a trecut cuiva prin cap să-i spună copilului „vei mânca doar dacă eşti mai competitiv decât fratele tău la **„te miri ce"**…

Cu toate astea, „sus" lucrurile stau diametral opus. Aici fiecare trăies te cu convingere ideea că „mijloacele"

sunt nelimitate şi el se poate „înfrupta” cât poate mai mult din orice doreşte, comportându-se cu **imaturitatea unui tanc** care dă iama prin borcanele bunicii, fără să se gan deasca la dezamăgirea frăţiorului în faţa borcanului de dulceaţă rămas gol… Chipurile „piramida socială” reglează lucrurile, în sensul dereglării lor definitive: dacă eşti la bază ai o mare porţie de „obligaţii” şi aproape niciun „drept”, ca atare nu participi la iarna prin borcane… Cu asta se ocupă cei aflaţi pe palierele superioare, cu cât mai sus cu atât mai multe borcane… Problema este însă că aici „bunicile” se afla întotdeauna la baza piramidei şi, rămase fără borcane şi dulceaţă, o dată viitoare nu mai rămâne nimic de… lins. Bunicile vor fi dezamăgite de truda lor şi de egoismul „ţâncilor” şi nu vor mai roboţi pe lângă cratiţe, făcând mici minuni…

Astfel „piramida socială” risca să plutească în derivă, lipsită fiind de mijloacele de ancorare în materialitatea acestei lumi, baza prin care a tot smuls materialităţii „valori”. Odată cu căţărarea pe palierele superioare ale acestei piramide, gradul de conştientă al conştiinţei ar trebui să crească, aşa încât sentimentul **părintesc** să înceapă să fie preponderent: **acest lucru nu se întâmpla deoarece piramida socială este o „structură” absolut diferită de o alta, tot piramidala, a Cunoaşterii…** Dacă ele ar fi suprapuse perfect totalitatea aspectelor acestei lumi s-ar modifica esenţial. Pentru că, atâta timp **cât urci** doar **pe cea socială**, **mijloacele pe care le ai la dispoziţie cresc odată cu fiecare etaj cucerit.** Pe de altă parte **ascensiunea pe palierele cunoaşterii te eliberează**, odată cu fiecare etaj, **de iluzii ale nevoilor şi lipsurilor**, făcându-te să simţi că **ai suficient din orice dar nu îţi trebuie cu adevărat nimic**. Prin „suprapunerea” celor două structuri, „borcanele ar rămâne în cămară” şi „dulceaţă” ar fi folosită în beneficiul tuturor, cu armonia „familiei” intactă şi cu atenţia aţintită constructiv asupra celor „mici”, ca să crească şi ei mari…

Ştiu bine că ceea ce scriu vi se va părea neverosimil, cunosc bine senzaţia de pe vremea când şi mie îmi părea la

fel ceea ce citeam uneori... Cu toate astea exact aşa stau lucrurile. Numai şi numai proiecţiile minţii noastre limitate sunt cele care ne construiesc „**realitatea**” pe care noi „**o vom trăi**” ca experienţa... Deci lipsurile, nevoile, boală sau alte „necazuri” aici îşi au punctul de plecare. Nu există nimic de blestemat pentru ceea ce noi „îndurăm”, după cum nu există Nimeni care să poată fi blestemat...

Se spune despre Biblie că a fost scrisă şi se poate citi pe multiple nivele de înţelegere şi e firesc să fie aşa, dar ne scapă **adevărul că** orice aspect poate fi perceput pe multiple nivele, uneori nu numai diferi te dar chiar contrare ca sens... Doar dacă am fi puţin mai atenţi şi am găsi răgazul să înţelegem... Aceste nivele de înţelegere deosebite fac comunicarea verbală să nu fie întotdeauna o reuşită şi nu arareori cele mai simple şi esenţiale aspecte nu mai pot fi corect comunicate.

Voi lua ca exemplu **Iubirea** şi o voi defini la diferite nivele de percepţie, de jos în sus: iubirea carnală, iubirea platonică, iubirea materna-paterna, iubirea camaraderească, comuniunea, iubirea Că Armonie conştientă, iubirea ca energie, Iubirea Creatorului pentru Creaţia Sa, iubirea că relaţie matematică armonioasă la un anumit nivel Numărul de Aur, Şirul lui Fibonnacci sau Pi *sunt expresiile cele mai condensate a ceea ce merită denumit prin cuvântul **IUBIRE.***

Abia această ultimă accepţie face că lucrurile să poată fi cu adevărat înţelese. Această iubire chiar **leagă elementele Creaţiei într-un Tot**, ea face posibil ca relaţia noastră cu P.C.-ul, spre exemplu, să depăşească cu mult nivelele pe care mintea limitată le-ar putea înţelege. Acesta este nivelul cel mai ridicat unde Iubirea mai poate fi individualizata, după care se topeşte şi ea, ca şi altele puţine care au mai ajuns la acest nivel, în pacea lui **TOTUL ESTE...**

Dragii mei, părţi din aceste adevăruri se găsesc peste tot, dificultatea rezultă chiar din faptul că pe adevăruri au fost trunchiate cel mai ades lucrări ale minţii, în dorinţa – sincera de altfelde a întregi o imagine. Trebuie iar să

subliniez că **imaginea întreagă se regăseşte în fiecare din noi,** în arhiva din folderul „Gigel”. Dacă o vom iubi suficient şi vom subordona pornirile minţii noastre limitate de a ne guverna universul care fiecare suntem, dezarhivarea are loc de la **Sine**.

Sunt acum foarte mulţi oameni care se afla deosebit de aproape de înţelegerea deplină, pe tot globul, din cei preocupaţi conştient de trezirea lor şi a altora. Dar şi mai interesant este cât de mulţi se apropie inconştient de acest punct, trăind chipurile adevărate „drame existenţiale”, rezultate tocmai **din dezacordul dintre cunoaştere şi trăire**. Aceştia sunt cu un pas înainte ca trăire faţă de înţelegere şi asta oboseşte exact mintea limitată, care uneori cedează… Toţi ar trebui ajutaţi să înţeleagă, pentru a-şi găsi liniştea necesară unei dezarhivari complete. Apoi toţi vor contribui la Armonia Universală, armonizându-se pe ei înşişi iar mai apoi extinzându-se din ce în ce mai mult înspre afară. Este singura modalitate de a schimba ceva în **acest Timp** pe care-l vom traversa numai recăpătându-ne conştientă Conştiinţei.

Pentru că vorbeam de nivelele de înţelegere ale termenului, noţiunii de iubire, voi reveni la el ca exemplu. Frecvenţele de bază la care noi funcţionam în corp fizic pot fi considerate cele ale centrilor energetici principali, numiţi Chakre. După cum se ştie, ele sunt reprezentate în tradiţiile orientale ca fiind flori cu numere de petale foarte diferite, crescător geometric aproximativ, de la cea a bazei către Sahashrara. Primele trei sunt aşa numitele „de supravieţuire” şi corespund unei evoluţii spirituale incipiente… Aflat la acest nivel vibratoriu, omul percepe iubirea – vibraţia cea mai înaltă din toată Creaţiacă pe o vibraţie mai ridicată, dar o coboară cât poate, conferindu-i atribute ale minţii lui limitate, funcţie de nivelul lui de înţelegere. Ca atare ea va fi carnala, posesivă, va avea anexata obligatoriu gelozia, relaţiile vor avea conotaţii dramatice iar aria de cuprindere va fi foarte restrânsă: sexul opus, părinţii-copii, eventual câteva posesiuni materiale…

Odată cu ridicarea vibraţiei sistemului care suntem şi aducerea dominantei la nivelul celei de-a patra chakre iubirea devine mai aerata, diminuează simţul de proprietate iar aria de cuprindere se extinde cuprinzând mai multe elemente ale Creaţiei. Se menţin câteva confuzii mari rezultat al insuficientei dezvoltări a comunicării, care dispar odată cu ridicarea vibraţiei la nivelul celui de-al cincilea centru. Acum ştii că dai şi apoi primeşti iubire, începe interesul conştient pentru a te expansiona la nivel subtil, percepi că relaţiile nu au nevoie de suport material pentru a exista… Că ele sunt între majoritatea aspectelor Creaţiei, indiferent că o conştientizam sau nu…

Cel de-al şaselea centru aduce un plus de clarviziune: starea de atenţie îţi facilitează percepţii ale unor aspecte pe care nu le vedeai până acum, începi să intuieşti Logici dincolo de mintea limitată. Aici iubirea capăta aspecte diafane, altruismul este total şi rezultă din înţelegere nu din „bun simţ”, începi să translatezi către statutul de **CAUZĂ** şi nu EFECT al fenomenologiei. Pe măsură ce conştientizezi tot mai mult cum stau lucrurile, începe un anumit joc nevinovat, interactiv între Cauza care Eşti şi Efectele care se manifestă… Este încă un popopas în care anumite aspecte doar le tatonezi, în care Sublimul Ansamblului încă nu îl vezi. Iubirea o percepi ca fiind adevăratul element care asigură coeziunea întregului Creaţiei, cu atât mai mult cu cât ridici, **de astă dată absolut conştient**, vibraţia întregului sistem care eşti către cel de-al şaptelea centru. De acum nimic nu mai este „întâmplător” iar presiunile care se fac din afara „ta” pentru scăderea vibraţiei îţi devin deosebit de clare şi te solicită, la început, deosebit de mult…

Pe măsură ce le „clasezi” şi te împaci cu ele, le vei face faţă tot mai uşor… Cel mai greu te vei descurca cu rămăşiţele „omului” din tine, care este din când în când insinuat de rămăşiţe ale minţii limitate, de multe ori în virtutea unui gen de inerţie… Din când în când te surprinzi că mai manifeşti câte o preferinţă, alteori eşti prea deschis şi primeşti informaţii de un nivel vibrator inferior…

Aici înţelegi exact jocul iluziei, o vezi cât de frumos funcţionează şi te întrebi cum a fost posibil ca până acum să nu-l fi văzut... Îi înţelegi pe Maeştrii şi rolul lor, ai fi foarte bucuros să ai în preajma ta pe toţi semenii tăi... Parţial nu-i mai înţelegi, unele aspecte trăite cândva şi de tine aproape au dispărut...

Vezi Simplitatea, Armonia, Iubirea manifestându-se în toată Creaţia şi te întrebi de ce am ales noi, oamenii, aşa un joc complicat şi de ce ne-am îndepărtat chiar periculos de mult de Esenţa noastră, Ea fiind permanent vie în noi?!? Mi-ar plăcea să ştiu dacă, luând-o puţin mai a aproape de regulile iniţiale ale jocului, acesta nu ar fi fost „mai frumos”! Vedeţi, aşa se manifestă preferinţă, comparaţia etc...

Acest Lotus cu o mie de petale are o vibraţie deosebit de înaltă, la care nu poţi ajunge foarte uşor ci doar treptat. Sunt etape evolutive pe care le distingi destul de clar şi care durează fiecare suficient pentru a o putea percepe, cu particularităţile ei. Dezarhivarea completă este în acelaşi timp foarte aproape dar şi suficient de departe, o simţi cumva şi ştii că nu mai este nici mult de dezarhivat şi nici timp mult nu mai poate dura.

Orice aspect care te face să zăboveşti puţin **te face mai atent**, îl percepi cu claritate că **obstacol** şi tare nu îl doreşti în calea ta, deşi dacă este acolo, **în mod sigur are rolul lui...** Dacă vreţi, poate că **Credinţa** asta ar şi trebui să însemne: **să ai convingerea că, în cadrul Armoniei Universale nimic nu poate fi întâmplător,** deci să ştii că nu e nimic de hulit sau de comentat, că totul este exact aşa cum trebuie să fie şi probabil ansamblul îţi scapă înţelegerii de moment...

Trebuie să înţelegem odată că, în cadrul **Curgerii generale** fiecare atom este legat cu o infinitate de „aţişoare” de toate celelalte aspecte ale Creaţiei şi deci, dacă toate aceste legături există, el îşi are locul lui bine determinat acolo... Atunci când recunoşti acest lucru, deja starea ta de atenţie, capacitatea de a înţelege superior „realitatea” cresc simţitor, o aşa numita „predare” îţi

devine accesibilă.

Vedeţi voi, aşa cum unui utilizator de calculator acesta îi poate deveni şi scula dar şi un mod de viaţă, un univers aparte, fiindu-i totuşi străină oarecum modalitatea prin care s-a ajuns la crearea acestui instrument, tehnologiile de fabricaţie şi alte amănunte (limbaj-masina sau programarea în DOS), aşa şi noi, evoluând în „viaţa noastră" de zi cu zi putem face abstracţie de câte „**amănunte**" dorim. Odată însă ce ai devenit conştient că, în spatele „programului „utilizat, există **Altceva**, acolo fiind depozitate toate „regulile şi legităţile" care permit chiar jocului să existe, până să poţi spera a le înţelege, este preferabil *să conştientizezi măcar existenţa lor şi* ***să accepţi.*** Dacă nu o faci, **aparent jocul merge înainte** dar **nu ştii** ce linie de program ai şters sau adăugat şi ca atare, **când ţi se va „bloca" calculatorul...**

Noi ne vedem corpul fizic şi ne identificăm cu el dar aproape niciunul nu conştientizează că, această miraculoasă alcătuire nu este decât **o proiecţie**, un şir întreg de efecte, el arătând exact aşa cum arată dintr-o infinitate de „cauze", cele mai multe aflate în zona aşa numita „subtilă", mai precis care scapă capacităţii noastre de percepţie... Ne entuziasmam de un corp superb şi suntem gata oricând de a face din el o „cauză" a multor evenimente din „viaţa noastră", sau ne simţim distruşi dacă propriul corp nu se încadrează în apropierea vreunor baremuri estetice, uitând cu desăvârşire că, chiar cel mai distrus corp şi tot este un miracol al perfecţiunii, atâta timp cât niciun om nu va reuşi vreodată să creeze măcar o falangă completă, un banal şi chiar strâmb degeţel...

Ne-am obişnuit să credem că nu avem timp pentru a ne gândi la astfel de lucruri, că avem mereu ceva mai important de făcut, dar aici este mintea fiecăruia din noi, care „are dreptul" – zice casă stabilească priorităţile... Adevărul este că, **prin această decizie a ei, ea te va priva de „dreptul tău la conştientă"**, care ar trebui să primeze, după părerea mea... A te lăsa mereu dus de val şi apoi să spui că nu înţelegi nimic şi să te tot simţi o victimă

a tot şi toate nu mi se pare o cale de ales, deşi peste 95 % din oameni pe ea merg… Şi totuşi, aceasta nu este o scuză, fiţi siguri…

Toate nefericirile, neînţelegerile, suferinţele şi bolile noastre aici încep dar noi nu ştim şi nu avem timp de astfel de „**nimicuri**”! Mi se pare chiar amuzant ce poate face mintea noastră, instrument dens aparţinând şi el lumii efectelor, din Cauza care trebuia noi să fim, nu credeţi?!

CUVÂNT INTRODUCTIV

V-aş ruga să nu fiţi prea miraţi de ce abia acum… Deşi aveam intenţia de a scrie o carte de mult timp, aceasta era doar o eliberare pe hârtie de nişte gânduri, apoi a urmat ideea de a deveni carte.

Puteam să încep abia acum, dar coerentă de stil nu mai este o preocupare şi deci spontaneitatea gândului este cea care are cuvântul. Acele lucruri spuse acolo probabil nu le-aş mai fi spus sau o voi face în context diferit…

Nu că ar fi fost o pierdere, cea mai mare bucurie pentru mine ar fi fost că acest gen de carte să nu-şi mai aibă rostul, toţi semenii mei fiind conştiinţe treze, conştiente… dar, într-un moment deloc potrivit ei continuă să doarmă… Cu un secol în urma aceasta dramatică constatare o făcea Gurdjieff, Ouspenski şi nimic nu s-a schimbat, chiar dacă un OSHO a venit să mai trezească odată şi el… a continuat adâncirea în iluzii, ni le-am mai diversificat cum am putut şi am putut bine, iar atenţia s-a fragmentat şi mai mult. Cuvântul la modă este **stresul**, a cărui responsabilitate evident tot în afara noastră o considerăm, noi fiind mereu şi mereu biete victime…

Câtă vreme aşa vom considera chiar asta vom continua să fim până la destrupare individuală sau cea anunţată dintotdeauna de toţi, Marea Cernere… Asta în ciuda faptului că **suntem Omniscienta şi Omnipotenţa, după Chipul şi Asemănarea Creatorului…**

Am fost foarte selectivi, Îl iubim pe Iisus dar nu dăm niciun credit sau atenţie cuvintelor Lui, care incumba

responsabilitatea proprie... Am ales să ne închinăm Lui, diferitelor Sale reprezentări, dar nu să-l urmăm exemplul... Oare ne-a spus El să fim laşi sau umili?**" Toţi puteţi face ce Eu am făcut, ba încă mai mult!..."** ar fi trebuit să ne răsune în toată fiinţa, dacă chiar am mai şti să iubim şi să avem un imbold către nelimitare... Atunci când tinerii noştri sunt mai rebeli, mai nonconformişti nu uităm să le spunem, să-i ameninţăm cu „venirea minţii la cap" sub povara „grijilor ce vor veni"... Oare risca vreunul din ei să fie mai „rebel" decât a fost Iisus, risca vreunul să pună mai puţin preţ pe „valorile limitate" ale lumii noastre? Eu unul nu cred, dar mă uit cu drag şi speranţa la ei, poate-poate va avea vreunul tăria să-şi manifeste **Esenţa** până la capăt...

„Eu cu Tatăl Una suntem" şi **„Voi sunteţi fraţii mei"** cred eu că semnifică ceva, dacă noi nu ne facem că nu înţelegem... Ne-a adus **paradigma iubirii** dar noi preferăm, decât să creştem maturi şi responsabili, să ne tot temem de **Pedeapsa Tatălui...** Am putea să alegem înţelegerea corectă a ciclului cauză-efect, cu care noi înşine ne „**pedepsim**". Dacă permanent suntem generatori de dizarmonii este firesc ca ele să se răsfrângă în primul rând asupra noastră, măcar şi pentru simplul motiv că „ne aflăm chiar în **epicentru**". Dar suntem atât de „nevinovaţi", mereu victime ale nu ştiu căror nedreptăţi, încât parcă tot aşteptăm să ne plângă cineva de milă...

Eu nu spun că nu suntem şi victime, dar şi această postură tot noi o facilitam... Dacă am avea conştiinţa trează am sesiza imediat ce nu este în regulă, pentru că în acest joc nimeni nu ne poate impune cu adevărat ceva dacă noi nu acceptăm. Dar, în inconştienţa noastră, nu numai că acceptăm dar şi mulţumim întotdeauna, bucurându-ne de bucăţica de zahăr cu care suntem mereu amăgiţi.

În acest caz, cel ce are bucăţică de zahăr nu poate fi învinuit că face regulile, noi îi dăm, cu fiecare gest, acest drept. Evident că şi el ar putea să se trezească, şi el este de cele mai multe ori adormit, dar **„lucrarea începe cu**

tine” nu o spun eu pentru prima dată!

De aceea am ales să scriu această carte, că unul dintre voi care s-a trezit. Atunci când afli că există cineva contemporantie care trăieşte toate acestea ca pe singură realitate îmi imaginez că ar putea constitui un imbold, măcar şi pentru unul singur dintre semeni. Tot ar fi un „câştig”!

Desigur am stat de vorbă cu mulţi oameni şi este fantastic cât de mult vrea întotdeauna mintea lor să mă convingă că sunt „deştepţi”. Evident că banalitatea celor spuse este reală pierdere de timp pentru amândoi, el ratând ocazia de a afla cu adevărat ceva de teamă să nu cred că ar fi neinstruit. Aflu cu aceste ocazii, că pe adevărate noutăţi, ceea ce am învăţat în ciclul primar sau cunoştinţe minimale de radiestezie sau te miri ce altceva, aflu că există aspirină sau piramidonul…

Sunt oameni care mitraliază cu vorbe fără conţinut ore întregi, dacă stai să asculţi, apoi se simt zdrobiţi şi se întreabă de ce!? Dacă şi-ar face bucuria unei clipe de răgaz, ar fi un cadou pe care şi l-ar face lor, celor din jur şi Armoniei Universale… Dar au fost învăţaţi cu acest tip de ofensiva, care li s-a spus că i-ar acredita mai repede în faţa interlocutorului. Încă o cumplit de perdanta eroare! Dar, ce mai contează una în plus, nu?

A şti să asculţi este nu atât o dovadă de politeţe cât un real câştig. Desigur contează ce anume asculţi, dar atunci oricum **primeşti** ceva… Un semen de-al tău îţi face un cadou, îţi acordă atenţia lui… Chiar dacă nu întotdeauna conţinutul este o valoare, gestul, de regulă este…

Multora le-am vorbit despre muzică… Toţi manifestam preferinţe muzicale şi, la un anumit nivel de înţelegere, este dreptul nostru… Dacă ne săltam puţin mai sus vom încerca să înţelegem ce este acea muzică, oricare ar fi ea? Mai întâi **este o creaţie,** adică autorul a fost probabil **inspirat** să o facă. Apoi a adus-o înaintea noastră, nu s-a delectat singur cu ea, deci este **o ofrandă de iubire pentru semeni**. Iar preferinţele noastre ce altceva

ar putea fi decât **gânduri de separare** pe criterii ale minţii.

Invit pe fiecare să mediteze asupra **gândurilor sale care separa**. Este singurul mecanism din Univers care **taie** pur şi simplu racordări energoinformaţionale, dar de care nu avem cunoştinţă. Iar muzica în sine oricum este o colecţie de armonii care se subordonează armoniei întregului, garantat fiind chiar de game, octave şi reguli ale compoziţiei pe care chiar un neinstruit le intuieşte şi nu le încălca. Aşa cum formatul colii de scris denumit A4 nu ar putea avea alt raport al laturilor decât cel pe care îl are căci altfel am simţi că „nu ne place”... Şi aici operează tot legi ale Armoniei Universale, indiferent că ştim sau nu...

Dar muzica este în primul rând vibraţie, deci informaţie, la un anumit nivel. Fiecare compoziţie se adresează unui centru energetic al corpului nostru fizic, care rezonează cu el şi primeşte informaţie şi energie. Acesta se „deschide”. Au fost făcute bucăţi muzicale bine studiate care iau rând pe rând centrii noştri energetici, deschizându-i, aceasta având rol terapeutic, de armonizare. Apoi sunt cunoscute practicile de meloterapie... Nimic nu este întâmplător dacă noi nu facem din totul un haos, în principal din necunoaştere.

Mulţi s-au mirat văzând că meditez pe muzică foarte diferită, cuprinzând aproape toate genurile şi ritmurile posibile, cu un amendament: niciodată nu le amestec şi, de regulă, păstrez o melodie mai multe ore. Iată de ce procedez aşa: eu folosesc muzica pentru a contempla simultan cu meditaţia. Atunci când păstrez o singură melodie, de regulă aleasa după unicitatea momentului respectiv, ea se va adresa cu precădere vibraţional unei zone a corpului meu, asigurându-mă că nu-mi va distrage atenţia prin ceva inedit. Va fi doar o curgere vibratorie ce va trece prin şi pe lângă mine, racordându-mă cu o anumită zonă de unde provine şi cu un semen care mi-a făcut-o cadou... Şi sufletul meu îi este recunoscător pentru darul lui de iubire...

Şi eu ascultam cu plăcere radioul dar amestecul continuu de mesaje vibratorii agrementate de pauze publicitare şi ştiri care, de regulă, nu spun nimic, este o sursă de oboseală şi de acum o evit.

Mulţi fac confuzia de a considera că muzica de meditaţie este muzica folosită pentru relaxare. Deşi pare minoră, urmările ei sunt mari, mai ales dacă cel ce meditează mai are şi implicări socio-profesionale. Aşa cum un şofer nu are voie să conducă dacă a luat tranchilizante, tot aşa există muzică total incompatibilă cu anumite activităţi ulterioare. Inducţiile vibratorii au o remanentă surprinzător de lungă şi, cel ce a testat un aparat de producere a unor stări de conştiinţă modificate în zona undelor tetha, ştie desigur că urmările le poate simţi şi după 24 de ore.

Am exemplificat ce înseamnă muzica atunci când devii conştiinţa trează pentru a putea fi înţeles mai bine când afirm că fiecare aspect trebuie reanalizat şi recuantificat, cele mai multe dintre ele pierzându-şi valoarea sau semnificaţiile pe care noi eram obişnuiţi să le acordăm şi căpătând cu totul altele... Dar **tot nu este suficient până nu facem translatarea şi în trăire,** nu numai în cunoaştere. Abia atunci putem spune că **„am înţeles”** aspectul respectiv, că **„l-am cunoscut”**. Nu mai ştiu dacă pare greu sau uşor dar ştiu nu numai că se poate dar şi că „trebuie”. Nu sunt adeptul acestui termen, la cel mai înalt nivel nimic nu trebuie pentru că oricum Armonia întregului are rezolvări pentru orice părticică, dar când tu însuţi eşti părticică, s-ar putea să nu poţi avea acea detaşare pe care o are, logic şi de bun simţ, Marea Armonie faţă de tine... Ponderea pe care tu o ai faţă de Armonia întregului este în acelaşi timp nesemnificativă sau dimpotrivă, foarte semnificativă, dar alegerea îţi aparţine... Câtă vreme tu te consideri mic şi neajutorat, un biet păcătos, **asta şi eşti pentru Ansamblu**, dar o sursă mică de dezechilibru şi dizarmonii. Ansamblul nu-şi va modifica, de dragul minţii tale limitate, curgerea lui firească şi armonioasă, va încerca mai întâi să te

determine să te recunoşti că făcând parte din el, apoi va ţine cont de separările pe care tu le operezi şi va accepta separările respective... De aici până la destrupare nu mai este decât o problemă de timp pentru tine, căci întregul nu are habar de această noţiune...

Dacă ai ales însă să devii conştiinţa conştientă, să recunoşti Măreţia Creaţiei şi să te simţi parte responsabilă din Ea, să-ţi expansionezi corpurile subtile şi să cuprinzi cu iubire cât poţi mai multe părticele din Ea, atunci şi Ea te va recunoaşte ca fiind o părticică semnificativă a întregului. Legităţile Ei, devenite conştient şi ale tale, **te vor ajuta acolo unde nici nu îţi imaginezi,** pentru simplul motiv că altfel nici nu s-ar putea... Cel mai banal exemplu: atunci când plec de acasă nu apelez la mijloacele de transport, de regulă mă deplasez pe jos, pieton care iubeşte oraşul şi oamenii săi. În aceste drumuri, deseori chiar de peste 10 km., semaforul poate deveni un obstacol nesuferit. A fost însă suficient să aleg ca semafoarele să aibă culoarea verde atunci când am nevoie să trec şi nu cred că este 1% care să contrazică această regulă. Cert este că, la aşa frecventa nu mă mai poate deranja dacă aştept la vreunul câteva clipe.

Exemplul ales este minor dar, poate mai uşor de înţeles decât ar fi relaţia mea cu computerul, care depăşeşte şi cele mai fantasmagorice imaginaţii.

De mai mulţi ani eu şi soţia am descoperit că avem relaţii interactive cu electronica din casă, fie CD playerul (două tipuri diferite), fie cu calculatoarele perindate, în număr de trei, foarte diferite ca configuraţie, capabilităţi sau provenienţă, cu ceasurile electronice, etc. Şi **am fost obligaţi** să conştientizăm ce se întâmplă. Pentru noi nu este decât o dovadă în plus şi deosebit de clară că **inteligentă este activa şi conştientă** la nivele de bază, subatomice. Nu este vorba doar de memorie ci de interacţiune, ele **răspund deosebit de clar** stimulilor pe care noi îi transmitem mental, chiar involuntar. Exemplele ar putea umple pagini întregi, dar câteva voi da: Playerele noastre, pe vremea când nu ne era foarte clară aceasta

interrelaţie lucrau foarte ciudat, ba luau un CD, ba îl refuzau, apoi iar îl luau, uneori cântau o melodie, alteori nu… Le-am tot curăţat dar degeaba… Apoi am înţeles. **Au trecut ani de atunci, ele au mai îmbătrânit, praful s-o mai fi aşezat pe lentila pe care nu am mai şters-o, dar funcţionează neîntrerupt între 12 – 18 ore zilnic.** Niciodată nu s-a mai întâmplat să refuze un CD, chiar ars pe CDW riter-ul altora sau al nostru.

Şi pentru că tot am vorbit despre muzică, să vă mai atenţionez asupra unui fapt uimitor. Aparent noi o recepţionăm prin organul de simţ specializat, urechea, cu funcţia pe care ea o asigură, auzul. Aparent aici lucrurile sunt clare. Şi totuşi, vă recomand un experiment ciudat, care aş avea bucuria să le atragă atenţia în special fizicienilor şi medicilor, adică acelora care cred că chiar ştiu ceva despre cele ce vor urma. Puneţi în CD playerul vostru un disc cu muzica house. Ascultaţi cu atenţie o melodie bine ritmata, la un volum normal. Între timp conectaţi nişte căşti audio la ieşirea specializată pentru căşti. În timp ce muzica cânta, puneţi rapid căştile pe urechi. Veţi avea o mare surpriză: nu numai că „pare” o altă muzică, dar „obiectiv” şaisprezecimile devin aproape optimi, iar intervalul dintre note aproape se dublează. Practic descoperiţi o melodie mult mai lentă. Ştiu că de multe ori aţi făcut această operaţie şi nu aţi observat nimic de acest gen, dar vă asigur că nu aţi fost atenţi absolut deloc. Aţi avut convingerea că audiţia la căşti este „mai bună” din diferite alte considerente, dar atent precis nu aţi fost. Repetaţi operaţiunea de câte ori veţi dori şi cele spuse aici se vor confirma de fiecare dată.

V-am solicitat să faceţi această experienţă din multiple motive. Primul ar fi acela de a atrage atenţia minţii voastre asupra caracterului „obiectiv” pe care noi tot avem impresia că simţurile noastre îl sesizează corect. Eşafodajul convingerilor voastre trebuie zdruncinat cu argumente pertinente, că mintea să se poată deschide către o corectă observaţie. Apoi veţi proba practic relativitatea timpului. Pentru că, în fond, timpul este cel

care „se dilată” mărind atât durata unei note cât şi intervalul dintre ele. Dar, vă daţi seama că nu atât el se dilată, ci percepţia voastră se modifică brusc la aşezarea căştilor pe ureche. Practic, treceţi cumva „în altă dimensiune”. Dacă veţi găsi modalitatea de a lărgi şi mai mult spaţiul dintre două note, nu ar trebui să vă mire prea tare dacă aţi şi reuşi să treceţi printre ele, ca printr-un portal interdimensional. Şi nu glumesc deloc. Experimentaţi însă neapărat, nu vă rataţi bucuria unei descoperiri simple, dar cu un impact major, de dragul minţii, care precis va spune „prostii!... Doar eu ştiu ce ştiu”.

Calculatorului îi acord acum o atenţie mai mare, timp mai mult şi deci avem o relaţie mai puternică. Este acum un **Pentium 2** cu 10 Gb HDD, 64 MB RAM şi 400 Mhz Procesorul, dar are instalate sute de programe diferite, în special de grafică, imagine, muzică, toate solicitându-l din plin. Adăugaţi o puternică personalizare începând cu Walpaperul şi aparenta paginii şi terminând cu cele vreo zece Screen-savere, toate dopate cu fel şi fel de imagini. Mai adăugaţi funcţia de fax pe care o asigură activ şi faptul că, de regulă funcţionează fără oprire cam de la opt dimineaţa şi până pe la două-trei a doua zi, asta zilnic, inclusiv sâmbătă şi duminică. A avut în dotare un CDW şi o unitate disc, ambele noi-nouţe, din păcate unitatea disc fiind distrusă repede, evident datorită faptului că am ales să lucrez cu ea într-unul din deosebit de rarele mele momente de „nervozitate”. Ca atare discul introdus s-a spart în interior, transformându-se într-un fel de „pesmet” mai mare, dar nu înainte de a tăia câteva trasee din conductorul multifilar tip panglica ce duce semnalul la capul de citire... Aşa încât, degeaba am desfăcut-o şi curăţat-o bine în interior, acea panglică nu am unde o găsi, nu face parte din piesele uzuale de schimb şi nu se importa separat iar de luat de la altă unitate dezafectată este greu, fiind de generaţie nouă şi suratele ei având încă de funcţionat ani de zile până să devină piese de schimb... **O clipă de inconştienţă şi o stare nefiresc dizarmonica**

mi-au adus neplăcerea de a uza CDW şi atunci când nu este necesar, făcând şi imposibilă o copiere directă. De aceea insist, pentru a vă arăta că Armonia Universală **are oricând mijloacele de a ne atenţiona** când ne îndepărtăm de la Legile Ei, iar **cel avizat este şi mai rapid făcut să înţeleagă...**

Când caut un program folosesc de obicei Total Commander-ul şi, de cele mai multe ori găsesc programul deja afişat pe unul din panouri: calculatorul a ştiut şi a deschis, înainte de a da eu vreo comandă, toate folderele sau subfolderele necesare pentru a-mi facilita accesul... Aceasta a ajuns deja rutină, excepţie ar fi să nu se petreacă aşa.

Am dat doar câteva exemple nu pentru a vă plictisi ci a vă face **mai atenţi la propriile voastre relaţii**. Nu este cazul să insist asupra faptului că florile noastre, de cele mai variate genuri şi provenienţe, plesnesc de sănătate, în ciuda sau poate tocmai datorită muzicii house care inundă foarte des încăperea. Că sunt zeci de lămâi, trandafiri japonezi, cactuşi diferiţi, violete de Parma şi multe altele, toate într-o armonie perfectă, ca un deget de vin pe fundul unei sticle nu se oţeteşte luni în şir, că chiar ideea de depreciere, alterare sau distrugere au fost demult îndepărtate din încăpere. Că nu concep că becurile trebuie să se consume vreodată şi nici nu am schimbat vreunul în peste doi ani...

„Sfinţirea" unei încăperi asta înseamnă: **ridicarea nivelului vibrator prin informaţie înalt vibratorie** aşa încât spaţiul să devină o **sursă de sănătate, echilibru, armonie.** Din aceste locuri au fost îndepărtate orice urme de informaţii de distrugere, boală, moarte, tensiuni, dezechilibre de orice natură. De aceea, **omul** poate **sfinţi locul**, dacă alege să o facă, conştient. Nu trebuie un „personal calificat" pentru aceasta, iar **dacă este necesar să apelăm la vreunul apoi este clar că noi vom strica în următoarele trei minute tot ceea ce el a armonizat**. Informaţia nu este bătută în cuie, ea este foarte volatilă şi poate fi înlocuită instantaneu dacă cineva nu-i asigura

activ permanentă. Iar şi iar, **degeaba găsim soluţii în afara noastră**, ele nu pot fi nici măcar paleative. Un preot va veni şi, dacă are har, va „sfinţi" un loc, dar el pleacă şi noi ne certăm în urma lui pentru un nimic oarecare… Totul a fost degeaba, informaţia înalt vibratorie înlocuită de dizarmonii şi ceea ce urmează va fi funcţie de ultima informaţie impregnată vibrator în tot ce se afla acolo… Aşa stau lucrurile iar vechii indieni ştiau ei bine ce ştiau atunci când se bucurau dacă vreun boddhisattva alegea comunitatea lor pentru a medita: îi aduceau mâncare şi sperau să rămână cât mai mult pe lângă ei. Astfel ştiau că mai puţine boli se vor abate asupra lor, mai bogate le vor fi recoltele, în general starea de bine va creşte. Noi însă am ales să uităm totul…

Spuneam undeva la început ce înseamnă puterea creaţiei în braţele inconştienţei. Obişnuiţi de-acum cu ideea că suntem exclusiv efecte, bucuroşi de „era informationala şi binefacerile ei", ascultăm cu interes diverse ştiri şi buletinul meteo, evident. La acesta din urmă, un „specialist" ne spune dacă, în intervalul ce va să vină, să ne luăm umbrela sau paltonul sau pălăria de soare. Noi facem ce spune el şi, de-acum **bine facem, dacă tot am ales să fim „inconştienta turma"**. Pentru că, da, sunt toate şansele ca el să aibă dreptate, dar nu pentru că sateliţii au arătat configuraţia şi se cunosc nu ştiu ce curenţi şi nu ştiu ce viteze ci pentru bunul şi realul motiv că el a plantat prin intermediul radioului această informaţie în sute de mii de „creatori de realităţi inconştienţi" care desigur vor susţine infoenergetic informaţia respectivă, ducând la materializarea ei. Fenomenul este identic, dar la altă scară, când cineva se duce la ghicitoare: el merge motivat de nişte dorinţe sau temeri. Aceea are intuiţia de a afla puţin mai mult decât el spune în clar, apoi îi preda în braţe o speranţă sau o teamă, pe care el o va susţine energoin formaţional până la împlinirea ei. Nu-i drăguţ cum se vede lumea de la anumit nivel de înţelegere?!…

Dragii mei eventuali cititori – încă nu sunt convins că

va ajunge la tiparcartea de faţă nu poate fi catalogată în vreun fel nu are un plan, nu va avea probabil, sau poate da, încă nu ştiu, capitole, este pur şi simplu o înşiruire de observaţii menite doar să vă atragă atenţia asupra propriilor voastre experimente de viaţă şi asupra nivelului de înţelegere la care doriţi să le percepeţi. Atunci când veţi alege să trageţi o linie, rezultatul să nu vă imaginaţi că va fi o însumare obiectivă ci dimpotrivă, **veţi aduna doar impresiile trăite, doar etichetele puse de voi înşivă.** Cele lipite de ceilalţi oricum nu contează decât pe moment, doar cele acceptate de noi rămân şi se îndosariază. Dar etichetele le lipim funcţie de nivelul nostru de înţelegere de la momentul producerii lor, când şi alegem, de fapt, calitatea experienţei respective. Aceeaşi experienţă poate primi semnificaţii infinit de diferite.

Am cunoscut, spre exemplu, o tânără femeie care avusese parte de trei violuri, la ani distanţă unul de altul, primul pe la 12 ani. Am cunoscut-o că prietenă a unui prieten, apoi am văzut-o a doua zi după ultimul eveniment. Era desigur puţin şocată, poate mai mult de ineditul circumstrântelor decât de incidentul propriu-zis. Acum avea cam 20 de ani. O felicit în gând şi acum pentru modul în care a ales să depăşească toate aceste evenimente. Rezultatul este că **are peste 26 de ani, o fetiţă de câţiva anişori foarte frumoasă şi ea este o fiinţă normală şi perfect integrată.**

Am cunoscut de asemenea o fiinţă ajunsă la 44 de ani care, în timpul facultăţii se îndrăgostise de un băiat. Acesta a avut nefericita fantezie de a-i condiţiona cumva sentimentele de invitaţia de a se culca şi cu cel mai bun prieten. Culmea este că **era studentă la psihologie,** poate ar fi putut fi mai înarmată mental, dar nu a fost. Această simplă idee aberanta a fost absolut suficientă pentru că acea fiinţă să fie tot restul vieţii o asistată social, doar pentru **ceea ce a ales să considere că a reprezentat pentru ea propunerea respectivă**. Desigur **restul a fost operat de medicaţie, care a făcut din ea o veşnică legumă**. La această vârstă, un moment de

luciditate i-a revelat toată distrugerea operată în viaţa ei şi a determinat-o să se arunce de la etajul la care locuia. Peste greutăţile de până atunci a mai adăugat altele, rezultate din multiplele fracturi şi şuruburi cu care a fost repusă pe picioare… după mai mult de un an de chin.

Nu pot găsi exemple mai plăcute deoarece **asta oferă experienţele umane, asta aleg semenii noştri să-şi procure că experienţa în cadrul Armoniei Universale.**

Dacă vom încerca să vedem însă de la nivelul cel mai înalt, s-ar putea să fim puţin uimiţi. Violul este de fapt un contact sexual în care lipseşte acordul uneia din părţi. Nu arareori lipseşte acordul părţii care, la un anumit nivel, este posibil chiar să-l fi incitat, deci generat, că responsabilitate. Acordul lipsa uneori este real, alteori este formal sau vine în urma unei revizuiri a atitudinii. Vinovat va fi găsit invariabil cel mai puternic. Dar vinovăţia sa rezultă din nişte legităţi plecate din anumite considerente etice şi morale, valori în cadrul societăţii dar **fără relevanţă în Absolut**. Bănuiesc că este clar cititorului că nu fac decât să duc nişte noţiuni pe verticală Piramidei Cunoaşterii şi atât, pentru a atenţiona asupra a ceea ce îndeobşte considerăm a fi reprobabil.

Privit de la nivel absolut, contactul fizic este o experienţă, iar atributele pe care mintea i le da nu mai există. Deja plăcut sau neplăcut ţin de un nivel de înţelegere limitat. Experimentul respectiv îmbogăţeşte deopotrivă pe participanţi iar ceea ce ei îndosariază va fi **conform nivelului de înţelegere la care au ajuns până la acel moment al evoluţiei lor.** Calitatea trăirii este dată **exclusiv** de capacitatea lor de înţelegere. Refuzul de participare este evident **al minţii limitate şi al egoului,** care va spune: „cum să treacă peste voinţa mea?!” Dar voinţa nu este a Esenţei, Ea chiar nu are un astfel de atribut şi nu ar avea ce face cu el! **Esenţa Este Iubire şi răspunde doar cu iubire la orice vine spre Ea**. Ori, la un nivel absolut, violatorul este un semen care, ori manifesta pe moment o serie de neînţelegeri ori are

realmente o lipsă de iubire atât de mare încât nu ştie cum să facă să o primească, nepricepându-se să o ofere.

Ca exemplu, am cunoscut un alt caz în care o tânără a luat noaptea un taxi iar şoferul nu a găsit ceva mai bun de făcut decât să o scoată în afara oraşului şi să o ameninţe cu un pistol pentru a obţine un contact sexual. După consumarea incidentului a urmat o discuţie între cei doi în care **ceva din atributele Esenţei a funcţiona**t, ca urmare ea a fost condusă cu maşina acasă şi el a înţeles probabil că ar fi putut să se manifeste altfel. Nu au urmat cele obişnuite în astfel de cazuri iar inci dentul mi-a fost relatat de cea implicată, ca fapt divers.

Ceea ce vreau să subliniez este că, **nu arareori „valorile" socio-morale sunt cele care se fac responsabile, în ultimă instanţă, de grave perturbări ale experimentelor Esenţei venite special pentru a le face, fără limitări impuse din afară**. Dacă mintea noastră nu ar fi îndoctrinata de la bun început cu „se face-nu se face, se cade – nu se cade, e frumos-nu e frumos", libertatea de a experimenta ar creşte iar valoarea experimentelor ar fi garantată doar de Atributele Esenţei, ceea ce **ar fi mai mult decât suficient**. Tare nu îmi pot închipui un violator venind la o făptură plină de graţie şi întâmpinându-l cu iubire, neopunându-i vreun fel de rezistenţă, iar acesta răstindu-se la ea pentru a-şi continua jocul pe tonul pe care o pornise. Dar cum ar mai putea cineva să aibă astfel de porniri dacă totul în jur ar fi Iubire? De ce oare Etică şi Morală nu statuează o astfel de „normalitate", în care chiar nicio manifestare contravenind Esenţei nu ar mai avea loc, unde poliţistul şi judecătorul nu ar avea ce cauta…

Oare de ce Etică şi Morală se fac că nu văd atunci când violul sau prostituţia fac jocurile în societate, corpul fizic fiind tratat ca monedă forte? Oare toate astea, care evident la nivel absolut nu au nicio valoare, nu ar trebui aici, la nivelul la care operează Legile Omeneşti să fi fost eradicate, dacă acestea chiar ţin să se impună? Oare nu cumva ştim cu toţii că nu este decât un joc!?

De la nivelul cel mai înalt se vede clar că majoritatea neînţelegerilor noastre vin din neînţelegerea a ceea ce este corpul fizic, a raporturilor noastre cu el, ceea ce duce şi la deprecierea lui şi a calităţii experimentelor noastre cu ajutorul lui şi în final la distrugerea lui şi eliberarea noastră. De aceea, iată, voi scrie un capitol intitulat:

CORPUL FIZIC

Spuneam mai la început cam cum se formează corpul fizic, făcând o paralelă cu cristalizarea unei soluţii de sulfat de cupru. Desigur lucrurile sunt mult mai complexe.

Ceea ce nu avem voie să uităm este faptul că întreg corpul fizic este o **lume a efectelor.** Şi, la fel de bine de ştiut: **noi suntem cauză şi nu efect.** Iată deci o primă distincţie clară între cine suntem noi şi ce este el. El este un instrument alcătuit în întregime din elemente ale acestui plan dens, jos vibrator şi limitat, dar **o minunată realizare capabilă să ne servească nelimitat, fără nevoi reale sau uzuri, capabil de regenerare nelimitată la o uzură „normală”,** ca să spunem aşa. La un nivel şi mai înalt de cunoaştere el este o proiecţie informaţională susţinută permanent de Energia Universală din care este alcătuit, prin racordare permanenta, că toate elementele Creaţiei.

Dacă am vrea am putea spune că este un minunat avion, dotat cu absolut toate facilităţile imaginabile. Noi suntem pilotul. Ne urcăm în el şi pornim, după priceperea noastră. Dar, pentru a fi ajutaţi în micile nevoi de pilotare în acest plan, avem la bord şi un copilot automat. În activităţi de rutină putem comuta pe pilot automat şi noi ne putem relaxa puţin. Putem chiar aţipi. Unii aleg chiar să doarmă, alţii dorm tot itinerariul. Este o alegere. Dar, **poate nu este de dorit să ai ocazia să pilotezi o astfel de minune şi să alegi să dormi tot parcursul.**

Pentru a nu nedreptăţi pe nimeni, ce este pilotul automat? Este mintea limitată, instrument liniar menit să rezolve probleme imediate, liniare, specifice planului dens.

Ca atare pilotarea avionului de către acest instrument este una total lipsită de interes pentru **Esenţa** care **suntem**. Ea nu-l poate exploata la întreaga capacitate, îi lipseşte creativitatea necesară. Doar noi o putem face, pe deplin calificaţi şi pentru aceasta. Suntem Omniscienta şi Omnipotenţa şi mai suntem Iubire şi Armonie. Dacă întreaga civilizaţie ar fi respectat „Indicaţiile de Zbor", evoluţia noastră în plan terestru ar fi fost evoluţia adamică în Rai… Dar am ales altceva. Majoritatea au ales să treacă pe pilot automat şi să aţipească, apoi au adormit de-a binelea. Pilotarea se face exclusiv de către pilotul automat, racordat la Conştientul Colectiv, plin de informaţii eronate. **Evoluţia este, ca atare, grav compromisă. Experimentul individual are valoare minimă, creativitatea nefiind deloc pusă la treabă. Evoluţia este rigidă, nu are Iubirea că suport ci teama**, îmbrăcând o infinitate de forme. Chiar ajunşi la sfârşitul evoluţiei… TERESTRE tot se doarme, în majoritatea cazurilor. Risipă de energie fără vreun rost… *Dar tot ar fi prea simplu să fie numai atât…*

Spuneam despre arhiva ZIP conţinând în ea toate atributele Creatorului, ambalată într-un folder „Gigel"… De fapt, deschizând acest dosar în interior găseşti mai întâi un alt dosarel conţinând acea minunat de compactă arhiva de cunoaştere dar şi instrucţiuni pentru formarea corpului fizic precum şi un executabil de care am mai pomenit, *creativitate, exe, cu autolansare.*

Conform instrucţiilor, ajuns în plan fizic, se porneşte strângerea din jur a elementelor necesare corpului fizic arhetipal, adică fără nicio linie de program compromisă. Strângerea începe din placenta şi se continua dincolo de 9 luni în afară, cu respectarea riguroasă a programului iniţial. Totul ar fi perfect dacă acest „pacheţel informaţional" nu ar fi supus unui tir din ce în ce mai înverşunat de informaţii aleatoare, sau măcar unui „zgomot informaţional"… Rezultatul va fi o alcătuire a corpului cu ceva linii de program compromise dar altfel perfect funcţional. Funcţionalitatea va avea şi ea de suferit

pe măsură ce Conştientul Colectiv, prin intermediul releului-Minte limitată ce-l reprezintă, va proiecta asupra lui mereu şi mereu informaţii false dar care, nimeni verificându-le, sunt luate de bune şi introduse în exploatare. Astfel dispar multe din capabilităţi, scad mulţi parametrii printre care **vitalitatea şi longevitatea**...

De altfel, întreaga evoluţie „terestră" este un şir neîntrerupt de bombardamente informaţionale care vin să înlocuiască nefericit liniile de program iniţiale. Din nelimitarea conformă programului iniţial nu mai rămâne practic nimic. Mintea preia din egregor numai informaţii cu caracter limitativ şi de distrugere, Ea va „acorda" în acest sens centrii energetici principali, închizându-i conform unor „preferinţe", gânduri de separare care spuneam că realmente taie frecvente infoenergetice.

Rezultatul va fi o combinaţie cu un caracter foarte „personal" de distrugeri provocate vehiculului fizic, traduse de noi prin tablouri clinice... *Dar, încă ar fi foarte simplu dacă ar fi numai atât...*

Peste toate aceste programe **se mai adăugă cele bine puse la punct de cei ce deţin de vreo cincisprezece secole destinele umanităţii.** Din aparent dulcele lor anonimat elaborează strategii deosebit de variate, bine instruiţi fiind despre cum pot fi manipulate toate informaţiile înspre propriul şi meschinul interes. Astfel multe din „valorile" pe care le-am acceptat ne-au fost mai întâi induse, apoi menţinute şi la nevoie impuse ca fiind valori. Ele au fost completate apoi cu noi „necesităţi" care desigur îşi aveau deja rezolvarea şi care ne-a fost oferită rapid, noi mulţumind pentru „încă o iluzie".

Toate acestea sunt posibile doar datorită alegerii noastre de a rămâne adormiţi, din gravă eroare de a ne identifica cu corpul şi respectiv cu pilotul automat, mintea limitată. Odată cu trezirea totul se modifică, dar deja ai de reparat multe deteriorări. Interesant este însă faptul că există o dependentă între ceea ce ai reuşit să înţelegi şi ceea ce ai reuşit să recuperezi din capabilităţile arhetipale care au fost

prevăzute pentru corpul fizic, fapt care a mai permis încă o iluzie şi anume aceea că evoluţia spirituală se poate face pe seama energiilor, fie ele şi subtile, ale corpului fizic. Insistenţele care se fac pe posturi, pe respiraţie şi pe seama energiei Kundalini nu au decât rezultate iluzorii. În Yoga consider că sunt de interes doar armonizările Chakrelor şi rolul infoenergetic a unor Mantre, Yantre şi Mandale.

De asemeni nu am niciun motiv să apreciez interesul manifestat de mulţi pentru informaţiile culese din eteric şi cu atât mai puţin din Astral, indiferent nivelul acestuia. Din Eteric nu avem datele necesare pentru a exploata informaţiile culese, iar în astral densitatea informaţiei viciate este atât de mare încât este suficientă proiectarea permanenta care se face cu date culese de acolo în somn sau pe alte căi accidentale, ne mai fiind nevoie şi de explorarea cu bună ştiinţă, în meditaţii.

Şi totuşi, dacă ar fi numai atât, încă ar fi destul de simplu.

Ştim bine că „aşa cum e Sus este şi Jos”. De fapt... ar fi cazul să ştim... Prin asta ar fi util să înţelegem că există o Legitate care operează la orice nivel, făcând din toate **un Tot** şi făcând ca fiecare aspect să funcţioneze la fel cu întregul şi cu fiecare părticică a lui... Am fost capabili să vedem că există o lege şi la formarea fractalilor şi bine am făcut... Din nefericire ne-am obişnuit să credem că, pentru a înţelege trebuie să operăm separări, disecări, uitând cu desăvârşire ce înseamnă să înţelegi, situându-te undeva la distanţă şi privind un ansamblu cum funcţionează...

Oricum, avem datele necesare pentru a putea înţelege, mai trebuie să vrem. Am studiat macrocosmosul şi microcosmosul şi ştim că în jurul unui Soare central orbitează planetele sistemului, după cum în jurul nucleului gravitează electronii. Putem înţelege că acolo este o energie infinită care, la scara respectivă, mişca perpetuu nişte „mase”. Ştim bine ca nimeni nu alimentează acele sisteme din afară cu energie, deci am putea înţelege că TOTUL este un perpetuum mobile, la orice nivel l-am privi,

chiar dacă nu am priceput mecanismul. Iar dacă am înţeles, cum putem admite formularea **„perpetuum mobile" nu poate exista**!

Dragi semeni ai mei, trebuie o dată să vă hotărâţi să revizuiţi, fiecare pentru sine, ceea ce aţi fost învăţaţi la şcolile urmate. Trebuie să o faceţi deoarece acest sistem a fost conceput special **nu pentru a vă instrui ci pentru a vă condiţiona mecanismele gândirii**. Aveţi curajul şi **descoperiţi singuri verigile care nu se leagă**. Sunt deosebit de multe şi ne sunt „administrate" de la vârste la care nu avem vigilenta de a le descoperi, apoi le-am luat deja „de bune" şi nu ne mai găsim timpul sau motivaţia de a le mai verifică. Vă voi exemplifica, mai încolo puţin.

Pentru că **acum este important să înţelegeţi esenţă**: *Într-un o cean de energie, noi înşine energie, trăim teroarea lipsei de energie nu avem nevoie de nimic, nici „hrană" nu ne este necesară sau apă sau aerul şi totuşi avem o infinitate de nevoi,* iar **împlinindu-le nu facem nimic mai mult decât să rămânem la fel de mici, neajutoraţi, muritori**... suntem Omniscienta şi Omnipotenţa dar suntem şi mici şi proşti şi neajutoraţi... Care sunt Adevărurile, dragii mei?!! De unde ştim toate cele pe care le ştim şi de ce ne-au fost predate-inoculate?!!

Ne stimam şi iubim dascălii, care şi ei i-au stimat pe ai lor şi aşa mai departe, dar **cunoaşterea respectivă a verificat-o cineva?**! Vă daţi seama cât de bine trebuie concertate eforturile pentru a ascunde unei civilizaţii cele mai evidente lucruri?! Vă aduceţi cu toţii aminte când vi s-a predat că apa disociază în atomi de oxigen şi hidrogen la trecerea curentului continuu şi că ele pot fi culese în eprubete separate, experienţele respective, etc. De fapt **acolo ni se ascundea pentru totdeauna dreptul de a afla vreodată în câte modalităţi foarte simple poate fi extras hidrogenul şi folosit ca sursa inepuizabilă de energie,** deoarece prin arderea lui s-ar obţine iar apa, ciclul continuând la infinit. Când totuşi au apărut indivizi care şi-au alimentat motorul cu ardere internă clasic, fără modificări semnificative, din apa râului, aceştia au

dispărut. Nu a fost numai unul, dar cazul unui italian apărut în urmă cu vreo 30 de ani îl ştiu eu**”. De la el”** am aflat şi eu cum se procedează, dar cum nu îmi doream să „dispar” în vreun fel, am rămas doar cu bucuria de a şti.

Dar **energia nu trebuie produsă nicicum,** nici măcar de arderea hidrogenului nu este nevoie, **ENERGIA ESTE şi atât**. Dacă chiar vrem să fim puţin atenţi se găsesc o infinitate de modalităţi de a o prelua direct şi folosi în tehnologiile noastre slăbuţe şi energofage. În urmă cu câteva luni am înregistrat o cerere de brevet cu această temă şi, de atunci caut un partener dornic şi el de a face ca aceasta să devină **realitate**. Credeţi că chiar se doreşte? Pare a fi un pas pe care civilizaţia **nu s-a hotărât încă să-l facă,** uitând că, dacă nu se grăbeşte să-l facă nu numai pe el ci şi alţi câţiva foarte repede şi foarte hotărât, **prea mulţi paşi nu mai are de făcut**.

Un alt exemplu care trebuie să ne dea de gândit se referă la „hrană”. Undeva mai sus am mai făcut referire la ea. Din proprie experienţă vă asigur că **nu avem nevoie nici de hrană şi nici de apă**. Bretarienii m-au pus pe gânduri serios şi am făcut mai multe etape de încercare de a renunţa la hrana pe parcursul ultimului an şi jumătate. La început aveam oarece teamă pentru că prea ne-a fost inoculat că, dacă nu mănânci nu ştiu ce interval de timp, mori, dacă nu bei câteva zile, la fel etc… Citisem mult pe această temă şi nelimitarea mă tot îndemna să o fac… Când am ajuns să nu mă mai identific cu corpul fizic a dispărut orice urmă de teamă şi m-am apropiat mult mai uşor de acest mod de viaţă. Te aştepţi să slăbeşti şi, ca atare chiar slăbeşti dar greutatea se stabilizează. Dacă nu ne-am aştepta la acest rezultat el precis nu ar avea loc dar mintea limitată tot repetă că e firesc să slăbeşti dacă nu mănânci şi e foarte greu uneori să o faci să-şi înceteze acţiunea distructivă. Până la urmă este obligată şi ea să recunoască evidenta. Iar în cazul bretarianismului evident devine repede faptul că te simţi mult mai bine, capeţi o mobilitate mult mai mare, eşti mult mai vesel şi mai detaşat. Mai ai însă de trecut peste câteva încercări care

se pot numi rutină de a lua masa cu familia, apoi reacţia dură a emoţionalului care se plânge că i-ai luat nu ştiu ce bucurii şi senzaţiile gustative care îţi lipsesc foarte mult. Pentru a te feri de surprizele la care te poţi aştepta dacă insişti făcând abstracţie de toate acestea eu propun revenirea uşor la a te hrăni moderat, urmând reluarea experimentului de pe poziţii mult mai clare şi cu o dorinţă foarte limpede de a-l duce la bun sfârşit. Sunt o mulţime de argumente pentru aceasta: pretenţia de alimentaţie mi se pare ilogică şi cu grave urmări perturbatoare pentru buna funcţionare a vehiculului fizic. Vreau să adaug că, prin renunţare la acest balast numit mâncare obţii o ridicare semnificativă a frecvenţei vibratorii a întregului ansamblu care este corpul tău fizic, fapt care conduce la atenuarea sensibilităţilor la durere fizică, mai exact nu mai apare durerea atunci când ştii bine că apărea. Te poţi ciupi, înţepa, ceva simţi dar nici pe departe ceea ce simţeai altă dată. Apoi dispare exsudatia, nu mai transpiri şi nici de vreun deodorant nu se mai simte nevoia. Capacitatea de a-ţi ridica semnificativ vibraţia întregului sistem care eşti creşte simţitor. Sunt foarte multe lucruri pe care le câştigi, vorbind la acest nivel. Interesant este că, deşi reiei alimentaţia parte din cele căşti gate nu le mai pierzi, de parcă ceva ar şti că nu este decât o pauză, după care oricum revii la această **„normalitate”**.

Nu mai insist asupra detaliilor, cel care le va dori va şti să le găseas că, dar insist asupra a ceea ce ne-a adus la starea iluzorie de dependenţi de „hrană”. Desigur noi aşa am primit ştafeta de la cei care ne-au precedat, dar cum e posibil ca nimeni să nu se sesizeze că acesta nu este un proces firesc sau necesar pentru noi, oamenii. Desigur am văzut că animalele se hrănesc, dar oare nu ne mai săturam să tot facem o paralelă total deplasată între alte vieţuitoare şi noi, cei creaţi „după chipul şi asemănarea Creatorului?!! Cred că ar fi foarte util dacă am înceta să o mai facem pentru că, dacă o vom face **ea chiar va exista**.

Sunt convins că „Izgonirea din Rai” s-a datorat literalmente muscarii din mărul oferit de Eva,

reprezentanţă a omului preadamic. Pentru ea era ceva firesc şi ca atare nu constituia niciun pericol în timp ce pentru el a însemnat renunţarea la statutul de Omnipotenţă, de libertate de plină faţă de planul material.

Starea de dependenţă care a urmat s-a tot amplificat de-a lungul generaţiilor dar, undeva în noi se afla informaţia arhetipală ce poate fi scoasă şi pusă să lucreze. Este **perfectă, intactă şi putem încă să ne preluăm „moştenirea”, cum mai găsim scris pe alocuri**. Nu trebuie decât să ne luăm fiecare responsabilitatea în serios, să ieşim de sub subordonarea minţii limitate şi a Conştientului Colectiv, să ne căutăm în Sine propriile valori care sunt, desigur, cele ale întregului şi deci ale fiecăruia, să ne găsim răgazul de a o face, evident operând asupra listei noastre de priorităţi cotidiene.

Şi încă mă tem că nu este numai atât de simplu.

Pentru că, dacă am luat manşa începând să ne pilotăm singuri minunatul vehicul, va trebui să descoperim repede şi care ne sunt instrumentele de lucru şi va trebui să evaluăm din mers şi cât mai obiectiv pagubele produse pe când încă dormeam. Vom constata că sunt deosebit de multe dar că, **pentru noi nu pot fi numite „grave”**. Doar că sunt deja produse.

Că instrumente, primordială este o Stare de Atenţie. Nu este „cel mai important” doar că facilitează funcţionarea celorlaltora. Cu ajutorul primului obţii cu timpul un grad de conştientă mai ridicat. Şi acesta va fi un instrument util, în continuă perfecţionare. Apoi este vorba de Iubire. Un fel de **prelungire a Iubirii Creatorului pentru Creaţia Sa** care va trebui să curgă prin tine, către vehiculul tău. Cu ea vor fi reparate toate „daunele” produse.

Conştientă te va ajuta să le **obiectivezi**, atenţia la fel, dar **repararea se obţine numai prin Iubirea aceasta calmă şi detaşată, prin Armonie**. Pilotul automat în mod sigur a operat, prin separări şi preferinţe de tot felul, închideri asupra unora sau altora din centrii energetici principali cu care corpul fizic este racordat la

Armonia întregului. În funcţie de timpul cât a durat această închidere parţială, uneori aproape totală, vei înregistra la anumite „etaje” diferite „defecţiuni”. Nu ai de ce să intri în panică, nimic nu este suficient de grav pentru a nu se putea reinstaura firescul, optimul, dar uneori este nevoie de mai mult timp pentru aceasta revenire. Cel mai important însă va fi ca întotdeauna, odată ce ai descoperit „avaria” să o stopezi instantaneu. Pentru asta **este suficient ca să interzici cu desăvârşire pilotului automat, mintea limitată, să se mai bage acolo**. Dacă acest lucru l-ai obţinut poţi fi absolut sigur că de acum a început procesul de „vindecare”. Dar, atenţie, **ca un copil, ea va fi totdeauna tentată să se ducă exact acolo unde i-ai interzis** iar acest joc vă va obosi pe amândoi, ducând la prelungirea fără sens a timpului necesar reinstaurării normalităţii în „compartimentul cu pricina”.

Deci, pentru că acest stupid joc să înceteze, va trebui mai întâi să ai „o discuţie clară cu mintea ta”. Îi vei arăta ce a fost capabilă să facă cu „priceperea ei”, o vei ruga să te secondeze permanent şi îi vei promite că o vei face să înţeleagă toate etapele, că nu este pic de dogma sau altceva de neînţeles chiar pentru liniaritatea ei, cu condiţia să dorească să se deschidă mai mult. Îi vei explica că o înţelegi că îi va fi dificil sa cu prindă necuprinsul dar că ştii precis că va fi capabilă să se deschidă chiar atât de mult, că ai totală încredere în capacitatea ei de cuprindere. Dacă vei constata că este gata să coopereze şi că are dorinţa reală de a se autodepăşi poţi fi sigur că de acum ai cel mai bun aliat în ea şi că **deja toate reparaţiile sunt ca şi făcute.** Să nu te surprindă tendinţa ei de a fi cârcotaşa, căci este firească. În primul rând aşa a fost învăţată, apoi i-ai luat „**dreptul**” de a conduce pe care deja se obişnuise a-l avea, apoi nu o mai laşi să fie **reprezentanta Conştiinţei Colective**, care oricum va face presiuni asupra ei temându-se că încă o Conştiinţă Individuală s-a trezit şi a ieşit de sub zona ei de control. Este un moment dramatic pentru ea, care încă nu ştie că ceea ce „pierde” este infim faţă de ceea ce „câştigă”: **nelimitarea,**

funcţionarea la „parametrii proiectaţi” nu doar cu 6 – 8%, racordarea permanenţă la Inteligenţa Nelimitată.

Odată depăşită această importantă etapa cu succes, vei constata singur că *încă ar fi bine dacă ar fi atât de uşor.*

Pentru că abia acum începem să conştientizăm avariile şi modul în care ele au fost pricinuite, pentru a reinstaura firească curgere a energiilor şi informaţiilor. Este drept că, dacă mintea nu se mai băga – *e util să fim vigilenţi permanent*atunci lucrurile pot reveni la normal chiar de la sine (poate trebuia să-l scriu cu majusculă), dar putem cataliza procesul conştientizând.

Şi tot prin conştientizare facem ca o dezechilibrare ulterioară să nu mai poată avea loc. Dacă terapiile alternative s-ar preocupa suficient de mult de acest aspect ar vedea că reuşitele lor ar avea un caracter de durată, altfel se va întâmpla mereu acelaşi lucru: şi ele ca şi medicină se vor ocupa doar de efecte, neobservând măcar acest lucru. Cauzele sunt întotdeauna de natură informaţională şi dacă cea care generează informaţia (mintea limitată, guvernând universul pacientului respectiv) rămâne nemodificată şi energiile vor fi în continuare obstrucţionate pe aceleaşi trasee sau meridiane iar rezultanta va fi desigur o revenire a manifestărilor clinice, zicem noi.

Şi pentru ca să vedeţi că într-adevăr am dreptate când spun că *încă ar fi simplu dacă ar fi numai atât*, să vedem cam cum vom repara ceea ce am constatat că s-a distrus, sub priceputa pilotare a ajutorului nostru în plan fizic.

Mai întâi nu trebuie niciun moment să uităm să ne ţinem de cuvântul dat minţii noastre. Ea va trebui în permanenţă **să înţeleagă superior** cum stau lucrurile. De aceea voi şi oferi exemple cu detalii special destinate ei.

Întotdeauna „**realitatea**”, adică ceea ce simţurile noastre ne releva ca fiind „adevărurile lumii noastre”, ne va oferi o infinitate de posibilităţi de alegere. Practic nu există o secundă în viaţă în care să nu ai de făcut o

opţiune. Cele mai multe le faci fără a băga măcar de seamă şi cu atât mai mult fără să poţi previziona unde te va duce ea. Aşa ai făcut şi când ai întins mâna după cartea aceasta. Dacă tu alegi să o şi înţelegi, acel simplu gest îţi va modifica în aşa măsură tot şirul ulterior al evenimentelor din viaţa ta încât îţi va fi greu să-ţi imaginezi cum ar fi fost dacă nu întindeai mâna după ea... Vedeţi voi, gesturile nu pot fi mari sau mici, iar a încerca să gândeşti că trebuie să faci gesturi „mari" pentru a-ţi modifica radical cursul existenţei este absolut fără acoperire.

În această infinitate de opţiuni din fiecare secundă, micile gesturi de alegere care practic „ne fac viaţa" ar fi indicat să le tratăm cu foarte mare atenţie. Nu este vorba sub nicio formă de „prudenţă", acea frică frumos cosmetizata sub această denumire, ci doar atât: **atenţie**. Pentru că, dacă nu o vom face, vom constata mereu că există un ciclu cauză-efect care ne tot scapa, pe de o parte, iar pe de altă ar trebui ca fiecare opţiune, oricât de mică, să aibă în spatele ei o întrebare. Unii au sugerat-o pe următoarea şi este corectă: „ce ar face iubirea în acest moment?" sau „sunt eu la cel mai înalt nivel al existenţei mele când fac această opţiune?"... Eu mai propun o alta **„Se încadrează opţiunea mea în imaginea pe care mi-am făcut-o până la acest moment despre Armonia Universală?"**

Ar putea să vi se pară că viaţa trăită permanent cu aceste întrebări vii în tine ar deveni un calvar. Vă asigur că nu, ea devine mai degrabă o poezie. În primul rând întrebarea face că noi să translatam uşor din poziţia de a tot fi efect în cea firească, de Cauză a evenimentelor. Apoi ne oferă acel respiro necesar pentru a nu ne mai simţi mereu stresaţi, nelăsându-ne mintea să intre mereu în sarabanda evenimentelor ce vin sub formă de avalanşa peste noi. Ne mai oferă garanţia că, din ce în ce mai rar vom avea ocazia să „regretăm alegerile făcute", ştiind bine că măcar am ales în acel moment tot ceea ce, conform nivelului de conştiinţă de la acel moment, puteam alege mai „fericit". Şi, probabil, nu vom mai tot face alegerile

având în spate motivaţia unor frici, ci una ceva mai înaltă.

Orice am face, de „responsabilitatea alegerilor” cât suntem în acest plan, nu vom putea scăpa. Este însă deosebit de important să le facem conştient, oricât de neînsemnate par ele. Trebuie să ne ferim în orice caz că în spatele lor să se afle dorinţe de separare. Chiar şi atunci când, în plan fizic putem spune că am operat o separare, **ea nu trebuie să existe şi în conştiinţă.**

Ca exemplu aş da banalul divorţ dintre doi oameni care au ajuns într-un punct în care consideră că drumurile lor trebuie să se despartă, pentru a putea schimba eventual nivelul experienţelor de viaţă. Se întâmplă şi nu cred că este nefiresc. Nefiresc este să vrei să arunci vini, nefiresc este să nu te mai intereseze ce mai face, cum o mai duce, sau să îi doreşti „răul”. El rămâne, la un anumit nivel, parte din tine şi tu rămâi parte din el… Aţi rezonat amândoi la milioane de evenimente de toate dimensiunile şi formele împreună, informaţia este prezentă în voi. Trebuie să conştientizaţi că aşa stau lucrurile, nu trebuie să aveţi „păreri de rău”, trebuie doar să ştiţi că, atunci când i-aţi dorit prezenta, a fost mult mai mult ceea ce aţi avut în comun decât suntem obişnuiţi să credem.

Nu uitaţi nicio secundă ca la baza oricărei fenomenologii se afla un edificiu de informaţii care, în mod sigur, **nu vor dispărea nici după ce voi aţi părăsit planul fizic**. Unii, atunci când merg într-o excursie – *să zicem* aleg să-şi scrie numele pe o coajă de copac. Probabil simt nevoia că ceva să reţină trecerea lor prin acel loc. Îi asigur că trecerea este marcată indestructibil pentru eternitate atât în locul respectiv cât şi în universul lor interior. Permanent are loc un fel de „comuniune”, chiar dacă nu suntem conştienţi.

Dar revin asupra importanţei **gândurilor de separare** care se pot afla în spatele alegerilor făcute şi reatenţionez asupra importanţei „tăierii racordărilor energoinformaţionale” pe care le putem opera **fără să fim conştienţi** de aceasta. Educaţia ne face să operăm de cele mai multe ori astfel de separări şi reiau exemplul cu

muzica. Au fost multe discuţii la un moment dat despre „manele”, discuţii bazate exclusiv pe cunoaştere limitată. Evident că persoanele „educate elevat” au reacţionat destul de ferm împotriva acestui gen de „producţii”, cu puţine excepţii. În spatele excepţiilor se putea întrezări cumva o intuiţie asupra adevărului, dar doar atât. Nici cei care creează aceste melodii nu au avut darul de a oferi un răspuns adevărat. Şi totuşi este atât de simplu.

Cea care operează separarea este mintea limitată, care oferă întotdeauna şi o infinitate de motivaţii, perfect logice, la nivelul ei de înţelegere. Chiar **nu îmi imaginez ceva care să nu poată fi demonstrat, dacă mintea limitată îşi propune,** desigur demonstraţie care va rezista aceluiaşi nivel, al minţilor limitate din jur. Înţelegerea însă poate fi obţinută doar urcând ceva mai sus. Orice bucată muzicală este, cum spuneam mai înainte, o creaţie – *în felul* ei şi în acelaşi timp o ofrandă, un gest de iubire şi nu unul egoist. Nu mă refer la cele care sunt fabricate de dragul banilor doar, motivaţie care niciodată nu va aduce în faţa auditoriului ceva care să reziste, să „prindă”… Ele se vor pierde de la sine… nu trebuie să ne facem griji pentru asta. Apoi este o vibraţie, o informaţie care se adresează vibraţional universurilor care suntem fiecare din noi… Separându-ne de ele pe considerente de educaţie, nu facem decât să ne refuzăm participarea la o bucurie, la o comuniune… **Nu devenim nici mai buni, nici mai frumoşi, şi cu atât mai puţin mai racordaţi cu Armonia Universală, mai „sănătoşi”, vom ajunge să spunem, în final.**

Sunt unele şcoli spirituale care au ajuns să afirme că modifica ADN-ul. Cred că este foarte posibil dar îi asigur că tot ceea ce au de făcut, fiecare în parte şi toţi la un loc este doar să revină la înţelegerea normalităţii şi sunt resurse suficiente ca numai prin asta toate atributele arhetipale să fie readuse în „programele” care se cheamă vieţile noastre. **Omniscienta şi Omnipotenţa abia aşteaptă să fim apţi de a le lua în stăpânire.**

Nu trebuie să facem nu ştiu ce invenţii, nu trebuie cai

alambicate, este doar de experimentat simplul statut de **A FI**.

Creaţia a fost făcută prin informaţie, structurând energia**”. La început a fost cuvântul”** ăsta vrea să spună. Fiecare aspect al Ei este un univers informaţional individualizat cu atât mai bine cu cât te apropii mai mult de vibraţia densă a planului material. Dacă faci drumul invers, prin ridicarea frecvenţei tale, constaţi că multe încep să dispară în generalitate, apoi şi acestea dispar, iar sus de tot nu mai este decât Energie necreată, adică nestructurata informaţional. La acel nivel de vibraţii se pot crea conştient noi realităţi. Este doar un ocean de lumină, material din belşug pentru orice ai dori să creezi. Mai e cazul să adaug că, dacă ai ajuns acolo nu vei mai dori nimic, nu-ţi mai trebuie nimic şi deci nu te vei putea apuca să creezi **bunuri materiale sau bani**, după cum cred unii că ar face dacă ar ajunge acolo. Asigur pe oricine că **atunci când va ajunge nu va mai crea nimic din tot ceea ce crede acum că ar face**… Armonia Legii este atât de perfectă încât **nu ai acces acolo câtă vreme mai ai „nevoi”…**

Am insistat suficient sper asupra rolului informaţiei în cadrul Creaţiei. Şi dacă am fost înţeles înseamnă că nu e greu de priceput că şi „boala” este tot energie structurata informaţional. Nu uităm că informaţia înseamnă vibraţie, nu? Aceasta este modalitatea de a transporta şi depozita informaţia în Universuri.

Spuneam despre corpul fizic că, prin cei şapte Centrii Energetici Principali în special, dar nu numai, este permanent racordat energo informaţional, că primii trei sunt cei mai jos vibratori, reprezentaţi de tradiţia orientală prin flori cu un număr redus de petale.

Boala este şi ea un fenomen energoinformational jos vibrator şi noi ne putem acorda vibraţiile centrilor de supravieţuire aşa încât să rezonam cu aceste vibraţii. Astfel, ne îmbolnăvim. Dacă mintea limitată, care guvernează universul informaţional al corpului nostru fizic în timp ce noi „am ales să dormim”, executa aceasta

acordare a frecvenţei, o face inconştient desigur şi sub influenţa Conştientului Colectiv. Prin frici induse din această zonă ea **vrea „să verifice” obsesiv dacă corpul pe care îl guvernează prezintă semne de boală, oboseala, etc. astfel păstrând vibraţia la nivelul acesta de rezonanţă un timp suficient de lung pentru că informaţia să se transfere.**

Putem face o comparaţie perfect justificată între corpul nostru şi un radioreceptor-emitator de bandă deosebit de largă. Cele şapte chakre le putem vedea că pe şapte condensatori variabili, fiecare pentru un domeniu de frecvenţe. Desigur putem opta să ne acordăm la tot felul de „emisiuni radio” iar dacă optam să recepţionăm ceea ce ulterior se va dovedi că ne „dăunează” cine ar putea fi găsit vinovat altul, dacă nu noi! Rămânând să tot recepţionăm frecvenţele jos vibratorii până la urma scad dramatic parametrii funcţionali ai corpului nostru, vitalitatea, armonizarea energoinformaţionala prin recepţie echilibrată cu toate chakrele, şi se va tot accelera procesul de „îmbătrânire”.

Prin funcţionare la nivele jos vibratorii şi **alte „realităţi”** devin accesibile, cum sunt informaţiile generate de „farmece”, „blesteme” sau simplă ura, invidie, etc. Totul este informaţie şi totul are nivele la care **se constituie în „realităţi”** pe care, dacă chiar alegem, le putem explora. Beneficitatea acestor explorări însă este foarte îndoielnică.

Tot ceea ce aţi citit aici este doar o parte, care mi-a venit în minte, din tot ceea ce, de fapt, se petrece şi care au impact major asupra evoluţiei corpului nostru fizic în plan material. Desigur calitatea experimentelor pe care apoi Esenţa care suntem le mai poate avea cu un corp puternic afectat, scade deosebit de mult. Libertatea spiritului de a experimenta era asigurată tocmai de lipsa de nevoi a vehiculului pus la dispoziţie, de rezistenţă deosebit de mare la uzuri, de grade de nelimitare suficient de mari. Nemurirea era un atribut firesc şi informaţiile referitoare la ea sunt încă perfect exploatabile…

Mintea limitată se va bucura de „grijă ce se acordă” de către un ştiu ce organizaţie pentru sănătatea corpului fizic, dar va înţelege destul de greu ca, în acest fel este iar şi iar menţinută la o anumită vibraţie unde transferul informaţional nu face altceva decât să faciliteze manifestarea „nevoii” faţă de acea „grijă” a organismului respectiv sau altă variantă care se iveşte… dar tot victima devine, în biata ei inconştienta.

Câtă vreme vom continua identificarea cu corpul fizic vom rămâne efect de efect de efect. Dacă vom alege să înţelegem cum stau, de fapt, lucrurile ne vom putea redobândi atributele fireşti. Ca întotdeauna, alegerea ne aparţine, nimeni nu o poate face în locul nostru. Ceea ce este bine de ştiut este că **Legea**, vorbind la un nivel nu foarte ridicat, **nu permite să aparţii simultan celor două opţiuni: efect sau cauza**. Câtă vreme vei accepta să fii efect într-o circumstanţă vei rămâne doar efect în toate. Dacă alegi responsabilitatea care derivă din a fi cauză **trebuie să ai suficientă forţă şi hotărâre să rămâi cauză, cu toate „dificultăţile” ce îţi vor fi puse în faţă**. Şi, de cele mai multe ori, vor fi.

Desigur această minunată constelaţie care este corpul nostru este dotată cu un creier, despre care nu ştim chiar foarte multe dar considerăm în mod eronat că ar fi sediul minţii limitate. Mintea este de fapt distribuită la nivelul tuturor centrilor energetici, cu precădere cei principali. Creierul este o bancă de date destul de vastă, proprietate bazată în special pe marele conţinut de apă din structurile lui, apa care nici ea nu este ce ea ce noi suntem obişnuiţi a crede. Datele pe care le conţine sunt rezultat al experienţei dobândite în această întrupare.

În afară diverselor organe şi ţesuturi, aparate funcţionale sau cum le mai denumim, corpul mai are un rezervor de energie subtilă, apoi trasee şi meridiane energetice, centrii principali sau secundari de racordare energetică. Pe tegument au fost găsite terminaţii ale traseelor energic tice, puncte reflexogene şi multe altele…

De corpul fizic sunt legate cele mai multe „obiceiuri”

ale noastre, şi este firesc, el este instrumentul cu ajutorul căruia am venit să interacţionăm cu elementele acestui plan dens, jos vibrator. Voi căuta să schiţez câteva şi voi începe cu obiceiul de a ne hrăni.

HRANA

Toată Creaţia spuneam că funcţionează, la nivel de întreg dar şi pe părticele – *cum este sus aşa este şi jos* – ca o infinitate de **perpetuum mobile**. Niciun nivel nu primeşte din afară să infuzie energetică, pur şi simplu funcţionează doar pe baza **locului pe care îl ocupa în cadrul Creaţiei, ca părticică a Ei.** Şi, deşi planeta noastră se roteşte şi ea conform aceluiaşi principiu în jurul axei, al Soarelui şi, odată cu întregul sistem solar, în jurul altui soare central, aici pe planeta lucrurile *se schimbă.* Oare?!

Există plantele care, zicem noi, se hrănesc cu „minerale" din sol şi apă. Personal nu văd că aşa stau lucrurile, deoarece iubesc mult plantele şi caut să le înţeleg. Spuneam că avem multe plante şi toate au fost înmulţite de noi. Le udăm doar cu apă ţinută sub piramida şi aceasta informaţie le prieşte. Până să ajungă în ghivece cu pământ, toate stau numai în apă, pentru a-şi face rădăcini. Sunt unele care stau luni de zile, apa nu o schimbăm ci doar o completăm. Dacă ar avea nevoie de săruri minerale, precis din acea apă nu le-ar putea obţine şi arata de regulă deosebit de bine, acel verde intens, plin de viaţă…

Apoi vedem că animalele se hrănesc şi pare perfect adevărat, dar eu consider că şi ele, ca şi noi, se alintă cu acest obicei. Cum a confirmat un experiment cu găini ouătoare cărora li s-a scos din raţie calciul, ele s-au priceput de minune să „transmute" elementele şi să facă ouăle cu aceiaşi coaja că de obicei.

Aş mai aminti aici faptul că, din numeroase direcţii de acum, se afirmă că **în Univers nu există decât un singur element**, fapt care ar trebui să ne dea de gândit, ştiind bine ca şi noi, prin fisiune, dintr-un element obţinem un altul. Prima dată acest **singur element** a fost aflat

dintr-o comunicare spiritistă de nişte cercetători care lucrau foarte sistematic. Atunci s-a repetat foarte clar „în Univers nu există decât un singur element”. Teoria superstringurilor mie îmi pare a da un răspuns destul de bun acestui gen de întrebări pe care mintea omenească şi le pune.

În ceea ce ne priveşte pe noi, oamenii, istoria pomeneşte mai multe „**cazuri**” de oameni care au renunţat să se mai hrănească. Cel mai celebru a fost al Theresei Neumann, deoarece a fost studiat şi mediatizat, dar nu este nici pe departe singurul. Pe baza acestora, în Australia s-au început cercetări minuţioase iniţiate de Doamna Jasmuheen, în cadrul unui Institut special creat. Concluziile la care au ajuns, deşi departe de esenţă la care ar fi putut să ajungă, confirma experimental pe 10.000 subiecţi din toate colţurile lumii că da, **omul nu are nevoie să se hrănească**, în ciuda postulatelor care s-au tot susţinut. Cei care au renunţat conştient la hrana în bună parte au renunţat şi la apă.

Departe de a recomanda cuiva ceva, doresc doar să atenţionez asupra câtorva aspecte. Primul ar fi acela că avem tendinţa de a considera că ştim multe, în ciuda faptului că, dacă eşti atent, constaţi că **chiar nu ştim mare lucru**, că ne aflăm în necunoaştere parcă şi mai mult acolo unde este important şi unde ne afectează evoluţia, „viaţa”, cel mai tare parcă deloc întâmplator, principalele aspecte pe care nu le înţelegem absolut deloc sunt exact cele menite a face din Omniscienta şi Omnipotenţa care suntem, biete unelte, sclavi, roboţi din ce în ce mai uzaţi şi cu mişcări haotice…

Ne-au fost „induse” principii” fără nicio acoperire, gen **„munca l-a făcut pe om”**, pe care chiar numai cu bun simţ dacă le vom analiza vor fi cel puţin suspecte. Dar sunt o infinitate… Şi „a avea principii” este tot o mare eroare, deoarece înseamnă exact **a încerca să bagi viaţa în tipare prestabilite**, ceea în curgerea veşnică a momentului de acum este chiar **o imposibilitate.** Privit de la un nivel mediu de înţelegere, în acest mod nu faci

altceva decât să operezi **o serie de închideri de racordări** care vor avea traducerea în tablou clinic: deformare şi anchiloze ale sistemului osos, nerecuperabile decât după conştientizare. Aviz „posesorilor” de poliartrite, artroze etc… Vrei să deformezi, te alegi cu deformări. Pare chiar logic, nu credeţi?

Atenţie încă odată la un aspect: nu voi, esenţa care sunteţi, faceţi aceste neinspirate „alegeri”, căci voi dormiţi, cea care operează este mintea limitată, care, iată, **va face să deveniţi efect**, experimentând apoi ceea ce voi **nu aţi ales.** De aici apare şi mai mare tensiunea şi nein telegerea privind „nedreptatea” ce vi se face… Deveniţi şi mai „rupţi pe dinăuntru”, mai scindaţi şi dizrmoniile se accentuează… Oare vreunul şi-ar fi imaginat la 15 – 18 ani că va trăi asemenea „nefericiri”? La acea vârstă zicem că ne lipseşte compasiunea, adevărul însă este că atunci parcă „simţim” că ceva prea nu e în regulă, că parcă nu compasiune merită toţi cei aflaţi în suferinţă, că parcă îşi cam merită „soarta”…

Vorbind despre cei care **acum** sunt tineri, ei chiar ştiu că lucrurile cam aşa stau. Mulţi din ei sunt cu foarte multă „cunoaştere” în spirit, nu înţeleg absolut deloc „valorile” pe care cei maturi le tot recomandă şi în faţa cărora se cam închina. Ei **au venit să ajute Civilizaţia Pământ să treacă printr-un punct destul de complex şi se confruntă cu toate „micimile” cu care măturii îi îmboldesc mereu…** dormind!

Despre ceea ce pretindem noi a fi hrana se pot scrie volume întregi. Pentru că nu am de gând decât să schiţez subiectul, voi mai atinge doar câteva idei. Mai întâi să amintesc celor care au postit vreodată, ce bine s-au simţit atunci, dacă au făcut-o din inimă şi nu simţindu-se „datori să o facă”. Apoi să amintesc faptul că atât noi cât şi animalele, atunci când suntem „bolnavi” nu simţim „nevoia” să mâncăm. Abia după ce ne revenim începem să avem „pofta de mâncare”.

Acest lucru vine să confirme faptul că „mâncarea” nu ne ajută să devenim sănătoşi, altfel am mânca cu atât mai

mult cu cât suntem mai bolnavi. Apoi, după ce mâncăm apare acea stare deosebită de oboseală şi lene botezată elegant **„siesta”**... Atunci organismul încearcă să facă faţa noului „bombardament”, obosind desigur. Oare mulţi dintre voi au îndrăznit să se prezinte la un examen bine ghiftuiţi?

Starea de bine şi sănătate, repetenţializarea diferitelor funcţii pe care toţi cei ce au trecut la bretarianism au probat-o, este o dovadă destul de clară, zic eu, despre ce ne aduce obiceiul de a mânca. În plus el este şi motivaţia finală pentru a deveni robi, de teamă de a nu muri de foame. Suprapopularea planetei este o problemă în special datorită temerilor că Mama Gheea nu are cum să ne hrănească pe toţi şi atunci căutam modalităţi demne de mintea limitată de a ieşi din criză: **războaie, sterilizare mai mult sau mai puţin forţată, sida etc...**

Creşterea vibraţiei sistemului care suntem este o altă realizare la care se ajunge diminuând hrana, fie prin post fie diminuând cantităţile sau renunţând definitiv. Prin această creştere vibraţionala acordarea la frecvenţele joase specifice bolilor sau altor fenomene amintite devine imposibilă, deci e firesc că starea de sănătate să se permanentizeze. Aşa se explică şi utilitatea regimurilor alimentare în diversele tratamente recomandate, chiar dacă nu se înţelege, de regulă, cum anume funcţionam.

Aş mai trage un semnal de alarmă, de astă dată, pentru cei **încă amatori de carne**, în alimentaţie. Încă circula legenda despre „regimuri alimentare echilibrate”, încă nu a devenit clar pentru toată lumea cât de absolut nefiresc şi nesănătos este consumul cărnii. De aceea rog pe fiecare să conştientizeze dacă considera că poate fi firesc să iei o viaţă **pentru a ţi-o periclita pe a ta**, cu un consum energetic peste aportul pe care ea îl aduce de 31%? Faptul că nu tu ucizi ci doar profiţi de dorinţa de profit a crescătorului de animale, a măcelarului şi a întregului lanţ ce ţi-o oferă, motivându-i pentru a-şi continua îndeletnicirile, **nu te face mai puţin părtaş la crimă**.

Trecând peste aceste „detalii”, să vedem ce obţii: mai întâi un set de informaţii străine de alcătuirea corpului tău fizic, programe care nu au cum să se armonizeze cu „programul arhetipal” al corpului tău fizic. Apoi, acel animal până la momentul morţii tot conştientizează ceea ce i se întâmplă şi fiţi siguri că în carnea aceea sunt şi „programe” create de el special destinate omului, cu „recunoştinţa” de rigoare. Putem să ne amintim şi de „proteină ucigaşă”, dacă ne face plăcere, când „savuram” o friptură, întrebându-ne **cine suntem noi şi de ce am venit pe planeta această minunată...**

Mai în glumă, mai în serios, între două **„Iartă-mi, Doamne, păcatele”,** poate ne găsim şi **secundă necesară pentru a ne trezi**.

Mă voi rezuma la cât am scris despre alimentaţie pentru a aborda un alt subiect, aparent şi mai delicat, la fel de bine ştiut de toată lumea şi neînţeles cam de tot atâţia şi anume

SEXUALITATEA

Este subiectul care chiar trebuie privit şi corect înţeles de la fiecare nivel de înţelegere, dacă s-ar putea. Voi încerca să o iau de la nivelul de bază.

Aici este foarte important de sesizat că, ocolindu-l în discuţii adevărate, da naştere la o „imagine deformată” în toate direcţiile, cu grave implicaţii atât în evoluţia personală cât şi în societate. Ca orice lucru interzis devine excesiv de tentant, în special pentru cei care nu au în niciun fel maturitatea de a-l aborda. Desigur excesele „cu semn diferit” se datorează tocmai greşitei abordări sau lipsei de deschidere a celor care ar trebui s-o manifeste: părinţi, educatori. Aşa iau naştere deformaţii de variate forme, majoritatea ducând la izolare şi senzaţii majore de frustrare. Şi în evoluţia „măturilor” aspectele neînţelese în tinereţe se continua sau se repercutează neproductiv, uneori toată viaţa.

Aparent numai, sunt cazuri puţine, dar orice terapeut a avut mult prea multe aspecte „conexe” de întâmpinat şi e bine să ştim de unde vin.

Aflat la nivelul de cunoaştere comun, pentru individ sexualitatea se manifestă ca o „nevoie”, la fel ca hrană. Ca şi aici, „postul impus din afară sau din minte” produce grave perturbări de ordin emoţional, apoi endocrinologic, ducând nu arareori la dezechilibre care se pot manifesta şi sub forma fizică (chisturi, noduli, etc.)

Un iniţiat va şti exact cât de important este că indivizii aflaţi la acest nivel de înţelegere să aibă o atitudine firească şi mai degrabă simplă cu privire la sex, tocmai deoarece el ştie ce se afla în spatele acestei manifestări. De aceea pedalarea pe termeni că „păcat, ruşine, pudoare excesivă” fac mai mult rău decât bine. Aflat la acest nivel este preferabil că mentalul să fie cât mai puţin implicat deoarece el **nu are competenta de a construi ci mai degrabă demolează**. Fără implicarea mentalului se pot trăi momente de transcendenta natural, care vor urca spontan frecventa vibratorie. Implicarea minţii va inhiba acest firesc natural, ratând şansă oricărei transcenderi în planuri superioare de conştiinţă.

Odată ce omul descoperă şi niveluri mai înalte de conştienţă, începe să ridice intuitiv vibraţia în manifestarea sexualităţii sale. Uneori mintea se interpune, dând naştere la acei oameni „complicaţi”, pe care nu rareori îi întâlneşti. Aceasta complicare derivă dintr-o insuficientă înţelegere, dintr-o avalanşă de pseudoinformaţii grefate pe intuirea faptului că mai este ceva de înţeles.

Multă nefericire aduce **dogmatismul** la acest capitol al experienţei umane, indiferent dacă el este de provenienţă religioasă sau derivat din carente educaţionale.

Aceeaşi sexualitate va apărea total diferit pentru un yoghin. Pentru acesta sexualitatea este doar un mijloc de transcendere în planuri superioare. Dar şi cunoaşterea de la acest nivel este limitată şi iluzorie deoarece se face încă identificarea cu corpul, pe de o parte, şi se cauta prea mult în zona tradiţiilor şi legendelor, ratându-se importanta adevărului atât de simplu: **nu există decât „acum şi**

aici”.

Desigur rezervorul de energie al corpului fizic se afla în sacral şi este energia Kundalini, desigur că şi cunoaşterea importanţei ridicării acestui „şarpe” poate avea interesul ei, dar se referă **la corpul fizic**: starea de sănătate a corpului fizic poate fi îmbunătăţită după tehnici că cele pomenite de Mantak Chia. Transcenderea în planuri superioare sub influenţa acestei foarte puternice energii aş asemăna-o cu dorinţa de a obţine lumina mai multă de la un bec de 6 volţi băgându-l la 220 de volţi: *se va aprinde pentru o fracţiune de secundă cu o lumină strălucitoare, **care va semnala şi arderea lui***. Uneori yoghinii ajung şi la astfel de rezultate.

Personal, dacă în liniştea profundă a unei meditaţii ridic doar cu o mişcare mică această energie, rezultatul este periculos de puternic: simt **forţa acestei energii explodând aproape în creier.**

Ca atare exacerbarea trăirilor pe seama energiei sexuale o consider tot o limită a înţelegerii a cine suntem noi cu adevărat. Ajuns la un nivel de înţelegere mai elevat vei constata că **sexualitatea este un mod de a trăi la un anumit nivel comuniunea cu un semen al tău**, că ea poate fi îmbogăţită prin trecerea treptată prin frecvenţele fiecărei chakre, dar **fără a omite niciuna din ele**, că Armonia îşi poate găsi locul perfect în manifestarea sexualităţii după cum sexualitatea îşi are locul armonic în Marea Armonie.

Voi considera că m-am referit suficient la acest subiect, remarcând că şi acest aspect, că toate celelalte, **face din cel cu cunoaştere puţină o victimă, un efect, un suferind**.

Deoarece ţine tot de manifestările corpului fizic şi ale conştiinţei aflată la nivelul chakrelor „de supravieţuire”, voi considera că pe o „nevoie” şi afirmarea

FORŢEI, VOINŢEI

Umblând printre semeni ai ocazia să înregistrezi deformările corpului fizic în funcţie de vibraţia dominantă

la care „funcţionează” fiecare. Este suficient să-l priveşti şi vei şti ce înseamnă pentru el mâncarea sau sexul, iubirea sau impunerea voinţei prin forţă fizică. Sunt unii dintre noi care avansează cu „manipura” precedându-i cu un pas.

Un om cu o conştiinţă trează nu va prezenta niciodată astfel de aspecte. Curgerea liberă a energiilor prin corpul fizic face din acesta un corp măcar relativ armonios, şi spun aceasta deoarece arareori ne „trezim” de tineri şi deci, majoritatea avem de recuperat tare ale evoluţiei noastre prin acest plan dobândite înainte de trezire. Dar, având în vedere că în trezire sunt implicate în special frecvenţele ridicate ale ultimelor două chakre este evident că tarele nu pot fi la nivelul chakrelor inferioare.

O evoluţie în oarecare acord cu timpul pe care îl trăim ar corespunde unei dominante cel puţin la nivel de iubire împărtăşită. Desigur ar fi preferabil să ne aflăm dincolo de supraconştienta că frecvenţă, dar eu cunosc puţine „cazuri”...

Vedeţi acum ce uşor se poate opera o „cernere”? Cât de puţin putem ascunde!? Dacă văd nivelul tău vibrator pot spune că **ştiu tot despre tine**, ştiu cum va decurge o conversaţie, ştiu ce şanse ai să mă auzi, să mă asculţi, să mă înţelegi sau să mă urmezi. În general **ştiu „ce şanse îţi acorzi”**.

Ştiu ce viaţă duci, cum te înţelegi cu semenii, cu partenerul de viaţă. Iar dacă îmi vei cere să fiu blând cu tine **s-ar putea să nu pot**, căci **nu ştiu să mint**, nu am **de ce să o fac** iar **dacă aş fi fost blând cu mine însumi, acum ne plângeam de milă unul altuia**. Eu însă **am făcut alte alegeri**.

Dar stai liniştit că ceea ce eu văd nu este atât de clar pentru semenii tăi. Eu pot vedea ceea ce ei nu pot deoarece eu ştiu că nu am ce judeca în timp ce ei ar face-o. Mai mult, eu ştiu totul despre tine şi te înţeleg, în timp ce tu nu poţi şti nimic despre mine dar ştiu sigur că mă judeci şi chiar nu sper să scap necondamnat. Vei găsi precis ceva să conteşti la mine, deoarece interesul minţii tale limitate este acela de a mă combate şi desfiinţa cumva. Pentru ea,

eu nu am dreptul să exist. Aceasta este calea care L-a dus pe Iisus pe cruce şi este **de o logică perfect omenească** şi **repetabila la orice pas**. Amuzant este că frică tot ţie îţi va fi.

Dar voi lăsa aceste discuţii cu caracter general, poate pentru mai încolo, pentru a mă ocupa puţin de nivelele de percepţie ale

IUBIRII

Voi începe prin a aminti că şi Iubirea se citeşte de la mare distanţă pe fizicul nostru. Ca şi opusul ei, fricile. Am crede că noţiunea opusă fricii este curajul dar nu este deloc aşa. **Curajul este doar un grad diferit de frică.**

În cunoaşterea elementară cred că este noţiunea cea mai ambiguă, deoarece a primit o infinitate de sensuri, de valenţe. Dacă cineva îndrăzneşte să spună „te iubesc” poate spera doar că contextul să lămurească despre ce „iubire” e vorba. Mulţi nu-l mai rostesc considerându-l golit de conţinut, alţii chiar nu mai ştiu dacă chiar mai poate însemna ceva. Pentru că foarte mulţi **nu mai au acest „sentiment”**.

Dar iubirea nu sentiment ar trebui să fie, ci **stare**. De iubire **nu „ai nevoie” pentru că „eşti iubire”**. Iubirea **nu se cere ci se oferă**, fără să aştepţi ceva în schimb. Câtă vreme acestea nu sunt adevărurile tale fundamentale, **chiar „ai o problemă”**… care va genera multe dificultăţi la nivelul experienţelor tale de viaţă.

Dacă vom urca ca nivel de înţelegere, vom percepe iubirea, că de altfel multe alte noţiuni, din ce în ce mai „aerat”, mai puţin încărcată de „poveri” care nu prea aveau ce cauta acolo. În acest fel aria ei de cuprindere se va tot largi, până vom vedea că ea a cuprins întreaga „Creaţie”…

În cadrul Creaţiei iubirea este liantul, este substanţa din care s-au născut şi leagă toate elementele între ele, este ceea ce face că Totul să fie un întreg. Este Energia Universală, este Prana, Qi sau Chi sau câte alte denumiri i s-au mai dat. Dacă vă imaginaţi o oală de ciorbă şi vă puteţi vedea că una din bucăţelele de morcov, Iubirea este

zeama. În ea plutim, ea ne conţine şi suntem plini de ea. Suntem una cu ea. Fără ea ne-am usca, nu am mai fi ceea ce suntem, probabil nu am fi.

Prea **ne-am obişnuit să fim sobri şi gravi.** Nimic nu-mi stârneşte pofta de râs mai mult decât o persoană sobră. Genul acela plin de importantă, care, dacă a atârnat o cravată uita cum sforăie noaptea sau crede că mă poate face să cred că el şi doarme cu cravată la gât. Şi uită că şi el ca şi mine fredonam o melodie în baie sau multe altele asemenea. De ce alegem oare să tot jucăm un joc stupid, în care ar trebui chipurile să ne lăsăm impresionaţi de te miri ce poze ar vrea unul sau altul să ia…

Chiar şi stupidul apelativ „Dumneavoastră", unde ar trebui să-şi ga seasca locul? **Ce ar putea însemna mai exact „Domnia Voastră"?** Când ridici ochii în sus şi îl rogi pe Dumnezeu nu spui Dumneavoastră Domnule Dumnezeu, spui simplu Ajută-mă Doamne, pe mine, paca tosul **Tău.** Tare iubesc o normalitate care tare mi-ar plăcea să fie sau să vină… **Suntem IUBIRE, dragi semeni ai mei**, nu poze vechi şi îngălbenite ale unui album cu filele arse de vreme. S-ar presupune că suntem vii în veşnică curgere a momentului de Acum. Haideţi să fim cu adevărat vii şi adevăraţi oameni, conştienţi dacă am putea alege, cu adevărata responsabilitate nu maimuţăreli pretenţioase şi preţioase, hilare.

Să învăţăm mai întâi să avem înţelegere faţă de noi înşine, să fim blânzi şi buni, apoi să „ne iubim" în sensul armoniei, să începem să simţim cum fiecare celulă vrea să simtă iubire pentru ca apoi să fie iubire şi armonie şi să le radieze în jurul lor. Trăind în pace interioară vom deveni fiecare un centru de pace, armonie şi iubire care vor radia toate din noi şi vor crea în jurul nostru „realităţi" rezonante.

Deşi mintea limitată nu prea vrea să înţeleagă, **Creaţia aşa funcţionează**. Ca exemplu, *acum un minut fetiţa mea de un an şi trei luni a apăsat butonul de alimentare al calculatorului la care scriu aceste rânduri. Nu prea am obiceiul să salvez şi îmi părea rău că se vor*

pierde nişte idei... Am certat-o puţin, se uită galeş la mine ştiind că a făcut o poznă şi apoi am repornit calculatorul, aşteptându-mă la rutina obişnuită: scanarea hard „C”, apoi „D”, cu pierderea de timp şi de informaţie fireşti în astfel de situaţii. Că niciodată calculatorul a pornit exact cu Quark-ul deschis pe documentul şi pagina la care lucrăm. Nu am pierdut nicio virgulă. **Aşa funcţionează ceea ce vă explicăm teoretic cu câteva pagini mai sus.**

Între noi şi calculator vă spuneam că sunt statutate relaţii deosebite. Este prietenul nostru şi ne serveşte mult peste disponibilităţile din dotare. El este **o expresie a unui ansamblu de armonii în care ne încadrăm şi care ne recunosc făcând parte conştient din ele.** Pentru asta trebuie mai întâi să ştii **cine eşti tu cu adevărat.**

O frecvenţă superioară frecvenţei Iubirii este cea corespunzând

IUBIRII ÎMPĂRTĂŞITE

Vă spuneam mai sus câte nivele de înţelegere poate avea iubirea şi că ea „se aerează” odată cu ridicarea nivelului vibratoriu al sistemului care suntem. Aflată între frecventa iubirii şi cea a supraconştientei, aceasta vibraţie corespunde unui nivel de conştientă mai ridicat în care, pricepând mai bine cum „noi una suntem”, simţim nevoia de comunicare, de comuniune cu semenii şi restul Creaţiei.

Este o evoluţie spre deschidere în afara noastră, pentru care acum suntem deja pregătiţi. Această deschidere va crea condiţiile de atenţie necesare următorului „popas vibratoriu”, cel al

SUPRACONŞTIENTEI

De acum putem considera că am străbătut un drum suficient de lung, pe care deja îl percepem la justa lui valoare. Ştim deja cât de necesare ne-au fost poticnelile, vedem că a fost frumos tot drumul şi îi percepem deopotrivă caracteristicile individuale ca şi pe cele comune, vedem clar că **nimic nu a fost întâmplător** şi mulţumim pentru ajutorul primit la tot pasul, chiar dacă

„genul de ajutor” poate nu ne-a convenit la momentul respectiv.

Începem să percepem tot mai mult existenţa unei „logici” superioare, care nu încape în limitele minţii dar începem să convingem mintea limitată să se deschidă mai mult pentru a putea „procesa” date ale nelimitării. Starea de atenţie a devenit un instrument uzual de lucru, care te face să înţelegi că cele cinci simţuri sunt mici şi neînsemnate faţă de tot ceea ce poţi recepţiona „altfel”.

Începi să te detaşezi din ce în ce mai mult de ceea ce este lipsit de semnificaţie conform acelei **Logici Superioare**, chiar dacă aparent îţi produce disconfort aici, în planul acesta dens. Dacă ai în preajmă pe cineva care te înţelege cu adevărat, parte din detaliile nesemnificative vor rămâne în sarcina acestuia. De asemeni îţi devin deosebit de clare toate injusteţile şi dizarmoniile produse de om, vezi cu claritate motivaţiile din spatele tuturor acestor fenomene.

Această perioadă durează ceva mai mult deoarece aici ai de reevaluat fiecare element al planului dens pentru a vedea care îi este locul într-o scară reală a valorilor, în ce măsură ceea ce ştiai despre el, cu alte cuvinte ceea ce ţi s-a spus că ar fi adevărat referitor la el, chiar se confirmă. La început nu sesizezi că prăpastia este deosebit de mare dar, după ce câteva zeci de aspecte din cele cotate că „mai importante” constaţi că nu se verifică, începi să intuieşti dimensiunile a ceea ce ai de repus în ordine. Pe toată etapă, vibraţia ta nu rămâne aceeaşi, ea creşte permanent şi poate că chiar **durata necesară „te protejează” să nu „te arzi”**.

Prin aceasta eu înţeleg pericolul real ca **mintea limitată să cedeze**, să nu facă faţă solicitărilor. Pentru că, dacă iei banalul „îmbracă-te să nu răceşti” spus de mama de când erai gagalice şi îl verifici, vei constata că **şi el este fals**. Vei constata că protecţia termică este asigurată de aură energetică a corpului şi că este absolut suficient să pui doar chilotul sau şosetele pentru a distruge acest fragil echilibru termic, după care, cu fiecare articol pus,

protecţia aurică scade şi mai cald nu îţi este. Şi, pentru că tot te-ai apropiat de senzaţii termice mai ai ocazia să constaţi şi că nu există un **„obiectiv”** în a le aprecia: constaţi că vara la 21 – 23 de grade, în maiou fiind, acţionezi ventilatorul iar iarnă, în acelaşi interval termic, peste pulover mai eşti tentat să pui unul, sau apuci să observi că bei cafeaua sau mănânci ciorba la peste 85 – 90 grade iar dacă o verşi pe tine precis te opăreşti. Constaţi cât de **ilogic** este ca o mucoasă să fie mult mai rezistentă termic decât oricare altă zonă tegumentară, făcându-ţi chiar plăcere contactul. Nu este simplu pentru mintea limitată să treacă cu constatările mereu la antipod faţă de cele învăţate… A fost doar cel mai banal exemplu.

Menirea lui era să arate cât de departe suntem de **a ne cunoaşte**, apoi de **a cunoaşte şi înţelege cu adevărat ceva**. Când ajungi însă în zona **subtilului** sau al **tradiţiilor** sau al **moralei** sau al **credinţei** şi vezi că totul a fost făcut varza, că mai nimic **nu sta aşa cum credeai** până atunci, eşti tentat să te îngrozeşti. Noroc că, la acest nivel vibratoriu nu îţi mai este atât de la îndemână **„a te îngrozi”**.

După ce ai făcut faţă cu succes acestei faze a „descoperirilor uluitoare” acoperind absolut toate domeniile şi majoritatea termenilor din dicţionar, creşterea frecvenţei te duce către cel de-al şaptelea nivel vibratoriu.

NIVEL MAI GREU DE DEFINIT CU UN SINGUR CUVÂNT

pentru simplul motiv că aici, prin creşteri permanente de frecvenţă, străbaţi o infinitate de stadii, ducând către” **REVELAREA SINELUI”** sau **„CONŞTIINŢA DEPLINĂ”** sau **„EU SUNT”**.

În etapele pe care le ai de trecut mai ai ocazia încă odată să vezi că, examinându-le cu atenţie iar, o serie de valori acceptate sau redefinite anterior sunt o glumă şi dispar sau că iar capăta un sens inversat. Unul din aceşti termeni este **„liberul arbitru”** care, de-a lungul drumului tău constaţi că dispare şi apoi reapare pe o altă treaptă de înţelegere, pentru a dispărea iar…

Acum „legătura ta cu Divinul” capăta materialitate dar constaţi cu surprindere că, la nivelul vibrator cel mai înalt „**Divinul**” din accepţia ta nu este de găsit, în schimb găseşti **„Lumina Necreată”** sau altfel spus, **un ocean de energie lipsit de orice informaţie** care să o structureze, material din belşug pentru a „crea”, dacă o doreşti. Numai că, aşa cum spuneam anterior, ajuns la acest nivel vibrator constaţi că nu ai ce să mai creezi, că totul a fost creat ba că chiar **sunt prea multe**. Şi eşti calm, liniştit, atât de liniştit că **te topeşti şi tu în a nu mai fi**.

Pentru mine au fost doar secunde, cel puţin **aşa cred**. Apoi m-am întors refăcând drumul şi constatând cum a fost structurata Creaţia. Parcă abia la întoarcere totul a devenit clar”. La început a fost cuvântul” chiar semnifica **primordialitatea informaţiei** în raport cu orice altceva. Pe măsură ce coborî, Creaţia se tot diversifica, de la general se ajunge la particular, se tot nasc atribute definind categorii şi astfel acest plan dens este chiar **deosebit de dens** în tot felul de „aspecte”, toate evident făcând parte şi fiind pe deplin racordate cu restul Creaţiei.

La aceste nivele ale vibraţiei dispar orice frici şi majoritatea senzaţiilor. Auzul prezintă în schimb o oarecare hiperacuzie iar văzul îşi lărgeşte spectrul puţin. Se accentuează alt gen de senzaţii care îţi dau un sentiment de **multiplu racordat**.

Acest gen de senzaţii capăta materialitate din ce în ce mai puternică, făcându-te parcă să simţi **în alt fel** o mulţime de aspecte pe care nu erai obişnuit să le „**cunoşti**”. Este destul de greu de explicat în cuvinte. Acel „**ştiu**” apare de nu ştiu unde şi chiar **ştii că ştii lucruri altfel de neştiut**. Nu este doar o senzaţie, este **o certitudine** care nu poate fi verificată de mintea limitată şi care „**este doar** şi atât”.

Acest **ştiu** acoperă o arie vastă de fenomene şi aspecte şi mai are o caracteristică: nu îţi mai afectează cumva alegerile şi deci **nu te implica** nicicum. Ştii şi **eşti doar martor a ceea ce ştii,** nu simţi nicio motivaţie **să acţionezi sau reacţionezi în consecinţă**.

Despre corpul fizic aş mai insista **că nu trebuie uitat că el nu poate fi, sub nicio formă, cauza**. El este în întregime **efect** şi este firesc să fie aşa. Este o structură „materială" deci densă, format din elementele acestui plan vibrator conform unui **„pachet informaţional arhetipal"**, peste care permanent vin şi se aşază alte „programe", din mediul vibrator unde el evoluează. Calitatea acestor programe este cea care, înlocuind parţial programul iniţial ideal, distruge nelimitarea lui şi o reduce permanent prin diverse mijloace, pe care voi căuta să le mai explic o dată. Este necesar să o fac pentru cei ce **chiar îşi doresc să se „trezească"** şi să readucă elementeleprogram din „pachetul iniţial", ele existând toate, în arhiva din folderul Gigel.

Dacă vom considera planul acesta ca fiind „paharul Berzelius" în care există „soluţia de cristalizare", un cristal-samanta introdus aici va acţiona ca un **pachet de informaţii,** care va cataliza procesul de cristalizare, şi va constitui o **„reţea de sprijin"** pentru ulterioară reţea cris talina. Elementele „soluţiei" sunt din belşug şi „programul" **ştie** cum să şi le apropie şi structureze.

Spuneam mai la început despre rolul fricilor „aparţinătorilor", ca să mă exprim aşa. Aceştia proiectează permanent asupra fragilei structuri în curs de formare temerile lor legate exact de programul în curs de des fasurare**, „evoluţia copilului"**. Nu are greutatea normată, înălţimea, culoarea pielii, parcă prezintă nu ştiu ce insuficientă sau suflu... este crăcănat... şi toate astea nu mai contenesc.

Doctorul consultat îl trimite la un **„specialist"** împreună cu temerile lui adăugate la cele ale părinţilor, deja împachetat solid în informaţie perturbatoare. Acesta chiar are deja şanse să găsească nereguli **deja formate** şi, de teamă să nu se agraveze, va indica nişte măsuri tera peutice preventive, de regulă. Deci, *a adăugat şi el o mică linie de program.* Părinţii, văzând „**catastrofă**" deja că deh, specialistul a înclinat şi el să creadă că... proiectează frici amplificate de acum. Alte programe cu menirea de a

tăia fireştile racordări energetice şi înlocui liniile programului iniţial, ***evident greşite*** (oare Armonia Universală poate da greş?), cu unele rezultate din indolenţa noastră.

Noi spunem că este poate o ţară genetică, că poate bunica dinspre mamă o fi avut nu ştiu ce anume, pentru că nu vedem nimic dincolo de materialitate, deci cauzele nu pot fi decât tot aici, în material. Şi, nu o dată, preferăm să dăm din umeri şi să spunem că nu înţelegem nimic decât să ne amintim ceea ce, de fapt ştim, chiar şi din umilele noastre tehnologii. **Informaţia precede transpunerea în material.** Oare nu asta facem când ne documentăm pentru un proiect de te miri ce?!

Deci ştim bine că, în orice domeniu, plecăm de la **o idee** (creaţie a Minţii), apoi ne documentăm despre parametrii şi materiale corespunzătoare (informaţie), le strângem pe toate într-un proiect (informaţie coborâtă mai spre materializare) şi apoi îl dăm spre execuţie (materializare fizică). Dar, când nu ne convine, nu vedem că aceste etape **se aplică de Sus şi până Jos,** la orice scară vom căuta.

Ca mama tot mama rămâne indiferent vârsta copilului din acest punct de vedere este tare contraproductiv deoarece, biata de ea, ne însoţeşte cu proiecţiile fricilor ei toată viaţa. Se va teme că nu am ales bine şcoală sau meseria, nevasta sau serviciul, că nu ne îngrijim cum trebuie sau nu suntem îngrijiţi... Aparent nu ne mai afectează, doar am crescut, dar programele sunt construite şi aruncate spre noi cu toată „dragostea" iar noi nu ştim că beneficiem de ele. Şi chiar ne pregătesc realităţi infoenergetice.

Nu este o problemă pentru că, de acum ele se vor pierde printre propriile noastre frici, programe complexe de închidere a racordărilor infoenergetice. Se vor adăuga preferinţelor noastre cu care operăm separări, judecaţilor noastre cu care facem exact acelaşi lucru, neade varurilor pe care le vom susţine în faţa câte unui semen pentru a obţine nu ştiu ce iluzoriu „avantaj".

Văzut de la un nivel de conştiinţă trează, comportamentul oamenilor **este mai de neînţeles decât al gândacilor de bucătărie**. De aici nimic nu pare a fi guvernat de vreo **Lege**, de vreun **bun simţ** sau **armonie**. Acest ultim parametru chiar nu cred că mai constituie preocupare decât eventual pentru vreun decorator sau compozitor. Asta în ciuda faptului că **Armonia** este singura **Lege** care rămâne valabilă, după ce oricare altă rămâne undeva, jos.

Aţi mai văzut semeni sau sunteţi voi **armonioşi**? Vă sunt vorbele armonioase, gesturile, umbletul, mimică?! V-a preocupat vreodată acest aspect? Nu aşteptaţi să vedeţi la alţii mai întâi, **fiţi voi primii armonie** căci ştiţi, **LUCRAREA ÎNCEPE CU TINE!** Iar dacă **nu suntem armonie**, cum am putea crede că ne vom armoniza cu Marea Armonie?!

Nearmonizându-ne cu Ea rezultă o lipsă de „numitor comun”. Ca atare, nu ne putem aştepta ca ea să se „modifice” de dragul neînţelegerilor noastre. Este prea **Totală**, prea **Mare**, este prea **Absolută** pentru a o face, nu credeţi?! Şi nicio motivaţie spre a deveni mai puţin Armonie nu ar putea fi de găsit! Ca atare, noi trebuie să ne aducem singuri **„la un numitor comun”** pentru că vreo „**operaţie**” să poată avea loc.

Dragilor, în orice mod am alege să analizăm lucrurile, mai plastic sau mai rigid, chiar **matematic**, totul este limpede: orice încercare de a găsi sursa **dizarmoniilor** şi **neînţelegerilor** şi **nefericirilor** şi **boalelor** noastre în afară este **o totală lipsă de pragmatism, o laşitate tradi tionala** de acum, nedemnă decât de nişte **„adormiţi”**.

Da, vor fi din cei ce se vor supăra pe mine pentru ceea ce scriu căci s-au obişnuit că cel ce scrie să le facă pe plac. Aşa am ajuns aici, nu de adevăr avem noi nevoie, e preferabilă „o minciună frumoasă”, nu-i aşa?! Din păcate nu subscriu la astfel de păreri. Nu am fost chiar niciodată adeptul unor atitudini lase, deşi cunoaşterea îmi lipsea. Acum însă ar fi chiar total imposibil să nu spun lucrurilor

pe nume.

Aşadar să ne luăm responsabilitatea care decurge din cunoaşterea faptului că corpul nostru este doar un efect şi să căutăm **cauzele** pentru care el arata sau poate altceva decât noi am dori sau simţim că ar fi firesc. Să nu uităm **primordialitatea informaţiei** asupra manifestării fi zice şi să încercăm să înţelegem cine poate guverna universul informaţional care este corpul nostru.

Dragii mei, din neinspirată identificare cu corpul se nasc toate „nefericirile" pe care le trăim ca experienţa, deoarece asta facilitează adormirea Esenţei care suntem şi permite instrumentului limitat, mintea noastră, să se substituie **Sinelui**. Ca atare, nu vom mai căuta nimic, vom „dormi" liniştiţi, timp în care „mintea limitată" ne va procura experienţe de care noi nu avem nevoie, limitate şi limitative. Ei îi este foarte la îndemâna să facă acest lucru deoarece este releu al Conştiinţei Colective, unde se găsesc depozitate numai informaţii de acest gen.

Şinele revelat, trezit, este releu al **Divinităţii**, el are la îndemână **toată Cunoaşterea** şi experienţele pe care le „trăieşti" din această stare **nu au cum** să mai fie limitate. Este ca şi când unui om matur i-ai oferi doar lapetica şi găletuşa, lângă o grămadă de nisip, pentru a-şi petrece vacanţă…

Ce fel de experienţe limitate? Cam tot ce vedeţi în jur şi **trăiţi şi voi**, cu pretenţia de „**normalitate**". Pentru ea şi numai pentru ea va fi normal să nu poată intra într-o pădurice, să se găsească într-o stare de comuniune cu arborii de acolo pentru simplul motiv ca „**un proprietar**" a îngrădit-o cu sârmă, doar pentru ea va fi normal ca un poliţist să ne apere de „**hoţi**" şi un „**medic**" să vegheze la integritatea corpului nostru sau a ei însăşi.

Doar ea va accepta că mecanismele democraţiei sunt folositoare la ceva, că poate cineva să o guverneze, să o judece sau să o condamne, că ne aflăm în vreun fel de pericol la tot pasul din te miri ce i se năzare, că a fi „turma" poate fi o experienţă utilă la ceva…

Că trebuie să se subordoneze pe un ştiu ce

considerente unei alte minţi reprezentând alt corp fizic, pentru a-şi dobândi nu ştiu ce mijloace pentru nu ştiu ce nevoi ar avea. Doar ea îşi poate imagina că, cotizând o viaţă la „asigurările sociale" îşi va asigura un viitor liniştit, deoarece aşa se vede din liniaritatea ei... Pe ea chiar nu o deranjează prea mult când constată ce viaţă este asigurată celor ieşiţi la pensie, pe ea **o încânta fie şi ideea că a făcut totul pentru a se asigura**. Surprindeţi-vă mintea, dacă vreţi chiar să vedeţi ce va face, **deschizând măcar un ochi!**

Când stau de vorbă cu semenii, mulţi îmi dau dreptate în tot ce spun dar adăugă: „ce să fac eu, sunt mic şi neputincios"... Aşa este, dacă tu alegi, chiar aşa vei rămâne: mic şi neputincios, **un Dumnezeu virtual**, care ar fi putut fi dar **nu a ales,** evident din frică, subordonându-se unui „echipament din dotarea" vehiculului cu care a fost înzestrat pentru evoluţia în acest plan. În loc de a alege ca să readucă atribute ale nelimitării caracteristice „statutului său" şi pentru corpul fizic, face alegerea cea mai neinspirată. Deh, când dormi totul este cu putinţă... Iisus a făcut în mod sigur altă alegere, spunând „**Eu şi Tatăl una suntem**", adăugând că **„tot ceea ce Eu am făcut puteţi şi voi, ba încă mai mult"**. Şi tot el spunea că „**Suntem fraţi**".

Eu am ales **să cred în spusele Lui** şi mai puţin să mă închin Lui. Vă asigur că El asta ne-a şi cerut şi vă mai asigur că a avut perfectă dreptate. Nu ţin minte să fi citit pe undeva că **şi-a dorit chip cioplit sau pictat ca să ne închinăm în faţa Lui**... De ce oare facem mereu cele mai proaste alegeri?!? Este drept că suntem şi sprijiniţi în acest sens, dar drept este că noi am ales să rămânem doar o biată turma... Ori, o turmă trebuie **condusă**, este clar acest lucru chiar şi pentru mine... S-ar mai pune o întrebare: **de către cine???**

Dar turma nu-şi pune întrebări, ea e mulţumită dacă nu a ajuns în prăpastie, doar **individualităţile mature** o fac deoarece ele nu se mai tem nici de întrebări şi nici de răspunsuri.

Aşadar mintea limitată ne procură ce experienţe alege, prin acordarea vibratorie a ei şi a întregului corp la frecvenţe specifice suferinţelor de tot felul: cunoaştem deci boli, gelozii, mai cunoaştem farmece şi blesteme, ne tot certăm unii cu alţii, ne judecăm unii pe alţii, şi toate astea considerăm că fac parte din „**Normalitatea** noastră”... Păi, chiar credeţi că, **dacă am fi ştiut la ce „normalitate” venim**, ar mai fi acum spirit întrupat pe pământ? Mă cam îndoiesc! Nu avem noi conştiinţa chiar deplină în Astral, dar tot suntem suficient de cunoscători pentru a nu ne bucura astfel de experienţe...

Să analizăm câteva **„boli grave”** şi să vedem cam ce e cu ele. După cum ştim din minte limitată cancerul ar fi şi urât şi grav şi asta mai cu seamă deoarece o rezolvare sigură chiar nu există”. Ştim” – zicem noi – că ar fi mulţi factori implicaţi în apariţia lui, unii doar factori de risc, dar aici **intrând cam totul**, de la razele ultraviolete şi până la fumul furnalelor, trecând prin consumuri alimentare de tot felul, „E”-uri şi câte şi mai câte, apoi stresul, atmosfera poluată, obiceiuri proaste ca fumatul şi cred că lista va rămâne veşnic deschisă. Este practic infinită. În acelaşi timp ştim că, în stare de latentă, celule maligne se cam afla la tot omul.

Zicem că am înţeles şi de ce aceste celule nu pot fi izolate şi neutralizate, chipurile ele fiind recunoscute ca făcând parte din dotare, deci nefiind pe listele de „intruşi”. Este ca o „sabie a lui Damocles” care seceră ce vrea ea... **Şi totuşi, nimic nu e întâmplător**. Poate avem noi toţi aceste celule, dar ele se vor dezvolta acolo unde un program informaţional le va facilita prollferarea. Este suficientă teamă proprie sau indusă sau ideea că „dacă mama a avut...” Dar mai are o particularitate: dacă tot nu există elaborat un medicament infailibil sau vreo metodă, iată că **este „boală” care prezintă şi „o infinitate” de modalităţi de vindecare**.

Astfel s-au obţinut vindecări cu propolis dar şi cu zeamă de varză, cu cotoare de măr dar şi prin ştergerea unui cancer cutanat cu o radieră, cu Spânz dar şi prin

bioenergie şi **lista nu va cunoaşte sfârşit**.

Dacă vom încerca chiar să înţelegem**, ceea ce nu ni se întâmplă prea des**, vom putea observa că, de fapt, **vindecarea s-a produs la cei care chiar au ales să se vindece**, mulţi inventând propriile modalităţi, după care le-au făcut publice, **s-au mai vindecat câţiva din cei care chiar au ales să o facă**, după care alţii nu au mai crezut şi nu s-au mai vindecat. Este chiar simplu de observat! Dacă vrei să observi... Desigur că, la dezinstalarea programului de „boala" încep să se „opună" în conştient toţi cei care te ştiu „bolnav", ei continuând să proiecteze asupra ta frecventa bolii, fie şi sub nefericită formă de **compasiune** „vai, săracul de el..."

Trebuie observat că avem de-a face **cu informaţie, cu suport emoţional-energetic foarte puternic în toate cazurile**, şi cele de vindecare şi celelalte. Într-un caz mintea s-a deschis spre nelimitare **(dacă eu aleg să dispară cu radiera, aşa va dispărea")** iar în celălalt s-a întors la informaţiile din egregor sub imperiul fricii şi acolo a mai aflat odată că **este o boală letală şi deci trebuie să-şi aştepte „sfârşitul", aşa cum au păţit ceilalţi...**

Este iar şi iar **o problemă de alegere şi atât,** pe care desigur **nimeni** nu o poate face în locul tău. Exact aşa stau lucrurile şi cu SIDA ca şi cu orice altă boala. Dar să nu vă închipuiţi cumva că **mecanismul** este diferit în cazul altor experienţe „nefericite". Doar nuanţele pot diferi puţin pentru a da **„coloratură personală"**, deoarece, câtă vreme experimentezi nefericiri înseamnă că **„persoană"** este implicată, mai exact ea deţine controlul şi nu **individualitatea, esenţa care eşti.**

Prin persoana înţeleg **egoul,** legitimat de **mintea limitată.**

Dragi semeni ai mei, nu uitaţi însă **un amănunt:** chiar dacă experienţa pe care o traversaţi acum poate capăta eticheta de „nefericită", ea tot mai bogaţi vă va face, în cunoaştere prin trăire. Condiţia este să **depăşiţi** experienţa respectivă şi să treceţi la **altceva**, dacă se poate de un nivel mai înalt.

Pentru că, nu putem pierde din vedere faptul că, dacă ceva este apoi precis nu este **întâmplător**. Foarte posibil ca, în evoluţia ta, acest punct să fie necesar, deoarece urmează să te ducă cumva altundeva, iar tu nu poţi încă vedea unde. Poate trebuie să întâlneşti un semen anume, pe care doar în anumită conjunctura îl poţi găsi, poate va fi soţia ta care acum este asistenta ta sau poate terapeutul tău îţi va deveni maestru iar tu discipolul lui... Nu te grăbi să blestemi cu degetul ridicat în sus, oferă-ţi şansa unei observaţii mai atente şi ai **Credinţă** că în Armonia Universală nu există întâmplare. Fii doar **atent** şi preocupat să îţi deschizi permanent mintea, pentru a putea cuprinde în ea **Necuprinsul**.

Încearcă să trezeşti Sinele tău, care te va ajuta să ai acces la acea **Logică Superioară a Absolutului,** eu te asigur că îţi este la îndemână. Dacă Iisus a spus că „pot şi eu" şi a avut dreptate, apoi să ştii că noi una suntem, deci **poţi şi tu**. Iubeşte-te, iubeşte-ţi experienţă, iubeşte-L pe Iisus din tine, căci el chiar se afla acolo şi atunci nu-ţi va fi greu să ai Credinţă că nimic nu e întâmplător. Deocamdată nu ai toate piesele puzzle-ului şi nu ai acces la imaginea întreagă dar fii sigur că, pe acest drum al Conştiinţei Conştiente, va veni clipa când le vei avea pe toate. Ea este exact atât de aproape sau de departe pe cât tu o doreşti. Permanent **alegerea îţi aparţine,** nu uita asta.

Acum îţi voi vorbi puţin despre identitatea ta. Să nu te miri, dar adevărata ta identitate este una foarte puţin densă, nu cunoaşte limite materiale, nu poate fi localizată decât atâta timp cât tu eşti mic şi neajutorat. Câtă vreme tu te identifici cu corpul fizic, cuprinderea **ta** este sub dimensiunea corpului acesta fizic. Pe măsură ce te trezeşti, adevărată ta „structura" începe să se expansioneze, să crească. Este mai mult informaţie decât energie şi eu o numesc CONŞTIINŢĂ, cu o accepţie puţin diferită faţă de cea uzuală. Totuşi termenul se potriveşte cel mai bine deoarece se referă la „ştiinţa ca totul este Una".

Pentru a fi mai explicit, în cadrul Creaţiei tu eşti o individualitate în bună măsură dar majoritatea datelor tale

sunt comune întregii Creaţii. Aceasta facilitează expansionarea ta, este că atunci când o substanţă se diluează într-un solvent total compatibil, ceea ce nu înseamnă că „datele individualităţii” substanţei tale nu se vor regăsi apoi în fiecare moleculă a solventului. Deci, prin conştientă, conştiinţa care eşti se extinde, cuprinzând în ea tot mai multe elemente din cadrul Creaţiei, din aproape în aproape. Vei simţi, la un moment dat nevoia să-ţi simţi limitele, se întâmplă destul de rar dar, la câteva luni se întâmplă să-ţi pui această întrebare. Uimirea va fi când vei constata că „simţi” exact ce extindere ai, că o poţi localiza, pe toate direcţiile. După cum vei fi uimit să constaţi că, cu ochii închişi, simţi orientarea punctelor cardinale cu o precizie mai bună de jumătate de grad. Ţin minte când am simţit că limitele corpului meu erau cam cât un sector al capitalei, apoi când am simţit că am trecut în Bulgaria şi mă aflam pe vârful Omul în direcţia opusă, apoi ştiu când limitele mele au depăşit limitele Galaxiei şi am creat un fel de „depozit” pe Alfa Centauri. Nu mă întrebaţi cum se simt toate astea, nu pot spune decât că se simt şi că le va simţi fiecare atunci când va face experienţa sa să ajungă la acest punct.

Când aceasta extindere are loc, vă imaginaţi că sunt şi consecinţe. În primul rând nu îţi poate fi indiferent nimic din ceea ce se petrece „în corpul tău”, fie el şi subtil. Ai o atitudine responsabilă iar din această responsabilitate nu poţi face altceva decât să te preocupi activ (**nu glumesc deloc**) de menţinerea unei stări de pace şi armonie între toate elementele ce se regăsesc în „corpul tău”... Pentru asta ştii că **tu însuţi trebuie să fii pace şi armonie în cel mai înalt grad**. Pentru că, dacă vecinul îşi va agresa copilul său soţia sau câinele vei simţi că **tu trebuia să fii mai armonios că acest lucru să nu se poată petrece**. Vei simţi că ai o responsabilitate pentru toate tensiunile ce ar putea apărea, pentru toate accidentele, fie ele vasculare sau de circulaţie, pentru toate tâlhăriile sau violurile ce ar putea avea loc. **Atenţie, nu glumesc deloc!** Această responsabilitate **este reală**, o au toate fiinţele conştiente...

Cu timpul ţi se va şi probă că aşa stau lucrurile.

Da, câtă vreme „eşti mic”, circumscris corpului fizic, poţi produce dizarmonii care evident afectează armonia întregului, dar cumva mai local, repercurtându-se din aproape în aproape în întregul Univers. Când însă te-ai extins suficient de mult, orice mică dizarmonie poate produce efecte dezastruoase pe arii mult extinse. **Este firesc să fie aşa şi să fii şi conştient de asta.**

După ce am vorbit despre toate acestea aş vrea să analizez interrelaţiile pe care avem senzaţia că le avem cu mediul şi să schiţez puţin cam cum stau, de fapt, lucrurile. Aş putea spune că mă voi ocupa de

ORGANELE DE SIMŢ

Pentru a putea experimenta în plan fizic spuneam că am fost „dotaţi” cu un minunat vehicul, corpul fizic. Consider că **chiar minunată alcătuire a lui** este prima care facilitează iluzia conform căreia noi suntem corpul fizic, de altfel iluzie de la care pleacă toate celelalte.

Creaţia este energie structurata de informaţie, **în totalitatea ei.** Ca atare, orice vom analiza, vom vedea că tot aici ajungem. Ceea ce percepem prin văz ştim bine că este frecvenţa vibratorie, de aceea nu mai demonstrez că orice culoare are frecvenţa ei proprie, care corespunde unei anumite informaţii. Domeniul de percepţie al ochiului ştim că este limitat. Prin auz ştim la fel de bine că percepem frecvente dintr-un domeniu limitat şi el, deci nu insist asupra caracterului de informaţie, specifică fiecărui ton. În ceea ce priveşte tactilul, pipăitul, lucrurile stau exact la fel, cu singura deosebire că nu avem definite limite de percepţie, deşi ele există în mod clar. Nu cred că a pipăit cineva o substanţă gazoasă! Desigur materia, aşa cum o cunoaştem, se defineşte printr-o mişcare continuă, deci atomii care constituie orice structură pe care o vom atinge vor avea o frecvenţă specifică, dată de viteză de rotaţie a electronilor în jurul nucleului şi nu numai. Noi

vom simţi prin atingere un contact cu un obiect solid deoarece interacţiunea dintre vibraţia acestor atomi şi propria vibraţie moleculară dau această senzaţie, cu toate că ştim bine că, în orice atom spaţiul ocupa peste 99% din volum. În ceea ce priveşte temperaturile pe care le putem simţi, ştim deja că ele corespund unei agitaţii, unei frecvente crescute a reţelei cristaline sau a moleculelor. Celelalte două simţuri, mirosul şi gustul, consider în primul rând că sunt un fel de extensie a tactilului într-un alt domeniu de frecvenţe. Papilele gustative sunt senzori specializaţi şi încă îngust, pentru anumite domenii stricte de frecvenţe, astfel avem papile care sesizează dulcele, altele acrul ş.a.m.d., din combinaţia vibraţiilor specifice noi reconstituind mental un gust. Pe proprie răspundere declar că sunt un bucătar de excepţie (*am beneficiari-martori*), dar această „calitate" a mea se datorează faptului că am fost un gurmand (era firesc să ajung deci la bretarianism), apt oricând să reconstituie compoziţia unui fel de mâncare după amintirea gustului. Probabil chimiştii din alimentaţie ştiu că aşa stau lucrurile, atunci când ne oferă tot felul de esenţe şi substituenţi artificiali. La fel cred că ştiu şi cei din cosmetică şi parfumerie, Ţin minte că aveam la un moment dat o sticluţă mică de astfel de substanţă în casă, dotată cu dop de siguranţă şi dop exterior şi ani de zile casa a avut acel miros impregnat în ea. Nu cred că era un cm cub de substanţă. Noroc că, amestecul de frecvenţe care dădeau acel „parfum" destinat probabil industriei de detergenţi era fericit găsit, astfel nu producea dureri de cap, că unele esenţe destinate habitaclului auto. De ani de zile eu nu mai cunosc „durerea de cap", dar reţin că mă apucă uneori atunci când taximetristul îşi dota maşina cu astfel de odorante.

După ce am văzut că noi relaţionam cu proximitatea noastră prin analizori de frecvenţă îngust specializaţi, am putea chiar să vedem care analizor detectează vibraţii mai joase şi care mai ridicate dacă chiar am vrea, dar cred că doar mintea s-ar preocupa de asta. Las pe amatori să le clasifice.

Important mie îmi pare alt aspect şi anume hotărârea noastră de a accepta că relaţionam pe anumite frecvente şi respingerea ideii destul de logice că relaţionam pe o infinitate de frecvenţe, de care majoritatea dintre noi nu sunt conştienţi, în special din lipsă de atenţie său interes. Telepatia este reală şi îi sunt specifice alte frecvente, bioenergia îşi transmite informaţia pe alte frecvente iar înşiruirea va continua pe măsură ce ne vom deschide mintea şi vom accepta că există **fenomenologie nedetectabilă** în benzile de frecvenţă acoperite de „organele noastre de simţ”.

Dacă ne vom imagina că am putea decala aceste benzi cu un ordin de mărime, probabil veţi înţelege că nimic din ceea ce acum constituie „lumea noastră” nu ar mai exista. Este foarte probabil că ne-am găsi într-o cu totul altă lume, noi nemişcându-ne de pe scaunul pe care stăm. Am putea spune „o lume paralelă”. Dar am putea alege să creştem sau scădem frecvenţa cu două ordine de mărime. Câte „realităţi paralele” am putea descoperi, stând pe scaunul nostru, care desigur în niciuna nu ar mai exista!

Aici am vrut să vă fac să vă gândiţi mai bine asupra „obiectivităţii” noastre ca şi a „lumii în care trăim”. Este clar că aceste frecvente există după cum clar este că „fac parte din Creaţie”. Şi este foarte probabil că ele să aibă fenomenologia lor proprie, caracteristică. Dacă lăsaţi mintea să se deschidă şi să accepte această ipoteză că pe ceva firesc atunci cred că veţi renunţa la multe închistări, veţi fi recunoscători că aveţi ocazia să experimentaţi în limitele acestei „lumi” frumoase şi poate vă va fi mai uşor să „vă predaţi”, să nu mai tot opuneţi rezistenţă la diferite aspecte ale manifestării. Pentru că, ceea ce este, tocmai trebuia să fie.

Dacă veţi gândi că am făcut aparate cu care am fi avut acces în alte domenii de frecvenţa vă aflaţi în eroare deoarece: aparatele noastre sunt fireşti prelungiri ale simţurilor noastre şi vor explora aceleaşi frecvente, în zona macro sau micro, pe de o parte iar pe de alta, admiţând că

am fi construit aparate care să schimbe frecvenţă, pentru ce domeniu ar fi trebuit să le construim, iar dacă am fi ales la întâmplare şi am fi „găsit ceva” oare am fi acceptat că este vorba de o „realitate” sau am fi zis că este o ficţiune? Vă asigur că am fi ales această ultimă variantă, măcar şi pentru bunul motiv că ar fi fost mai simplu. Dacă nu, ar fi trebuit să explorăm acea „lume” în ansamblul ei, iar complicaţiile ar fi de nebănuit. Mai ales pentru o civilizaţie care încă nu ştie prea multe sau prea corect despre ea însăşi şi despre lumea ei. Vorbim de civilizaţii extraterestre şi de ani lumină până la ele, în „eventualitatea că ele ar exista”. Şi totuşi, fac parte din „lumea noastră”... Pot fi detectaţi cu organele noastre de simţ, la fel şi aştrii de pe cer. Dar câte stele se vor fi aflând pe cer, în cu totul alte benzi de frecvenţă?!...

Dragilor, acest gen de exerciţiu al minţii **duce către nelimitarea voastră.** În acest mod puteţi înţelege mai bine cum, fiecare chakra, vibrând pe o frecvenţă anume, se găseşte că vibraţie într-o „**lume**” a ei, în care fenomenologia se poate constitui din informaţie specifică unei boli anume sau unei grupe de boli. Acel centru energetic guvernează în corpul vostru anumite organe şi funcţii, astfel „boală” ajunge rapid la „destinaţie”. De aceea vă spuneam că este util să ridicaţi **frecventa dominantă** a corpului vostru dincolo de chakrele de supravieţuire, deoarece prin aceasta **riscul de a vă mai deprecia corpul scade simţitor.**

Şi pentru că tot am atins acest subiect, vreau să vă mai reţin atenţia cu nişte observaţii. Aşa cum am fost învăţaţi, gândim de multe ori statistic. Astfel există o „medie de viaţă” şi o „vârstă maximă”. De una minimă nu vorbim, ea referindu-se la mortalitatea la naştere. Şi în acest caz gândirea statistică ne face un mare deserviciu şi absolut niciun serviciu. Deserviciul rezultă din faptul că, cel ajuns în preajma „mediei de viaţă” este mental pregătit să moară, cu alte cuvinte **mintea lui deja prefigurează această realitate şi o hrăneşte inconştient cu energia fricii lui**. Ca să detaliez, el se găseşte racordat energetic

cu restul Creaţiei, dar parte din ce în ce mai semnificativă din energia pe care o preia **o direcţionează mental, prin frici, către distrugerea corpului fizic**. Procesul îl denumim **îmbătrânire** şi vă voi demonstra că acest proces nu are niciun motiv să fie considerat obiectiv şi necesar, ba dimpotrivă, ilogic şi absolut nefiresc.

Ştim bine că, cu excepţia celulelor care alcătuiesc creierul, restul se reînnoiesc permanent, cu o frecvenţă discutabilă. Oricum se spune că, la 7 ani toate celulele noastre sunt schimbate, deci practic suntem o nouă alcătuire. Cu toate astea, **îmbătrânim, cu celule tinere**. Desigur că era logic şi deci şi medicii au realizat că un mecanism informaţional este implicat, dar căutându-l în zona materială nu prea l-au găsit. Dimpotrivă, suspectând diferiţi hormoni, au dat naştere la nişte experimente foarte nefericite.

Revin la faptul că suntem o turmă şi ne comportăm ca atare. Dacă vedem că toţi îmbătrânesc şi mor, ni se pare „absolut firesc” să fie o regulă care trebuie să opereze şi la noi. Dar acesta este „un program informaţional viciat” suprapus peste şi înlocuind programul arhetipal, un de **nu a fost prevăzut că vehiculul nostru să se uzeze sau să se distrugă.**

Acest „virus informaţional” vine în acelaşi timp şi din egregor, şi din statistici şi este validat de mintea limitată ca fiind **program corect**. Aşadar va fi pus în operă, desigur printr-o diminuată racordare energetică, prin închiderea treptată a chakrelor, evident operată de mintea limitată. La astea se mai adaugă şi „bunele obiceiuri” de a se preocupa de „loc de veci”, diverse artefacte pentru momentul ce va să vină… Totul este informaţie şi noi o tot vehiculam şi apoi ne mirăm, dacă o mai facem şi pe asta. Pentru că, aşa cum noi gândim că este firesc să se întâmple, căci „a murit şi acela… şi acela”, aşa au gândit şi ei. Aşa operează acest **virus informaţional**.

Este foarte uspr, la „limita de rezistentă” dacă vreţi, să iei totul aşa cum ţi-a fost **dat, educat, predat, insinuat…** O ştafetă pe care o purtam mai cu plăcere sau

nu, mai pricepuţi un pic sau dimpotrivă, pentru a o „predă” apoi la rândul nostru pe toate căile, mai viciată puţin. O predăm „cu dragoste” urmaşilor de tot felul, în calitate de „părinţi”, „educatori”, „prieteni mai măturі”… şi plecăm mai mulţumiţi sau mai puţin, mai la 50 sau 80 de ani, întorcându-ne de unde am venit „cu coada între picioare” deoarece atunci da, vom şti că am mai ratat o ocazie…

Unii vor zice că nu e nimic pierdut, au citit ei pe undeva ceva de a acest gen, dar… **nu au înţeles**. Ceea ce au citit se referea la Marea Armonie, care nu se poticneşte de dragul unui experiment eşuat, nici chiar din cauză că o civilizaţie izolată de undeva, dintr-un colţişor al Ei, s-a poticnit pentru încă o clipă, la acest nivel cam atât însemnând cei 26500 de ani ai noştri!

Vă spuneam că orice corp uman are celule maligne, dar dacă el evoluează armonios nu are cum să se poticnească de ele. Nici să le izoleze nu se oboseşte, vor pieri probabil singure…” CUM ESTE SUS ESTE ŞI JOS”, vă amintiţi? Imaginaţi-vă Armonia Universală fiind corpul iar celula malignă fiind voi, noi, oricare alege aceasta… Cred că aţi înţeles…

Dragi semeni, pe parcursul a câtorva pagini am căutat să sistematizez puţin informaţia, de dragul unui obicei omenesc. În acest fel, m-am limitat cumva, total **nefiresc** pentru punctul de unde privesc. De aici voi lăsa doar momentului de „ACUM” dreptul să se exprime liber… Şi aceasta este util să o înţelegeţi.

De câteva zile, în starea de meditaţie am „o **relaţie**” cu „**vremea**”. Dimineţile sunt incerte, răcoroase, iar eu aş avea bucuria să fie zile încă frumoase. Le construiesc, le creez aşa. În bună parte îmi iese, chiar când încep cu ploaie aparent „mocănească”… Şi stau şi mă gândesc **ce simplu ne-ar fi să ne creăm noi timpul dorit** şi nu să fim **efectul** unui buletin meteorologic, care să ne „programeze” ce realităţi doreşte, noi toţi apoi, cu energia „**turmei**” care am devenit, să hrănim aceste programări, ulterior bucurându-ne pentru meteorologi că au ghicit-o de data aceasta… Nu pare cumva caraghios ce se **trăieşte** pe

planeta Pământ?!!

Dizarmoniile noastre se regăsesc şi în modul în care „vremea” se comportă şi este firesc să fie din ce în ce mai nesuferit şi acest aspect, după cum şi noi suntem. Nu e cazul să ne tot facem că nu ştim că suntem **singurii** înzestraţi cu capacitatea de a crea. A fost un **drept** şi a devenit o **corvoadă şi o responsabilitate prea mare** pentru a ne-o mai aminti. Ceea ce nu înseamnă că nu suntem **„copilul cu o bombă în braţe”**. Oricât am căuta, o altă „inconştienta” decât cea umană nu vom avea unde găsi, din banalul motiv că nicăieri nu a fost lăsat să existe „conştientă”. Pare clar, nu?!!

Conştientă este o calitate consecutivă **stării** de atenţie superioară. Noi, oamenii, suntem **făcuţi** să fim **stări**, cu alte cuvinte suntem cea mai puternică parte a Creaţiei. Asta doar dacă ştim cine suntem noi, cu adevărat. Pare un cerc închis şi poate că şi este, dar are calitatea de a se tot mari, cuprinzând în el toate aspectele Creaţiei. Pentru că şi conştientă crescută duce, la rându-i la o atenţie superioară care tinde şi ea de a deveni **Stare.**

Să iau cel mai banal exemplu: **praful.** De când ne ştim, toţi în jurul nostru se tot lupta cu el… Cârpa de praf a mamei, apoi aspiratorul şi câte şi mai câte invenţii menite să îl îndepărteze din preajma noastră. Sunt căsnicii desfăcute din vina „prafului” de pe mobilier…

Desigur că va fi greu să-ţi imaginezi la început că praful poate constitui subiect de meditaţie. Şi totuşi, să vedem ce mai „ştim” despre el. Dacă ieşim din universul limitat al camerei şi al minţii liniare ne vom reaminti că ne aflăm în interiorul Creaţiei, şi noi şi praful, pe de o parte. Apoi ne vom aminti că „s-a calculat că, anual, pe suprafaţa planetei Pământ se depun nu ştiu câte mii de tone de praf, probabil venit din spaţiul interplanetar”. Dacă acum ne imaginăm cum zilnic, şase miliarde de indivizi se tot luptă să-l tot mute de colo dincolo, pentru că orice adiere de vânt să-l aducă înapoi, începe chiar să devină comic. Mai ales că, în bună măsură, tot ei sunt cei care îl agită şi îl readuc înapoi, de unde l-au scos.

Dar banalele fire de praf, când ne apropiem de **starea de atenţie,** chiar ne pot face servicii. Spre exemplu ele ne pot ajuta să vedem că, de fapt, **vedem**... Voi încerca să explic: după o vârstă, fiecare „**muritor**” simte nevoia să-şi pună ochelari de vedere. Mintea lui, în cadrul „maretului program de îmbătrânire” atoatecuprinzător, nu uita să-i amintească faptul că şi ochii „au obosit”. Un „prezbitism” este şi firesc, de la anumită vârstă, nu?!!

Şi, aş întreba eu pe oricare dintre voi, cei cu ochelarii agăţaţi de nas, **în raza de soare vedeţi firele de praf???** Aţi fost vreodată **atenţi** la acest amănunt?! Ştiţi cam ce „dimensiune” are acel „individ”? Cam de câte **mii de ori** este mai mare o literă de ziar de la mică publicitate, care mai este şi **compactă şi neagră, pe fond alb?!!** V-aţi întrebat oare vreodată de ce firul de praf îl vedeţi şi literă de ziar nu o mai vedeţi? Acest gen de întrebări vin odată cu **atenţia superioară** şi au menirea de **a restabili firescul, deschizând mintea**. Pentru că, în final, chiar şi ea trebuie să vadă nefirescul acestei **observaţii** deosebit de pragmatice. Ce anume face că eu să văd un fir de praf şi să nu văd o mulţime de alte lucruri, **inclusiv şi în special să citesc**?!

Sunt absolut sigur că vedeţi la fel de bine un fir de păianjen sau un fir de păr în decolteul soţiei... Deschideţi o enciclopedie şi vă veţi mira ce **detalii** puteţi vedea, ce „**dimensiuni**” vă sunt **pe deplin accesibile**, dar orificiul acului de cusut sau aţă, de sute de ori mai groasă ca un fir de păr, nu!... Întrebaţi-vă acum cu conştientă, ce este oare obiectiv în „procesul văzului”. Pentru că, avem de-a face cu un întreg „**proces**”.

Am să vă mai atenţionez asupra unui aspect, care ţine tot de acest proces şi, parţial, a fost înţeles şi este „**tratat**” ca atare de medicii americani de vreo 20 de ani. Mă refer la miopie. Chipurile datorată tot unor „modificări funcţionale”, implicaţi fiind muşchii intraoculari, ca şi la prezbitism, doar cu sensul invers, miopia se instalează sau se constată, de regulă, de la vârste fragede. Este un

fenomen care apare tot mai frecvent şi eu cred că se pot constata „repartiţii geografice”, am zice la o privire neatentă. Par ele arondate unor zone, dar legătura este cu obi ceiurile din acele arealuri.

Psihologii americani au constatat o legătură între apariţia miopiei şi „fenomenele” care au loc în preajmă şi prezenţa micuţilor, **aspecte care le produc sentimente de insecuritate sau grave şi persistente nemulţumiri**. Ele provin, de regulă, din universul familiei. Nu intru în detalii asupra acestor aspecte.

Dacă consideri miopia o disfuncţie cu caracter obiectiv şi o „**obiectivezi**” prin interpunerea acestor „ochelari” între micuţ şi realitatea pe care el o percepe producându-i neplăcere, undeva în mintiuca lui se va forma un gând conform căruia „s-a adăpostit”, „s-a separat” de acea realitate neplăcută sau periculoasă. Ca atare, va „vedea mai bine”. Dar ochelarii, pe cale de consecinţă, vor modifica şi tensiunile muşchilor intraoculari şi vor permanentiza „nevoia” faţă de aceste ataşamente. Miopia diminuează apoi cu vârsta, zicem noi, deoarece apare tendinţa de obosire şi trecerea către prezbitism, compensatoare în cazul miopiei.

Dar, nu trebuie să neglijăm faptul că aspectele neplăcute la vârsta de un an-doi, îşi pierd coloratură sau importanţa odată cu maturizarea, sentimentele de insecuritate trăite atunci fiind surclasate printr-o oarecare înţelegere, cel mai ades înlocuite cu altele.

Ca atare, parte din miopii, în America, sunt tratate psihologic. Este preferabil, decât cu ochelari, dar s-ar impune mai mult.

Oricum observaţiile lor ne ajută să vedem „obiectivitatea procesului” vederii. Şi aici, luaţi acest aspect **doar că pe un exemplu**. El poate fi extrapolat în foarte multe „zone ale realităţilor noastre”. Dacă **chiar ne hotărâm să înţelegem ceva**.

Adevărul din spatele multor „adevăruri ale minţii limitate” este că **nici vederea, că niciun alt aspect, nu are nimic „obiectiv”**. Totul este **informaţie**, vehiculată

de **minţi necalificate**, copii plimbându-se cu bombă în braţe permanent. Că ne place sau nu, acesta este singurul aspect „oarecum obiectiv”, restul fiind consecinţe.

Pentru că va fi absolut suficient să aveţi o minte deschisă, să acceptaţi evidentă din aceste rânduri şi să „alegeţi” o înţelegere superioară, **prin trăire**! Dragilor, nu există altă cale, oricât veţi căuta. De aceea **„lucrarea începe cu voi”**, indiferent aspectul la care facem referire, indiferent „importanta” pe care mintea noastră este dispusă să i-o acorde. Căci este lesne de gândit: ei şi ce, dacă m-am obişnuit cu ochelarii, nu contează prea mult, voi schimba altele, mai importante în înţelegerea mea… în viaţa mea…

Dar… **ESTE FALS!** Nu exista aspect important sau neimportant decât pentru mintea limitată. Absolut orice aparent „detaliu” peste care alegi să treci, considerându-l lipsit de semnificaţie, te va duce la o stare de dependenţa, deci de efect. SINELE tău **nu poate fi efect** şi deci orice vei accepta să-l transforme în efect asta va şi face.

Vă imaginaţi cumva „OMNISCIENTA ŞI OMNIPOTENŢA” cu ochelari?… **Chiar vă puteţi imagina că Dumnezeu a îmbătrânit şi are nevoie de ochelari?!**

Vedeţi unde se poate ajunge, plecând de la banalul fir de praf!… Dar să ne întoarcem la el. La un anumit nivel de înţelegere, dacă există înseamnă că trebuia să existe, chiar dacă scapă înţelegerii minţii noastre limitate. Asta înseamnă cumva **„să te predai” în faţa Existenţei**. Şi apoi, chiar ştim noi cât anume din echipamentul nostru fizic este alcătuit chiar din aceste banale fire de praf? Cât introducem prin inspiraţie (fără a face silicoza), cât introducem prin mâncare, (poate nu cunoaşteţi drumul graului până a ajunge „pâinea noastră cea de toate zilele”), sau cât a transmis văcuţa de pe firele de iarbă în laptele pe care îl dăm copilului nostru?! Să fim deschişi… şi serioşi!… Cum anume am putea chiar opera o separare între noi şi acest „inamic public”?! Ar fi fezabil? Sau noi şi el…” **una suntem”**, în cadrul Creaţiei… Şi încă ceva: nu uitaţi că inteligenţă se regăseşte **la nivel subatomic**. Dacă veţi

face o alegere mai înaltă veţi putea „proba” o relaţie adevărată cu „praful”. Ca exemplu, eu merg foarte mult pe jos prin acest Bucureşti foarte prăfuit. Am stabilit că pe încălţările mele să nu se aşeze praful în aceste drumuri. Ca atare, de multe ori manşetele pantalonilor mei sunt albe pe un fond negru **dar pantofii rămân negri**. Chiar şi această experienţă ne îmbogăţeşte în cunoaştere şi înţelegere, **prin trăire**. Altfel, veţi crede că spun… **poveşti. Pentru trezit! Copiii!!!** (atenţie, editorule, astea nu sunt corecte nu sunt propoziţii!!!)

Dar… aţi înţeles şi de ce purtaţi ochelari? Amintiţi-vă că sunteţi o „alcătuire **duala**”. Că aveţi un copilot pe lângă voi. Că el a luat de mult timp conducerea, pe care voi i-aţi lăsat-o, ca să puteţi… dormi. La nivelul lui, el crede că o face bine. Mai mult nu poate, dar nu ştie. Cel puţin câtă vreme voi dormiţi el nu se poate autodepăşi… Nu se poate deschide către Inteligenta Nelimitată decât sub atentă şi competenţă supraveghere a **Esenţei** care sunteţi.

Acum el este „releu” al egregorului uman şi de acolo transmite informaţie viciată. Tot ceea ce „ştiţi”, cumva tot de acolo vine. Apoi le verifică simplu, prin observaţie statistică. Este că atunci când într-un circuit închis, o reţea de computere internă să spunem, introducem programe de simulare, false. Desigur fiecare calculator *va crede* că, ceea ce-i vine de la server este corect şi, dacă ar putea trage cu coada ochiului la „semeni”, ar considera că **a verificat** şi este perfect adevărat ce prelucrează el. Cu toate astea, dacă ar fi accesibil un adevăr din afară reţelei ar constata că „**se prăbuşesc adevărurile** lui”.

Dacă veţi fi suficient de atenţi veţi constata că **„vedeţi bine”** doar ceea ce, la un anumit nivel, doriţi să vedeţi. Ştiu sigur că poate părea jignitor, că poate intrigă şi indignă mai ales pe un intelectual, care toată viaţa a citit poate cu pasiune, cu dorinţa reală de a afla sau înţelege… Îl rog să mă ierte dar şi să mă creadă, să rămână atent şi deschis, pentru a vedea dacă nu cumva este posibil să am dreptate.

În primul rând să nu uite că şi mintea sa este tot

releu către informaţie viciată din egregor. Şi el crede că **soarta omului este să îmbătrânească şi să moară.** Ar putea fi suficient pentru a înţelege la ce „**sursă**” este racordat... În cazul său mintea mai adăugă „argumente”, cum a adăugat şi a mea la vremea ei. Ea îi va spune că şi-a tot chinuit ochii cu cititul şi e firesc să obosească. Mie îmi mai găsise argumentul că am fost un fotoamator de la 14 ani, care a avut perioade în care stătea la lumina roşie de siguranţă şi peste 8 ore zilnic, de la vârste fragede. Vă spuneam mai devreme că mintea găseşte argumente pentru absolut orice...

Trebuie însă găsit motivul din spatele acestor argumente. Oricât de greu le vom accepta, totuşi **ele** sunt împricinate: copilotul nostru, independent de voinţa noastră şi de ceea ce chiar el declară, deja se simte dezinteresat de cititul nostru. Mintea limitată va avea întotdeauna ten dinţa de simplificare a sarcinilor care îi sunt trasate. Căile nu contează pentru ea. Niciodată nu va recunoaşte că **îi este lehamite** de citit, că de fapt nu mai vrea nimic, că jocul de-a intelectualul nu o mai amuză. Pe de altă parte ştie că risca să fie marginalizata dacă nu mai este competitivă, dar o afectează din ce în ce mai puţin.

Aceste „emoţii” din spatele gândurilor exprimate, cuplate cu informaţiile viciate sunt motivul real pentru ochelarii noştri de vedere. Şi eu i-am purtat, dragii mei, dar am scăpat de ei. Câteodată **îmi surprind mintea că iar mă face să nu văd bine**. Argumentează că **nu e lumină suficientă.** O las câteva clipe, să se liniştească, după care ochii mei îşi văd nestingherit de treabă. Astfel, de ani de zile **nu am nevoie de ochelari.** Cu ochelarii de soare lucrurile stau exact la fel, argumentele minţii diferind puţin.

În fond, orice ochelari punem, încercam să producem o separare între noi şi alte aspecte ale Creaţiei. Dacă şi reuşim este **cu atât mai rău pentru noi, pentru libera circulaţie a energiilor prin corpul nostru, pentru racordarea lui...**

Să nu vă imaginaţi că lucrurile stau mult diferit cu

hipoacuzia. Cei care au stat în preajma unor vârstnici este imposibil să nu fi observat că aceştia **aud numai ce vor ei**. Uneori este atât de evident acest aspect încât creează suspiciunea de hipohondrie. De fapt ei **chiar nu aud ceea ce nu le face plăcere**, dar nu atât de obiectiv pe cât ne pare nouă că ar trebui să fie. Nici chiar obstrucţionarea canalului auditiv cu ceară nu are caracterul obiectiv pe care noi i-l atribuim.

Dragilor, **nu trebuie să credeţi** ceea ce spun eu, chiar **nu recomand** acest lucru. Ar fi util doar, pentru fiecare, să treacă pe o altă treaptă de înţelegere, o altă treaptă a evoluţiei sale. **Atenţia** ca instrument de lucru, îl va ajuta **„să vadă”** lucruri evidente, dar nu pentru oricine. Doar pentru **„cei ce au urechi de auzit şi ochi de văzut”**.

Spuneam undeva, cred, că citind această carte veţi avea o mare surpriză: ea nu v-a spus nimic din ceea ce voi nu ştiaţi. Cu toate astea surpriză va fi şi mai mare **constatând că a produs ireversibile modificări în ceea ce veţi trăi ca experienţa**. Pare aiurea, dar am să explic.

Spuneam mai la început despre existenţa acelei minunate şi deosebit de densă arhivă care există înainte de formarea corpului nostru fizic şi vine ambalată în **„folderul” Gigel**... Cea pe care nu scrie Dumnezeu deşi asta reprezintă, arhiva de omniscienta şi omipotenta.

Tot ceea ce veţi citi în paginile acestei cărţi nu vor face decât **să pornească dezarhivarea acestui program**, pe care desigur îl veţi recunoaşte ca **fiind al vostru**. Ar trebui ca cineva să fie un infatuat şi un inconştient pentru a avea pretenţia că poate el spune ceva nou. De aceea cei care vorbesc cel mai mult sunt tocmai cei care nu au nimic de comunicat, chiar la nivel dens.

Unii au denumit procesul „reamintire”. Alţii i-au spus „revelarea Sinelui”. Sunt absolut corecte ambele şi au mai fost şi altele, la fel de valabile. Interesul pentru înţelegerea a „cine sau ce suntem noi” a fost real permanent şi a apropiat pe mulţi căutători de expresia finală. Problema fiecăruia a fost doar interpunerea aparent „creativă” a

minţii limitate, care, în dorinţa de a explica, de multe ori a deformat esenţa în aşa măsură, încât Adevărul nu mai putea fi decât intuit.

Plecând de la „Cum este Sus este şi Jos”, am să-mi permit să mai fac o apropiere: Dacă am dori ne-am putea imagina (desigur doar pentru o mai bună înţelegere) **Creatorul ca pe un minunat OM**, dar de o densitate foarte imaterială. Fiecare părticică a Alcătuirii Sale ar fi reprezentată de un aspect al Creaţiei (Creatorul şi Creaţia sa fiind Una). Noi, oamenii, am fi celule ale Corpului Său, să spunem ale Minţii sale, deoarece avem un statut aparte, suntem Conştiinţe Conştiente. Suntem făcuţi „după Chi pul şi Asemănarea”, având Atributele Dumnezeirii.

Aşa cum „ştiinţa” noastră limitată a demonstrat, **în orice celulă se afla informaţia întregului**. Altfel clonarea nu ar fi posibilă. Deci acum chiar putem înţelege de ce în fiecare din noi se regăsesc toate „datele” omniscientei şi omnipotentei! Degeaba **tot încercam să fugim de responsabilitatea care derivă din acest statut, nu avem cum să scoatem din noi Esenţa şi să mai rămână ceva viabil**”. Folderul Gigel” dispare de la sine dacă nu conţine această „arhivă”.

Aşa cum civilizaţia noastră a demonstrat, regretabil, până la un punct – *destul de critic, de altfel* – se poate „evolua” şi făcând abstracţie tocmai de „esenţă care eşti”. Ceea ce se experimentează va fi doar **durere, suferinţă de toate genurile şi o totală confuzie că înţelegere, experiment şi sentiment.** Imaginaţi-vă celule ale Acelei Minunat De Diafane Alcătuiri, războindu-se între ele, urându-se, lipsindu-se unele pe altele de „spaţiu vital” sau alte mijloace şi vedeţi cam cum ar arăta un astfel de Dumnezeu. Cum ar mai fi El Iubire şi Armonie?!

Spunem că ne place să fim inteligenţi sau înţelepţi şi păstrăm „vorbe de duh” de genul „frate ca frate, dar brânza-i pe bani”, fără să ne crape nimic de ruşine! Culmea este că aceste vorbe au devenit valori ale egregorului şi operează pe cale informaţională asupra tuturor releelorminte limitată racordate acolo.

Altfel spus, indiferent că astfel de idei le accepţi sau nu, că informaţie ele **„lucrează”** m şi prin tine. Vă voi da un exemplu edificator în acest sens. Dar tot pentru **„cei ce au urechi de auzit”** va fi valabil.

Am o fetiţă acum de un an şi trei luni. Desigur evoluţia ei a fost până acum de excepţie, în sensul că nimeni nu a proiectat asupra ei, suficient de dens, informaţie viciată. A fost crescută exclusiv de părinţi iar contactul cu bunicii şi alte persoane apropiate a fost minim şi atent supravegheat. Partenera mea de viaţă, mama ei, este un om deosebit ca nivel de înţelegere, măcar şi teoretică acolo unde încă nu a izbutit mai mult. Ca atare copilul s-a bucurat de o libertate de exprimare şi manifestare depline, fără frici şi încorsetări, limitări de orice fel.

Oliţa la care de acum ar trebui să apeleze a fost un obiect prezent în preajma ei cu multe luni în urmă, pentru a se familiariza. Cu toate acestea refuzul ei de a apela la acest obiect este atât de puternic încât am avut reale probleme. Îşi cabrează trupşorul ca un arc şi aproape nimic nu o poate determina să renunţe la această atitudine. Altfel, ca obiect de joacă, dacă vreţi, o acceptă, dacă îi ceri să o aducă o face cu dezinvoltură, dar să nu o pui să o folosească.

Am căutat să înţelegem acest aspect şi, după ce am discutat şi cu alţi (foşti) părinţi ai unor astfel de gagalici am aflat că **niciun copil nu foloseşte cu plăcere său firesc acest obiect.** Altfel spus, undeva în egregor **este stocată o astfel de informaţie** şi, oricât de atenţi am fost, a existat modalitatea că ea să o acceseze.

Poate exemplul **pare** nesemnificativ dar, vă spuneam, nimic nu este nici întâmplător şi ca atare nici lipsit de importanţă. Apoi, este foarte viu în mintea mea, chiar acum preocupându-mă, desigur la un anumit nivel, înţelegerea lui. Este un obiect cald, din material plastic, cu oarece de sign şi culoare roşie. Copilul nu a fost învăţat să aibă reacţii la temperaturi, este firesc în tot ce face şi agreează orice experiment, inclusiv contactul cu oală de

presiune fierbinte.

Dragi semeni ai mei, câtă vreme ne imaginăm doar cum este să te apropii de Cunoaşterea Esenţială, cu alte cuvinte cât încă nu suntem pe un drum real, ne închipuim că vom avea de-a face cu aspecte măreţe, cu ceva grandios, inimaginabil şi îl tot aşteptăm. Când însă chiar te găseşti pe drum constaţi că toate aspectele Creaţiei pot fi la fel de importante sau lipsite de importantă, că nimic nu le diferenţiază, decât, iarăşi... **mintea noastră** limitată.

La un moment dat al evoluţiei mele frecventam un cerc de căutători ai Adevărului. Am căutat să înţeleg punctul unde mulţi se aflau şi am încercat să ajut o parte din ei să îl depăşească. Foarte mulţi aveau reale probleme cu înţelegerea corectă a sexualităţii, majoritatea fiind refulaţi de-a dreptul. Rezultatul legic aproape a fost că am fost suspectat că aş fi un yoghin din cei care caută, pe seama sexualităţii, să facă discipoli sau prozeliţi sau chiar victime ale propriei mele sexualităţi. Amuzant de-a dreptul este că, cu o parteneră de viaţă ca cea pe care o am, suspiciunea lor era total deplasată şi ei toţi **ne** cunoşteau şi **ne** vizitau la domiciliu. Cu toate astea, mintea limitată a găsit argumente pentru a-i îndepărta, ea simţind – ***că releu al egregorului*** – pericolul că respectivii să iasă de sub influenţa sa.

Desigur niciunul nu a făcut paşi semnificativi de atunci, desigur au rămas proptiţi în limitele înţelegerii lor minore. Evident toţi experimentează „ecuaţii parţiale de viaţă”, cum frumos se exprima un autor, nefericirile (a se citi **neînţelegerile**) fiindu-le companion. Regret lipsa lor de hotărâre în înţelegerea corectă a lucrurilor, ar fi putut fiecare să se autodepasesca şi acum să fie alături de cei care chiar ridică conştient vibraţia „sistemului” în care ne găsim. Au ales altceva, un drum al iluziilor...

Şi pentru că tot vă spuneam de micuţul trup care creşte în preajma mea, am să vă mai povestesc câte ceva. Spre exemplu vă voi spune că este topită după mama ei şi stă în braţe cam tot timpul. Cu mine cochetează de regula mai de la distanţă, îmi face „pa” cu mânuţa când mă aşez

să meditez, sau ne jucăm a hârjoana cât să poată mânca soţia. Dacă însă observăm că oboseşte dar nu vrea cu niciun chip să adoarmă, o iau la piept şi adoarme aproape instantaneu. Niciun copil nu rezistă la o frecvenţă vibratorie foarte înaltă şi nu de multe ori fenomenul îl întâlnesc terapeuţii, pacienţii uneori neputându-se opri din căscat.

Aceasta vibraţie înaltă, corespunzând unei stări de pace şi calm, linişte, armonie şi iubire induce informaţii şi stări profund eliberatoare. Dispar tensiunile şi stresul, încordările de orice natură. Pe această cale are loc şi adevărata terapie, dar care **nu poate avea rezultate perma nente decât prin „conştientizarea" celui „suferind"**.

Există şi excepţii şi ele se referă la situaţia când „un suferind fizic" se găseşte permanent în preajma cuiva cu o vibraţie ridicată. Tatăl meu are 91 de ani şi, în urmă cu un an când am venit să locuim cu el am descoperit că avea o circulaţie la membrele inferioare atât de proastă încât picioarele îi erau umflate până peste genunchi atât de tare că părea a avea **elefantiazis.** I-am spus să stea liniştit că picioarele lui nu au nimic şi că nu are nevoie nici de doctor şi nici de medicamente de vreun fel. Desigur mai mult nu acceptă să înţeleagă şi, deşi conştient că nu a luat nimic dar **picioarele sunt absolut normale**, nu „**crede**" că motivul poate fi din cele pe care eu i le spun. Evident, neavând „**încredere**", degeaba ar fi încercat un terapeut să îl ajute cu ceva, cu atât mai puţin un medic, deoarece indiferent vibraţia acestuia, imediat ce s-ar fi îndepărtat de el ar fi revenit la vibraţia lui obişnuită.

Şi care poate fi vibraţia unui om la 91 de ani decât una foarte scăzută, mai ales că „**fricile**" sunt o dominantă deja recunoscută a vieţii lui! Din păcate oamenii nu aleg să conştientizeze mai mult şi, ca atare, cei care ajung la astfel de vârste tot aceste aspecte le manifestă: **însingurare** bazată pe **suspiciune** şi lipsa de dorinţa de a vedea în semeni şi altceva decât nişte **concurenţi într-un joc necinstit numit viaţă**.

Sunt mulţi părinţi care, mai de „nevoie” îşi lasa micile făpturi aduse pe lume să crească cu bunicii. La nivel de înţelegere al minţii, cei care au părinţi care îi pot „ajuta” în sensul acesta se considera chiar „norocoşi”… Din punct de vedere energo-informational însă, această binecuvântare este o adevărată crimă.

Oricât de bine intenţionaţi ar fi, aceşti oameni în vârstă sunt adevărate depozite de informaţie viciată şi în acelaşi timp adevărate găuri negre din punct de vedere energetic. Fără să vrea şi inconştienţi desigur vor lua multă energie din cea rezultată dintr-o firească ideală racordare a copilului şi vor proiecta asupra lor fantastice info-energii distorsionate de fricile pe care ei le au. Deschiderea normală a copilului către bunici va facilita acest nefast şi inechitabil schimb. Desigur există şi foarte puţine excepţii, anume bătrânii care, ei înşişi, sunt adevărate **izvoare de iubire**… Aţi întâlnit mulţi?!!!…

Din păcate nu este o regulă că trebuie să ajungem bunici pentru a deveni găuri negre energo-informational. Majoritatea ne cam grăbim pe drumul acesta şi cunosc mulţi „**tineri**” care încă nu au copii dar au deja aceste „atribute”. Judecă, condamna, se „delimitează” (a se citi **separa**), au tot felul de „principii”, în ciuda faptului că nici măcar în minte limitată nu au avut **nici timp şi nici bunăvoinţa** să introducă prea multe. Dacă s-au cramponat să dobândească, cu chiu cu vai, o diplomă universitară, fără a însemna că măcar manualele le-au citit, nicidecum o altă carte, se simt legitimaţi cu multă cunoaştere… Nu mi-ar plăcea să vin în trup fizic în preajma lor…

Fără a avea nostalgii paseiste, totuşi un intelectual este un iubitor de cunoaştere şi un dornic de a învăţa. Ceea ce se „fabrică” că pseudocultura nu cred că se apropie nicidecum de ceea ce ar trebui să însemne „intelectual”, nivel oricum **foarte elementar** pentru adevărata condiţie **„UMANĂ”** din momentul Acum al Mileniului al Treilea.

În zbenguiala pe care o fac scriind această carte, iar vin către zona interdependentelor care există, recunoscut

sau nu, între noi, oamenii, ca parte a **întregului**. Voi reveni aici din multiple motive, căci aici se regăsesc „regulile jocului” uitate demult, tot aici majoritatea dizarmoniilor „din afara noastră”, ce-i drept generate de cele dinăuntru.

Privind cu atenţie la aspectele geopolitico-economice nu se poate să nu realizăm că ne aflăm iar într-o „criză de supraproducţie” în care puterea de absorbţie a tuturor pieţelor nu reuşeşte nici pe departe să egaleze ceea ce se produce.

Toată lumea arunca pe piaţa calculatoare sau maşini, care mai de care mai performante, produsele electrocasnice de firma sau copiate nu mai reuşesc cu anii să fie mutate de prin depozite, în timp ce noi generaţii se impun prin design sau proprietăţi superioare. Toată lumea se agita să facă tot mai mulţi bani pentru a mări viteza cu care renunţă la vechi în favoarea noului şi parcă nimeni nu realizează că, în spatele economicului se afla factorul uman, experienţa umană.

Din această criză va trebui să se iasă cumva şi îndrăznesc să sper în rezolvări de altă factură decât cele la care s-a apelat anterior. Automatizările şi robotizarea proceselor industriale au disponibilizat „forţe de muncă” semnificative, apoi zone întregi de pe glob au fost strategic transformate doar în pieţe de consum, cum este cazul Europei de Est. Nici asta nu va merge la infinit, căci dacă nu se produce valoare, nu are cum să se „consume”, e logic. A fost doar o conjunctură exploatată cât a mers, după care trebuie găsite soluţii viabile.

O cale demnă de mileniul al treilea ar fi reconsiderarea „muncii”. O altă ar fi redefinirea „nevoii”. Cel mai indicat ar fi să reevaluăm atributul de creator conştient al omului. Să reevaluăm „valoarea”. Sunt multe căi prin care se poate reinstaura normalitatea pe Planeta Pământ, cu o singură condiţie: să fim conştienţi că, **pe drumul pe care am mers** până acum **am dat de o fundătură**.

Menţinerea artificială a preţurilor la majoritatea

articolelor este şi ea o rezolvare de moment, care nu poate stopa nici avalanşa de noi produse şi nici nu poate convinge un virtual cumpărător să scoată nişte bani dintr-un buzunar gol. Lanţurile uneori infinite de intermediari, comercianţii, vor fi cei care vor suporta pierderile şi nu înţeleg de ce nu realizează logica fenomenului. Fabrica produce şi i le vinde primului din lanţ, care caută să scape cât mai repede de ele. Şi acesta va încerca acelaşi lucru dar deja va întâmpina dificultăţi, parte din capital rămânându-i blocat la următorul nivel, care va avea capitalul blocat şi mai mult în nivelul următor, lanţul continuând până la cumpărător căruia i se facilitează cumpărarea în rate, de regulă prin interpunerea unui credit bancar. Restul de articole vor rămâne în aşteptarea unui cumpărător, care de regulă nu va veni.

Deja sunt mii de repere care se produc din inerţie, de care este greu de imaginat că va mai avea cineva nevoie. Când fotografia digitală a devenit ceva uzual, pe piaţa sunt aruncate aparate foto şi filme provenind din toate zonele, de firma sau no name toţi vedem filme pe CD sau DVD dar pe piaţa clasicele videouri pe casete cauta încă cumpărători... Fiecare telefon are memorii interne din ce în ce mai mari dar continua producţia de „agende electronice”, iar lanţul este infinit. Pe de o parte se manifestă o inerţie nejustificată dublată de speranţa „poate totuşi se vor cumpăra”, pe de altă creativitatea se impune cu o viteză din ce în ce mai mare, diminuând mereu consumurile, volumele, costurile, mergând către un **firesc**...

Viteza cu care „noul” apare şi se impune este din ce în ce mai mare, de cele mai multe ori de pe plânsete, el apărând înainte ca reperul anterior să fi ieşit de pe o linie de fabricaţie.

Toate acestea trebuie să ne facă să devenim mai conştienţi de „valoarea **reală**” a câte unui reper. Trebuie cumva să ne „elibereze”. Amintiţi-vă că mulţi dintre noi, în urmă cu doar vreo 30 de ani visam doar la un „magnetofon”. Majoritatea „nevoilor noastre” de azi nu

existau încă nici în imaginaţie. Un PC sau un telefon mobil pe care azi puştii de 12 ani îl tratează ca pe ceva absolut banal nu erau nici măcar virtualităţi şi pot deveni preferinţa dar greu pot fi numite „nevoi”.

Suntem prea largi în a dărui acest atribut lucrurilor din jur, devenind dependenţi de ele. Uităm că nu ele ne-au creat pe noi ci noi pe ele şi că ceea ce vom cumpăra azi mâine *vom regreta* că am făcut-o deoarece deja pe piaţă a apărut o generaţie ***„mai bună”***…

Îndepărtându-mă de subiect, de fapt nu am făcut decât să atenţionez unde suntem ca civilizaţie şi cum privim acest moment, ca individualităţi responsabile. Aparent „ansamblul” este în afara controlului individualităţii noastre, dar tot atât de adevărat este că de atitudinea fiecăruia, până la urmă, va depinde cum se va decide ieşirea, de această dată, din criza actuală. Să nu se creadă cumva că forţele care conduc destinele Umanităţii sunt neatente sau superficiale. Dimpotrivă sunt cele mai calificate, de aceea şi-au şi putut menţine poziţiile. O trezire a unei conştiinţe apărute undeva, sporadic, au putut-o anihila în diferite feluri, dar unui **fenomen de trezire** nu i se mai pot aplica aceleaşi „remedii”. Acum aceasta trebuie să se petreacă şi **sunt primii conştienţi de a acest lucru**, fiţi siguri.

Obiectiv vorbind, materialităţii i-au putut fi smulse „valori” atâta timp cât aceasta se făcea cu oarecare „iubire” sau „armonie”. Vreau să spun că, straturile aflate la baza piramidei sociale trebuiau să fie lăsate să-şi facă menirea cu bucurie, dacă s-ar fi dorit cu conştientă menţinerea acestei structuri. Ţăranul ar fi trebuit în continuare să-şi iubească şi terenul dar şi plantele sau animalele, după cum muncitorul trebuia să iubească şi locul său de muncă şi uneltele dar şi produsul muncii sale.

În aceste condiţii şi **numai în ele** piramida socială chiar există, **având o bază solidă**. Ceea ce a urmat însă a fost doar o goană după profit, cu uzura omului şi diminuarea continua până la dispariţie a oricăror legături afective cu munca sa. Agricultura intensivă, munca

normată pe benzile de montaj au fost cele care au făcut ca aceste structuri sociale să fie din ce în ce mai aeriene, să plutească fără stabilitate reală.

Revenirea la vechi „valori” nu se mai poate face şi, ca atare, consider că a venit timpul pentru dispariţia acestor structuri care, evidentm tot **din interior s-au autodistrus**. Odată cu dispariţia lor vor deveni viabile doar individualităţile suficient de mature, treze, care nu au nevoie de structuri care să le coordoneze evoluţia. Acestea nu vor da naştere la noi structuri deoarece **nu cred în ele** ci vor constitui exemple personale. Nu se vor angrena în competiţii deoarece **nu cred în competiţie** şi vor reinstaura de la Sine normalitatea.

În timp ce scriam mi-a venit întrebarea **„când toate astea?”** Şi mi s-a insinuat şi un răspuns**: „după”**. Aş prefera să nu comentez, cu voia voastră. Cel mult, în particular…

Oricum, eu ştiu că se poate şi „înainte”, mai ales că nu am convingerea că va exista „după”… dacă nu există „înainte”… Ar fi suficient să:

— **Fim atenţi şi pragmatici** pentru a înţelege că ne aflăm pe un drum înfundat, cu capătul la un pas de noi.

— Ţinând cont de aceasta **să revizuim valorile noastre** şi să înţelegem că **în orice structură care risca să se dărâme este indicat să nu te afli la etajele „superioare”**. Astfel structura se poate destrăma **fără victime**. Pentru că, de acum, destrămarea este legica, pornită dinăuntrul ei şi **se destrama în cadrul ciclului cauză-efect.**

— Părăsind cu înţelepciune structură piramidală, **fiecare ar trebui să se îndrepte către „cunoaştere”**, aceasta facilitându-i înţelegerea deplină şi în special **eliberându-l de iluziile nevoilor**, puternic înrădăcinate de chiar locul pe care l-a deţinut până de curând.

— Aceasta eliberare **este posibil să îi fie vital-necesara** în etapă care va urma.

— Pseudovalorile eliberate pe măsură ce piramida socială s-ar autodizolva **ar trebui preluate şi exersate**

pentru scurt timp de către cei care au trăit **iluzia lipsurilor,** pentru a le deveni la fel de clar că eliberarea de iluzii este singura cale.

— Revenirea la valorile adevărate pentru toţi cei ce au ales să conştientizeze, redobândirea **Conştiinţei Depline** sau a **Sinelui.**

— Din stări cât mai apropiate de **A FI**, **susţinerea vibraţionala a Pământului pentru trecerea cu succes peste un moment de Maximă Vibraţie**. Şi el, că orice element din cadrul Creaţiei a fost făcut **pentru a reuşi**. Doar noi, creatori iresponsabili, putem să-i periclităm evoluţia.

Vi se pare prea mult sau prea greu, de neintreprins? Sunt sigur că, pe oricare l-aş întreba ar spune că nu e greu, ar spune că îşi iubeşte **copiii** sau **ţara** sau **Pământul întreg**... Dacă l-aş întreba ce ar alege pentru copil, ţara sau întregul Pământ sunt sigur că ar face alegerile cele mai înalte. **Ar sacrifica orice!** Dar dacă îi voi spune că nu mâine ci azi trebuie să se decidă, ştiu sigur că va face orice pentru a decala termenul şi nu cu o zi sau două ci **la infinit!** De ce? Pentru că este dramatic de **omenesc** să se comporte aşa... Şi groaznic de previzibil... În lumea efectelor şi numai acolo **totul este cumplit de previzibil**.

Analizaţi şi singuri, dragii mei, **dacă suntem sau nu pe un drum înfundat!** Vedeţi dacă, cu cele mai bune intenţii pentru „păstrarea cursului” puteţi găsi vreo breşă pe unde să ne strecurăm, desigur prevăzând şi încotro vom merge... Eu am căutat-o îndelung şi nu o văd...

Am ajuns aici atribuind nonvalorii etichete de **„valoare”**. Către ce aberaţie s-ar mai putea călători pe această direcţie? Am uitat de **„iubire”** de **„semeni”** de **„armonie”**, am exersat egoismul, însingurarea şi separarea, durerile, bolile, ura, războaiele, ce ar mai trebui încercat şi nu am făcut-o? Am furat, am minţit, am înjosit, subjugat şi siluit, ce ar mai trebui făcut pe acest drum?

După cum lesne se vede, discuţia aceasta vizează exact evoluţia noastră, că **spirite întrupate în planul**

acesta dens. Evident un joc, dar calitatea jocului duce la calitatea experimentului cu care fiecare se „**îmbogăţeşte**”. Ar fi iluzoriu să cred că mă pot „separa” de „jocul” semenilor mei. Chiar dacă acum, cu cunoaşterea pe care o am, o separare informaţională şi vibraţionala a avut loc, calitatea experimentelor pe care chiar eu **le-am trăit aici a fost firesc dependenta** de „**armonia**” trăită de semenii mei. Iar faptul că a fost necesară o separare vibraţionala nu are niciun motiv să-mi producă bucurie ci **dimpotrivă**. Noi am venit aici, în plan dens, pentru a juca un joc frumos, pentru a ne împărtăşi **bucurii** şi **frumuseţe**. Nu am venit să trăim încorsetări, limitări impuse de legi deformate şi deformante, elaborate de cei care au uitat cu desăvârşire **cine sunt cu adevărat**...

Nu am venit nici **pentru a defila în turme către un abator**, iar drumul să ne fie plin de behăituri colective şi colectiviste... Nu am venit ca **să îmi spună cineva ce drepturi am şi ce drepturi nu am**, din simplul motiv ca **şi el şi eu una suntem** iar eu **sunt liber să intru** sau **să nu intru** în jocul lui, **politic, social sau de orice altă natură** o fi vrând el să fie. **Nu oblig pe nimeni să intre în jocul meu şi mi se pare adevărata expresie a democraţiei sau a drepturilor omului, derivând din LEGEA LUI DUMNEZEU**. Orice altceva este doar un joc oarecare.

Poate vi se pare firesc să aveţi buletine şi cod numeric personal, de parcă aţi ieşit de pe poarta unei fabrici care v-a ataşat seria produsului, poate vi se pare normal să solicitaţi nu ştiu **cui are dreptul să vă ţină sau să vă lase să plecaţi în călătorie pe acest minunat Pământ** care îndura cam multe, un amărât de paşaport, din care să rezulte că v-aţi întrupat şi aţi devenit prin acest fapt sclavi ai un ştiu căror **proprietari**, aflaţi **foarte în ceaţă**. Pentru că tare mi-aş dori să pricep şi să aflu **numele** celui care **a hotărât pentru mine că eu sunt arondat** unei zone anume doar pentru că acolo m-am întrupat... şi că **trebuie să suport toate belelele sistemului local în care am nimerit, fiindcă aşa vrea**

el. Unde vedeţi voi o urmă de normalitate în toate astea?

Pentru că, cu câteva sute de ani în urmă, alţi nebuni stabileau hotare cu arma în mână, bătându-se pentru diferite orgolii, acest nefiresc trebuie oare perpetuat la infinit?!... Chiar nu avem de gând să ne mai trezim odată??? Nu suntem de acord cu „bandele" de puşti care îşi arogă dreptul de a guverna zone ale diferitelor metropole, cu arma în mâna dar oare ei de unde s-au inspirat în nebunia lor? De ce cu una suntem şi cu alta nu suntem de acord? **Ce este în regulă aici?** De ce nu ne punem întrebări şi luăm totul aşa cum ne-a fost „**predat**", cu bune şi rele la un loc, **gata să perpetuăm la infinit nefirescul, barbaria, ilogicul** chiar şi al minţii limitate?

Dragilor, să nu vă grăbiţi să credeţi că politica fac eu aici! Îmi este la fel de „indiferenţă" cum îmi poate fi orice fenomen nefiresc ce se desfăşoară în cadrul corpului meu, după cum vă spuneam...

Eu caut să aduc **Armonia** şi **Iubirea** la locul lor **firesc** şi desigur nu mă pot lăsa limitat de glumiţele oamenilor, oricât de „în serios" se iau ei. Dacă glumiţele acestea au ales să le numească politica este treaba lor. Dacă iubesc nefirescul şi sunt dispuşi să se bată pentru păstrarea lui, este treaba lor, dar **nu pot fi obligat să subscriu**. De fapt, nu este chiar treaba lor numai, **nefirescull** pe care îl „apără" produce mari dezechilibre şi dizarmonii disonand cu „Armonia Universală". Se fac **vinovaţi** de menţinerea unui focar de entropie, cu bună ştiinţă sau inconştient, dar **la un anumit nivel nu are importanţă decât rezultatul**...

Dacă după cincizeci de ani de „război rece" (ce stupidă formulare) am ajuns să nu mai „posedăm un focar de tensiune major", creăm o diversiune suplimentară încercând să opunem clasicului şi bătrânului dolar american tânăra noastră „EURO". Să vedem, ce o ieşi din asta?! Sincer să fiu, nu sunt prea curios, este destul de previzibil...

Dragilor, vreau o totală lipsă de buletin sau paşaport pe care să nu scrie că **am venit liber** pe un **Pământ**

liber, ca să trăiesc **bucuria libertăţii** şi **să o transpun în spirit că informaţie încântătoare**. Nu am nevoie de armate şi poliţişti care să mă apere, nu am nevoie de un stat care să-mi garanteze iluzorii drepturi şi în numele lor să-mi îngrădească adevărata libertate, nu am nevoie de pensie şi spitale sau medicamente, nu vreau carnea nimănui, nu vreau pâinea nimănui, vreau doar să fiu lăsat să îmi iubesc semenii şi să fiu fericire. Nu vreau dreptul de a munci, nici pe cel de a vota sau a fi votat, **nu vreau să devin altceva decât cel ce sunt**.

Nu pot trăi iluzia de a fi proprietar a nici unui „bun” aşa cum nimeni nu o va mai putea încerca, odată ajuns la un anumit nivel al Conştiinţei Conştiente. Sunt într-o ideală relaţie de comuniune cu copiii şi soţia mea, relaţiile mele sunt absolut minunate cu fiecare părticică a Creaţiei care este dornică de aceasta.

Nu am de ce să impun semenilor mei ceva, este alegerea fiecăruia şi nivelul experienţei respective va fi pe măsură înţelegerii sale. Este posibil că chiar să nu se poată accede mai sus în cazul unora, deşi eu nu cred. Sunt convins că este doar o chestiune de alegere, dar alegerea ne este sau nu ne este la îndemână încă. Din punctul de unde privesc **ştiu** că totul este prea perfect pentru a începea eroarea. Ca atare am toate motivele să cred încă într-o trezire miraculoasă a câtor mai mulţi.

Acum vreo oră m-a sunat un om. Nu ne cunoaştem încă şi, la un moment dat m-a întrebat dacă nu cumva sunt un **„supărat”**, sau cam aşa ceva. L-am asigurat că dimpotrivă, sunt cel mai fericit om dar, după ce am închis am realizat că la nivelul cel mai înalt aveam dreptate dar poate şi el, la un anumit nivel a sesizat corect… Şi, de o oră mă munceşte această idee, întrebându-mă: **oare Iisus, atunci când a spus „Doamne, iartă-i că nu ştiu ce fac!” era fericit sau supărat?**…

Dragilor, cel mai frumos şi complex salut auzit de mine vreodată a fost **„Nămăşte”**. Este în sanscrită, dăinuie de vreo şase mii de ani şi înseamnă „Divinitatea care sunt salută Divinitatea care eşti”… Dacă profunzimile

acestui salut nu s-ar fi pierdut, pe planeta noastră ar fi un adevărat rai. Realizaţi câtă conştientă incumba şi câtă responsabilitate asumată…

În relaţia statutata prin acest salut poate avea loc un poliţist, un doctor sau chiar un profesor? Vedeţi posibilitatea apariţiei unui hoţ, violator, a unei boli sau a neştiinţei? Este vreun război de duş? Sunt graniţe sau alte separări?

Mă gândesc ce simplu ar fi ca fiecare să decidă numai mărirea gradului de atenţie şi aducerea ei la nivel de instrument de lucru. Nu e vorba de acea atenţie a animăluţului temător, care are o atenţie încordată. Este una fondată pe calm, care îţi oferă şansa de a observa atât de multe „detalii" încât „peisajul" se îmbogăţeşte semnificativ. Practic devine altul. Iar dacă reuşim să oprim mintea să facă separări, aşa-zisul „aspect important" îşi estompează atributul înconjurat fiind de restul „detaliilor" care abundă.

Este foarte adevărat că procesul este complex şi pare greu de parcurs, adevărul însă este altul. Totul poate fi trecut cu o viteză foarte mare, poate fi ca o simplă setare a unei comenzi: **este doar o alegere**.

Să ne gândim împreună la câteva aspecte. Începând cu vârsta de 7 ani spunem că tot învăţăm. Parcurgi „o viaţă întreagă" şi tot mai ai de învăţat. Pe calea aceasta a încercării de a mobilă mereu mintea limitată, chiar nu sfârşeşti niciodată. Noi spunem că ar fi prea multe de învăţat şi viaţa e prea scurtă. Dar nu ne punem problema deloc dacă ne aflăm pe un drum **adevărat** sau nu. Pentru că, din proprie experienţă, am căutat să fiu o adevărată sugativa privind „cunoaşterea" toată viaţa, adică vreo 35 de ani „conştienţi", am fost curios că o babă şi nu există prea multe domenii despre care să nu ştiu măcar puţin. Cu toate astea nu reuşisem să ştiu mare lucru. Da, aspecte tehnologice din foarte multe domenii de activitate îmi erau cunoscute, dar dacă încercăm să le înţeleg profunzimea, bazele fizico-chimice, simţeam că nu prea mai sunt satisfăcut. Şi nu pentru că mi-ar fi fost inaccesibile, când

am avut nevoie să înţeleg câte ceva, în optică spre exemplu, am avut posibilitatea să consult chiar şi cursuri de Fizică de anul trei de la Universitatea Berkley. Dar explicaţiile fundamentale nu m-au satisfăcut de multe ori. Nici cele găsite acolo.

Nu mă satisface nici acum ceea ce se „ştie" despre magnetism, despre energia electrică, despre celula biologică, despre electron, despre polarizarea luminii, despre foton sau despre energie la modul generic. Nu mă satisface desigur ceea ce se ştie despre „om", despre planeta Pământ la toate nivelele, despre informaţie, despre apă şi despre disocierea ei… şi pot continua.

Ajuns la 40 de ani cu aşa o listă de „insatisfacţii" vă asigur că te simţi motivat să faci toate „setările necesare", numai să poţi afla cum stau lucrurile. De atunci au mai trecut aproape 11 ani, fără un „ghid" care să-mi îndrume căutările, cel puţin nu unul fizic, **un profesor** am fi tentaţi să spunem sau un **„maestru"**. Chiar pentru mintea mea, care nu mai este chiar limitată şi tot este uimitor câtă „cunoaştere" am putut dobândi în doar un sfert din drumul parcurs până atunci… A fost o aventură continuă, la fiecare cotitură aşteptându-mă un nou adevăr care să-mi mai lumineze câţiva paşi, după care un altul prelua stefeta. Pot spune că aproape „m-am trezit dintr-odată în altă lume".

Desigur pe acest interval am avut multe incertitudini, multe căutări. Au fost şi semeni care au adăugat incertitudinile lor peste ale mele… Un singur sentiment m-a însoţit permanent: că nu are rost să mă abat prea mult, că nu „merită" să o fac. Şi am fost permanent „credincios acestei senzaţii". Abia acum ştiu că am procedat corect.

Cred că a mai fost ceva care merită pomenit pentru cei ce vor alege un drum conştient: am avut permanent acel dram de „**Credinţă**", poate **„cât un bob de muştar"** uneori, dar l-am avut. Am **„ştiut"** întotdeauna că Creatorul este Bun şi Iubitor cu Creaţia Sa şi **nu am avut frici**. Este determinant. Altfel, temător la tot pasul, fără a accepta riscul necunoscutului, cumplit pentru mintea liniara, ar fi

însemnat o lungă pendulare între a face un pas înainte şi următorul înapoi. Trebuie să îţi asumi în anumite momente detaşarea unui **„fie ce o fi”**, mai ales când nu mergi pe drumuri bătătorite.

Unii vor spune că **„sunt sărac”**, că uneori nu sunt sigur că voi avea ce pune pe masă. Poate au dreptate, poate m-ar bucura că soţia şi copilul să experimenteze altceva, dar eu ştiu că nimic nu este întâmplător. Acest lucru îl ştie şi soţia. Şi mai ştiu că, în cincizeci de ani în acest trup nu am cunoscut familie mai fericită şi mai echilibrată decât a noastră. Dacă chiar „sărăcie” este ceea ce trăiesc, apoi vă garantez că merită trăită.

Nu mai sunt lucruri majore pe care să nu le înţeleg, nu mai cunosc boală, bătrâneţea sau moartea, oboseală sau foamea sau setea. Ştiu acum ce este informaţia, ştiu ce este Dumnezeu şi Legea, Armonia şi Iubirea, ştiu ce este apă şi ştiu ce este Energia, iar „sărăcia” pe care voi o puteţi vedea există doar pentru voi şi ţine de punctul limitat de vedere specific locului unde vă aflaţi. Când veţi deveni conştienţi multe se vor schimba şi pentru voi. Până atunci, nu vă grăbiţi să judecaţi căci nu veţi putea înţelege.

Sunt adevăruri spuse cu iubire şi cu înţelegere, vă asigur. Şi eu am fost unde sunteţi voi şi ştiu exact cum este: este absolut normal să nu mă înţelegeţi dar, puteţi măcar să credeţi. Nu de dragul meu, pentru mine nu are importanţă, ci de dragul vostru, căci **„Credinţă de aţi avea măcar cât un bob de muştar, aţi muta munţii”.** Şi nu glumea absolut deloc, nici nu exagera cu nimic… Vorbea însă dintr-un punct de **maximă Conştientă a Conştiinţei, dintr-un punct de Cunoaştere Absolută.**

Vorbind despre iluzia lui „a avea”, iată cum stau lucrurile cu adevărat. Noi nu putem fi cu adevărat proprietari a „ceva”, din multiple motive. La cel mai înalt nivel, deoarece şi noi şi „proprietatea” una suntem, respectiv energie modulată de o informaţie. Este ca şi cum un program din calculatorul vostru s-ar declara proprietarul unui subprogram. Este pur şi simplu **o aiureală, o înşiruire de iluzii.**

Dacă coborâm mai jos ca nivel de înţelegere, acceptând jocul iluziilor, vom constata că gradul nostru de nelimitare este cu atât mai mare cu cât nu ne găsim în stare de dependenţă **faţă de absolut nimic**. Este o eliberare totală să ştii că poţi umbla oriunde pe cuprinsul acestui minunat Pământ, fără să depinzi de un loc de pus capul, un loc de muncă, nişte bani sau de-ale gurii. Nu mai operezi alegeri, nu ai preferinţe, nu există mai bun sau mai frumos, ca atare **Totul Este** şi atât.

În clipa în care ai lăsat **o singură limitare** să se impună, apar imediat două consecinţe: mai întâi ea „te va **costa** ceva” şi apoi va trage după ea o alta şi ciclul nu mai sfârşeşte. De aceea se spune că nu poţi „sluji la doi stăpâni”. Statutul de om în corp fizic de regulă face foarte dificilă totală nelimitare. De fapt tu o faci, dar preferi să dai vina pe acest statut.

Pentru a exemplifica cu evoluţia mea, mă aflam foarte aproape de o totală eliberare când am ales să mai experimentez odată drumul alături de o parteneră. Pentru condiţia mea de om alegerea a fost minunată deoarece proba pentru întâia oară că se poate trăi în cea mai profundă comuniune, aici, pe Pământ. Era o dorinţă pe care am avut-o vie în mine de când mă ştiu.

Pe de altă parte, eram eu tatăl unui băiat grozav, acum de 15 ani, dar tot de foarte mult timp simţeam că nu pot să fiu satisfăcut de experienţa mea în corp fizic până nu strâng la piept o **fată**. Şi acum, ea are un an şi aproape patru luni şi este minunată. **Şi ea şi experienţa** mea.

Ceea ce vreau să exemplific este cum, făcând chiar cele mai înalte alegeri ca om, tot trebuie să accepţi un anume grad de limitare, care creşte cu absolut fiecare gest pe care **trebuie** să îl faci. Pentru că acum apare acest verb, care numai a nelimitare nu sună.

Deci, **ce folos că ştiu că eu nu am nevoie de nimic**, dar cei apropiaţi mie au? Asta mă mai poate lăsa să fiu o totală libertate? Dimpotrivă, se constituie într-un insidios argument pentru manifestarea propriilor preferinţe. Altfel spus, „dacă **tot nu pot fi absolut**

nelimitat, ce mai con teaza… nu ştiu ce **detaliu**”.

Am dat acest exemplu deoarece mie îmi e foarte cunoscut şi pe voi vă poate ajuta să înţelegeţi. Prin aceste „alegeri”, oricât de înalte ar fi, nu facem decât să ne prelungim „limitarea”, până ne hotărâm să ne preluăm definitiv toate atributele nelimitării. Tot o alegere.

Deoarece şi pe mine ştiu că m-a preocupat foarte intens **cum se pot împăca adevăratele valori cu cele ale experienţei în corp fizic**, mă voi aventura într-o zonă **dificilă,** unde vă rog să manifestaţi o deschidere cât mai mare a minţii, pentru a putea înţelege corect ceea ce am de spus.

Ştiu sigur că nici voi nu puteţi pricepe cum se poate ieşi din dilema ce se naşte din ideea că noi oamenii nu trebuie să facem nimic ci doar să fim. Făcuţi după chipul şi asemănarea Creatorului, noi suntem, la rându-ne, Creatori. Veniţi pentru a experimenta în corp fizic, nu înseamnă că nu putem fi Conştiinţe pe deplin Conştiente, bucurându-ne de Omniscienta şi Omnipotenţa. Aşadar doar datorită limitărilor la care ne-am supus singuri, ca civilizaţie vorbind, aceste atribute au devenit numai un deziderat şi nu ceva absolut la îndemână.

Altfel spus, noi nu putem în situaţia actuală **să fim** doar, decât după ce ajungem la această stare. Dar limitările la care ne-am supus acum par a nu ne lasă deloc, ele ocupând un loc nefiresc de „**firesc**” în vieţile noastre. Noi tot trebuie să facem câte ceva, pentru a avea. Deci trebuie să muncim pentru a avea ce mânca, unde ne adăposti, cu ce ne deplasa şi multe, infinit de multe altele. Totul pare un cerc imposibil de rupt undeva… Şi totuşi, dacă chiar alegi, el poate fi rupt, desigur, la tine.

Ca şi creatori putem, dacă alegem, să materializăm orice, având în vedere că doar ştiinţă de a vehicula informaţia este absolut suficientă pentru aceasta”. Cărămizile” din care se realizează creaţia sunt din belşug peste tot, este acea Energie Universală în care totul se scaldă…

Nu este nevoie de topoare pentru asta şi nici alte

prestaţii fizice nu sunt necesare. Ca atare ceea ce noi numim munca este o prestaţie la nivel de conştientă corespunzătoare primilor trei centri energetici, de supravieţuire, ai animalutului-om, etapa pe care nu ştiu de ce **nu mai vrem să o depăşim**. Această „**valoare**” a societăţii umane nu face decât să consolideze, bazată pe frici, piramida socială, venind în total dezacord cu ceea ce Noul Testament avea menirea să aducă: trecerea la conştiinţa individuală.

Desigur acest dezacord a fost sesizat de către cei care conduceau destinele umanităţii şi care au decis, pentru păstrarea „**turmei**”, menţinerea în paralel şi a Vechiului Testament. Deşi acestea două decurg unul din altul şi nu sunt opozabile, totuşi amestecând permanent IUBIREA cu FRICILE, omul nu mai înţelege mare lucru. Aceasta s-a şi dorit.

Dar suntem acum aici şi, dacă alegem putem rupe acest cerc, fiecare pentru sine, desigur. Conştientă înseamnă o individualitate cât mai matură şi responsabilă. Pe acest drum trebuie să meargă fiecare, atunci când a ales. Aici ne sunt necesare instrumentul Atenţie, aici avem de reevaluat toate aspectele „lumii”, pentru ca apoi să le putem orândui într-o proprie scară a valorilor, până ajungem la adevărata lor valoare.

Să revenim la „muncă”. Trecând peste atât de evidentă inepţie conform căreia „munca l-a creat pe om”, indiferent conotaţiile care s-ar oferi fiecărui termen, invit pe oricare să aşeze pe ecranul minţii sale chipul şi întregul corp fizic a doi inşi, pentru o proprie apreciere: unul care a muncit toată viaţa lui, alături de un muzician sau pictor sau poet, să spunem. Să analizeze fiecare detaliu „anatomo-funcţional” şi să decidă singur ce rol are munca în „evoluţia” unui corp fizic. Nu mă pronunţ, am făcut puţin arte plastice…

Încercaţi şi imaginaţi-vă soarta unei libelule pusă să tragă la jug şi veţi avea o imagine apropiată de ceea ce am ales să facem cu/din echipamentul nostru fizic nemuritor. Desigur el a fost conceput atât de perfect încât, în mare,

avea să reziste la cazne la care „Creatorul” nu se aştepta să-l supunem, dar vârstele matusalemice nu ne mai pot fi la îndemână. Da, dacă acceptaţi acest sens, într-adevăr „munca l-a făcut pe om… atât de mic şi neajutorat”…

Concentrat pe micile-i puteri fizice mereu, pe augmentarea lor, de unde disponibilităţi pentru „idealul” care era să fie… Nu am fost concepuţi a fi tractoare, altfel am fi fost echipaţi, fiţi siguri, pe măsură. Sunt dintre noi unii care aleg să „tragă de fiare” în „timpul liber” (altă noţiune stupidă), punând încă un accent pe corpul fizic şi distanţându-se de „esenţă”. Ştiţi desigur despre ce vorbesc.

Dragi semeni, acum, dacă tot nu am agreat statutul de creatori, preferându-l pe cel de muncitori, să vedem de ce o facem. Că indivizi, mai întâi pentru că aşa „ni se preda stefeta”. O luăm în fugă şi nu ne mai gândim dacă avem în mână ceva inofensiv său…” o bombă”. Că nu este ceva inofensiv prea puţini vor avea timpul şi atenţia necesare pentru a-şi da seama. De regulă, ştafeta preluată, gâfâim cu ea până o predăm şi noi, la rându-ne, iar anii de pensie nu ne ajung pentru a ne „trage sufletul”…

Pe „parcurs” suntem mereu îndemnaţi de pe margine să alergăm mai repede, mereu mai repede, pentru a obţine încă o iluzie, apoi o alta… iar dacă cele uzuale nu par a fi suficiente, se vor „fabrica” la repezeală unele noi, tocmai bune pentru a ne „motiva” cursă…

Pentru că, nu trebuie pierdut din vedere faptul că, de undeva din umbră şi anonimat, ***cineva*** are grijă ca această cursă mereu accelerată să aducă un profit… Şi nu e vorba în niciun caz de mică „agoniseala” pe care o păstraţi poate pentru copii voştri, ci de ceva mult mai important.

Dragilor, nu sunt nici pe departe un vânător de vrăjitoare şi repet: noi alegem cu fiecare gest al nostru, noi şi numai noi, dacă să fim „**cauză**” sau „**efect**”. Dacă alegem inconştientă de a fi efect, desigur nici nu mai contează efectul a „ce” sau „al cui” vom fi. Putem fi efectul unei predici nu tocmai inspirate sau al escrocheriilor mai mari sau mai mici, putem fi efectul unui diagnostic medical

sau al unei reţete, dar întotdeauna vom fi mai întâi efectul **neinspiratei şi inconştienţei** noastre proprii alegeri. Nu există **nimic în afara noastră care să ne poată refuza dreptul la conştiinţa conştientă.**

Câtă vreme ea nu ne este la îndemână, va trebui permanent să ne raportăm la „realităţi exterioare" nouă, ceea ce face desigur parte din mecanismele ce ţin „turma". Am cunoscut mulţi semeni care chiar aşa declară, vorbind despre o circumstanţă oarecare: „am să fac şi eu ce face toată lumea", prin asta înţelegând că, din capul locului, nici nu-şi propune să facă o alegere proprie, din care să rezulte vreun coeficient de risc…

Discutăm în urmă cu o oră la telefon cu un prieten mai tânăr, care la 31 de ani se tot plânge că viaţa lui nu are niciun sens. De vreun an de când ne cunoaştem încerc să îl fac să înţeleagă că viaţa lui va arăta exact ca acum în veci, dacă gesturile şi gândurile lui vor rămâne exact aceleaşi. Că degeaba spera la modificări în afara lui dacă realităţile lui interioare rămân aceleaşi. Până şi tonul cu care îşi manifesta aceleaşi nemulţumiri de fiecare dată este acelaşi. Desigur nu înţelege că ar avea vreo responsabilitate sau că ar putea schimba ceva.

Precis vă daţi seama că greşeşte, că nu vreun blestem e de vină sau soarta, dar oare sunteţi fiecare capabil să sesizaţi aceste aspecte în propria viaţă? Şi apoi, veţi avea şi curajul să modificaţi ceva? Nu cumva liniaritatea minţii limitate vă va convinge că este prea „riscant"?

Întrebarea are pentru mine doar valoare retorică, deoarece altfel aţi avea demult propriile valori şi aţi fi părăsit „turmă" ca individualităţi mature şi responsabile. Iar în acest caz, **probabil aş fi ştiut deja de voi**. Această transformare a individualităţii nu trece uşor neobservată, deoarece se manifestă la toate nivelele de percepţie.

Vedeţi voi, când mă refer la „turma" nu o fac în vreun sens peiorativ şi sunt pe deplin conştient despre ce anume vorbesc. Ştiu bine că în spatele ei este conştiinţa colectivă, deci o anume **inteligenta**. Mai ştiu şi câtă informaţie

viciată îi este caracteristică. Şi sunt conştient că ea „deţine un terminal” în fiecare minte limitată, prin care controlează evoluţia fiecărui corp fizic omenesc.

Desigur toate acestea sunt valabile câtă vreme nu am devenit conştiinţe conştiente, caz în care nu mai avem racordări cu această conştiinţă la nivel de subordonare de vreun fel: ne-am luat responsabilitatea propriei evoluţii în baza Programului Arhetipal, al Legii Creatorului. De aici nu mai poate veni informaţie viciată, aici se relaţionează doar cu Iubire, Conştientă şi Armonie. De aceea aici majoritatea „realităţilor” omeneşti nu mai există. De aceea programe entropice de distrugere, boală, bătrâneţe sau moarte devin simple glumiţe pentru… adormit copiii!

Tot situând Divinitatea exclusiv exterior nouă, permanent s-a trăit senzaţia unei îndepărtări de Dumnezeu. Ca atare realitatea despre care vă vorbesc ştiu sigur că pentru majoritatea pare ceva de neatins, foarte îndepărtat. Amuzant este că ea este în voi, a fost dintotdeauna în fiecare şi va fi acolo chiar dacă aţi încerca să o scoateţi: nu aveţi cum face aşa ceva. Desigur puteţi face în continuare abstracţie de ea, dar o logică de bun simţ mă face să vă întreb: de ce aţi face-o!?? Credeţi că veşnicul statut de imatur şi las vă poate duce undeva? Credeţi cumva că se chiama fericire iresponsabilitatea şi dependenta veşnică de un univers informaţional din ce în ce mai viciat?

Puteţi oare răspunde conştient **afirmativ** la această întrebare? Vă tot doriţi să experimentaţi fel de fel de „nefericiri”, în ciuda faptului că aţi fost creaţi să „fiţi fericire”? Are vreun haz să fiţi mereu victime, să vă tot îmbolnăviţi, apoi să fiţi mereu epuizaţi, să îmbătrâniţi, să deveniţi poveri pentru cei apropiaţi şi apoi să renunţaţi la corp, echipament distrus prin exploatare inconştientă şi abuziva într-un timp deosebit de scurt, chiar dacă veţi fi atingând sută de ani? Eu nu văd hazul dar desigur alegerea vă aparţine!

Are vreun rost să tot experimentaţi limitările şi fricile, doar pentru că, pe toate căile, sunteţi făcuţi să

credeţi că asta ar fi „normalitatea” voastră? Chiar nu vă puteţi permite să gândiţi cu adevărat, să deosebiţi eroarea de adevăr şi să vă treziţi?

Maeştrii v-au vorbit mereu în parabole, în primul rând deoarece la acea vreme distanţa dintre Cunoaşterea lor şi puţintica cunoaştere a minţii limitate era foarte mare. Acum mintea limitată are măcar instrumente cu care să lucreze, acum pot explica cum funcţionează o informaţie sau cum poate ea îi regăsită, holografic, pe fiecare părticică a întregului.

Iisus ar fi putut spune şi el toate acestea, dar ar fi avut cui? El a spus de mai multe ori că trebuie să mai creştem pentru a putea înţelege cum stau lucrurile… Acum însă metaforele şi parabolele folosite atunci vă fac să vă întrebaţi de ce este o atât de mare diferenţă între felul în care v-A vorbit El atunci şi felul în care eu spun lucrurile, desigur absolut la fel pentru cel ce va avea ochi de văzut şi urechi de auzit.

Pentru că este absolut legic să te adresezi auditoriului la nivelul de înţelegere cel mai ridicat la care el totuşi poate avea acces. Desigur ceea ce spunea Buddha este perfect adevărat, desigur Dumnezeu şi Este şi nu Este, dar pentru a înţelege aceasta formulare voi înşivă ar trebui să fi ajuns cu Căutarea acolo unde Buddha a ajuns. Altfel vă va părea o exprimare criptică şi atât, chiar dacă corespunde Adevărurlui. Iar dacă aţi ajuns acolo deja, înseamnă că deja ştiţi şi nu va mai foloseşte la nimic ceea ce vi se spune. Doar vă va demonstra că şi eu am ajuns acolo, ceea ce chiar nu contează. Mie îmi pare minunat că mintea limitată are acum suficientă cunoaştere pentru a deveni nelimitată, dacă esenţa face această alegere. Este o oportunitate care „ne-a fost dată” acum, pentru a ne putea ridica dacă o dorim. Sunt chiar tehnologii „apărute” în mod uimitor şi fără mare aplicabilitate practică dar care ne-au fost date parcă special pentru a putea înţelege unele aspecte altfel imposibil de explicat.

Când s-a „descoperit” holografia, cu vreo 20 de ani în urmă, se credea că impactul pe care îl va avea în stocarea

de date va fi determinant. Apoi a devenit şi mai lesnicios prin descoperirea holografiei în lumina polarizată şi credeam că aria de acoperire a aplicaţiilor se va lărgi considerabil. Adevărul a fost altul: tehnologic mare lucru nu s-a întâmplat, au apărut câteva „zorzoane mai colorate" şi cam atât. În schimb a marcat **o adevărată cotitură în înţelegerea minţii**: am putut să „vedem" cum o părticică a unui întreg, un ciob practic, poate deţine toată informaţia întregului. Vă daţi seama că acest aspect, înainte de descoperirea holografiei, nu ar fi putut fi înţeles practic de nimeni?! Dacă cineva va crede că aici este vorba de întâmplare îl asigur că **se înşală teribil.**

Şi cred că absolut la fel se va petrece şi cu mult controversată clonare. Ea **trebuia** să fie controversată tocmai pentru a atrage atenţia cât mai multor minţi despre faptul că informaţia, la nivel biologic, se regăseşte peste tot, în fiecare celulă. Ce-i drept, specialiştii o ştiau deja, dar nu o masă mare de oameni, că acum. Cât despre faptul că va fi folosită, eu mă îndoiesc foarte tare de acest „pericol". Vor fi doi, trei probabil care vor realiza o clonă, după care nu vor avea ce face cu ea. Dacă vrei o armată, este mult mai simplu să plăteşti indivizi gata maturizaţi şi să-i instruieşti în condiţii deosebite, fapt petrecut şi până acum.

În ceea ce priveşte întrebarea dacă acea clonă are sau nu suflet, **vă asigur că are** deoarece este realizată în cadrul Creaţiei şi nu în afara ei, din simplul motiv că nu există absolut nimic în afara Creaţiei, pe de o parte, iar pe de alta, clona respectivă a fost realizata ca şi o creaţie a unui Om, creator după Chipul şi Asemănarea Creatorului. Ca o „prelungire" dacă doriţi, a Creatorului. Apoi, dacă nu ar avea, nu ar putea trăi nicio secundă. Să renunţăm la obiceiul de a ne tot teme de câte ceva…

M-aş întoarce puţin la Iisus şi la ceea ce spunea despre cele de mai sus". Eu vă învăţ numai Legile pe care voi sunteţi capabili să le înţelegeţi pentru a deveni oameni şi să urmaţi cele **şapte** legi ale Fiului Omului. Mai târziu, îngerii necunoscuţi ai Tatălui Ceresc vă vor releva de

asemenea Legile lor **(3)**, că în sfârşit, Sfântul Spirit al lui Dumnezeu să poată coborî în voi şi să vă conducă la Legea să **(1)**”.

Şi deoarece discutăm despre valoarea „munca” a civilizaţiei şi spuneam că ea are nevoie de motivaţii, una din principalele este „nevoia de hrană”. Dacă ne vom întoarce la ce spunea Iisus despre hrana, veţi afla multe „noutăţi”. Ca şi despre legătura între sănătate şi hrană. El recomandă pentru nivelul de atunci de evoluţie, nu pentru cel de acum, o sigură masa de amiază şi eventual una de seară, alimentele fiind exclusiv vegetale, lapte şi miere, absolut deloc tratate termic, aceasta şase zile. În cea de a şaptea comunicarea cu Divinul trebuia să fie totală, hrana fizică neavând ce cauta în preocupări.

Lucrarea omului trebuia să fie, în timpul zilei, lucrul cu îngerii Mamei Pământ iar noapte cu îngerii lui Dumnezeu. Aceştia şi numai ei aveau grijă de cele trebuincioase, inclusiv pentru hrană. Credeţi că sfaturile Sale au fost cumva urmate de Civilizaţia noastră? Pare cumva că aşa ar sta lucrurile? Ne plângem de ceea ce trăim?

Dragilor, că ne-am îndepărtat astronomic de Cale este evident pentru oricine, dar frumos este că există o Cale chiar şi în condiţiile acestea. Şi este una a Conştientei, perfect la îndemână. Făcută anume pentru cei ajunşi la aceste distanţe astronomice faţă de arhetipul informaţional. Probabil a avut loc permanent şi o „actualizare” a acestui program…

De aceea nu ne pot fi de folos prea mult nici Vechile Scripturi şi nici învăţăturile Marilor Maeştri, chiar dacă pe ei îi putem recunoaşte mai uşor. A spus-o şi Iisus. Învăţăturile sunt vii, ca şi viaţa însăşi. Ele sunt valabile doar acum, pentru că sunt născute de aceste „realităţi” cărora le corespund pe de-a întregul.

Nu înseamnă nici pe departe ca ceea ce au spus Maeştrii nu rămâne valabil în esenţă, totul este şi va fi întotdeauna la fel, doar „amănuntele” diferă, iar noi suntem nu înconjuraţi ci chiar asfixiaţi de numărul acestor

amănunte. Ele trebuie să-şi găsească rezolvarea specifică, imposibil de găsit la Vechii Maeştri. Cum ar fi putut Iisus să ne indice o atitudine faţă de clonare sau faţă de „E”-uri? Cum ar fi putut Buddha să ne transmită cum să ieşim din pretinsa noastră criza energetică?

Desigur vom prefera să fim de acord că învăţăturile lor nu ne mai pot ajuta, doar pentru a-l uita pe ei şi prin ei pe noi înşine, dacă se va putea şi iată că se poate. Pe cei contemporani preferăm să-i contestăm că oricum nu au girul timpului şi sunt uşor de „înlăturat”. Dar este iar o iluzie. Un Maestru nu apare pentru că a vrut el, el este o Legitate a Sursei, care consideră că este momentul ca acesta să aducă la zi un program informaţional, să-l facă operaţional prin aceasta în condiţiile date.

Nu vreau să te supăr, drag semen al meu, dar mă tem că o voi face întrebându-te: **ce vei face dacă El îţi va ieşi în cale?** Dacă acest Iisus contemporan ţie îţi va ieşi în cale şi nu va avea girul Timpurilor care să-l apere şi îţi va spune într-un limbaj comun cele mai simple şi esenţiale Adevăruri menite doar de a te aduce la propriul Sine, cum îl vei întâmpina? Obişnuit să te închini Unei Imagini, vei reuşi oare să-L vezi stând viu şi simplu, modest în faţa ta?

Din păcate este tot **o întrebare retorică**, ştiu sigur ce vei face şi mă gândesc că acum două mii de ani **a fost destul de uşor, totuşi...** Acum îl vei potopi cu cunoaşterea ta limitată, convins fiind că el precis nu ştie ceea ce tu ştii. Apoi vei opune toate „valorile” lumii tale simplităţii dezarmante pe care el ţi-o va arăta, garantându-i un loc în ospiciu dacă nu le vede... În final îţi vei pierde răbdarea, căci tu nu ai timp de „nimicuri” că cele pe care el încearcă să ţi le arate. Nici nu-l vei lăsa să-ţi spună că nimicurile astea fac din toată viaţa ta un nimic, pentru că el nu va ridica vocea ca să se impună în faţa ta...

Probabil nu-l vei crucifica deoarece nici pentru asta nu mai ai timp, dar nu va fi cu nimic mai bine. Scopul era ca **TU** să te trezeşti, de aceea şi numai de aceea El a venit. Nu are ce să vrea de la tine, tu ai numai iluzii de oferit iar el a scăpat de ele, nu-i mai trebuie. Nu este nimic ce el nu

va înţelege, el va şti tot ceea ce tu poţi şi tot ceea ce tu vrei şi se va purta aşa cum te porţi cu un copil inconştient, aşteptând să mai crească. Dacă ţi-ar spune că nu mai ai timp prea mult ai considera că te ameninţa, aşa că nu îţi va putea spune nici asta…

Şi, ca să ne jucăm puţin, **ţi-ar place să fii în locul lui?** Să ştii că Civilizaţia se afla pe o muchie şi… doarme. Să ştii totul şi să nu poţi face mai nimic, deoarece fiecare individualitate, în virtutea unui liber arbitru ce operează din plin la acest nivel de (în) conştientă, are dreptul să aleagă. Şi chiar alege inconştient… **inconştientă**. Mai vrei să ne jucăm? Să te uiţi la iluzia lui, a fiecăruia şi să te înduioşeze cât de mult se apropie fiecare de deziluzia care îi aşteaptă. Îşi iubeşte copilul şi vrea să-i „asigure un viitor” cum ştie el mai bine… Dar nu ştie… Altul îşi construieşte o carieră după priceperea lui, pentru ca apoi… Un altul o vilă, pentru că clipele de la sfârşitul vieţii să le petreacă mai liniştite…

Ştiu sigur că nu ai de ce să vrei să fi în locul lui pentru că **este un loc ingrat.** Desigur, până la un punct el a ales acest drum, apoi însă a „devenit Legea”, pentru că aşa arată procesul. Nu mai are liber arbitru cu care să opereze, la acest nivel. El nu se mai exprima pe sine ci prin el. Se exprima Divinitatea. Degeaba l-aţi condamna pentru asta, el nu are o vină, aşa operează Legea.

Desigur cel mai puţin îl vor înţelege cei mai apropiaţi. Ei îl vor confunda mereu cu **cel care a fost mai înainte**. Nu vor concepe nicicând că fiul sau fratele cel păcătos au putut să ajungă să manifeste Legea aici, pe Pământ. Vor considera că precis **„se preface”** dar trebuie să înceteze la un moment dat… De aceea „nimeni nu e profet în ţara lui…”

Dragilor, până nu veţi înţelege că Dumnezeu are cai nebănuite şi care chiar ne şochează minţile **nu veţi afla Credinţa**. Tocmai aceste aspecte ar trebui să vă trezească atenţia: cum se face că fiul meu cel păcătos sau fratele a suferit asemenea transformări? Nu cumva acest „miracol” este **tocmai legitimaţia** de veridicitate?… Reflectaţi mult

la acestea… S-ar putea să vă fie de folos…

Desigur aceleaşi aspecte vor fi valabile pentru toţi cei care l-au cunoscut mai înainte: foşti colegi, prieteni, parteneri de viaţă sau afaceri, vecini etc… Deşi normal aceştia ar trebui să fie primii care să „beneficieze” de cunoaşterea care le-ar putea fi intermediata, ei vor fi ultimii care se vor convinge? De ce? Pentru că nu au Credinţă, pentru că Dumnezeu este doar o abstracţie care poate face chiar minuni, dar nu acolo, sub nasul lor… Poate altundeva, cât mai departe şi în ceaţă… De ce? Pentru că mintea lor limitată se simte mai în siguranţă fără miracole chiar şi emanând de la Creator. Aşa este natura umană.

Am în preajma desigur mulţi suferinzi, de unde văd eu lucrurile chiar numai suferinzi văd, deoarece oameni întregi sunt deosebit de rari pe pământ, şi desigur aş putea să-i ajut… Credeţi că vor să fie ajutaţi? Nu riscaţi un răspuns afirmativ parcă le este dragă suferinţa lor şi o vor chiar mai mare… Ei nu pot înţelege că „boala” este un nivel al vibraţiei ales de bunăvoie şi că dispariţia ei se face la fel de simplu, cu un amendament: boala poate fi stopata instantaneu, oricare ar fi numele ei, în schimb efectele produse de ea au nevoie de oarece timp pentru a dispărea. Chiar şi Iisus a spus aceasta, în repetate rânduri. Problema este că, lipsind Credinţa iar efectele nedisparand şi ele instantaneu, respectivul considera că nu a avut loc nicio schimbare şi reinstalează „programul de distrugere” proaspăt dezinstalat. De aceea el trebuie să conştientizeze procesul, pentru a fi cu adevărat vindecat şi de aceea unele Şcoli pe care le felicit spun că mai întâi trebuie vindecată mintea.

Este fascinant cum fracţiuni de Adevăr apar peste tot, mai toate curentele sau şcolile spirituale lasa să se întrezărească măcar un mare Adevăr, dar pe marginea lui mintea a ţesut o mulţime de complicaţii care nu-i mai permit strălucirea iniţială.

Şi pentru că vorbeam de boală, să încerc să vă desluşesc cum se instalează ea. Apoi cum se cronicizează,

vorba medicilor. Funcţionând predominant pe frecvenţele specifice chakrelor de supravieţuire, animaţi mai întotdeauna de frici, din necunoaştere ne racordam că frecvenţă la un „canal informaţional” specific unei boli. Insist pe crearea condiţiilor „spirituale” (cum veţi găsi în anumite Şcoli), deoarece există o clară dependenta între modul cum înţelegem şi abordăm viaţă şi frecvenţele la care ne racordam. Nu este nicio glumiţă că avariţia ne deschide frecvenţele pentru afectarea structurii osoase, ca şi dorinţele manifestate dur de a face viaţa să curgă după bunul nostru plac. Ambele fac acordarea pe frecvenţe unde se vor manifesta boli anchilozante, ca urmare a unui transfer informaţional.

„Cronicizarea” este tot o inconştientă manipulare omnidirecţionala de programe informaţionale: simplul diagnostic induce informaţiile statistice din cazuistică, într-un cuvânt „medicină nu rezolva această patologie”, apoi aparţinătorii sunt îngroziţi de ceea ce declinul respectiv va însemna pentru viaţa lor şi teamă va potenta şi mai mult informaţia, iar de teamă pacientului ce să mai vorbim. El este de-a dreptul îngrozit că va pierde tot şi pe toţi cei din jur şi deci la rându-i va potenţializa acelaşi program informaţional distructiv. Chiar şi compasiunea prost înţeleasă a vecinilor sau prietenilor acelaşi program vor întări. Dacă ar exista un dram de conştientă respectivul ar putea fi salvat destul de repede, nelăsând timpul să opereze prea multe modificări structurale, chiar şi ele putând fi totuşi îndepărtate la nevoie, dar cu consum de timp. Ar fi absolut suficient ca cineva să atenţioneze pe respectivul asupra atitudinii sale greşite faţă de anumite aspecte ale vieţii şi din acel moment toţi să proiecteze doar iubire asupra suferinţei şi suferindului respectiv. La rândul lui, acesta nu are voie să îşi urască suferinţa, ceea ce de regulă se întâmplă, ci dimpotrivă să iubească fiecare celulă implicată în acel dezechilibru. Astfel Energia Universală ar circula nestingherită prin ţesuturile afectate, redându-le destul de repede normalitatea.

Ţin minte o fetiţă de nici 19 ani afectată de poliartrita

reumatoidă, venită cu toată familia disperată după ea, că medicii nu i-au mai dat speranţe de mai bine. Deja trăgea un picior după ea iar una din mâini îi era anchilozata. I-am cerut doar că primul dans să mi-l acorde mie…

Deja era pensionata medical. A fost minunată acea fetiţă. A înţeles totul rapid şi de minune, în câteva săptămâni era vindecată. Nu am dansat împreună, dar m-a sunat să-mi spună că a reluat serviciul, apoi că s-a măritat. Aşa putem funcţiona, dacă alegem. Orice program am fi primit şi oricât de „vinovaţi" am fi pentru aceasta, va fi suficient să conştientizăm, să nu mai arătăm cu degetul în toate direcţiile, deci să ne asumăm greşită înţelegere, iar apoi să lăsăm „iubirea" să readucă normalitatea din programul arhetipal, oricând la dispoziţia noastră.

De aceea se spune că „păcatul recunoscut este pe jumătate iertat". Şi tot de aceea că „niciodată nu este prea târziu" pentru a ne trezi. Dar alegerea ne aparţine.

Nu demult am aflat de unul din vecini că urmează să fie operat cu diagnosticul de arterita, la ambele picioare. Că dacă nu va face operaţia şi nu va renunţa la câteva falange risca să se cangreneze din lipsă circulaţieie sanguine. L-am invitat să vină să stea de vorbă cu mine dar constat că preferă „bucuria" unei operaţii curate, cu laser, decât păstrarea integrităţii fizice. Ar fi fost atât de simplu să înţeleagă că ceea ce el „are" este chiar un banal blocaj energetic, căruia îi urmează doar un blocaj al circulaţiei periferice, destul de firesc în ciclul cauză-efect. Desigur nu îl costă nimic… Sunt simpatici semenii noştri, nu credeţi, atunci când fac alegerea experienţelor lor de viaţă. Aviz amatorilor!

Am să mă opresc cu exemplificările din zona corpului fizic pentru a vă atenţiona asupra faptului că entropia se extinde prin proiecţiile minţii noastre şi în afara noastră. Eu văd clar un ciclu cauză-efect, dar mă tem că cei care experimentează toate astea nu văd acest firesc. Am să dau ca exemplu un prieten care, fecioara fiind că zodie, avea propria afacere. Desigur şi-ar fi dorit ca să i se lege totul mult mai uşor, pentru că realiză că performanţele la care

el ajungea erau întotdeauna ca urmare a unor eforturi considerabile, raportându-le la ceilalţi competitori de pe piaţa respectivă. Ceea ce nu era în stare să vadă era faptul că el pornea în orice întreprindea cu teamă de eşec. El se laudă că era vorba de o prudenţă născută din experienţă, dar nu era capabil să observe că omora propriile iniţiative sau a celor din jur cu neîncrederea şi fricile lui. De asemeni cam ieşea din legile Armoniei Universale printr-un egoism destul de vădit, în ciuda faptului că voia să pară altfel. De fapt era o destul de fidelă proiecţie a tarelor specifice zodiei sub care se născuse.

Un alt exemplu, puţin diferit doar, îl am acum viu în faţa ochilor: o familie a încercat să înjghebeze o afacere legată de calculatoare în chiar imediata mea vecinătate: când privesc pe geam văd sala respectivă. Au cumpărat 8 PC-uri noi nouţe şi au dereticat spaţiul cu propriile mâini cu o săptămână înainte. Intenţionau, am înţeles într-un târziu, să facă atât o sală de jocuri şi internet cât şi o şcoală pentru a-i instrui pe cei dornici, în mânuirea acestor unelte.

De asemeni îşi propuneau să asigure mici servicii legate de scanare, printare şi eventual salvare pe CD. Părea un lucru minunat, perfectibil şi de bun augur pentru tinerii din cartier. Le-am şi întâmpinat iniţiativa cu o scrisoare de bun venit şi eventual de sprijin, chiar colaborare.

Înainte de a deschide însă au fost foarte preocupaţi de redactarea unor mesaje-afis cu conţinut restrictiv-amenintator care m-a uimit. Potenţau fără vreun motiv manifestări virtuale care chiar nu aveau de ce să se petreacă… Pur şi simplu, le construiau ei în propriile minţi şi le proiectau cu energia fricii în afară, făcându-le şi publice. Culmea este că, la doar trei zile de la deschidere, unul din copii de vârsta aproape preşcolara a trântit jos un midle tower, incident care chiar nu credeam că se poate petrece. O tastatură sau un mouse m-aş mai fi aşteptat, dar chiar unitatea centrală nu credeam să se poată…

Apoi patronii au început să realizeze că le este peste

poate de greu să acopere cu prezenţa întregul interval propus ca orar, deşi mult mai mic decât cele uzuale, dar se temeau să asigure probabil un salariu pentru un angajat. În ciuda faptului că mai tot timpul cele 8 calculatoare aveau un copil în faţa lui, dacă nu cumva mai era unul alături aşteptând eliberarea.

Probabil nevoi familiale au făcut ca o săptămână să nu deschidă deloc sală. Între timp copii din cartier tot veneau şi găseau uşa închisă, cu un anunţ prin care se cerea înţelegere. Apoi au redeschis. După vreo două săptămâni a apărut şi un tânăr angajat presupun. Dar, ceea ce nu au înţeles nicio clipă era exact ceea ce eu vedeam încontinuu: o sugrumare energetică permanentă pe care au exercitat-o, încă dinainte de a deschide, de parcă ar fi fost proprii duşmani. Acum, de cele mai multe ori sala este goală, nu a avut loc niciodată niciun fel de curs iar serviciile nu cred că au avut solicitări. Probabil în scurtă vreme vor renunţa, convinşi că nu au făcut o investiţie inspirată sau au făcut-o într-un loc nepotrivit.

Am detaliat aceste două exemple şi încă nu suficient pentru a ilustra cum anume acţionează entropia noastră asupra realităţilor înconjurătoare. Am înţeles că, în afara mea au mai avut şi alte propuneri de a ne furniza acces prin cablu la internet, dar nu au dat curs nici acestor propuneri. În general atitudinea a fost deosebit de politicoasă dar total retrasă, a separare clară. Ca atare, dorinţa lor a fost respectată pe de-a întregul de Armonia Universală, care aşa funcţionează. Acum, dacă ar conştientiza ceea ce au operat şi dacă ar începe chiar să-şi iubească experienţă, ea s-ar mai putea revigora, dar cum ar putea cineva să abordeze o astfel de discuţie, chiar dacă ar face-o din cea mai pură Iubire? Ce şanse ar avea ca ei să şi audă cele spuse şi să mai şi înţeleagă… Pentru a vedea cât de puţin suntem dispuşi a „vedea” propriile experienţe, mai adaug un detaliu: în tinereţe femeia a urmat cursuri de radiestezie şi Yoga, aşa încât măcar ar putea intui cum este cu energiile şi informaţia… cu comuniunea între semeni. Nu mai insist.

Dragilor, oriunde veţi privi cu oarecare stare de atenţie veţi întâlni doar variaţiuni pe aceeaşi temă: neanţelegeri profunde care duc invariabil la alegeri neinspirate şi care derivă toate din necunoaşterea a cine suntem noi cu adevărat.

Fricile noastre întotdeauna vor „usca” tot ce vor atinge, indiferent că este o floare, un om sau o iniţiativă oarecare, a noastră sau a vecinului. Puteţi chiar experimenta conştient acest aspect, deşi nu ar fi în acord cu Armonia Universală şi ca atare nu vă sfătuiesc. Dar, dacă în două ghivece identice veţi avea două plante identice şi le veţi ţine împreună dar zilnic la una vă veţi îndrepta privirea doar cu iubire iar la cealaltă veţi mai adăuga şi teamă incertă că ar putea să nu-i meargă tocmai bine, aveţi toate şansele să vedeţi că într-o săptămână gândul vostru a ucis-o. Poate atunci veţi înţelege că bietele celule au primit în plin o informaţie falsă care le-a fost fatală, şi că aşa procedaţi cu ficatul vostru la prima senzaţie de greaţă, tot aşa la o durere de mijloc cu rinichiul vostru şi puteţi continua fiecare după fantezia să… că doar aşa va şi distrugeţi echipamentul fizic, după fantezia proprie…

Dar parcă îmi amintesc că discutăm despre „muncă”… În viziunea Maestrului Iisus ea însemna „lucrul cu îngerii Mamei Pământ în timpul zilei şi Lucrul cu îngerii Tatălui noaptea”. În viziunea celor aflaţi la etajele superioare ale piramidei sociale ea s-ar defini oricum mult diferit. Aceştia, deşi teoretizează muncă, desigur nu au cunoscut-o niciodată dar intuiesc că ea se afla la baza piramidei şi că fără această piramidă risca să dispară. Ca atare o vor studia şi analiza pe toate părţile pentru a găsi noi modalităţi de a o menţine că „valoare”. Îi vor închina poeme şi ode, vor demonstra cât de sănătoasă este, vor face orice altceva numai nu se vor apropia de ea. Vor face şi „guverne ale clasei muncitoare”, la nevoie…

A crea „valori” în planul material este una, a munci este altceva. Veţi obiecta că o creaţie trebuie finalizata prin muncă şi sunt, la un anumit nivel de înţelegere, de

acord şi cu asta, dar nu uitaţi că finalizarea cu pasiune a unui act creator este o satisfacţie, o bucurie, pe când lucrul normat la o bandă rulantă nu mai este. Avem tehnologii pentru aceste benzi rulante atâta timp cât iluzia nevoilor mai persista, pentru satisfacerea acestor iluzii. Dacă ele sunt mai scumpe decât mâna de lucru umană nu mai este ceva în regulă. Atunci am uitat că avem de-a face cu semeni şi vorbim de relaţii sclav-stapan şi nu văd unde ne-am putea înţelege.

Vorbind despre hrana, nu pot decât să regret că atât medicina cât şi biologia s-au încăpăţânat să nu înţeleagă, alături de fizică şi alte discipline, cum este cu „perpetuum mobile”... Ar fi avut suficiente temeiuri să o facă. Corpul nostru fizic este o alcătuire minunată de atomi şi asta face să putem vorbi despre el că despre o adevărată constelaţie, la altă scară...

Am discutat cu vechi diagnosticieni formaţi înainte de al doilea război, foşti „medici de Plasa” care adunau într-o viaţă atâtea observaţii pertinente despre natura umană... Toţi ar fi putut observa că există nişte relaţii care nu se încadrează în banalul comportament animal... Cred că fiecare terapeut trebuie să înţeleagă în final că un bolnav se însănătoşeşte numai şi numai dacă vrea, indiferent medicul, medicamentul sau acţiunea terapeutică. Iar dacă vrea cu adevărat, apoi chiar nu mai contează ce i se prescrie că el tot se va vindeca.

Apoi toţi au putut observa relaţia adevărată între „hrană” şi boala. Trebuia să fi devenit alarmant de clar că omul bolnav nu solicită aproape niciodată mâncare.

Experienţele făcute de yoghini şi chiar de fachiri privind o înaintată insensibilitate la durere ar fi trebuit să conducă şi la concluzii mai apropiate de adevăr decât cele care au fost trase. Aţi văzut vreodată un fachir gras?

Apoi îndemnurile Maeştrilor la post, practicile tibetane sau acel „ajunarea îi este plăcută lui Dumnezeu-Tatăl” spus de Iisus trebuiau să fi stârnit un real interes cercetătorilor. S-ar fi renunţat la stupizenia conform căreia cine nu se hrăneşte 40 de zile, moare.

Asigur pe oricare cercetător că „neurotransmiţătorii” care conduc senzaţiile dureroase la creier nu sunt altceva decât reziduurile în urma „proceselor alimentare”. Că diminuarea acestora cantitativ în depozitele existente în fiecare celulă se poate face prin diminuarea nivelului „alimentaţiei” şi printr-o mai bună racordare la Energia Universală. Astfel are loc o creştere a vibraţiei intracelulare şi o eliminare pronunţată a depozitelor de toxine. Desigur recomandările Maestrului Iisus de a ne hrăni doar cu vegetale, fructe, seminţe, lapte şi miere au acelaşi scop şi finalitate: ridicarea vibraţiei, eliminarea depozitelor de toxine şi diminuarea „densităţii” corpului nostru fizic. Termenii în care El a formulat recomandările se potrivesc nivelului de înţelegere al timpului Sau dar şi recomandările sunt mult mai blânde decât cele „la care avem dreptul noi, acum”, deoarece şi nivelul de maturitate spirituală este, chiar dacă nu suntem conştienţi, mai ridicat.

Nu este o greşeală că am spus că „avem dreptul” la recomandări mai dure, deoarece duritatea lor trece dar rezultatele apar mult mai uşor şi mai repede, Timpurile deosebite pe care le avem de traversat solicita acest „regim de urgenţă”, dacă mă pot exprima aşa... Probabil nu m-aţi crede dacă v-aş mărturisi că fiecare şedinţă de meditaţie, adică zilnic, îmi toceşte şi sfărâma dinţii cu o viteză suficient de mare pentru a observa fără a fi atent la aceasta. Pur şi simplu simt că îmi răneşte cavitatea bucală pe dinăuntru simplă atingere a lor. Aceasta este o urmare firească a ridicării vibraţiei suficient de mult. O altă urmare firească este necesitatea golirii repetate a vezicii urinare, indiferent de faptul că eu nu beau apă aproape deloc iar lichidele pe care le mai introduc sunt cafeaua şi ceva supă la amiază.

Despre apă aş vrea să vă vorbesc puţin mai mult, cu atât mai mult cu cât civilizaţia noastră nu prea a înţeles multe referitor la ea. Pomenită în biblie ca fiind elementul primordial al Creaţiei, dar sub forma de-a dreptul ciudată („pereţi de apă”), eu consider că ea este „conştiinţa

lichidă”. Este implicată în majoritatea proceselor care au loc pe Pământ şi nu numai în procesele considerate de noi biologice. Aşa numitul „circuit al apei în natură” care se studiază undeva în ciclul primar este atât de superficial că chiar numai acolo îşi are locul.

Apa nu numai că are memorie dar are şi inteligenţă proprie, este un ideal vehicul pentru informaţia primordială şi poate din toate aceste motive este şi cel mai „compatibil solvent” din câte se cunosc. Iar ceea ce nu dizolvă poate fărâmiţa deoarece frecventa vibratorie a atomilor pe care îi conţine poate fi ridicată suficient de mult pentru a realiza aceasta. Ştiu bine cu ce viteza traversează „apa energizata sub piramida” corpul uman, ce efect depurativ poate avea şi cum sfărâma calculii pe care îi întâlneşte, ajutând totodată la eliminarea lor.

În ciuda acestor proprietăţi şi a numeroase altele, consumul de apă nu este absolut necesar omului pentru a trăi. Cei cca. 70% apa pe care corpul nostru îi conţine cred că sunt o constantă care se păstrează prin mecanisme mult mai complexe decât arhicunoscuta sete. Acest corp are capacitatea de a „transmuta” (dar termenul aici nu este tocmai potrivit) orice element din chiar oceanul de Energie Universală în care noi evoluăm permanent.

Sunt de acord cu medicina când constată reale carente de anumite vitamine sau săruri în fluidele unui corp omenesc dar a simplifica motivele pentru care aceste carente sunt prezente dând vina pe o alimentaţie neechilibrată mi se pare aberant. După cum aberant mi se pare că tocmai medicina să nu sesizeze inutilitatea şi pericolul la care ne supunem consumând carne.

După ce vreo jumătate de secol am tot deversat fel şi fel de reziduuri în apele de suprafaţă, după ce tot cam de atâta vreme am fertilizat chimic suprafeţele agricole, aşa încât apa freatică conţine cantităţi deosebite de azotaţi, azotiţi şi diverse alte componente, metale grele etc, acum constatam că ne găsim în faţa unui pericol real. De fapt apa arata exact ca noi: impura, cu structura modificată periculos de mult, cu gusturi şi mirosuri ciudate. Dacă am

şti că noi putem coopera cu ea la nivel de conştiinţă conştientă, în mod sigur nu ar mai constitui un pericol pentru sănătatea noastră. Mai ales dacă am bea apă numai din plăcerea de a bea şi nu de „nevoie”, de „sete”. Pentru că această nevoie a apărut tocmai datorită procesului alimentaţiei, greu de „dus” pentru corpul nostru fizic iar apa a constituit „un ajutor”, un remediu de moment pentru diminuarea efectelor nu tocmai plăcute pe care „hrana” le producea.

Desigur sunt multe nivelele de înţelegere la care se poate face o discuţie, la cel mai înalt nivel chiar nimic nemaiputând să-ţi facă rău sau bine decât dacă tu alegi conştient că aceasta să aibă loc. Unii Maeştri au demonstrat că nici otrava nu este în mod obligatoriu… otrăvitoare.

Pentru că tot am vorbit de cel mai înalt nivel de înţelegere la care eşti stăpânul absolut al fenomenologiei, iar mai înainte de hrană şi post sau bretarianism (renunţarea la obiceiul de a „te mai hrăni”), aş vrea să insist asupra unui aspect important: toate acestea îţi sunt necesare pentru a şti prin experimentare că nu depinzi de nimic. Dacă după aceea alegi să consumi ceva, apoi acel ceva nu îţi va putea afecta nicicum starea. Nu mai eşti efect, ştii bine că nu ai nevoie de nimic şi, de regulă abia atunci ţi se dă dreptul de a „avea” orice. Dar tu ştii demult că nu poţi „avea nimic”.

Pentru mintea limitată pare chiar amuzant cum funcţionează Universul. Câtă vreme te lupţi ca un omuleţ să tot ai câte ceva, totul fuge parcă dinaintea ta. Când ai ajuns să înţelegi că nu ai nevoie de nimic atunci Universul îţi oferă. Dar această înţelegere trebuie să aibă valoare de convingere, adică să fie cât se poate de reală şi nu mimata.

Dragilor, noi ne-am ales evoluţia în plan fizic din bucuria de a experimenta. **Acest joc minunat rămâne minunat dacă rămâne joc**. Dacă ajungem suficient de inconştienţi şi îl luăm foarte în serios atunci el capătă conotaţii dramatice, privit din punctul nostru de vedere şi de-a dreptul comice privit din oricare alt punct, mai ales

dacă acela este cât de cât conştient. Noi suntem energie şi informaţie care poate, la rândul ei, prin intermediul informaţiei şi al emoţiilor noastre să creeze noi „realităţi”, în cadrul „oceanului de Energie Universală din care suntem parte”...

În rândurile următoare voi accentua pe rolul catalizator-sa spunemal emoţiilor în cadrul procesului de creaţie, fie el şi inconştient. O „realitate” este mai întâi o imagine mentală, adică o colecţie de „date” privind acea imagine. Dacă voi exemplifica cu o portocală spre exemplu, când o avem pe ecranul minţii sau în imaginaţie deja îi vedem culoarea, îi simţim parfumul, atingerea, greutatea... Acestea se constituie într-o „bază de date” proprie acelui fruct.

Dacă ne dorim o portocală şi am obţinut-o în imaginaţie, cu datele ei specifice, mai întâi nu trebuie să gândim că nu are de unde să apară. Cu atât mai puţin nu trebuie să gândim ceva de genul: poate îmi aduce Titi, că tot va trece pe aici. Asta ar însemna să limităm Universul, care oricum are resurse imposibil de prevăzut de mintea noastră limitată. Şi, dacă acel prieten nu va putea să aducă portocala, nici altfel ea nu va mai veni.

Dacă chiar o dorim, atunci va trebui să catalizăm energiile prin aport emoţional: să ne imaginăm bucuria de a o savura, parfumul ei specific după ce a fost desfăcută, alveolele mari pline de lichidul dulce... Apoi să lăsăm totul într-o linişte mentală totală. În niciun caz nu trebuie să ne manifestăm nerăbdarea, nu trebuie să dăm telefon după Titi, doar să aşteptăm calm să se manifeste. Veţi vedea că va apărea, într-un fel sau altul. Aveţi încredere sau „Credinţa”, Universul îşi face întotdeauna treaba cu constinciozitate.

Cu soţia noi am experimentat acum doi ani exact cu portocale şi ştiu că în acea iarnă am mâncat portocale şi mandarine mai multe decât oricând. Nu există un prieten să ne viziteze şi să nu aducă măcar trei, dacă nu chiar kilograme întregi.

Dar, ştiam că putem trăi şi fără ele deci nu era ceva

care să ne „lipsească”. Apoi ştiam că era doar un joc. Apoi era bucuria experimentului împlinit. Ţin minte că a fost fascinant.

Dacă în locul unui joc nevinovat am fi pus o iluzie a unei „nevoi” în mod sigur nu s-ar fi petrecut la fel. Pentru că, în loc de a fi susţinut de o emoţie pozitivă, de o bucurie, ar fi avut în spate o frică: frica lipsei.

Trebuie să fim foarte atenţi la această „nuanţă”. Câtă vreme dorinţele noastre au în spate o „nevoie” deci o frică, ele nu vor face altceva decât să se transforme în bucle de feed back. Permanent vom dori acea schimbare care nu va veni niciodată. Imediat însă ce dorinţă va fi motivată de o bucurie reală şi nu ne vom băga mintea cârcotaşa, îndoindu-ne de realizarea ei, ea se va produce. Este şi o logică în toate acestea. Creaţia trebuie să fie motivată de bucurie fără un scop anume. Cu atât mai puţin unul egoist.

Dacă vrem să creăm pentru a obţine un folos, mai întâi nu se mai cheamă tocmai creaţie ci mai degrabă negoţ, apoi are ca motivaţie frică, sentiment puternic entropic care secătuieşte de energie şi nu e capabil să direcţioneze energie asupra realităţii pe care am dori-o creata.

Dragi semeni, mulţi din cei ce mi-au solicitat ajutorul au căutat să obţină rezolvarea unor probleme de ordin „practic”. Am încercat să-l fac pe fiecare să înţeleagă, după puterile lui, că nu pune corect problema. Că încearcă să „trateze efectul”, în loc de a căuta cauzele. Mulţi sunt dezamăgiţi, zicând „tu precis poţi, dar nu vrei”…

Realitatea însă este că nu aşa este Legea. Vă spuneam că mintea noastră este tare dornică de „minuni” şi iubitoare de legende de tot felul, dar Armonia Universală este un complex de relaţii cu aspect matematic mai degrabă. Ciclul cauză-efect operează în interiorul fiecărei relaţii şi nu poate nimeni să se sustragă lui. Calea este conştientizarea şi modificarea cauzei pentru că efectul, la rândul lui, să se modifice.

Pentru a fi armonie în cadrul Armoniei Universale trebuie să conştientizezi că nu îţi poţi permite să fii o

„gaură neagră”, sub nicio formă. Dacă tu vrei să strângi doar pentru tine „bunuri”, fiind egoist, cum crezi că va arăta relaţia matematică cu restul Creaţiei? Va fi armonioasă? Dacă chiar acest aspect nu te preocupă, crezi că nu produci o şi mai mare dizarmonie, avându-te pe tine că „epicentru”? Cum crezi că va răspunde acest minunat întreg viitoarelor tale dorinţe, în cadrul firescului raport cauză-efect? Aici nu este nimic de negociat sau de păcălit, este un raport matematic şi atât. Dacă îl (re) cunoşti, cu atât vei fi fi mai „câştigat”, dacă nu, va urma un moment în care te vei declara victimă a nu ştiu căror nedreptăţi. Este legic. Şi desigur şi echitabil.

Iubiţi semeni, nu există în Univers nedreptate dacă noi nu o creăm, nu există niciun aspect care să semene a dizarmonie, dacă noi nu o generăm. Desigur efectele nu au cum să nu apară. Că nouă ni se pare complicat de înţeles sau că ciclurile cauză-efect se multiplică foarte mult şi noi nu mai găsim logica este cu totul altceva. Dar aveţi Credinţa că aşa stau lucrurile.

Este de obicei tare incomod să ne recunoaştem a fi singurii vinovaţi de ceea ce apoi avem de îndurat. Mai ales că suntem deosebit de toleranţi cu noi înşine în ceea ce priveşte dizarmoniile generate. Acea dulce „bârfa” care agrementează întotdeauna cafeaua sau ţigara în compania câte unui coleg său prieten sau vecin, nici nu ştiţi cât rău vă va pricinui. Altfel sunteţi o fiinţă „de treabă”, nu aţi face rău nimănui, dar energoinformational creaţi permanent numai furtuni.

Sau sunteţi mereu cârcotaş, nimeni şi nimic nu vă poate intra în voie, o atitudine nu neapărat vinovată sau rău intenţionată, dar „aşa sunt eu”...Este genul de comportament care tulbură deosebit armoniile energetice din jurul vostru şi nu poate rămâne fără urmări, pe care de altfel sigur le resimţiţi la tot pasul. Exemple „nevinovate” pot continua la infinit, doar fiecare suntem o individualitate unică...

Ocazia aceasta de a experimenta în plan material este minunată şi avem toate motivele să ne bucurăm de ea.

Ar fi grozav dacă ne-am trezi dimineaţa cu bucuria luminii care ne inunda, dacă am ieşi cu plăcere egală în bătaia soarelui sau a ploii sau a vântului, ştiind că momentul acela este unic, că doar acum avem ocazia să tragem acel aer în piept, că avem bucuria de a urmări cu privirea o pisică drăguţă sau un copil, că acum poate ni s-a ivit ocazia de a fi „iubire" cu un semen căruia îi cedăm locul în tramvai sau îl ajutăm să ridice un cărucior pe nişte trepte. Ar fi absolut perfect dacă nu ne-am propune mereu gesturi mari sau proiecte importante, lăsându-ne bucuria de a le face doar atunci când se ivesc condiţiile de realizare, fără să ne tot cramponam de ele o viaţă întreagă.

Ştiu că mintea îşi tot face planuri, că ea nu vrea să fie luată pe nepregătite, că îi lipseşte încrederea că oricum va face faţă cu succes oricăror solicitări fireşti, armonioase… de restul netrebuind să se preocupe. De aceea este şi limitată.

Oricum vom încerca să tratăm aspectele vieţii, soluţia este una singură: revenirea la Conştiinţa Deplină. Personal aşa am ajuns aici, încercând rând pe rând cam toate variantele de abordare şi nefiind satisfăcut pe deplin de niciuna din ele.

Adineaori am găsit în cutia poştală un pliant de la Carrefour şi în interior un material despre prevenirea cancerului de sân. O fundaţie binevoitoare din minte limitată şi cu un prea Conştientă Conştiinţa face acolo efortul de a educa femeile cum să se supravegheze cu atenţie şi cum să aibă grijă în privinţa factorilor de risc. Aşa cum spuneam mai la început despre iniţiativa Consiliului Europei privind nocivitatea fumatului, exact aceeaşi este şi percepţia despre „eforturile lăudabile" din minte limitată ale acestei fundaţii.

Am avut curiozitatea de a suna şi am dat la capătul firului de o tânără amabilă şi destul de deschisă, căreia i-am expus în câteva cuvinte opinia mea faţă de acest gen de iniţiative. A răspuns foarte sincer că nu s-a gândit până acum la aspectul informaţional al activităţii lor. Sunt convins că nu va mai fi la fel de liniştită de acum înainte

când va da sfaturile obişnuite celor care vor suna, deoarece a recepţionat corect mesajul.

Din punctul de unde privesc tare îmi vine să spun că „Drumul către iad e pavat cu bune intenţii”…Desigur glumind la toate nivelele de înţelegere. De cele mai multe ori bunele intenţii din minte limitată sunt foarte „periculoase” – desigur la un anumit nivel de înţelegere.

În minunata relaţie cu partenera mea de viaţă, uneori o surprind că, în virtutea unei obişnuinţe omeneşti, se manifestă „doar că o fată bună”…Atunci îi amintesc că orice atitudine este preferabilă celei de „fată bună”! De acum ştie despre ce vorbesc, este acel „omenesc” de slabă rezistenta căruia eu oricând îi prefer chiar şi o cratiţă în cap. Noi ne-am recunoscut repede unul altuia Esenţă, Maestrul din noi şi ca atare ivirea unui „aspect” atât de mic este chiar alarmantă.

Dragilor, folosiţi-vă Instrumentul Atenţie pentru observarea fiecărei atitudini omeneşti generatoare de informaţie viciată, cu atât mai mult cu cât are acces la o largă audienţă. Imediat înapoia acestor „generatoare” este probabil să descoperiţi o intenţie nu chiar atât de omenească şi o cunoaştere de un nivel deosebit. Şi mai probabil că nu veţi descoperi nimic deoarece nu se lasa descoperite prea lesne. Veţi constata doar existenţa unor fonduri… pe fundalul unei penurii de mijloace financiare.

Vedeţi voi, întotdeauna bani au fost, sunt şi vor fi absolut suficienţi, dar depinde pentru ce vrei să-i foloseşti. Pentru că întotdeauna vor fi destinaţii pentru care se găsesc bani oricând şi oricâţi şi destinaţii pentru care nu se vor găsi niciodată. E simplu de înţeles de ce stau aşa lucrurile. Oligarhia mondială are desigur interese care în mod sigur nu sunt aceleaşi cu ale omului de rând.

Acesta din urmă se va bucura dacă va putea folosi energia fără să-l coste nimic, aşa cum ar fi şi firesc, pe când cel ce deţine acţiuni la mari corporaţii petroliere nu va dori ca aceasta să se întâmple. Preluarea energiei fără costuri semnificative direct din Energia Universală se va putea face numai cu nişte dispozitive, simple ce-i drept,

dar care vor trebui produse undeva, pe nişte maşini şi cu nişte materiale. Acestea nu sunt ale omului aflat la baza piramidei sociale şi ca atare un „proprietar de mijloace de producţie” ar trebui să fie cointeresat în această idee. Credeţi că este uşor de găsit o modalitate de a-l cointeresa? Nu vă grăbiţi cu răspunsul. Pentru el „progresul umanităţii” trece prin contul său bancar iar dacă acolo nu apare ceva semnificativ, restul nu contează. Că atitudinea sa va fi o dizarmonie în cadrul Marii Armonii nu ştie, iar pentru consecinţe oricând se va găsi o explicaţie „satisfăcătoare” pentru intelect.

Nu am am mai scris de câteva zile nimic, timp în care desigur Universul a curs. Veşnica lui curgere blândă, chiar dacă pentru universul nostru limitat o mulţime de evenimente, poate nu tot atât de blânde, s-au petrecut.

Spre exemplu, după şase luni de zile am primit un răspuns de la OSIM privind cererea de berevet solicitată, despre preluarea energiei direct din Energia Universală… O doamnă inginer îmi trimite cu o notificare întregul dosar înapoi, motivând că nu aş fi respectat prevederile art.15., paragraful „e”, care se referă la **„o parte care, la prima vedere, să pară a fi o descriere a invenţiei”…**

Desigur trebuie să înţeleg că aceste şase luni scurse degeaba şi cu anularea datei la care am făcut solicitarea s-ar datora incapacităţii mele, în cele 8 pagini plus una cu desene explicite, de a mă face înţeles. În schimb textul paragrafului mai sus citat „pare a fi” foarte clar şi… tehnic!

Poate nu s-a observat de-a lungul evoluţiei civilizaţiei că această trecere de la un nivel de înţelegere la altul s-a făcut prin intermediul unor indivizi care au avut menirea de a formula un adevăr, dar acel adevăr oricum avea să vină mai devreme sau mai târziu, prin intermediul aceluiaşi sau al altuia. Încercarea oricărui tip de „Inchiziţie” de a pune piedici în calea evoluţiei este sortită întotdeauna eşecului din simplul motiv că acea blândă curgere nu poate fi oprită sub nicio formă iar ea aduce cu sine toate modificările ce trebuie să apară, la toate

nivelele.

Dacă aş mai avea ego acum ar trebui să pornesc o ofensivă a hârtiilor, să-mi apăr „dreptul la întâietatea înregistrării”, să demonstrez că refuzul este formal şi nu datorat unei analize de fond… Poate ar trebui să suspectez că cele şase luni probabil vor fi fost suficiente pentru că în acest interval un acelaşi brevet să fie solicitat într-un alt colţ de lume de un semen „inspirat”…

Vă rog să mă credeţi că chiar nu mă interesează aceste aspecte, că este importantă doar trecerea civilizaţiei la alt nivel de înţelegere teoretică şi de exploatare practică a energiei, fără costurile inutile şi degradările pe care procesele actuale le produc. Ca acestea vor fi aduse lumii prin intermediul vreunul semen brazilian său american, care se mai iluzionează că a fi „bogat” înseamnă să fi realizat, chiar nu mă preocupă. Ba chiar ar fi putut să mi se solicite în favoarea altuia să renunţ la înregistrare, l-aş fi ajutat cu plăcere cu detalii ce nu se regăsesc în solicitarea înregistrată…

Parcă spuneam undeva mai la început că momentul actual al evoluţiei civilizaţiei solicita mai mult ca oricând trecerea interesului general pe prim plan. Dacă până acum ne mai puteam permite joacă de-a orgoliile, dacă chiar ne făcea plăcere aces joc, acum mai mult ca oricând trebuie adusă în practică fiecărui moment pe care îl petrecem conştiinţa faptului că întregul trebuie susţinut de fiecare în parte. Că doar individualităţile sunt mature şi puternice iar aportul lor este decisiv.

După cum este util să înţelegem că nu consumurile mari sunt cele care ne avantajează în vreun fel ci dimpotrivă, la orice nivel vom face referire. Trebuie să învăţăm să distingem cu claritate între nevoi şi preferinţe şi să ne ferim cât putem de a face din preferinţele noastre nişte nevoi. Pe cât putem ar fi necesar să parcurgem prin conştientizare drumul înapoi, adică să dezlipim cu încetul etichetele pe care le-am tot pus cu prea mare largheţe pe preferinţe, lipind „nevoie” şi să relipim firească „preferinţa”…Pentru că, atenţie, de preferinţe nu eşti

dependent pe când de nevoie, crezi chiar că depinzi. Desigur mintea este cea care conferă aceste atribute care au menirea de a face din „omnipotenta” ceva deosebit de mic…

Desigur nu fac aceste recomandări întâmplător, ele având menirea de a vă face mai puternici, apţi de a trece mai uşor peste tot felul de evenimente altfel imposibil de trecut.

Sunt aspecte ce pot fi, chiar la limită, destinate tipăririi, altele nu pot fi încredinţate unui tiraj de masă. Sunt lucruri care pot fi înţelese de maturi iar pe copii îi sperie… şi este firesc să fie aşa… Iubim copiii şi nu îi speriem, nu?!

Oricum, chiar şi copiii vor fi de acord că este de preferat o maşină care are un consum mic, chiar deosebit de mic, uneia cu consumuri exagerate… iar în spatele exagerărilor de acest gen vom descoperi întotdeauna orgoliul, egoul animalutului-om, care spune „cum să nu-mi pot permite EU?”…Şi îşi tot permite…

Degeaba ar încerca cineva să atenţioneze pe cel care zilnic cumpăra presa, fără să o citească, valorând mai mult decât un salariu mediu ca din banii aceia un altul ar putea trăi acceptabil… El nu va înţelege cu ce drept ai putea tu să-l atenţionezi asupra acestui nefiresc că şi asupra faptului că salariaţii săi sunt plătiţi mizerabil cu sume negociate la sânge… El „are dreptul”! Nu te opreşte nimeni să faci şi tu că el, îţi va răspunde…

Problema este că el însuşi va trebui să se întrebe, şi să adauge „ce ar fi dacă toţi ar face exact ceea ce fac eu?!” Aceasta este vremea şi întrebările maturităţii despre care eu vorbesc. Pentru că Mama Pământ este deosebit de generoasă cu toţi fiii ei, cu condiţia ca ei să se considere fraţi. Ea nu poate regla gravele noastre neînţelegeri de fond. Frustrările noastre deformante, fricile noastre, egoismele noastre sunt treaba noastră şi nimeni altul nu le poate rezolva…

Calea de rezolvare nu trebuie căutată în afara noastră. Deşi poate legitimă, la un nivel de înţelegere,

cererea fratelui care nu are către cel căruia îi prisoseşte, de dorit este că cel de-al doilea să crească în conştiinţă pe măsură acumulărilor sale şi să cedeze din propria înţelegere ceea ce-i este de prisos. Astfel generozitatea acestui plan al experimentelor ar putea să se răsfrângă asupra tuturor iar calitatea experienţelor individuale şi apoi colective să crească.

Este adevărat că într-un fel aceasta se întâmplă oricum după cum adevărat este că nici consumul individual nu poate fi crescut la infinit. Cel care are îl solicită şi apoi îl plăteşte pe cel care nu are, introducând un nefiresc al condiţionării relaţiilor dintre ei şi apoi cu Mama Pământ ale fiecăruia. Orticat de mult ar avea, nimeni nu mănâncă cu două guri şi apoi, cu cât mănâncă mai sofisticat cu atât mai mult îşi depreciază vehiculul fizic. El nu va consuma la infinit ci doar va creşte viteza de rulare a unor mijloace prin mâinile sale dar şi prin mintea sa. Şi aceasta îi va solicita deosebit vehiculul şi îl va deprecia. Am spus de mai multe ori că aceia care nu au pot considera că, din mai multe puncte de vedere le este facilitat accesul către conştiinţa conştientă. De regulă ei au mai mult timp pe care îl pot acorda regăsirii Sinelui şi mai puţine iluzorii responsabilităţi. Cu cât ai mai puţine „proprietăţi" gradul de libertate creşte şi proporţional şi gradul de putere, de forţă.

„Proprietatea" este un mijloc nemaipomenit de eficient de a îngrădi reală libertate individuală, în primul rând deoarece ea este liber consimţită. Nu te mai leagă cineva de o bucată de pământ sau de o casă sau de altceva aparţinând acestui plan ci te legi singur. La un anumit nivel, poate părea chiar o pornire masochistă. Apoi, pentru acest „lux" vei avea de făcut alte concesii, va trebui să plăteşti impozite, asigurări şi multe altele…

Dacă rândurile acestea vor reuşi sau nu să ridice vălul de pe ochii unui semen de-al meu şi el va realiza exact poziţia în care singur se situează cu fiecare gest al său acum nu pot să ştiu dar asigur pe oricine că doar pe aici poate trece drumul către revelarea Sinelui. Cine crede

că sunt valori care se pot negocia, că este loc pentru „două luntrii” sau doi stăpâni se înşală teribil.

În intervalul de când nu am mai scris am mai primit vizita unui prieten, vizita pe care o aşteptăm cu drag de mai bine de un an, deoarece au fost momente ale căutărilor noastre individuale în care am discutat mult, în care el cunoştea mult faţă de ceea ce eu cunoşteam, apoi lungi perioade în care nu ne mai întâlneam, locuind în oraşe diferite aflate la sute de kilometrii.

Atunci când în evoluţia mea a apărut un moment remarcabil am vrut să-i împărtăşesc din bucuria mea şi să-i dăruiesc din cunoaşterea dobândită… Aşa găsesc firesc, cei care ţi-au fost tovarăşi de drum pe o bucăţică chiar limitată, ar trebui să fie părtaşi la bucuria împlinirilor tale. Am vorbit la telefon, apoi a trecut un an şi acum a apărut. L-am primit cu toată bucuria şi deschiderea căutând să percep, dincolo de cuvinte, ce a însemnat intervalul scurs pentru el… Credeam că va înţelege… Dar în mod clar nu putem vedea şi nicidecum înţelege ceea ce se afla deasupra plafonului pe care noi fiecare, la momentul de acum, îl avem deasupra noastră.

Această încercare o mai făcusem mai înainte şi cu alţi companioni de drum de pe diferite etape, toţi căutători conştienţi pe drumul către conştiinţa deplină şi rezultatele au fost similare… O singură excepţie am avut bucuria să întâlnesc, plimbându-mă întâmplător prin oraş, unul din cei cu care nu am avut chiar un drum comun decât poate puncte de tangenţă ne-am tot plimbat în acelaşi perimetru, el conducându-mă pe mine, apoi eu pe el şi iar şi iar, împărtăşindu-ne unul altuia bucuria de a şti aceleaşi lucruri, cum era şi firesc, ştiind fiecare ca şi celălalt ştie dar bucurându-ne fiecare de bucuria celuilalt parcă…

Ne-am schimbat numerele de telefon şi apoi ne-am despărţit şi parcă l-aş suna mereu dar nu o fac, deoarece ştiu că şi el ştie ceea ce eu ştiu iar el probabil simte la fel şi nu are nici el de ce să mă sune… Aşa arată lucrurile, când ai ajuns aici… Pentru cei care au curiozitatea pe care şi eu o aveam de felul cum arată o stare de comuniune, să

ştiţi că aproximativ aşa arată… Este în special o stare de linişte rezultată din Cunoaştere, acea cunoaştere care nu mai lasa loc de dispută, nu mai are faţete de descâlcit sau încâlcit, în care practic nu mai este loc pentru discuţii deoarece totul este clar şi bine stabilit, odată pentru totdeauna. În care nicio părticică de ego nu mai vine să demonstreze un nu ştiu ce anume foarte important care se presupune a nu fi cunoscut de celălalt. În care doar cuvintele ar putea diferi puţin funcţie de accepţia oferită, dar nu şi esenţa exprimată.

În care ştii că, practic, din punctul în care eşti, pe o mulţime de pante, că cele de schii, pleacă toate elementele Creaţiei, tot diversificându-se la fiecare nivel într-o multitudine de alte elemente şi subelemente şi categorii… Sunt pantele piramidei Cunoaşterii sau ale Creaţiei, căci acestea chiar una sunt…

Permanent urc şi cobor pe aceste pante, meditaţia este un fel de „telescaun” şi apoi umblu printre semeni, lansându-mă pe una din aceste pante şi văd iar şi iar cât de frumos este structurata existenţa, apoi iar urc cu teleschiul meditaţiei şi iar pornesc la vale, zilnic puţin alt traseu. De unde privesc eu, din bocancii mei, TOTUL ESTE şi este desigur numai frumuseţe…

Îmi dau seama că pe acolo pe unde trec, semenii mei nu văd frumuseţea, căci le lipseşte Armonia şi Atenţia care să le permită să vadă această frumuseţe. De aceea experimentează diferite nivele de neînţelegere şi deci de suferinţă… Dacă le vorbeşti de chiar frumuseţea şi perfecţiunea locului unde ei se afla sunt în stare să te bată sau te consideră nebun… Dar întotdeauna surprinzi la ei că ceva, undeva, parcă te susţine şi te aprobă… Acel ceva îi face să nu devină agresivi. Este Esenţa care se manifestă, dincolo de limita minţii fiecăruia din ei.

Lucrurile se complică cu cei care au căutat un drum Conştient către Conştiinţa Deplină. Aceştia au convingerea că „ştiu” şi într-un fel au dreptate: ei sunt dopaţi cu atât de multă cunoaştere, de cele mai multe ori intelectuală şi uneori experimentală dar în direcţii nu tocmai potrivite cu

scopul pe care ei înşişi şi l-au propus încât simplitatea dezarmantă a Adevărului le este şi mai inaccesibilă decât unuia care nu a căutat ceva anume.

Orice practicant al meditaţiei ar trebui să ştie că, după trecerea în alfa, ridicarea conştientă a frecvenţei vibratorii în care te găseşti are loc cu trecerea prin cea de a patra dimensiune sau Astral. Este frecvenţa vibratorie imediat superioară, o frecvenţă îngustă dar plină de tentaţii deoarece (iarăşi) mintea este o maimuţă dornică de divertisment... Aici şi numai aici ea va găsi imagistica de explorat şi ca atare se va grăbi să se declare doar aici satisfăcută. Pentru ea nu are importanţă că ceea ce explorează este fără semnificaţie sau chiar un alt nivel al iluziei, va ţese ea o poveste sau alta care să-i legitimeze dorinţa de a rămâne cantonata la acest nivel vibratoriu.

Aşa se face că multe orientări „spirituale" conduc discipolul în Astral unde el este învăţat să lucreze cu „forme-gând", cu „entităţi", şi multe alte „minuni" care fascinează odată în plus. Prea puţini avertizează despre existenţa unor reale pericole în această zonă vibratorie sau infoenergetica. Prea puţini apelează la nişte ghizi spirituali şi la verificarea acestora.

Ca atare mulţi din cei care încep practici spirituale în astfel de condiţii renunţa de cele mai multe ori speriaţi după un foarte mult timp iar alţii devin cu adevărat victime. Întrebând pe unul din organizatorii unei astfel de şcoli, de altfel de prima mărime, despre prea ridicată incidenta a cazurilor de tulburări psihice care se manifestă în rândurile cursanţilor lor, acesta mi-a răspuns că tulburările existau probabil în stare latentă şi tehnicile urmate nu au făcut decât să le reveleze...

Explicaţia poate fi satisfăcătoare dacă facem abstracţie de universul informaţional pe care sunt ghidaţi să îl exploreze, unde densitatea de informaţie viciată şi deformată este atât de mare încât practic nu ştiu la ce altceva se pot aştepta. Este adevărat că dorinţa de rezultate spectaculoase rezidând din faptul că la acea frecventă ceea ce creezi se manifestă în timp real este

tentantă pentru cei ce urmăresc asta, dar nu acesta este drumul către Revelarea Sinelui, Conştiinţa Deplină sau Dumnezeu. Este pe aceeaşi direcţie, dacă doriţi, adică tot prin creşterea frecvenţei vibratorii, dar mult dincolo de frecvenţă specifică Astralului. Ce-i drept, dincolo de Astral nu mai este nimic tentant pentru minte, de aceea este un drum foarte individual în care doar liniştea îţi este tovarăş şi pentru intelect acest gol, acest vid nu pare prea tentant... Dacă ar avea răbdarea de a merge până la capăt, precis ar înţelege că a meritat...

Pentru că tot am alunecat către această parte a discuţiei aş vrea să vorbesc puţin despre influenţele astrale şi deci despre astrologie. Dacă revenim la punctul în care explicăm cum ajunge „cristalul sămânţă" în acest plan dens, unde toată informaţia din Gigel" începe să sufere modificări datorate informaţiei care se suprapune peste informaţia arhetipală privind formarea şi evoluţia corpului fizic, vă imaginaţi că şi configuraţia astrală din acel moment vine cu o încărcătură informaţională suplimentară. Ea poate avea un rol mai mare sau mai mic în evoluţia noastră ulterioară în funcţie de mereu acelaşi parametru: gradul de conştientizare.

Mulţi mă întreabă de ce anume îi mai întreb despre zodia în care s-au născut, dacă eu nu mai cred în acesta influenta. Cel mai corect răspuns ar fi şi da şi nu. Da, pentru că această configuraţie are cu adevărat o puternică influenta atâta timp cât gradul de conştientă este foarte scăzut şi nu, deoarece acest tip de influenţa poate fi surclasata, depăşită, că de altfel absolut toate, prin creşterea nivelului conştientei fiecăruia. Din păcate majoritatea interlocutorilor care îmi pun această întrebare se consideră a fi pe deplini conştienţi sau măcar foarte aproape, iar eu nu îi contrazic doar pentru că ştiu că da, ei se afla probabil la nivelul cel mai ridicat de conştiinţă care le este accesibil până la acel moment, evident încă departe de „deplinătatea" pe care cu drag şi-o imaginează.

Despre astrologie ca obiect de studiu şi despre practicanţii ei nu pot spune decât că, cu foarte mici

excepţii, sunt mediatizaţi exact cei care fac ca şi acest tip de cunoaştere să cadă, să decadă dacă vreţi. Pentru că este absolut firesc pentru un neiniţiat să devină total neîncrezător în „astrologia” pe care el o cunoaşte din aiurelile apărute în presa sau pe posturile de radio şi TV. Ca atare, în loc să se mai preocupe de îndepărtarea din experienţa sa de viaţă a factorilor care chiar îi determină evoluţia, prin mărirea gradului de atenţie şi deci conştientizare, desigur factori care nu îi permit o evoluţie suficient de liberă, el pune simplu eticheta „prostii”, şi rămâne în veşnice bucle de feed-back, pe care nici măcar nu le vede, necum să le rupă pentru a ieşi din ele.

Ca atare, decât să facem un deserviciu semenilor printr-o prestaţie deosebit de superficială, ar fi preferabilă o atitudine responsabilă, în care poate ne-am putea preocupa chiar de educarea a măcar unuia din semeni cu adevărat şi să nu alergăm după veşnică popularitate egotică. Iar cei care chiar cunosc, atunci când îşi iniţiază discipolii, mai întâi ar trebui să se preocupe tocmai de gradul de conştiinţă conştientă a acestora, altfel vedem bine unde se tot ajunge.

De altfel această remarcă este potrivită pentru toţi cei care, considerându-se maeştrii în diferite discipline esoterice sau cai sau cum vor fi vrând fiecare să le denumească, se grăbesc să creeze şcoli şi să producă pe bandă rulantă un număr cât mai mare de „discipoli”. Cred că fiecare dintre ei ştie sau a citit că este preferabil să faci un singur maestru decât o armată de discipoli… şi totuşi…

Îi rog să mă ierte că îmi permit să scriu aceste rânduri, dar sunt scuzat de faptul că vorbesc la modul general. Deşi este firesc că citind aceste rânduri fiecare să considere că nu la el mă refer, poate nu ar fi rău că totuşi fiecare, în clipele sale de răgaz şi adevărata meditaţie să stabilească pentru Sine dacă ceea ce el face este este cu adevărat util semenilor, este un rezultat al iubirii pentru ei sau o pornire egotică, rezultată din propria insuficientă evoluţie…

Dragilor, eu scriu aceste rânduri, după cum eu am

făcut cererea de brevet, dar oare chiar acest eu pe care îl vedeţi este acela? Vă asigur că chiar nu am nicio contribuţie în toate astea, după cum a recunoscut majoritatea celor care chiar au avut ceva de spus lumii. Planul Creaţiei trebuie împlinit, iar mijloacele chiar asta sunt: simple mijloace, la fel de bune ca oricare altele.

Cei care m-au cunoscut de-a lungul vieţii nu mă mai recunosc, acest eu mic, din carne şi oase era cu totul altul... Eram un ceva mereu fremătător, intransigent cu semenii, o minte deosebit de curioasă şi creativă, eram un „facaret”. Dacă este să nu mă mai recunoască cineva, apoi primul eu sunt. Cum anume şi de ce am devenit în aşa măsură un altul este chiar dificil de imaginat... Nu am suferit accidente, nu am căutat căi spirituale şi nici nu cred să le fi dorit, eram convins că sunt ateu...

Pentru experimentul de viaţă personal a existat cu adevărat un moment determinant în viaţa mea: apropierea de studiul Piramidei, cu interes de cercetător „dornic să-şi scoată o aşa prostie din cap”. Este exact atitudinea cu care m-am apropiat de acest deosebit de complex dar totodată simplu „obiect”. Pentru a nu ştiu câta oară iar îmi apăruse în mâini o carte despre piramida, mi-a adus-o în dar un prieten. Am considerat că trebuie să clasez odată aceste informaţii şi că doar experimentând pot pune eticheta „prostie” pe acest subiect, pentru a mă putea delimita pentru totdeauna de el. Rezultatele însă aveau să-mi demonstreze că mintea mea era dogmatică, că eu nu eram neutru ci partizan al negării a ceva ce nu cunoşteam... Restul a urmat de la sine, pot spune în avalanşă... Aşa am ajuns aici, un alt om faţă de cel care 40 de ani experimentase viaţa din plin, zicea el...

V-am vorbit despre mine şi poate o voi mai face nu din alt motiv, nu pentru că eu sunt important pentru altcineva, ci din simplul motiv că sunt exemplul pe care îl cunosc cel mai bine, nu pentru că drumul meu este mai bun sau mai rău decât altul, ci doar un simplu exemplu despre transformările radicale ce pot apărea în viaţa fiecăruia în urma unor alegeri aparent nesemnificative.

Aş fi putut opta să nu dau mare atenţie acelei cărţi, puteam chiar să o pun în bibliotecă pentru a o citi cândva altă dată, puteam alege să spun că am citit destule şi nu are de ce să mă mai intereseze, erau, că în fiecare secundă a vieţii o infinitate de opţiuni... Acum însă aş fi fost o cu totul altă fiinţă, absolut nimic din cei zece ani care au urmat nu ar mai fi arătat la fel... De aceea nu o dată am spus că, dacă ar fi să am ocazia să-mi retrăiesc viaţa de la început, nici o singură secundă nu aş schimba-o, nicio alegere nu aş face diferit faţă de cele operate în viaţa aceasta. De ce? Din simplul motiv că doar acest drum, doar acele secunde şi numai acele alegeri m-au adus în exact punctul în care mă aflu, căruia îi sunt pe deplin recunoscător, aşteptând cu nerăbdare secunda următoare cu bucuriile ei...

Poate că, citind aceste rânduri veţi crede că aveţi în faţă un om cu o viaţă lină, fără accidente de niciun fel sau întâmplări care să nu-i fi convenit. Vă asigur că este exact invers. Cel mai învolburat scenariu de viaţă vă veţi imagina tot nu poate depăşi evenimentele pe care eu le-am traversat. Cunosc zeci de mii de semeni care nu au experimentat nici a zecea parte din densitatea de evenimente pe unitatea de timp şi care consideră că au experimentat suficient... Cu toate astea vă asigur că nu regret nicio clipă decât ceea ce nu am apucat să experimentez, dintr-un motiv sau altul... Nu că aş fi devenit mai bun sau mai frumos, dar în mod sigur aş fi fost mai bogat, desigur în cunoaştere obţinută prin trăire, prin traducerea în senzaţii a unor concepte altfel rămase doar teoretice...

Acesta este motivul real al întrupărilor noastre, nu are rost că, odată ajunşi în corp fizic să fugim cu teamă de provocarea evenimentelor... Fiţi siguri că le veţi face faţă cu succes, oricare vor fi fiind ele şi indiferent dacă la acel moment vă convin sau nu... Veţi fi oricum mult mai bogaţi...

Că terapeut am întâlnit mulţi oameni şi încă pot spune din cei curajoşi, adică dornici totuşi de a mai

înţelege şi depăşi câte ceva din cele pe care „le trăiau”… Majoritatea semenilor trăiesc o puternică însingurare, se izolează de toţi şi de toate, cu teamă de a nu risca un alt contact interuman dezamăgitor… Dacă şi florile ar face la fel, nu am mai vedea o floare deschisă în toată viaţa noastră… Dragii mei, deschideţi-vă cu interes real experienţei relaţiilor interumane, nu riscaţi absolut nimic dacă nu vă propuneţi din capul locului ceva, nici măcar o dezamăgire. Pentru că, pentru a fi dezamăgit trebuie mai întâi să te amăgeşti, adică să pleci într-o relaţie cu o idee preconceptă, să baţi ceva în cuie în veşnică curgere a momentului acum… Nu trebuie să te duci la o întâlnire propunându-ţi să găseşti acolo „alesul vieţii” ci doar bucuria unei noi emoţii. Dacă din ea se va naşte ulterior ceva asta vei vedea, dar se va naşte cu şanse mult mai mari doar dacă tu nu îţi propui acest lucru în mod expres.

Desigur aceste rânduri se adresează unui anumit nivel de înţelegere pentru că există şi nivelul la care chiar îţi poţi chema sau crea partenerul dorit pentru a experimenta la nivele vibratorii foarte înalte… Se poate, dar trebuie să ajungi acolo…

Sunt şcoli şi tehnici prin care îţi poţi aduce un partener, tehnici facile cu rezultate la fel de superficiale, dar dacă te afli la acel nivel, în mod sigur pentru tine ceea ce se întâmplă „este un adevărat miracol”.

Nu uitaţi nicio clipă că **în Univers nu există altceva cu adevărat decât energia şi informaţia**. Manipulând mai calificat sau mai necalificat informaţia îţi alegi, mai calificat sau mai puţin, nivelul experienţei tale, care este desigur maximum la care tu singur ţi-ai acordat accesul. Nu există absolut nimic sau nimeni între Creator şi tine care să aibă dreptul să facă alegeri în contul tău la nivel de Lege. Chiar un Dumnezeu personificat nu şi-a rezervat acest drept, fii sigur de acest lucru…

De aceea spuneam că este dificil de la un anumit nivel de înţelegere să mai poţi mandata pe cineva să hotărască în numele tău, este dificil să mai accepţi un joc politic sau ceva similar. Nu este pentru că tu vrei aşa ci

doar rezultă din faptul că ai devenit Conştiinţa Conştientă, ştii bine că fiecare moment are adevărul lui şi doar starea de atenţie din acel moment te poate face să faci o alegere sau alta. Chiar în cartea de faţă veţi putea constata că pot fi întâlnite aspecte aparent contradictorii care este firesc să fie deoarece ori le veţi găsi în contexte diferite, ori tratate la nivele diferite de înţelegere sau pur şi simplu în cele două momente de acum ale mele realitatea respectivă a căpătat nuanţe puţin diferite. Această remarcă o veţi putea face şi citind texte ale altora, ajunşi la nivel de conştiinţă conştientă. Când ai devenit stare de atenţie trăieşti ca pe unică realitate faptul că nu există „pomul" ci doar „tu şi pomul în momentul Acum". Libertatea de a crea creşte astfel exponenţial, deoarece nu mai vezi o oarecare bănuită obiectivitate a aspectelor creaţiei ci mai degrabă o dinamică permanentă a interrelaţiilor care se stabilesc sau pot fi create între diferitele elemente în fiecare din momentele de Acum ale existenţei.

Sunt uneori acuzat de infatuare sau lipsă de modestie şi este firesc să fiu acuzat deoarece sunt judecat din limitele minţii. Pentru minte modestia este o calitate dar eu vă spun că nu este aşa. Modestia rezultă din statutul de animalut-om plin de frici şi incertitudini. Iisus spunea „eu sunt Calea" şi nu ar fi putut-o spune cu modestie având conştiinţa deplină a Cine Este El Cu Adevărat". Adevăr vă spun eu vouă" vine din conştiinţa faptului că „Eu şi cu Tatăl una suntem", şi nu are loc modestia limitat şi limitativ omenească acolo.

Dragilor, încercaţi şi faceţi-vă favoarea de a nu mai judecă şi o dată în plus manifestaţi prudentă în a judeca aspecte la care încă nu aveţi acces. Aşteptaţi să ajungeţi acolo şi veţi vedea că totul este exact aşa cum trebuie să fie şi că, la rândul vostru veţi fi judecaţi tocmai de cei care chiar nu au cum să o facă. Este chiar puţin amuzant acest aspect.

Este amuzant deoarece atâta timp cât simţi nevoia să judeci chiar nu ai instrumentele necesare pentru a o putea face iar când nivelul de înţelegere ţi-ar permite să o faci,

deja ai înţeles cu adevărat că nu este nimic de judecat... Bine, veţi spune, dar aparent tot ceea ce tu spui seamănă a fi chiar o judecată şi nu arareori poate chiar aspră! Dar vă înşelaţi, eu nu judec absolut nimic şi pe nimeni ci doar observ permanent relaţiile ce se stabilesc pe bună dreptate între cauze şi efectele lor, cu recomandarea de a se acorda atenţie mereu cauzelor pentru a avea alte efecte drept rezultat. Aceasta doar pentru creşterea nivelului experienţelor individuale de viaţă pe care le aveţi şi cu efect imediat, creşterea nivelului experimentului colectiv numit Viaţă Pe Planeta Pământ.

Trecerea Civilizaţiei pe o altă treaptă de evoluţie în exact acest timp pe care noi îl traversăm reclama acest lucru. Dacă această trecere nu va fi operată individual de fiecare dintre noi, experimentul colectiv nu va mai putea continua. Se va pune iar punct şi totul se va relua de la capăt. Momentul Omega-Alfa aceasta înseamnă, oportunitatea că prin ridicarea frecvenţei vibratorii peste cea a sistemului în care evoluăm, să ajutăm sistemul să traverseze acest punct firesc al evoluţiei.

Atunci când ţi s-a facilitat accesul la această cunoaştere ai pierdut „dreptul” de a mai fi modest. Atunci ştii iar aceasta te obliga să vorbeşti şi să te faci auzit. Nu vrei tu asta ci aşa este Legea. Nu cred că aţi întâlnit ceva emiţând de la o fiinţă ajunsă la Conştiinţa Deplină şi din care să rezulte modestia. Nu ţi se da Cunoaştere câtă vreme eşti mic şi neajutorat căci de bună seamă nu ai şti ce să faci cu ea. Acest mecanism este fascinant de bine pus la punct.

Cine a cunoscut omuleţul care eram cu vreo zece ani în urma ştie precis că eram un timid. Un timid este incoerent în vorbă şi desigur şi în fapte, deoarece la tot pasul se întreabă dacă nu greşeşte cumva, dacă ceea ce face este „bine sau rău”. Nu mai eram chiar un mare timid, cum mă formasem mai la început, totuşi mintea limitată nu-mi oferea suportul pentru o evoluţie suficient de măturătură.

Dragi semeni, câtă vreme singurul instrument de

care ne servim este mintea limitată, niciunul nu suntem suficient de măturі, niciunul nu ştim să facem alegerile cele mai înalte iar „prestaţia” va fi pe măsură. În spatele alegerilor noastre, dacă am putea vedea cu claritate, stau numai frici, teamă de a nu greşi fiind una permanentă…

Acordăm o importanţa exagerată aspectelor nesemnificative şi facem abstracţie permanent de adevăratele valori şi de Lege. Aceasta este Armonia şi Pacea, Iubirea care leagă toate elementele Creaţiei între ele. Circulaţia energiilor şi a informaţiei în mod liber şi firesc doar în aceste condiţii poate avea loc, ea garantând „sănătatea” tuturor elementelor, nu numai a noastră.

Dacă noi am uitat de Armonie şi iubire, în jurul nostru se formează tot timpul adevărate haosuri infoenergetice care afectează tot ceea ce ne înconjoară: familie, prieteni, plante şi animale, vibraţia chiar a cristalelor de siliciu şi cuarţ din pereţii clădirilor noastre, care devin spaţii nesănătoase pentru tot ceea ce adăpostesc.

Noţiunea de viu ar trebui revizuita, ca atare şi cea de biologie, deoarece dinamica viului şi a vieţii este mult mai cuprinzătoare decât mintea noastră conştientizează. Planeta noastră este vie, pământul pe care calcam este viu, filamentele becurilor noastre sunt parte din viaţă şi trăiesc mai mult sau mai puţin, funcţie de noi şi numai de noi… Trebuie să acceptăm această responsabilitate, acceptarea ţine de maturitatea la care am ajuns şi de starea de atenţie.

Apa este parte a vieţii şi este conştiinţă, cu ea putem şi chiar avem datoria de a avea o relaţie conştientă. Între Soare şi noi doar apa sub formă de vapori sta şi dacă noi conştientizam acest aspect, deja nu mai aşteptăm buletinele meteo ci ne construim conştient vremea pe care o alegem… Aşa stau de fapt lucrurile, dragilor. Poate am zâmbit cumva când un preot a făcut o ceremonie pentru a alunga secetă sau poate „Dansul Paparudelor” pare ceva stupid, dar acolo se găseşte mai multă adevărata cunoaştere decât în sateliţii noştri cei mai performanţi,

căci acolo măcar se pleacă de la premise corecte, adică de la cauze şi nu se constată doar efectele.

Încercaţi fiecare pentru sine, pe baza observaţiilor proprii şi nu pe ceea ce vi s-a predat la şcoală, să trasaţi singuri limitele viului şi veţi vedea că, cu cât sunteţi mai atenţi, cu atât viaţa este o noţiune mai cuprinzătoare. Apoi **măriţi-vă respectul pentru viaţă**. Calitatea propriilor voastre experimente va creşte atât de mult prin aceasta încât nu vă va veni să credeţi şi vă veţi întreba cum aţi fost atât de orbi şi cât de diferit ar fi arătat propria evoluţie dacă aveaţi această conştiinţă mai de mult.

Vedeţi voi, Iisus a repetat foarte ades „cine are ochi de văzut sau urechi de auzit" şi desigur mare adevăr a spus. Absolut totul este la îndemâna noastră, nu ne rămâne decât să vrem Adevărul şi să vrem să-l recunoaştem, este deosebit de uşor… Şi aşa a fost şi va fi mereu…

Dacă vom reconsidera limitele viului va trebui să conştientizăm şi relaţiile permanente pe care le avem cu aceste „noi" elemente ale viului. Poate aşa nu ne vom mai grăbi să ne facem cartiere de vile pe spaţii devenite tot datorită prestaţiilor noastre, absolut nesănătoase. Este absurd ca actuale zone rezidenţiale sunt construite pe foste gropi de gunoi, unde zeci de ani viaţa pământului a fost chinuită cumplit. Informaţia adunată acolo se răsfrânge sub formă de vibraţie asupra a tot ceea ce este viaţa în jur. Pe acele spaţii viaţa se va acomoda deosebit de greu. Reţin şi acum ceea ce am simţit cu mai bine de un an în urmă, stând numai o oră într-o astfel de vilă… în care proprietarul urma să-şi aducă familia prosperă, cu trei copilaşi mici…

Necunoaşterea sau nerecunoaşterea Legii şi a Armoniei nu face ca aceasta să dispară, ea se va manifesta oricum. Refacerea Armoniei care să permită viului să îşi reintre în drepturi depline cere timp şi conştientă. Cu toată Cunoaşterea pe care acum o am şi cu Puterea Impersonală pe care o manifest nu m-aş încumeta să înfrunt aceste legi şi să ocup o astfel de clădire, nici dacă ea mi-ar fi făcută cadou. Aşa stau lucrurile.

Dacă admitem că noi oamenii ne-am specializat în diferite domenii şi la un anumit nivel de înţelegere este foarte adevărat, haideţi să admitem că există şi „specialişti” care ar putea fi consultaţi atunci când astfel de investiţii se fac. Nu de alta, dar este preferabil pentru experienţa de viaţă a fiecărui semen, să fie ajutat să conştientizeze, acolo unde el nu „se pricepe”. Un radiestezist probabil că ar fi suficient pentru a-şi da o părere mai „calificată”. Aşa cum apelăm la un instalator, la un arhitect sau la un electrician, trebuie să învăţăm să apelăm şi la specialităţi care au în vedere în special viaţă şi semnalele ei.

Că mintea noastră limitată nu vrea să vadă importanţă acestor aspecte sau nu „crede” în adevărul existenţei lor, nu va face că efectele să nu apară. Desigur atunci când ele se vor manifesta, se va găsi o explicaţie logică pentru orice, fie ea o boală sau o totală neşansa în afaceri. Ce legătură are una cu alta, va spune mintea limitată a intelectualului proprietar? L-a învăţat cineva ceva în sensul ăsta?! După el, civilizaţiile orientale se joacă atunci când se preocupă de tehnici de armonizare ale spaţiilor, Feng Shui este doar o glumă pentru petrecerea timpului liber…

Voi lăsa însă şi acest subiect deoparte, deoarece sunt deosebit de multe încă de abordat, desigur imposibil de atins toate într-un volum de carte.

Voi insista însă deosebit de mult pe starea de atenţie şi pe reevaluarea valorilor şi a „cunoaşterii”. Pentru că dacă „răul” că experienţa ne înconjoară, loc noi îi facem cu lipsa noastră de conştientă derivată din neatenţie şi necunoaştere. Poate nu avem chiar o vină, poate aşa am preluat ştafeta şi în viteză nu am mai avut răgazul de a ne pune întrebări pentru că nimeni nu ne-a spus că sunt întrebări de pus şi adevăruri demne de interes de aflat.

Dar poate nici nu trebuia să ne spună cineva că trebuie să existe o cauzalitate a întregii fenomenologii şi poate puteam observa şi singuri că aceasta nu se afla chiar în planul material.

Toţi am intrat în spaţii aparent lipsite de ordine sau eleganta şi ne-am simţit nemaipomenit de bine şi am intrat şi în locuri de un înalt rafinament, dar ne-am simţit tot timpul stingheriţi sau obosiţi… Toţi am avut contacte cu semeni care ne-au adus bucurie în suflet fără a face ceva pentru aceasta şi tot aşa am avut parte de prezenţe grele în preajma noastră. Puteam să ne întrebăm de ce toate astea şi multe altele asemănătoare. Şi puteam să nu renunţăm până nu găseam un răspuns satisfăcător. Dacă o făceam, noi în orice caz nu mai riscăm să fim o „prezenţa grea" pentru nimeni şi nimic din drumul nostru, căci ajungeam la nişte concluzii despre ce este şi cum trebuie să fie ceea ce numim „viaţa noastră".

Zilele trecute îmi întrebam un prieten „terapeut", care pretindea că încearcă să înţeleagă ceea ce îi spuneam şi era foarte intransigent, dacă el este iubire în acele momente. Mi-a răspuns că „iubireneiubire, mai lasă-mă cu iubirea asta în pace"… Atâta timp cât aşa vom fi nu trebuie în niciun caz să ne iluzionam că chiar ne aflăm pe un drum conştient. Toate aceste Valori reale ale Creaţiei sunt atât de indisolubil legate între ele încât nivelul de experimentare a fiecărui „parametru" dictează automat nivelele la care ceilalţi „parametrii" ne sunt accesibili. Într-adevăr gradul de Cunoaştere la care ai acces depinde fără niciun dubiu de gradul în care „eşti iubire". Ştiu sigur că pentru mintea limitată este o aiureală teribilă ceea ce tocmai am spus dar vă garantez că este o Literă de Lege aici, probabil reglată de un şir de Armonii.

Tot vorbesc despre **Armonie** şi vreau să explic cam ce este aceasta. Este un raport care se stabileşte permanent, deci este viu, dinamic, între diferitele şi apoi toate elementele Creaţiei. Între notă „de" şi „re" există un interval, o distanţă care le individualizează dar care reglează şi raporturile dintre ele şi apoi dintre ele şi celelalte note ale partiturii. Constantele matematice tot această armonie o reprezintă. La nivelul de înţelegere la care noi avem acces astăzi vă rog să mă credeţi: Creaţia se conturează mai degrabă a fi un ansamblu deosebit de

măiestrit de Ştiinţă şi Tehnologie decât o înşiruire de legende şi poveşti.

Vă invit chiar să reluaţi citirea Bibliei nu făcând abstracţie de intelect ci dimpotrivă, folosindu-l ca pe un instrument bine şlefuit şi vedeţi dacă nu cumva găsiţi acolo date care constituie o provocare pentru o formaţie de inginer al mileniului trei... Iisus mai spunea că „multe aş putea să vă spun eu vouă, dar nu mă veţi putea înţelege va veni însă vremea în care le veţi înţelege pe toate”, sau ceva oricum apropiat ca semnificaţie şi eu îl cred în totalitate.

La începutul „Facerii” chiar veţi găsi că „a făcut Domnul pereţi de apă”, iar eu ştiu deja că apa este conştiinţa lichidă cu o infinitate de proprietăţi, între care memoria şi inteligentă, desigur... Credeţi că îmi mai pare a fi chiar numai o legendă?!

Civilizaţia noastră mă uimeşte în atitudinea ei faţă de Cunoaştere, indiferent nivelul la care ne referim. Ca exemplu aş da un aspect aparent mărunt, dar care poate avea implicaţii majore: fizicienii noştri, tot studiind vibraţiile şi fenomenele ondulatorii au descoperit şi aşa numita „cavitaţie”. Pe baza acesteia au pus la punct o aplicaţie pentru curăţirea filtrelor de aer de la avioanele supersonice: un fel de „maşină de spălat” deosebit de eficientă, care îşi bazează funcţionarea pe faptul că vibraţii de înaltă frecvenţă sunt generate într-un vas în care se introduce detergent, apă şi evident filtrul de curăţat. Datorită fenomenului de „cavitaţie” particulele de praf sunt pur şi simplu scoase din textura filtrului tocmai datorită vibraţiilor moleculelor de apă.

Acest aspect tehnologic a fost redus la scara de un inginer bulgar şi comercializat printr-un MLM, ajungând astfel la mine. Timp de doi ani de zile am folosit acest aparent „termoplonjor”, dar care nu genera căldură ci doar vibraţii foarte înalte ca singura maşină de spălat a familiei şi vă asigur că rezultatele au fost nemaipomenit de bune. Consumul energetic este de 15 watti, volumul de băgat într-o geantă de damă iar greutatea probabil în jur

de 150 grame. După acest interval s-a autodistrus traductorul datorită vibraţiilor, desigur. Dar oricum consider că a fost o bună investiţie la cei doar vreo 50 USD, cu cât a ajuns la mine. Folosit exact ca un termoplonjor, introdus în orice vas cu apă asigura firesc o bună spălare, fără a distruge în vreun fel texturile sau deforma obiectele. În plus asigura, după prospectul autorilor, mi se pare destul de logic, şi o anumită dezinfectare. La acea vibraţie probabil formele de viaţă simple nu rezistă.

Desigur nu pentru a face reclamă acestui produs am dat toate aceste amănunte ci doar pentru a sublinia că soluţii tehnologice sunt, unele foarte la îndemână şi cu costuri foarte mici dar existenţa unor interese de grup fac ca ele să nu aibă impactul la care ar avea dreptul. Câtă vreme ne vom pleca doar în faţa economicului, deosebit de multe piedici ne vom pune la nivel de civilizaţie.

Chiar şi despre Bretarianism nu există interes de a se vorbi prea mult, ca şi despre motorul în patru timpi funcţionând cu apă, fără modificări constructive semnificative. Obţinerea energiei direct din Energia Universală sau motorul antigravitaţional pe care un alt roman încearcă să-l demonstreze sunt ameninţări directe la nişte servituţi ale unei întregi civilizaţii, pe care cei ce deţin secretele acestei Lumi chiar ştiu să le menţină în zona pretins a fi utopica sau nici măcar nu se obosesc să o definească.

Aţi înţeles mecanismul prin care se obţine acest tip de „control”, foarte indirect de altfel?! Este absolut suficient ca fiecărui membru al societăţii să-i fi fost indus cu suficientă forţă un anumit criteriu al valorilor şi el nu mai accepta altceva. Apoi mintea sa limitată, racordata fiind la Conştientul Colectiv, îşi reverifica permanent valorile acolo şi negăsind noul, rămâne cantonata la vechile valori, pe care le mai depreciază puţin, entropic. Apoi fiecare individualitate, în planul fizic, se raportează permanent la ce „fac, ştiu sau accepta” ceilalţi semeni ai lor şi se conformează şi ea. Acesta este mecanismul şi doar

individualităţile mature i se pot sustrage.

Dintr-un anumit punct de cunoaştere devine evident faptul că principalele „cuceriri ştiinţifice şi tehnologice" ale civilizaţiei noastre nu au, în final, altă menire decât să ne atenţioneze asupra unor „adevăruri" care ar trebui să ne fie cunoscute, ele făcând parte din „bagajul arhetipal de cunoaştere".

Mă voi referi acum la coerentă. Capacitatea de a crea realităţi conştient este indisolubil legată de acest aspect. Energiile „subtile" chiar aşa şi sunt: subtile. Energia cu care mintea noastră lucrează este, dacă pot fi înţeles corect, un cumul de benzi de energie de înaltă frecvenţă dar de valori (să spunem intensitate) reduse. Aşa a fost prevăzut să fie şi este foarte în regulă, deoarece la aceste frecvente intensitatea „nivelului de semnal" nu are de ce să fie mare.

Tehnologic ştim deja că undele radio, spre exemplu, au nevoie de energie mult mai puţină pentru a penetra distanţe foarte mari, direct proporţional cu creşterea frecvenţei. De aceea şi apelăm la frecvenţe de ordinul gigahertzilor sau a zecilor de gigahertzi în transmisiuni via satelit. Pe un satelit de comunicaţii nu pot fi amplasate surse de energie apte de a genera intensităţi mari, ca atare trebuia să ne mulţumim cu puţinul furnizat de panourile solare. Dacă nu am fi limitaţi tehnologic probabil am urca frecvenţele mult mai mult, în acest fel asigurând transmisiuni de calitate mai bună, mai stabile şi cu energie mult mai puţină.

Dacă vom fi puţin atenţi vom observa că, ori de câte ori am avut nevoie de „stabilitate" a frecventelor am apelat la structuri minerale, la cristale. Emitatoarele-receptoarele noastre sunt pilotate cu cristale de cuarţ, la fel ceasurile noastre, laserele noastre au asigurată banda îngustă de emisie tot de structuri cristaline, rubinul fiind doar unul dintre ele. De ce oare doar în stabilitatea minerală am găsit coerentă necesară tehnologiilor noastre? Ce anume ar trebui să înţelegem privind un banal de acum „indicator optic" ajuns în mâna fiecărui copil, care acoperă cu emisia

lui luminoasă distanţe de kilometri întregi, alimentat fiind cu doar 4, 5 V şi intensităţi atât de mici încât trei baterii de ceas îi asigura funcţionarea timp de luni de zile!?

Eu propun să înţelegem că „avem acces tehnologic” la frecvenţe mult mai mari, că acest domeniu este cel în care noi chiar am fost „proiectaţi” ca să lucrăm şi doar uitarea ne-a îndepărtat de acest adevăr. Pentru că da, înţelepţii tuturor timpurilor ne-au spus că noi trebuie să fim „stări”, adică structuri deosebit de stabile, mai stabile decât mineralele la care tehnologic am ajuns să apelăm. Ei nu puteau explica atunci aceasta, nu aveau la ce cunoaştere a minţii să apeleze pentru a se face înţeleşi…

Şi acum să ne întoarcem la noi: viaţa pe care ne-am construit-o ne-a îndepărtat firesc de „stări”. Atât de mult încât am ajuns să pierdem nu numai firescul statut de cauză a fenomenologiei în care suntem implicaţi, dar nu mai avem nici măcar abilitatea de a menţine un gând, dar numai unul singur timp de două-trei secunde în minte. Ca atare nici nu mai poate fi vorba de o coerentă a unui semnal care să plece undeva, constructiv, din mintea noastră „epuizată, stresată smma”.

Cu absolut fiecare gest ne simţim obligaţi să mai aglomerăm acest plan dens cu încă o „realitate”, un obiect, o găselniţă oarecare, o rezolvare la o pretinsă problema, de altfel existenţa doar în minţile noastre. Şi o aducem în atenţia semenilor cum ne pricepem mai bine, diminuându-le cu fiecare gest orice urmă de coerentă a minţii. Stresul exact asta şi este, incapacitatea minţii limitate de a mai face faţă unei abundente de aspecte care nu mai pot fi structurate conform unor liste de priorităţi şi care minte se apropie alarmant de mult de situaţia unui mecanism ieşit din uz, rămas într-o stare de martor până în momentul reciclării definitive.

Bănuiesc că realizaţi că tehnologiile noastre nu ar fi posibile dacă stabilitatea cristalelor s-ar asemăna cu stabilitatea, coerentă minţilor noastre. Dar ar trebui să realizaţi mai cu seamă faptul că nu ele ci noi ar trebui să fim un exemplu de organizare superioară a materiei, că noi

avem atributele Creatorului şi suntem absolut singurul aspect al Creaţiei dotat cu Conştiinţa capabilă de a fi Conştientă de ea însăşi. Altfel spus, este la latitudinea noastră, în orice moment, să revenim la condiţia de la care am plecat, încheind cu succes un ciclu experimental în acest plan dens. Altfel, ne-am pierdut identitatea pe drumul experimentelor care aveau doar menirea de a ne face mai bogaţi în trăire. Aici încadraţi parabolă cu întoarcerea fiului risipitor, dacă vreţi chiar să înţelegeţi ceva. Tot aici este şi locul „păcatelor iertate în chiar momentul recunoaşterii lor”.

Trebuie să înţelegem că tot ceea ce a ajuns pe diferite căi la noi au fost lucruri perfect adevărate, spuse pentru anumite nivele de înţelegere şi cunoaştere. Că eu acum pot explica cu ajutorul tehnologiilor lucruri valabile şi cunoscute întotdeauna de Iluminaţi dar care nu aveau cum şi cui să fie explicate. De aceea rolul „credinţei” a fost imens pe un interval de timp foarte mare, raportat la istoria civilizaţiei actuale, de aceea zona miraculosului a fost atât de extinsă. Dar semnificaţia termenului „credinţa” este cumva altă decât cea pe care noi o acordăm: este mai mult o stare de „încredere” în măreţia Ansamblului din care suntem parte, mai mult o stare de conştientă a acestui fapt şi a limitărilor de cunoaştere la care singuri ne-am supus. De aceea ne era recomandat să „mulţumim Domnului” pentru ceea ce ne-a dat în ciuda faptului că poate nouă, chiar atunci doar lipsurile ne erau prezente. Prin aceasta „mulţumire pentru abundenta” – spre exemplunoi cream starea de abundentă în jurul nostru, care se materializă sub formă chiar de „minune” uneori, într-un timp varibil ca întindere, funcţie de „credinţa” noastră. Ei trebuia să-i adăugăm energia sentimentelor noastre înălţătoare şi nu a fricilor noastre, care spulbera instantaneu orice şansă ca acea manifestare să şi aibă loc. Aceste sentimente, evident fără urmă de egoism ci mai apropiate de senzaţie şi bucurie, realizau catalizarea manifestării.

Iubiţii mei semeni, poate în ultimele sute de ani

civilizaţia aceasta a făcut progrese geometrice ca nivel de cunoaştere şi înţelegere, că tehnologii şi poate nivel de trai. Ritmul se păstrează, ca atare este firesc că aglomerarea acestui plan să devină absolut de nesuportat pentru fiecare membru al ei. Pentru a te sustrage acestei sarabande este nevoie de o putere foarte mare, deoarece simplă luare de contact cu o nouă descoperire te „sparge" într-o multitudine de aspecte. Şansele de a ne relua atributele arhetipale scad cu fiecare secundă care trece, iar motivaţia se diluează şi ea.

Mulţi ani m-am întrebat, desigur fără dorinţa reală de a înţelege cu adevărat, de ce unii aleg să se retragă în izolare, ce anume pot ei găsi acolo, când iată, viaţa îţi oferă atâtea şi atâtea aspecte de experimentat... Era firesc deci să ajung cândva să îi înţeleg, să descopăr că ei chiar acolo căutau ceea ce noi toţi suntem, de fapt.

Dacă dezbrăcaţi „Dumnezeirea" de toate conotaţiile pe care religii sau „şcoli filosofice" sau curente aşa-zis spirituale i le-a atribuit şi o veţi căuta fiecare în voi înşivă veţi ajunge să spuneţi şi să cunoaşteţi tot ceea ce a spus şi a cunoscut Buddha sau Iisus, că de altfel toţi cei care au dorit cu adevărat Adevărul.

Este adevărat că am fost învăţaţi altfel şi din practica contactelor cu semenii mei pot să vă spun că dogmatismul de orice fel ne face cel mai mult rău la ora aceasta, deoarece ne ia dreptul de a-L experimenta fiecare pentru Sine pe Dumnezeu. Ceea ce fiecare în parte îşi va revela va fi doar Bucurie şi Iubire, nu va exista loc pentru griji, necazuri sau frici, boli, lipsuri şi multe alte micimi ale experienţei umane. Reţineţi că aceasta v-o spune un OM treaz şi nu un dogmatic, unul care a ales să atingă Adevărul şi care nu mai are nevoie de altceva sau altcineva care să-i intermedieze relaţia cu Dumnezeu.

Auzeam la un moment dat întrebarea stupidă pe care un „căutător" o formulă pentru cei pe care îi considera mai sus decât era el ca şi cunoaştere: „L-ai cunoscut pe Dumnezeu?", atunci stau să te ascult, dacă nu L-ai cunoscut, nu stăm de vorbă..." Cum să-i spui omului că

Buddha chiar avea dreptate, că Dumnezeu şi Este şi nu Este... Că ceea ce mintea lui aşteaptă să găsească nu este de găsit, dar Dumnezeirea îi este atât de aproape, numai să o accepte...

Cum să le explici oamenilor că chiar Iisus îl personifica cumva pe Tatăl, pentru a-l face mai accesibil înţelegerii oamenilor, cărora „starea de îndumnezeire" le era atât de străină... Cum să le explici celor care pe strada te opresc şi, cu o delicateţe infinită oferă copilului tău un covrig, că ei chiar atunci trăiesc o părticică din infinită stare de îndumnezeire... Cum să explici unei instituţii cum este Biserica că prestaţia pe care o face îndepărtează de Dumnezeu şi nu apropie, că ea caută doar să impresioneze animalutul-om prin diverse ritualuri care nu au nimic comun cu Dumnezeu, că îndepărtează Esenţa existenţa în fiecare de la Măreţia Ei... Că distrage atenţia, lăsând locul unui complex de iluzii prin care enoriaşul chiar crede că şi-a făcut „datoria"... Ce să mai spun despre practici jos vibratorii, cum sunt unele „acatiste", şi care se aseamănă suficient de mult cu „farmecele" care se fac în locuri mai puţin „sfinte".

Eu nu am cui şi nici cum să îi cer iertare pentru cele afirmate aici, cel mult pot dori fiecărui slujbaş al amintitelor instituţii să-l descopere ei înşişi pe Dumnezeul din propria inimă, atunci şi numai atunci clădirile suficient de „inspirate" în care ei slujesc precum şi un aşa numit efect de „biserică" în sensul lui „atunci când doi se vor aduna în Numele Meu" vor fi repuse în valoare la adevărata lor forţă.

Desigur construcţiile majorităţii cultelor au fost păstrate aşa încât un anumit „efect de forma" să fie pus în valoare. Ceea ce se cunoaşte mai puţin acum este că Energia Universală care se manifestă mai bine şi mai repede în aceste clădiri este structurata de informaţie, iar gândurile cu care se intra în aceste clădiri ar trebui să fie înalt vibratorii şi nu frici.

Aidoma efectului de piramidă, aceasta are propriile informaţii de Armonie Universală şi structurează

infoenergetic atât spaţiul interior cât şi pe o arie suficient de extinsă în jur, dar dizarmoniile noastre pot lua energia catalizată de aceste forme şi o pot restructura nu tocmai în acord cu Legile Universale. De aceea spun că este foarte important ca cei ce slujesc în aceste lăcaşuri să fie ei înşişi izvoare de Armonie şi de Dumnezeire. Sunt ocupaţii în care nu ar trebui să profeseze decât cei care au un anumit „har”...Valabil şi pentru educatori, profesori, medici...

De unde acest „har”? Din cunoaştere dobândită pe parcursul a nenumărate, sute sau mii de reîncarnări, în care spiritul a exersat rând pe rând toate tipurile de abordare şi cunoaştere a vieţii în acest plan dens. Prin rugăciune şi/sau meditaţie, această cunoaştere penetrează prin barierele minţii limitate şi ajunge să poată fi pusă în valoare de mintea deschisă de acum, racordata-spunem noila Mintea Universală.

Deşi imaginaţia noastră situează aceasta racordare undeva în afara noastră, ea este de fapt interioară. De aceea aceste practici (rugăciunea şi meditaţia) au aparent uimitoarea proprietate de a te deschide, în ciuda aparenţei de izolare pe care o dau. Un tip care meditează, înconjurat fiind de o lume care freamătă în jur pare de-a dreptul egoist şi rupt de realitate, dar adevărul este exact invers: el, că niciunul din cei participanţi efectiv, este mai racordat cu toţi şi toate, luaţi la un loc sau individual, decât oricare din ei. Egoismul este ceva care lui îi devine de-a dreptul necunoscut şi inaccesibil, deoarece el simte Unitatea cu restul Creaţiei, ca pe unică realitate.

Aceasta nu face decât să demonstreze, odată în plus, că am uitat cine suntem şi cum funcţionam, atât noi cât şi întreaga Creaţie. Aceasta uitare acum trebuie recuperată, deoarece jocul nu mai poate continua altfel. El trebuia să se desfăşoare după nişte reguli pentru a-şi păstra întreaga frumuseţe, pentru toţi jucătorii. Era să fie un joc fără învinşi şi învingători, în care doar vibraţia spiritului să crească, prin acumularea de senzaţii în urma trăirii experimentelor de tot felul. Bucuria conştientă a jocului nu avea de ce să părăsească pe niciun participant. Am ales

însă să îl diversificăm dincolo de regulile prestabilite, am ales să renunţăm la bucuria jocului dar să ne încrâncenăm din ce în ce mai mult pentru a-l câştiga… Degeaba am tot fost avertizaţi că nu este nimic de câştigat sau de pierdut, că este doar un joc, o iluzie, noi am ales să renunţăm la orice, inclusiv la propria identitate numai la încrâncenarea luptei nu am ales să renunţăm…

Dacă aşa s-a „întâmplat" înseamnă că chiar aşa a trebuit să se întâmple. Am ales să cunoaştem senzaţii de dincolo de limitele jocului: frici de tot felul, născătoare de răutăţi şi egoisme, lipsuri şi nevoi, războaie şi asupriri, egouri supradimensionate dar şi boli, uzuri de neimaginat ale acestui minunat corp fizic… Este în regulă, le-am experimentat, cunoaştem acum şi aceste senzaţii, ce ne-am mai putea dori?

De ce anume acum nu am alege să oprim jocul şi să ne trezim puţin, să revenim la adevărata noastră identitate?! Să preluăm comanda din mâinile copilotului şi să vedem noi, Esenţa care suntem, cum vom reuşi să explorăm acest plan dens, cu capacitatea infinită de Creaţie care ne este hărăzită?!

Dragilor, este cazul acum să restabilim Armonia acolo unde copilotul nostru a operat doar dizarmonii. El nu trebuie acuzat, a făcut tot ce s-a priceput mai bine, dar asta nu face că dizarmoniile să dispară, dacă noi nu intervenim. Este doar o problemă de alegere conştientă, pe care fiecare este cazul să o facă pentru Sine. Unii se vor întreba de ce anume să modifice ceva în viaţa lor, deoarece le pare că este în ordine aşa cum este… Pe aceştia îi sfătuiesc să fie doar puţin mai atenţi când declara că totul este OK. Să vadă dacă această evaluare au făcut-o din minte sau din Esenţa care sunt: „Altfel spus, s-au raportat la Lege sau la tot felul de legi şi reguli stabilite de alţii?! Să observe cu imparţialitate dacă Esenţa care sunt este satisfăcută în toate planurile de nivelul experienţei sale, dacă Iubirea curge dinspre şi înspre ei nestingherită de nimic, dacă corpul fizic nu a cunoscut deprecierile obişnuite şi mulţi alţi parametrii.

Nu vă simţiţi tentaţi, dragilor, că această evaluare să o faceţi raportându-vă iar şi iar la alţii. Ieşiţi puţin din turma, fiţi pentru o clipă o individualitate mătură şi raportaţi-vă la acea cunoaştere intuitivă pe care inima ştie să v-o readucă în anumite momente... Cunosc o fiinţă minunată care, după acte, are 70 de ani... Ceea ce o deranjează cel mai mult este faptul că semenii ei ţin neapărat să îi recunoască vârsta biologică, pentru că ea chiar nu se consideră un om vârstnic. Vreau să vă mărturisesc că nici nu pare de mai mult de 50 – 55 de ani, în ciuda faptului că nu se poate spune că a avut un nivel de conştientă ridicat. Dacă ea ar alege să conştientizeze totul, în cel mai scurt timp încă 10 ani ar dispărea din cei pe care acum îi arătă...

Vedeţi voi, mintea limitată spune că, dacă nu am ajuns să căutăm un medic, suntem sănătoşi. Eu vă asigur însă că lucrurile sunt foarte diferite. Nu cunosc încă niciun om sănătos cu adevărat, poate doar cel despre care vă povesteam la un moment dat, că ne-am întâlnit în oraş şi ne-am tot petrecut unul pe altul... A fi sănătos, din punctul de vedere Absolut, înseamnă să fii conştiinţa trează, să fii Bucurie şi Iubire absolut permanent, să fii un exponent al Armoniei întregului, pe deplin integrat acesteia şi evident recunoscut de către Ea. Abia aceasta se numeşte sănătate, după părerea mea.

Vă veţi întreba ce înseamnă să fii recunoscut de către Armonia Universală. Este acel răspuns întotdeauna armonic pe care Universul îl dă intenţiilor tale. Este exact verdele stopurilor atunci când treci fiecare intersecţie, este răspunsul pe care întotdeauna calculatorul îl dă intenţiilor tale, este răspunsul semenilor care se surprind singuri că, deşi din minte nu te agreează în mod deosebit, se comportă întotdeauna la cele mai înalte nivele de conştiinţă care le sunt accesibile... Este răspunsul de fiecare clipă pe care corpul tău fizic îl dă la toate solicitările tale, este răspunsul prafului care nu se mai aşază pe pantofii tăi, al muştelor sau ţânţarilor care nu te mai agasează cu prezenţa inoportună.

Când plantele dar şi oamenii din preajma ta se însănătoşesc de la sine, când vinul nu se mai oţeteşte sau gemul nu mai face floare, când un musafir venit obosit sau bolnav pleacă odihnit şi bine dispus, atunci eşti sănătos.

Atunci când corpul tău fizic refuza chiar să-ţi mai ofere senzaţii dureroase, indiferent stimulii aplicaţi, când durerea de cap este ceva de mult uitat că şi oboseală de vreun fel, când ştii că nu mai poţi fi accidentat (şi chiar ştii asta cu certitudine deosebită), că celulele tale nu se mai schimba atât de des pentru că nu mai au de ce să o facă, când chiar trec săptămâni până să mai duci o înghiţitura-doua de apă la buze, atunci ştii că ai devenit sănătos. Când pielea ta nu mai aruncă în exterior noxe şi săruri, când nu mai transpiri şi când mirosul sau auzul îţi aduc senzaţii deosebit de subtile, pe care ceilalţi nu le simt şi când nu mai manifeşti preferinţe iar dualităţile aparente ale acestui plan au dispărut atunci începi să fii sănătos. Dar sănătos cu adevărat eşti abia atunci când ai şi uitat că lucrurile au stat cândva altfel şi pentru tine, când ai uitat să mai fi atent la astfel de amănunte, care şi ele ţin de un nivel de înţelegere încă nu suficient de ridicat. Când ele fac parte firesc din Starea ta de fiece moment, când ai devenit Stări mai stabile decât ale cuartului sau rubinului din laser, atunci eşti foarte aproape de adevărata ta identitate, care numai Armonie, Pace şi Iubire poate fi.

Mă înţelegeţi acum de ce spun că nu cunosc oameni sănătoşi, indiferent ce cred ei despre starea lor. Atâta vreme cât alergi după un tramvai de teamă că te va certa un altul, căruia îi eşti dator pentru că îţi asigură nu ştiu ce nevoi, mintea ta nu este suficient de sănătoasă. Câtă vreme abordezi o altă fiinţă cu teamă de refuz sau ridicol sau orice altă teamă, nu eşti nici pe departe sănătos. Câtă vreme alegi un „chat” de teamă singurătăţii, când în jurul tău sunt numai fiinţe însetate de iubire, nu eşti iubire şi nu ai ce oferi şi deci nu eşti sănătos... Iar câtă vreme nu eşti sănătos, ai în fiece moment o opţiune: însănătoşirea. Ea este doar o chestiune de alegere conştientă, un simplu gest după care nimic nu va mai fi ca înainte. Trecerea de la

copilotul automat la pilot este o comandă simplă, dar cu urmări infinite. Aparent, îţi trebuie curaj. Curajul de a te trezi, de a ieşi din biata turma, fie ea şi a lui Dumnezeu şi a te defini că individualitate măturăşi pe deplin responsabilă de propria evoluţie în acest plan.

Să ştii că niciodată nu vei fi singur, ai în spatele tău toată Armonia Universală şi te asigur că nu este puţin. LEGEA este cu tine până ce începi să te identifici cu ea şi atunci Tu eşti legea. Aşa stau lucrurile, iubiţi semeni ai mei, „Adevăr vă spun eu vouă” ar fi spus Iisus.

Încă o dată am să vă rog să nu vă grăbiţi să judecaţi ceea ce încă chiar nu puteţi înţelege. Rugămintea nu este de dragul meu, pentru a mă proteja cumva de judecata voastră ci este de dragul vostru, pentru a nu mai adăugă încă o dizarmonie lângă cele pe care, fără să ştiţi poate, încă le trăiţi. Pe mine mintea voastră mă poate contesta, poate încerca chiar să mă desfiinţeze cumva deşi ar fi un act temerar, având toată Armonia Universală alături, şi apoi pentru mine chiar nu mai contează, în schimb voi vă veţi rata şansa singurului pas spre conştientă deplină pe care chiar acum, citind aceste rânduri, vă puteţi hotărî să îl faceţi. Dar este o alegere şi doar voi înşivă o puteţi face, nimeni nu poate face temele în locul celuilalt, oricât de bucuros ar face-o. Au spus-o într-un fel sau altul toţi Maeştrii şi face parte din Lege. Nimeni nu poate determina întoarcerea Fiului Risipitor decât el însuşi, oricât de mult Tatăl ar dori-o.

Acum veţi spune că am plecat de la coerentă şi iată unde am ajuns şi mă veţi acuza de incoerenţă. Poate aveţi dreptate dar eu mă simt dator să vă arăt întregi lanţuri de cauze şi efecte şi să vă îndemn să vă îndepărtaţi de statutul atât de nefiresc de a fi efect. Una din modalităţi este coerentă gândurilor, plecată din cunoaşterea – as putea spune aproape tehnologicamodului cum funcţionează puterea creatoare a gândului. Pe baza unor repere care definesc realitatea pe care o dorim creata, o fixăm pe ecranul minţii. Apoi îi dăm viaţa, prin forţa emoţiilor noastre constructive evident, a iubirii şi bucuriei.

Rolul coerentei acum apare, deoarece menţinerea acestui complex de emoţii şi stări cuplate cu gândul creator ar trebui păstrate un interval de timp suficient de mare în atenţie, că singură realitate căreia merită să i ne dedicăm. Maimuţa minte însă nu ne va permite mai mult de câteva secunde menţinerea acestei atenţii, deoarece ea ne va trimite imediat altceva spre atenţionare. Ca atare, rolul de creator conştient va fi iarăşi ratat.

Este facil, iubiţilor, să ne tot văitam de cele care ni se „întâmplă”, dar această facilitate o plătim cu preţul calităţii experimentului numit viaţă. Este poate dificil să îţi asumi întreaga responsabilitate pentru absolut tot, nu ne este la îndemână după ce ni s-a tot spus că atât cauzele cât şi vinile se afla în afara noastră, după ce am tot fost învăţaţi că ne tot pedepseşte cineva pentru nu ştiu ce păcate, dacă se poate ale altora nu ale noastre să acceptăm ca toate astea se datorează laşităţii noastre de a ne lua propria soarta în propriile mâini. Pentru că, vedeţi voi, soarta nu există, în sensul celor ce am tot fost învăţaţi.

Câte unul a bătut moneda pe ideea de Karma şi iată încă un bun prilej de a fugi de responsabilităţi. Nimeni nu spune că ceva este de sine stătător în Armonia întregului, dimpotrivă totul este foarte interconectat în cadrul Creaţiei, dar asta nu înseamnă deloc că în fiecare moment de acum nu putem alege să desfacem aţişoarele care ne stabilesc locul şi să ne mutăm în alt loc, unde condiţiile nu vor mai fi nicidecum aceleaşi. Dacă este să vorbim despre influenţele pe care le suferim de-a lungul evoluţiei, vă asigur că nu vom termina în sute de încarnări, deoarece de la influenţele astrale şi până la un banal strănut al unui semen aflat poate la sute de kilometri, totul ne afectează cumva evoluţia, dacă alegem să tot fim efect. Este foarte util să ştim asta.

Pentru a ne putea sustrage tuturor influenţelor există o singură alegere: evoluţia conştientă, revenirea la valorile arhetipale, cele care ne readuc conştiinţa de Sine, cu toată Puterea Impersonală ce decurge din acest statut. Noi trebuia să fim Legea în acest plan, nu efect de efect de

efect.

Vă spuneam că energia subtilă nu are nevoie de intensităţi majore pentru a îşi face simţite efectele. Acestea însă sunt augmentate de faptul că foarte multe informaţii existente în aceste benzi de frecvenţă au caracter de permanentă sau se extind pe intervale lungi de timp, raportat la timpul nostru terestru. Gândiţi-vă cam ce influenţe subtile exercita numai Luna, dacă ea chiar şi în plan dens are capacitatea de a genera mareele, cu toate că nu este un obiect major ca dimensiune şi nici deosebit de apropiată. Dar Soarele, în câte benzi de frecvenţă îşi revarsă energiile şi informaţiile? Am putea spune fără să greşim că într-o gamă infinită, imposibil de cuantificat. Acum acceptaţi ca toate sunt inteligente, nu sunt obiecte moarte, cum ne place să credem. Sunt Conştiinţe, poate nu conştiente, dar conştiinţe. Consider că este foarte important pentru fiecare să reevalueze hotarele viului şi ale inteligenţei. Aceasta ne va face să devenim tot mai atenţi şi, pe măsură ce gradul de atenţie vă creşte vom vedea că şi limitele acestor două categorii se vor extinde.

Pentru cei care au senzaţia cumva că este plictisitor să-ţi îndrepţi atenţia către zonele subtile ale Manifestării, îi asigur că niciodată nu au cunoscut nimic mai fascinant. Doar pentru mintea limitată aşa pare, ea este învăţată cu grosierul şi pentru ea densitatea este singura formă a manifestării. De aceea se şi înşală foarte mult, încercând cu disperare să găsească cauzalitatea fenomenelor în singurul domeniu vibraţional accesibil ei.

De aceea medicină nu a găsit explicaţii mai plauzibile decât contagiunea în cazul unor boli, cu toate că există nenumăraţi indivizi care au practicatspre exemplusexul liber şi neprotejat o viaţă întreagă şi nu au cunoscut nici boli venerice şi nici sida. Dar aceia nu au abordat niciodată sexualitatea cu teamă ci doar cu bucurie sau/şi iubire. Noi preferăm să fim chiar decimaţi de o boală sau alta, decât să ne deschidem către o înţelegere mai cuprinzătoare a „vieţii”. Asta este civilizaţia actuală!

Maestrul Iisus spunea că noi ziua trebuie să „lucrăm

cu îngerii Mamei Pământ iar noaptea cu îngerii Tatălui". El ne atrăgea atenţia să conştientizăm că avem de-a face cu Spirite Inteligente, cu care trebuie să fim în relaţie de colaborare conştientă. Pentru el apa nu era lichidul banal şi uneori urât şi rău mirositor care curge acum prin ţevile noastre de fier şi plastic şi plumb, ci era un spirit viu, o inteligenţă... Faptul că unii acum aleg să bea apă plată nu îi face mai conştienţi ci doar le da senzaţia că îşi impurifica mai puţin structurile dense. Dar ele sunt mult mai mult afectate de necunoaşterea de fond a adevărului, decât de impurificarea materială, fizică. Nu uitaţi că maeştri care au demonstrat că nu pentru oricine otrava este otrăvitoare, cam asta încercau să ne arate...

Dar apa este şi rămâne exact cea despre care El ne spunea. Faptul că noi nu mai ştim asta, asupra calităţii experimentelor noastre se răsfrânge, nimeni altul nu are nimic de pierdut din această uitare... Şi absolut la fel stau lucrurile cu tot ce ne înconjoară...

Din neînţelegere şi necunoaştere cream separări acolo unde ele nu există. Suntem noi înşine 70% apă, trăim pe o planetă acoperită cam în aceeaşi proporţie de apă şi cu toate astea ne refuzăm percepţia întregului. Vedem bine că acolo unde apa lipseşte materia chiar este lipsită de viaţă, chiar un cristal dacă vom scoate apa din el se transformă în praf, în substanţă anhidră spunem noi. Cristalul este viu, el are o seamă de proprietăţi pe care substanţa anhidră nu le mai are.

Dar apă, că orice altă substanţa, nu cunoaşte doar ciclurile pe care noi i le recunoaştem. Transmutaţia elementelor este numai o parte a adevărului. Corpul nostru nu conţine 70 de procente apa deoarece noi bem apă, el îşi va menţine exact aceeaşi structură şi dacă vom alege să nu mai bem apă... Cum şi de ce sunt întrebări pe care mintea nici nu îndrăzneşte să le pună, dar să mai accepte şi un răspuns.

Ca atare dezechilibrele ecologice pe care noi le-am tot produs au gravitatea lor, dar ele vor reveni la normal de la sine dacă vom alege să conştientizăm cum stau

lucrurile şi nu vom mai continua cu dizarmoniile noastre. Totul a fost Creat absolut perfect şi indestructibil, cu condiţia ca distrugerile masive să nu se tot perpetueze. Prin perpetuare riscăm să intervenim major în informaţia arhetipală şi atunci chiar greu se mai poate reveni la normal. Valabil la absolut toate nivelele de abordare.

Îngerii Mamei Pământ, Spiritele Colective dacă preferaţi, sunt inteligente apte să refacă totul de la bun început. Lucrarea pe care noi o avem de făcut împreună cu ele se referă la a deveni conştienţi că nu este cazul şi nicidecum în avantajul nostru de a ne opune lor ci dimpotrivă, cu conştientă să le respectăm lucrarea.

Am participat la un Simpozion unde oamenii de sfânta din domeniul apei concluzionau ca şi pânza freatică de la 300 de metri adâncime a fost afectată prin infiltrarea de nitraţi şi nitriţi, devenind chiar şi ea improprie consumului uman. Concluziile lor şi semnalele de alarmă trase sunt grave dar apa se va purifica singură dacă nu vom continua cu suprasaturarea ogoarelor cu îngrăşăminte azotoase, de teamă că nu vom mai obţine recolte bogate… Revenind la iubirea cu care orice ţăran ar trebui să-şi privească zilnic ogorul, garanţia recoltelor ar fi mult mai mare iar plantele ar oferi spre consum doar puritatea lor, nu tot felul de combinaţii ciudate…

De câte ori merg în piaţa privesc cu mult interes producătorul a ceea ce mi se oferă. Dacă acesta îmi transmite doar interesul lui pentru bani, nu cumpăr indiferent aspectul produselor sale. Sunt în schimb unii producători atât de frumoşi, atât de deschişi încât chiar constituie o atracţie pentru a mai merge prin piaţă. Schimb câteva cuvinte cu ei, îi mai întreb despre starea locurilor de unde vin, este o plăcere să-i vezi. Omul sfinţeşte locul!…

Dar ceea ce facem cu recoltele noastre facem şi cu copii noştri. Nici unii nici ceilalţi nu merită pronumele posesiv „noştri”, dar aşa ne-am obişnuit, să-i situăm într-o aparentă stare de dependenţă faţă de noi, din care relaţie, noi ne permitem să intervenim nepermis de mult asupra

evoluţiei lor. Copiilor le dăm vitamine în loc de îngrăşăminte chimice, şi vaccinuri în loc de pesticide, dar la fel de productiv operăm, iarăşi de teamă că nu cumva să nu fie pe atât de graşi sau frumoşi cum noi o dorim. Mintea noastră consideră întotdeauna că ce este mult este şi bun sau frumos şi aşa ajungem să ne confruntăm cu grave dezechilibre, obezităţi şi multe asemenea.

Când ajungi chiar să înţelegi cum funcţionează Creaţia, te îngrozeşti cât de aberant operează minţile noastre în cadrul ei. Nu este absolut nimic care să se încadreze în Legile ei, de mult pare-se uitate. Iar în aceste condiţii, unele şcoli Spirituale vin să recomande un melanj între Adevăr şi legile minţii omeneşti! Cum s-ar mai putea găsi o cale de mijloc, când totul este atât de departe de Adevăr şi creează doar confuzie şi haos, entropie şi distrugeri!?

Este un fel de solicitare la amăgire continuă, un fel de „să se schimbe pe ici pe colo, dar fără a se modifica nimic”, un fel de „cu e... în două luntrii”, numai din frică de a ne lua responsabilităţi conştient.

Am urmărit în urmă cu câteva minute un interviu cu Jasmuheen, cea despre care vă spuneam că a studiat în Australia deosebit de atent şi experimentat atât ea cât şi alţi peste 10.000 de inşi din toată lumea, bretarianismul, adică modalitatea de a te hrăni cu „lumina” cum se exprima ea, sau cu prana, Energia Universală care susţine de fapt întreaga Creaţie. Sunt încă sub impresia vibraţiei înalte care emana de la ea şi m-au bucurat spusele sale, care au fost foarte adevărate şi în care nu s-a străduit prea mult să facă concesii, deşi nici tot adevărul nu-l putea spune chiar pe post.

Nu pot trece peste cele pomenite mai sus, fără să subliniez că fiecare dintre noi cunoaşte fantastice oportunităţi, pe care din Spirit şi le cheamă, le creează de-a dreptul, de a se trezi şi în ciuda acestui fapt intelectul lor nu vrea să se deschidă cu adevărat, nu lasa loc experimentului individual de a găsi Divinitatea internă. Spun aceasta cu părere de rău la adresa unei fiinţe

cunoscute, care şi-a oferit poate că nimeni alta ocazia de a se trezi dar nu accepta de ani de zile să depăşească un anume prag.

Tentaţia mea de a mă adresa unor persoane cunoscute este mare, am avut în ultimii ani parte de multe fiinţe care se consideră a fi pe un drum conştient şi ştiu bine unde s-a împotmolit, pentru moment, fiecare dintre ele. Desigur nu îmi pot fi indiferente şi chiar dacă ele încă nu conştientizează, între noi au fost stabilite punţi care nu dispar, indiferent ce crede mintea fiecăruia. Spre deosebire de ei, eu sunt permanent în preajma lor cu o Conştiinţă conştientă şi, vibratoriu, îi ajut să-şi depăşească limitele.

Cândva toţi vor înţelege că aşa funcţionează Universul şi vor înţelege că nu este loc de ego aici, că altfel nu se poate, că nu tu eşti cel ce hotărăşte asta ci aşa este Legea. Când spunem că nimic nu este întâmplător, am putea înţelege că nici întâlnirea a două fiinţe nu este o întâmplare şi nici rolul uneia pe lângă cealaltă nu e. Din minte limitată poate ne convine sau poate nu prestaţia celuilalt, dar legitatea prezenţei lui precis încă ne scapă. Degeaba teoretizam că „fiecare este un înger venit să ne aducă un dar”, dacă îl contestăm cu toată forţa personală şi îl dorim cât mai departe de noi. Ce anume din noi îl vrea departe, Iubirea sau mintea? Darul este refuzat de minte, nu credeţi?! Inima, vă asigur, nu este capabilă de niciun fel de refuz, ea ştie că din absolut orice experiment se îmbogăţeşte vibratoriu. Ea este Esenţa, care chiar nu se teme de nimic… Cum anume ar putea să se teamă?

Dragilor, totul este deosebit de clar şi, aşa cum spunea şi Jasmuheen, ştiinţific. Dacă tot trebuie redefiniţi termenii, eu propun să începem chiar cu „ştiinţa”. Mie îmi pare că face parte din familia de cuvinte ale verbului „a şti”. Aflată într-o dinamică continuă, cunoaşterea minţii limitate s-a tot mărit, cuprinzând mereu aspecte care la început erau în afara graniţelor ei. Cu timpul însă s-a rigidizat cumva, căpătând nuanţe dogmatice, uneori inchizitoriale. Dacă nu recunoşti că fiind singurul aspect

cel recunoscut de toţi ca fiind singură realitate adevărată, atunci eşti pus la stâlpul infamiei... Dar de aici în primul rând nu individualitatea care vine cu o nouă cunoaştere pierde ceva, ci întreaga civilizaţie, apoi nu este decât o întârziere deoarece dacă o cunoaştere a devenit accesibilă unui individ, în curând ea va deveni mai multora şi, în final, ceea ce trebuie cunoscut tot va intra în „hotarele" Ştiinţei. Dar, de ce să tot pierdem timpul...?

La cunoaştere se poate accede într-o infinitate de moduri, cea acceptată de către majoritatea membrilor actualei civilizaţii fiind numai una dintre ele, şi anume cea cu limitele cele mai înguste. Cunoaşterea exclusiv instrumentală, demonstrabila doar în plan fizic este şi ea o lume a efectelor, de cele mai multe ori. Sunt chiar domenii ştiinţifice care mie nu îmi par deloc importante, cum ar fi chimia. Mai întâi că în graniţele ei nu s-a acceptat încă nicio provocare. Nu am auzit să existe chiar o mică preocupare de a vedea de ce din multe surse de acum tot apare remarcă conform căreia în Univers nu există decât un singur element. Pentru chimişti există doar preocuparea de a mai aglomera acest plan cu infinite combinaţii, menite toate să rezolve pretinse şi iluzorii necesităţi, din dorinţa mereu mai aberanta a unora de a tot acumula bani.

Spre deosebire de aceasta, fizică observa mai atent şi are o zonă de cercetare fundamentală mai puternică, fapt care face că, din când în când câte un fizician să mai emită o ipoteză interesantă. Fizică îşi propune mai puţin să facă, în schimb observa mai atent. Ca atare şi dezechilibrele care pleacă de la ea sunt mai mici. Măcar din statutul de observator reiese o recunoaştere clară a poziţiei de efect.

Despre biologie aş spune că, atâta timp cât rămâne în graniţele ei actuale, nu şi-a cunoscut măcar domeniul de activitate, iar din colaborarea cu medicina la înţelegerea vieţii şi în special a omului a ieşit cea mai monstruoasă eroare pe care o civilizaţie o putea face: aceea de a confunda ambalajul cu conţinutul. Biologia ar fi trebuit să fie prima care să se sesizeze că în spatele manifestărilor

fizice de „viaţă” trebuie să mai fie ceva... Şi dacă, prin exponenţi, a ajuns la această concluzie, trebuia să o şi impună ca adevăr în cunoaşterea întregii civilizaţii, nu să se teamă de adevăr.

Din astfel de atitudini a apărut o „ştiinţă paralelă” cu cea oficială, care de multe ori are aceiaşi indivizi ca reprezentanţi, dar a căror eforturi de înţelegere sunt completate de foarte mulţi cercetători de sine stătători, de pe toate meridianele globului. Doamna Jasmuheen este un bun exemplu în această direcţie. Concluziile la care se ajunge, din păcate ajung foarte greu un bun comun pentru toţi membrii civilizaţiei, deoarece acestui perimetru neoficial de cercetare nu i se acordă niciun sprijin, ba dimpotrivă. Parcă cercetătorul neînregimentat nu tot cunoaştere doreşte şi parcă el ar dori-o doar pentru el, nu pentru binele semenilor să-i... În schimb există anumite „servicii” foarte deschise în a accepta noul. De ce oare?...

Pentru a vă exemplifica iar cu cel pe care îl cunosc cel mai bine, acum sunt un tip de 50 de ani, care a cunoscut în viaţa o multitudine de situaţii, a avut o varietate destul de mare de preocupări şi desigur ar putea oricând alege să continue una din ele, la cote mult mai înalte, la care cunoaşterea îi oferă acces. Chiar au fost semeni care mi-au spus că aş avea tot dreptul şi toată posibilitatea de a profita de ceea ce ştiu în favoarea mea şi în defavoarea unor parteneri de afaceri. Aşa să fie?!

Desigur, din minte limitată, aş putea face toate astea, îl pot determina pe cel din faţa mea să creadă cu convingere că, ceea ce îmi spune chiar era dorinţa lui de a-mi spune, nu că eu i-am cerut-o, desigur în mod subtil, dar credeţi oare că pentru aşa ceva ţi se acordă acces la cunoaştere? Chiar credeţi că ai acces acolo dacă îţi mai e la îndemâna să gândeşti aşa?!

Dragilor, poate sunt zile în care aş prefera să nu trebuiască să fac efortul de a încropi ceva de pus pe masă în faţa alor mei, dar nu există nicio posibilitate ca să mă gândesc să rezolv asta profitând de necunoaşterea semenilor mei! De ce? Pentru că aşa este Legea, pentru că

eu ştiu că preferinţele mele nu sunt neapărat în armonie cu Universul, dar un gest ca cel pomenit, în mod sigur ar fi o dizarmonie majoră, la care eu nu mai pot accede. Dizarmonia respectivă, comisă conştient, devine şi mai dizarmonioasa şi în ciclul cauză-efect este obligatoriu urmată de ceva, nu întotdeauna previzibil… Nu este vorba de teamă, este doar conştientă faptului că dai naştere unui lanţ întreg de dizarmonii, când cunoaşterea nu-ţi mai dă dreptul să o faci… Este că atunci când un matur i-ar da restul unui copil trimis de mama lui după te miri ce cumpărătura, în mod necinstit. Nu poţi profita de inocentă, de necunoaşterea unui semăn de-al tău, chiar dacă poate necunoaşterea respectivă te pune în situaţia de a face eforturi de imaginaţie pentru a încropi ceva de pus pe masă…

Vă veţi întreba de ce nu prestez o activitate oarecare, din cele avute anterior sau o alta. Răspunsul este destul de simplu dar şi deosebit de complex: astăzi jocul din piramidă socială nu mai are nicio componentă cinstită, orice contact între oameni având în spate întrebarea” cum oare îl păcălesc să cumpere sau să vândă etc”. Făceam paralelă cu copilul trimis la cumpărături de mama sa. Dacă nu pot păcăli, cu cunoaşterea pe care o am, aceşti copii care se joacă necinstit, închipuiţi-vă că nici nu pot concepe, de dragul a orice, să fiu victima continuă a jocului lor mult prea infantil. Şi, cum nu îmi este la îndemâna să mă mai întorc la datele măsluite ale jocului lor, orice activitate economică îmi este de-a dreptul imposibilă. Cred că am reuşit să mă fac înţeles.

Am cunoscut mecanismele economice şi comerciale, ştiu ce se ascunde în spatele unei campanii publicitare, ştiu exact cine va controla o piaţă, în ciuda iluziilor competitorilor… Cum aş mai putea mima o participare? Şi de dragul a ce anume să o fac?

De aceea veţi găsi nu odată în paginile acestea recomandarea de a nu judeca ceea ce încă nu puteţi, obiectiv, înţelege…

Chiar creativitatea aplicată la nivelul dens acum nu

ne mai serveşte, aglomerând şi mai mult acest plan deja deosebit de aglomerat. La un moment dat am „inventat” o antenă pentru recepţia TV deosebit de simplă şi mulţi romani mă cunosc în mod direct datorită ei. Era un simplu format A4 care se prindea cu nişte ventuze de geamul camerei unde se afla televizorul, asigurând o recepţie satisfăcătoare pentru oricare post local care emitea prin antenă şi ale cărui unde ajungeau acolo. Trecând peste neîncrederea pe care vederea simplităţii şi a preţului mic o stârneau, cred că peste 10.000 de semeni au folosit-o la un moment dat. De ce vă pomenesc de ea?

În primul rând pentru că este un exemplu clar în care simplitatea şi preţul ar putea garanta câştigarea unei pieţe. Apoi tehnologia de producere s-ar preta foarte bine unei industrializări masive, scăzând preţul la valori rizibile. Şi cu toate astea, nu o voi pune iar pe piaţă! Dacă aş face-o, m-aş arunca într-o competiţie, eu ştiind bine că concurenta este cel mai nefiresc raport între semeni. Apoi aş mai introduce în acest plan încă un element, care odată în plus ar mai pune cumpărătorul în faţa unei alternative, adică i-aş mai disipa gradul şi aşa mic de atenţie pe care îl are. Unii vor avea de ales dacă să-şi cheltuie puţinii bani pe patru pâini sau pe o antenă... Ori eu ştiu deja că ei nu au nevoie de televizor, că el nu le aduce nimic bun, de ce anume să le mai ofer încă o oportunitate de a apela la el?

Vedeţi voi, este un nivel de cunoaştere la care nu mai poţi gândi altfel... Da, voi încerca încă să schimb concepţia întregii civilizaţii despre energie, este un lucru important şi care ne va scăpa de o mulţime de complicaţii şi servituţi. Asta chiar trebuie făcut, pentru că se poate şi ne scoate dintr-o seamă de iluzii ale lipsurilor. Şi apoi, ne demonstrează cât de departe suntem de a ne lăuda că chiar ştim totul. Şi sper că ne va face să devenim mai atenţi, mai receptivi.

Ştiu bine că această schimbare se va face, altfel nu îmi era dată cunoaşterea pentru a o putea aplica în tehnologiile noastre. Desigur că majoritatea semenilor mă privesc iar cu scepticism, aşa cum mulţi au făcut-o când le

arătăm antena TV. Asta nu înseamnă decât că îşi rezervă o surpriză şi atât. Realitatea este una singură, Energia Este, noi putând-o doar culege şi utiliza. Producţia de energie, transportul şi distribuţia sunt aiureli la care trebuie să renunţăm.

Pe cei care mai cunosc, îi invit să-şi amintească de receptorul „cu galena”. O diodă, un condensator şi o cască erau suficiente pentru recepţia programului radio de pe medii, singură frecvenţă care se utiliza la acea vreme... Nu există nicio sursă de energie electrică şi cu toate astea în căşti se auzea destul de tare postul local de radio. Ori căştile erau dotate cu bobine destul de grosiere la vremea aceea, erau căşti telefonice dacă îmi amintesc bine, eu am construit unul... Şi aveau nevoie de semnal mare pentru a se auzi ceva... De ce oare asta nu ne-a atras atenţia suficient de mult... De unde era luată energia care asigură recepţia la radioul cu galena?! Veţi spune că de la antenă, şi desigur prin antena o luă, dar de unde provenea ea? Să nu spuneţi că era energia emiţătorului deoarece nu rezistă. Putem produce un milion de receptoare cu galena, le putem face pe toate să funcţioneze şi veţi vedea că suma totală a energiei folosite de fiecare va depăşi de zeci, poate de sute de ori energia postului de emisie... De unde va fi luată această energie?

Dragi semeni, starea de atenţie ne poate face să înţelegem lucruri, aspecte pe lângă care am trecut cu prea mare uşurinţă. Înţelegerea acelor aspecte ne poate marca evoluţia la nivel de indivizi dar şi de civilizaţie. O atitudine matura trebuie să ne determine să facem aceasta. Trebuie înţeles că, în fiecare moment al civilizaţiei, aceasta a avut de făcut alegeri, chiar şi din punct de vedere al tehnologiilor pentru care s-a optat. Alegerile au fost determinate tocmai de nivelul de înţelegere la care exponenţii ei aveau acces la acel moment. Precis că, dacă aveau acces la alt nivel, direcţiile în care tehnologiile s-ar fi dezvoltat erau cu totul altele. Ca atare nimic nu ne împiedică că, de la o anume răspântie, să mai căutăm un alt drum. El precis există.

Unii mă întreabă de ce nu îmi construiesc eu un dispozitiv capabil să îmi ofere independenta energetică mie. Răspunsul e simplu: pentru că nu asta trebuie să fac şi pentru ca să nu o fac nici nu e posibil să o fac de unul singur. Este nevoie de dotările tehnologice pentru aceasta, care se găsesc în diferite domenii de activitate va fi doar o încununare a unor „eforturi" colective. Dacă ar trebui să încropesc cu mijloacele proprii ceva de acest gen ar ieşi teribil de supradimensionat, în ciuda faptului că se poate face ceva deosebit de mic, de compact... pe măsură mileniului trei.

Dragilor, noi una suntem, noi întreaga Creaţie una suntem şi avem cu adevărat nevoie să conştientizăm asta. Iluzia separării, care pune din ce în ce mai mult stăpânire pe minţile noastre este deosebit de dăunătoare întregii noastre evoluţii în acest plan. Experimentele noastre sunt pline de savoare doar trăindu-le la cote cât mai înalte de comuniune, singura care ne îmbogăţeşte senzaţiile. Chiar bucuria, mică, meschină, în singurătate, nu are gustul pe care îl are atunci când este împărtăşită cu mai mulţi. Comuniunea cu semenii noştri este numai un pas, un exerciţiu facil spre înţelegerea Legii Lui UNU.

Aparent paradoxal, acum când mijloacele de comunicare fac din întregul glob un „sat planetar". tot mai greu se stabilesc prietenii de la om la om. Preferăm să ne încredinţăm gândurile unuia aflat la distanţă şi pe care poate nu-l vom vedea vreodată, prin intermediul internetului decât să „riscăm" contactul firesc cu vecinul de apartament.

Este minunat că gândurile noastre nu mai cunosc bariere ale spaţiului, că te poţi aşeza la tastatură PC-ului şi să te adresezi oricărui semen din orice colţ de lume. Consider însă că eşti îndreptăţit să o faci abia după ce relaţiile tale interumane ţi-au dat ocazia să experimentezi suficient încât să se justifice dorinţa ta de evadare într-un spaţiu mai larg. Să ai prieteni anonimi pe un „Chat", dar să nu ai cu cine să te plimbi pe aleile unui parc nu mi se pare o experienţă completă. Aşa alege mintea noastră uneori să

facă din cuceriri adevărate handicapuri.

Cunosc fiinţe care mi se plângeau că nu îşi pot găsi prieteni şi erau foarte nefericite că nu le era la îndemâna să stabilească contacte prin calculator, fiind convinse că numai aşa vor găsi persoana potrivită. Degeaba ai încerca să le demonstrezi matematic ca mai degrabă câştiga un bilet la loterie, că şansele sunt mai mari acolo, că dacă din cei pe care zilnic îi întâlneşte nu găseşte pe nimeni potrivit, apoi acolo chiar miracol ar trebui să se numească... el o va ţine pe a lui, şi e în stare să rateze şansă oricărei întâlniri cu chiar fiinţa dorită, deoarece atenţia lui/ei nu este prezentă.

Uneori registrul discuţiei trebuie să coboare până la nivelul psihologic, deoarece de acum eroarea este atât de grosiera încât chiar şi cauzele se află aici, în frecvenţa joasă. Desigur că există şi o cauzalitate subtilă în orice „suferinţa" se manifestă în experienţele noastre, dar până a ajunge fiecare la acestea, mai întâi trebuie să le rezolve pe cele pe care chiar le poate vedea. Dacă acestea i se par de netrecut, apoi de cele de altă natură ce am mai putea spune...

De fapt iată cam cum se petrec lucrurile cu majoritatea, când ajung să se întrupeze: conform Legii, cunoaşterea dobândită până la acel moment, prin încarnări succesive, se pierde şi experimentul în plan fizic se reia de la început. Numai în acest fel evoluţia poate fi liberă, adică nemarcata de neizbutirile sau neînţelegerile dinainte: o viaţă nouă, că o coală albă de hârtie, aşteaptă să fie scrisă.

Contextul în care am ales să venim, familia, mediul social, starea materială a familiei, existenţa sau nu a ambilor părinţi ne creează contextul în care personalitatea începe să se formeze. Adică ego-ul. Desigur că construcţia acestui ego are menirea să ascundă şi mai mult Esenţa şi atributele ei: omniscienta, omnipotenta... Cu toate acestea o anume transparentă a minţii limitate face că porţiuni mai mari sau mai mici din Adevăr să ne fie accesibile. Mai cu seamă până pe la 8 ani acest grad de transparentă este ridicat.

La copii de astăzi gradul de transparentă al minţii limitate pentru Adevăr este chiar mai ridicat şi se prelungeşte către pubertate, uneori chiar dincolo de acest interval. Aceştia sunt spirite încarnate cu multă cunoaştere, venite pentru a ajuta Civilizaţia Pământ să depăşesca momentul actual. Desigur mulţi sunt adevăraţi „copii-problema” atât pentru părinţi cât şi pentru educatori, deoarece apetenţa lor pentru legile limitativ-omeneşti este deosebit de mică.

Format în acest mod, matur de acum, plecăm să explorăm „viaţa” după propriile puteri dar şi de pe coordonatele pe care familia, contextul social, ni le-au oferit. Este la alegerea noastră din fiecare moment că exerciţiul în acest plan să aibă valori mai înalte sau mai joase, deoarece avem posibilitatea să observăm în fiecare moment „realitatea care ne înconjoară” din unul sau altul din centrele noastre de comandă: inimă sau minte. Câtă vreme vom pendula între aceste două centre, toate aspectele acestui plan vor părea a avea un puternic caracter dual: bine-rau, frumos-urat, alb-negru, lumină-întuneric, curaj-frica, etc.

Când gradul de evoluţie ne va permite, când vom alege cu adevărat, când inima se va autoimpune ca fiind singurul centru adevărat de comandă, automat dualităţile aparente vor dispărea. Atunci vom realiza că ele nu erau ale planului dens ci erau proiecţiile minţii noastre. Până atunci însă, oricâtă bunăvoinţă am avea, nu vom putea sub nicio formă să înţelegem că astea nu sunt vorbe ci purul adevăr.

Deşi eu ştiu că până la această cunoaştere individualitatea încă nu a ajuns la maturitate şi ştiu că pentru maturizare se consuma timp în acest plan, am convingerea că majoritatea spiritelor întrupate acum, au parcurs în cicluri de evoluţie aici în acest plan, cam toate treptele pentru a se maturiza. Faptul că evoluţia lor actuală, în această întrupare, pare să nu dovedească acest lucru cred că se datorează jocului care a căpătat valenţe deosebite faţă de cele pe care trebuia să le aibă.

Complexitatea deosebită la care s-a ajuns, faptul că Legea a fost uitată şi înlocuită cu o infinitate de legi şi legisoare omeneşti, cele mai multe contravenind flagrant cu Legea, face că majoritatea să evolueze ca şi efect al acestui plan şi nu ca şi Cauza. Cu alte cuvinte, ei nu mai manipulează piesele de joc ci s-au vopsit frumos în culorile pe care jocul le cere şi s-au aşezat ei înşişi pe tabla de joc, aşteptând ca cineva (cine oare?) să-i tot mute de colo colo. Conform obiceiului, putem da vina pe joc, el este de vină că noi l-am preluat complicat şi ne-au fost impuse sumedenie de legi limitativ-omeneşti, nu noi! Niciodată NOI nu suntem vinovaţi, noi nu avem nicio responsabilitate. Oare aşa să fie?

Desigur termenul de vină este puţin forţat, ea apare doar dacă privim lucrurile de la primul etaj al piramidei cunoaşterii. La etajele următoare dispare, reapărând cu conotaţia de dizarmonie, irosire şi lipsa de conştientă undeva către ultimele trepte ale acestei piramide. Apoi dispare şi ea că majoritatea noţiunilor… Pentru Absolut chiar nu contează…

Mi se pare interesant cum, de-a lungul multor paliere ale piramidei cunoaşterii multe noţiuni dispar, apărând ca lipsite de importantă, pentru a reveni cu toată forţa pe penultimele trepte… poate cu sensul modificat, dar oricum apărând importante…

Unele şcoli spirituale induc aceste hiatusuri, parcă din dorinţa de a trece peste ultimele etaje ale piramidei cunoaşterii de fapt cred că Maeştrii ajunşi la Conştiinţa Deplină au spus unele lucruri, ei vorbind de la nivel Absolut, dar au fost preluate de discipoli, care au încercat să coleze la diferite nivele aceste aspecte ale Absolutului, desigur din necunoaştere. Cel care acum, poate la a treia sau a trei zecea generaţie de discipoli afla, imediat ce depăşeşte parterul cu jucării, că imediat deasupra lucrurile dispar în marea lor majoritate, desigur nereuşind să experimenteze aşa o aiureală, renunţa dezamăgit ori de propria capacitate de înţelegere ori – cel mai adesde şcoală respectivă.

Şi eu consider destul de dificil ca o Şcoală Spirituală să poată fi continuată cu succes după ce Maestrul care a fondat-o a părăsit acest plan, şi prin aceasta nu fac decât să întăresc cele afirmate de mulţi alţii înaintea mea.

În primul rând un Maestru apare ca o necesitate obiectivă a momentului şi deloc întâmplător. Apariţia lui este cumva legica, ea este „cerută" de acel timp şi prestaţia se va fi puternic circumscrisa coordonatelor momentului. Deşi vă relua absolut aceleaşi Valori ca cei care l-au precedat (de unde altele?), el va avea menirea de a le „aduce la zi", în termeni specifici timpului şi uneori locului unde apare. Ca atare prelungirea artificială a celor „spuse" de el nu are cum să fie „productivă", deoarece în permanenţă curgere, precis bună parte din datele respective s-au modificat. Ca atare degeaba păstrăm cuvintele, dacă ele vor fi turnate în cu totul alte forme, cu care nu au cum să se mai potrivească. Apoi discipolii săi nu pot face discipoli pentru simplul motiv că doar un Maestru va putea.

Exemple de astfel de încercări se pot da suficient de multe şi cred că marea majoritate a actualelor „şcoli" de aceasta şi suferă este chiar motivul pentru care nu cunosc decât una care are rezultate deosebite, fiind pe cale de a iniţia un Maestru, în SUA. Este adevărat că timpurile catalizează un proces de „aglomerare" a palierelor superioare din piramidă cunoaşterii, ca atare avem parte de un număr tot mai mare de „conştiinţe cu un înalt nivel de conştientă", care pot trece din clipa în clipă la Conştiinţa Deplină.

Diferite şcoli i-au ajutat pe oameni să-şi aereze structurile, să devină mai atenţi, le-au insuflat interesul pentru o alimentaţie naturală sau chiar pentru hrană vie, altele le-au demonstrat cât de nelimitaţi pot deveni renunţând la iluzia nevoii de hrană... Toate acestea şi multe altele l-au ajutat pe cel dornic să se apropie de un punct geometric prin care se va face trecerea în cea de a cincea dimensiune.

O pregătire mai completă ar trebui să aducă şi ceva

cunoaştere pregătitoare pentru cei care s-au apropiat, conştient sau nu, de acest punct geometric. Deoarece înţelegerea corectă a datelor care definesc acest punct va ajuta pe mulţi să conştientizeze că ce „li se întâmplă” este absolut firesc şi este o creştere, în ciuda faptului că, din minte limitată, nu pare deloc să fie aşa.

Două-trei cuvinte voi încerca eu să spun pentru a defini puţin ceea ce se petrece cu cei care se apropie de această „uşă”. Am să încep prin a spune că nu trebuie să fie nici miraţi şi nici supăraţi dacă nimic nu le iese, sub raport material chiar nici nu trebuie să le iasă, ei au hotărât asta când dispuneau de conştiinţă conştientă. Deşi unii sunt aparent supăraţi pentru acest aspect, la o analiză detaşată se poate constata cu uşurinţă că, de fapt, nu fac nimic pentru a ieşi din acea stare, că ea nu îi afectează deloc. Cei care se consuma mai tare se afla la încă un pas mai departe decât primii. Cu cât are loc apropierea de acest punct cu atât mai mult liniştea şi pacea pun stăpânire pe „călător”.

Aerarea vibratorie are în vedere şi structurile dense, ca atare corpul nu va putea fi acuzat de hiperponderalitate. Greutatea se va stabili undeva la un minim, dar care asigură un randament fizic optim. Persoanele ajunse aici, au o vitalitate mărită, cunosc din ce în ce mai rar îmbolnăviri sau oboseală fizică, nevoia de somn este mult diminuată. De oboseală psihică nici nu poate fi vorba, în ciuda stresului general.

Ar mai fi de remarcat un aspect din cele care nu convin minţii limitate: deprecierea galopantă a dentiţiei, care „pleacă” parcă sub forme ciudate. Ori se toacă pur şi simplu de la o zi la alta, ori parcă alveolele în care sunt implantaţi devin brusc mai mari decât ar fi cazul şi ei încep să se mişte şi să se desprindă. Despre acest punct ar mai fi suficient de multe de spus, dar ar necesita explicaţii mult prea ample pentru a-şi găsi locul aici. Ca un numitor comun: această „distrugere” arareori este însoţită de dureri pe măsură.

Cei care se apropie de acest punct manifesta un

interes foarte scăzut faţă de medicină şi remedii farmacologice, chiar şi numai intuitiv.

Va trebui să ne obişnuim cu ideea că nu am fost concepuţi pentru a mânca acest plan minunat în care am venit, şi nici tractoare nu am fost făcuţi să fim. Dacă nu am înţeles-o până acum, vom fi nevoiţi încetul cu încetul să o constatăm şi desigur să conştientizăm. Creşterea frecvenţei întregului sistem căruia îi aparţinem ne va demonstra clar acest lucru. Nu este vorba de osteoporoza, după cum nu va fi vorba nici de paradontoza, chiar dacă aspectele generale ar justifica aceste „diagnostice”. Unii vor alerga după protezări masive şi cunosc deja cazuri... Cum nu le pot explica, căci nu ar înţelege, mă mulţumesc să zâmbesc. Pe cei interesaţi de contacte cu civilizaţii extraterestre i-aş întreba dacă au citit despre vreun contact de gradul zero în care să fie pomenite fiinţe dotate cu dinţi?! Întrebarea poate fi luată şi numai că glumă. Dar nimic nu mă poate opri ca glumind să spun tot adevărul.

Dragii mei, mai entuziasmaţi, că doamna Jasmuheen sau mai ponderaţi, avem de străbătut nişte clipe de un inedit absolut. În bună măsură, ceea ce vom reuşi va fi potrivit „calificării” noastre. Pentru acest motiv, cei cu un pas mai înainte pe drumul conştientei se străduiesc să întindă câtor mai mulţi semeni o mână. Dacă ea va fi acceptată sau nu este în bună parte responsabilitatea celui ce poate accepta sau poate refuza un ajutor. Are dreptul la această alegere prin Lege, dar calificarea pentru a lua o decizie corectă a cam pierdut-o. Că vina poate fi aruncată în afară, că jocul a devenit prea complicat, asta nu se poate reţine ca argument. Nici măcar în ceea ce priveşte legile umane necunoaşterea sau nerecunoaşterea Legii nu te absolvă de vinovăţia încălcării ei.

Dacă din tonul meu rezultă o nuanţă de regret, ea îşi găseşte justificarea doar prin faptul că, în corp fizic fiind, doresc experienţe de cel mai înalt nivel semenilor mei, la care constat un dezinteres major pentru aspectele majore şi un interes disproporţionat pentru aspecte lipsite de importantă. Acest tablou nu are darul de a mă face

entuziast cu privire la experienţa colectivă căreia vă trebui să îi facem faţă, în ciuda faptului că individualitatea care sunt aşteaptă cu nerăbdare această trecere, pentru care s-a pregătit cel puţin 26.000 de ani, mai probabil un multiplu al acestei valori…

Fiecare din voi, dragii mei, aţi agonisit în Esenţă care sunteţi tot atâta cunoaştere ca şi mine, doar că acum aţi ales să vă mai jucaţi puţin, să împingeţi limitele jocului şi mai mult şi prinşi de patimă, nu mai găsiţi timp pentru a fi atenţi la nimic. E drept că, in extremis, este suficient şi un minut pentru a vă trezi, dar o veţi face?! Atlanţii nu au mai reuşit să o facă sau altfel spus, că atlanţi nu am reuşit să ne trezim la timp… Şi lor li s-a spus dar nu au fost atenţi, sau nu am fost atenţi nici atunci…

La scara Universală nu contează, 26.000 de ani tereştri sunt doar o clipită, nu?! Dar mă tem că nu este legitim că, în corp fizic fiind, să te raportezi la Absolut, nu de aceea ai venit aici. Aici te găseşti în urma unei misiuni asumate conştient, pe vremea când erai Conştiinţa Conştientă. Poate este dreptul tău să o uiţi, sau poate aşa crezi… Oricum, ceea ce mi se pare destul de logic este că nu ai venit nici pentru a acumula bunuri materiale, pentru ca apoi tot să trebuiască să le laşi, nici pentru a-ţi exploata semenii sau a-i dispreţui în vreun fel…

Dacă te-ai îndepărtat de Lege şi te-ai acoperit cu legi fabricate pentru a-ţi apăra slăbiciunile nu ar trebui să fi foarte mulţumit de felul în care te-ai achitat de „misiunea” pentru care eşti aici. Până la a deveni treaz, vrând-nevrând, chiar numai o clipită a mai rămas, raportat la cei 26.000 de ani. Atunci vei şti exact ce anume ai uitat. Dar vor mai urma tot 26.000 de ani până la o nouă oportunitate eventuală, dacă nu vei alege iar să uiţi… Pentru Absolut, amnezia ta chiar nu contează, dar pentru individualitatea care eşti, probabil da. Un şir nesfârşit de reîncarnări, iarăşi clasa întâi, apoi a doua… pentru a creşte iarăşi, cu o altă civilizaţie, cu alte jocuri, cu alte iluzii… poate te tentează, e dreptul tău să alegi, nimeni nu pierde nimic din această alegere, cel mult tu, dacă consideri.

Este dreptul tău să consideri util să retrăieşti începuturile unei noi civilizaţii. Până la a ajunge ea să se dezvolte suficient ca tu să ai parte de experienţele cu care te-ai obişnuit în această încarnare îi vor trebui iar aceiaşi 26.000 de ani. Sute sau mii de alte încarnări, pe această planetă sau pe o alta, depinzând de o „eventuală masa critică" aptă de a ridica fizicalitatea aceasta cu totul în următoarea dimensiune vibraţionala... Eu doar încerc să te fac atent, nu pot alege în locul tău. În mod sigur va fi altceva, nu există în toate universurile două drumuri identice pentru nicio individualitate, indiferent scara la care ne-am referi, om, civilizaţie, planetă...

În ceea ce mă priveşte, mă declar pe deplin satisfăcut de aceste acumulări şi, deocamdată nu îmi mai doresc un nou ciclu. Asta nu înseamnă deloc că ar trebui să faci aceleaşi alegeri, nici măcar că eu ar fi cazul să cred că am ce să îţi recomand. Doar pot să te atenţionez, să nu fi luat prin surprindere de alegerea pe care oricum va trebui să o faci, căci tu eşti alegerea. Alegoric ne-a fost prezentată ca fiind o cernere pe care iar ceva exterior nouă o face, noi iar fiind efect şi nu cauza. Realitatea este că noi chiar cauza vom fi, nicidecum efect. Acesta abia apoi va urma, conform alegerii noastre. Conştiente sau mai puţin...

Şi pentru că cel mai important instrument de lucru pentru orice aspirant la revelarea Sinelui rămâne meditaţia, mă voi întoarce iarăşi la ea.

Deşi mulţi sunt aceia care au participat la câte o meditaţie colectivă, deşi nu puţini au avut perioade când s-au apropiat pe diferite căi de această tehnică, sunt totuşi mult prea mulţi semeni care nu au înţeles multiplele valenţe ale acestei tehnici şi implicaţiile pe care meditaţia le are. S-au scris cărţi despre meditaţie, s-au inventariat modalităţi sau genuri de meditaţie dar prea puţini ştiu că există exact atâtea tipuri de a medita câţi inşi care meditează, altfel spus nu cred în categorii.

Desigur sunt caracteristici comune pentru orice meditaţie, desigur ea nu va putea avea loc fără intrarea în stare alfa, care stare comporta modificarea unor parametri

de funcţionare ale diferitelor „aparate” ale corpului fizic. I se spune stare de conştiinţă modificată, deoarece este o stare de veghe în care mulţi parametri funcţionează la valori total diferite faţă de starea de trezie, starea beta. Undele cerebrale au valoarea scăzută, sistemul circulator ca şi cel respirator de asemenea. Cu toate astea eşti conştient şi prezent, dar nu ai conştiinţa corpului fizic, iar dacă încerci să transmiţi o comandă unui deget, spre exemplu, executarea comenzii se va face cu oarecare întârziere, dar va fi urmată şi de ieşirea din starea alfa.

Această stare, cu subdiviziunile ei, a fost studiată şi de către medici şi alţi cercetători şi s-a concluzionat indubitabil existenţa unei proprietăţi uimitoare de regenerare a celulelor, de refacere a diferiţilor parametrii funcţionali, de odihnire şi liniştire nervoasă, etc. Simplă inducere a acestei stări are proprietăţi curative în foarte multe afecţiuni. De aceea sau şi inventat dispozitive-aparate pentru inducerea din exterior pe cale auditivă şi prin stimuli optici a frecventelor respective. Despre utilitatea lor nu voi discuta aici.

Intrarea corpului în această stare se poate conduce prin tehnici simple şi cunoscute dintotdeauna de practicanţii meditaţiilor şi nu numai. Un radiestezist, de exemplu, îşi va optimiza foarte mult cercetarea dacă va fi instruit să îşi facă determinările în această stare, deoarece va risca mult mai puţin să se interpună ca personalitate între sursa de semnal şi indicatorul folosit. Această trecere în stare alfa unui practicant nu are de ce să îi ia mai mult de trei-cinci secunde.

Insist asupra acestei stări din mai multe motive. În primul rând trebuie să se cunoască cât mai bine, pentru că nimeni să nu se sperie de ea şi apoi fără această familiarizare o meditaţie nu va fi posibilă, va fi o iluzie. Şi nu sunt puţini cei care chiar şi această iluzie o au. Este o stare absolut normală, dar care neconştientizată, adică în mod natural, o are fiecare doar în prima parte dinaintea somnului profund, caracterizat prin aşa numitele unde teta. Deci orice om înainte de a intra în somnul profund

cunoaşte de fiecare dată o perioadă de tranziţie, de câteva minute, în stare alfa. Ea mai revine în scurtele pauze dintre ciclurile de somn, adică la circa o oră şi jumătate, iarăşi pentru câteva minute. Oricine îşi întrerupe somnul foarte uşor când se găseşte în aceste pauze şi se va simţi pe deplin odihnit, cu condiţia desigur că mintea sa să nu se vaite de „nenorocirea care i s-a întâmplat", cum de regulă face. Ca atare, să nu vă miraţi deloc dacă veţi avea ocazia să constataţi ca un somn de o oră şi jumătate v-a odihnit mult mai bine decât unul de şapte ore. Este chiar legic să se întâmple aşa. Un ciclu complet de somn are cam o oră şi jumătate iar noi, pentru a ne simţi refăcuţi, ar trebui să dormim numai multiplii întregi ai acestor cicluri, cu alte cuvinte să ne trezim întotdeauna într-o pauză, adică în starea alfa.

Pentru că o meditaţie să reuşească va trebui să ne disciplinăm mintea, altfel ea oferindu-ne permanent o nebunească şi infinită, dar mai ales inutilă defilare, dacă nu chiar sarabanda de gânduri, fără nicio legătură de cele mai multe ori şi fără niciun scop.

Pentru liniştirea ei se utilizează iar nişte tehnici, dintre care contemplaţia este cea mai răspândită şi recomandată. Altfel spus, decât să fie lăsată să ţopăie în voia ei, se încearcă fixarea atenţiei ei asupra unui singur aspect, cel care va fi contemplat. Cel mai ades sunt folosite pentru contemplaţie elemente imagistice, fixate pe „ecranul minţii", deci imaginate. Aceste elemente pot fi dintre cele mai diferite, de la flori sau peisaje până la icoane sau imagini mentale reprezentând pentru fiecare un simbol preferat. Deja credinţa că între imaginea fixată pe ecranul interior şi rezultatele meditaţiei este o legătură cu semnificaţii deosebite lasa loc unor interpretări speculative, absolut false. O meditaţie bună poate avea loc chiar şi cu ochii deschişi, fixaţi asupra unui singur punct, chiar punct fizic existent pe un perete…

Cert este că disciplinarea minţii este un proces dificil şi specific fiecărei persoane. S-a observat că încercarea de a îi impune ceva nu da rezultate, ca atare se preferă

lăsarea gândurilor răzleţe să mai defileze, până se liniştesc. Starea alfa ajuta foarte mult la această liniştire.

Avantajele stăpânirii acestor stări sunt foarte multe. Ca exemplu, eu chiar nu pot înţelege ce este aceea insomnie. Îmi imaginez că trebuie să fii tare dat peste cap pentru a intenţiona să dormi şi să nu o poţi face. Atunci când am decis să adorm, în trei secunde am intrat în stare alfa, după care, renunţând să o mai menţin, teta urmează firesc. Deci din clipa în care am decis să adorm şi până adorm pot trece 30 secunde, cel mult un minut. Iar condiţiile chiar nu contează, nu are importanţă dacă este ziua sau noapte, linişte sau zgomot major, dacă sunt culcat, aşezat sau în picioare. Eu sunt singurul care decide când, unde şi cum adorm. Un somn odihnitor poate dura cinci minute, un sfert de oră, jumătate de oră sau o oră şi jumătate. De obicei noi ne culcăm pe la trei noaptea şi dormim până pe la şapte şi jumătate. Nu cred să fi dormit niciodată opt ore, întotdeauna considerând că este o stupidă irosire de timp. Pretenţia că organismul său sistemul nervos au nevoie de 8 ore pentru a se reface este absurdă şi contrazisă de mult prea mulţi semeni, cu experienţa lor de viaţă.

Există posibilitatea ca contemplaţia şi meditaţia să se desfăşoare simultan şi eu folosesc pentru contemplaţie, cum spuneam şi mai devreme, muzica. Ea nu trebuie preluată de minte, care simte nevoia să fie distrată şi din acest motiv prefer ca ea să nu aibă interpretări vocale, cuvinte în special. Este o artă care se adresează în mod direct, care prin mesajul vibrator face să rezoneze cu precădere anumite zone ale corpului şi desigur aleg muzica cu vibraţia foarte înaltă.

Dacă observ că mintea cauta să „croşeteze”, atunci îi sugerez să observe dansul notelor muzicale, aidoma unor baloane colorate, situate mai sus sau mai jos. Acest joc de obicei o satisface. Nu trebuie să credeţi, dragi semeni, că toate meditaţiile trebuie să ne fie foarte izbutite. Şi în niciun caz că vor fi două la fel. Stările unice pe care fiecare ţi le da îţi asigură însă permanent o ascensiune, fie că îţi

dai seama, fie că nu. Apoi ele sunt deosebit de necesare pentru menţinerea unui nivel vibrator, fără ele riscând că, încetul cu încetul să pierdem din vibraţia la care am ajuns.

Celor care cred că, în dorinţa de a împăca iluziile acestui plan cu Adevărul, se pot lipsi de meditaţiile zilnice, trăind chipurile o „permanentă stare meditativă" nu pot decât să le spun că mintea lor limitată îi înşală teribil când îi face să creadă acest lucru. Iisus se retrăgea în Grădina Ghesimani exact pentru a medita şi a se ruga, pentru că şi rugăciunea este tot o tehnică meditativă, în care locul contemplaţiei este luat de cuvinte. Dacă şi El mai avea nevoie de meditaţie atunci putem zâmbi cu îngăduinţa când observăm că iar mintea noastră face glume cu noi... Noi suntem tentaţi să credem că sensul cuvintelor unei rugăciuni este important, că în ele este un secret, adevărul este că mai degrabă muzicalitatea lor este cea cu adevărat semnificativă.

Nu de puţine ori câte un preot incantează o rugăciune de aşa maniera încât cuvintele chiar nu se mai pot desluşi, dar pentru aceasta rugăciunea nu pierde nimic, poate dimpotrivă. Coranul se cântă în moschee, nu se citeşte. Şi are un mesaj vibrator foarte înalt.

Dacă am insistat asupra stării Alfa şi probabil am reuşit să-i arăt beneficiile, acum va trebui să fac acelaşi lucru cu meditaţia. Ce ar trebui să ştie fiecare om despre aceasta este că este singura modalitate conştientă prin care noi ne putem „recăpăta moştenirea". Aceasta ar însemna că informaţia arhetipală, cea după care noi am fost făcuţi, împreună cu toată Cunoaşterea din toate Universurile pot fi accesate doar în meditaţie. Repet, este singura modalitate conştientă, adică în care tu conştient îţi propui să ajungi acolo. Excepţii pot exista, desigur.

Energia care se vehiculează este atât de subtilă încât cea mai mică „adiere" face că procesul să înceteze. Este tocmai motivul pentru care este atât de importanta starea de „non-minte". Pentru că mintea limitată, aparţinând acestei lumi dense, vehiculează în mod obişnuit energii considerabile, ajutată fiind de rezervorul de energie al

corpului fizic.

Starea de atenţie face că receptivitatea să crească suficient pentru a putea decela nivele de semnal atât de mici. Revelarea Sinelui, ale atributelor Esenţei, este un proces logic de dezarhivare a informaţiei existente în „arhiva pe care nimeni nu a scris Dumnezeu” din pomenitul folder Gigel, cu care am venit la întrupare.

Când dezarhivarea începe, încep imediat şi atributele Sinelui să-şi facă simţite prezenta, îndepărtând încetul cu încetul limitativele atribute omeneşti de evoluţia în plan fizic a individualităţii respective. Ele nu se impun imediat cu toată forţa ci numai treptat şi este perfect, altfel mintea noastră ar putea ceda sau semenii ar considera că, peste noapte, am luat-o razna.

Aş vrea să fac o precizare: în meditaţie are loc o părăsire a acestui plan vibraţional şi deci infoenergetic şi o ridicare a frecvenţei. Desigur frecvenţele imediat superioare sunt cele ale Astralului sau A Patra Dimensiune, cum mai este denumit. Insist cu recomandarea de a nu rămâne în limitele vibratorii ale acestui Astral, din foarte multe motive: chiar dacă există şi posibilitatea de a culege informaţii de aici, de cele mai multe ori ele nu sunt reale sau îşi pierd valoarea de predicţie datorită curgerii accelerate şi a mai multor factori care acum sunt deosebiţi, faţă de alte momente. Apoi este o zonă infoenergetica plină cu informaţie viciată şi cu tot felul de proiecţii ale minţilor limitate.

De aici rezultă şi un anume grad de periculozitate, eu cunoscând mai multe cazuri care au avut de suferit, în grade diferite dar nu arareori maximal. Explorând această zonă vibraţionala putem eventual crea puţin spectacol în jurul nostru, putem accede la unele facilităţi rezultate în special din faptul că materializarea are loc simultan cu crearea formei-gand, dar o evoluţie spirituală sau redobândirea atributelor Dumnezeirii nu au nimic comun cu această frecvenţă vibratorie.

Reamintesc că mintea limitată este satisfăcută de rămânerea în limitele acestor benzi, deoarece este singură

frecvenţă unde se mai găsesc manifestări imagistice, acestea încetând să se mai producă la frecvenţe superioare. Ca atare ea se va amuza de ceea ce „vede”, şi va căuta să spună că aici trebuie să te opreşti.

De fapt de abia de aici merită să „urci”, în ciuda faptului că spre „lumină” doar liniştea şi pacea totală te mai întovărăşesc. Interesant este că, deşi este doar linişte, la anumite momente afli că „ştii” ceva nou, ştii că le ştii şi le transferi cu greu minţii limitate, pentru a le putea aduce apoi că cunoaştere în acest plan.

Vă dau un exemplu petrecut în meditaţia mea de azi dimineaţă: pentru o fracţiune de secundă „am avut înaintea ochilor” o diplomă italiană. Nu era latină ci italiană modernă, dar nu mă întrebaţi cum ştiu asta căci nu pot răspunde. Cert este că a fost atât de scurt încât nu am apucat să văd nici cine a eliberat-o, nici pe ce nume, niciun detaliu care să dea un sens acestei manifestări. Ghilimelele le-am pus deoarece este doar un mod de a încerca să explic şi total lipsit de adevăr, dar cum ar suna „am cunoscut o diplomă”?!? Totul s-a oprit atât de repede doar pentru că am încercat să transfer în minte limitată prea rapid informaţia, iar când aceasta a „cuplat” a făcut-o cu o energie prea puternică şi totul a dispărut. Am căpătat abilitate şi de obicei nu mă grăbesc, dar azi am fost puţin surprins, mai ales că absolut niciodată în mintea mea nu a existat vreo preocupare pentru vreo diplomă italiană.

Ascensiunea vibraţionala mult timp nu te duce foarte sus şi ca atare nu ai parte chiar de o cunoaştere manifesta. Abia după ce ai făcut acest drum de multe ori, crescând vibraţia de la zi la zi, deodată te trezeşti undeva foarte sus, ştii asta, şi la fel de clar ştii că acel ocean de lumină are o particularitate: lipseşte orice fel de informaţie acolo.

Interesant este că până acolo sau atunci nu ai avut conştiinţa faptului că străbaţi câmpuri de energie, dar că ea este structurata informaţional. Abia ajuns Sus afli că aici este altceva şi ştii, chiar ştii că diferenţa aceasta era, dar că nu ai conştientizat-o niciodată. Când refaci drumul vibraţional, ţi se dă ocazia să aflii cum A Fost Făcută

Creaţia. Pe măsură ce coborî, planurile încep să se aglomereze cu tot felul de obiecte, stări, situaţii, categorii filosofice, etc. Pur şi simplu le „vezi”. Se poate spune că are loc o Revelaţie.

Nu ştiu dacă m-am putut face înţeles, este foarte dificil de explicat în cuvinte şi, oricât am încercat, nu am nici cea mai vagă idee despre cât anume a putut dura acel drum pe verticală, atât în sus cât şi înapoi. Desigur este metaforic spus drum, iar în sus şi în jos are doar sens vibraţional...

După ce acest drum a avut loc, un interval destul de lung am fost instruit aproape în fiecare meditaţie despre câte ceva, mai niciodată legat un aspect de un altul ci disparate. Subiectele au fost întotdeauna surprinzătoare, şi au atins cele mai variate domenii sau aspecte. Toate aveau însă menirea de a aduce o nouă viziune pentru mine asupra unui aspect sau altul. Au fost meditaţii în care mi-au fost lămurite poate mai mult de zece aspecte din foarte diferite domenii, de la tehnologie la fizica cuantică sau fundamentală, de la structuri ale corpului fizic la prana sau permutarea elementelor... Când mi-a fost lămurită viziunea „energia Este, ea nu trebuie produsă”, au urmat foarte multe meditaţii în care mi-a fost „explicat” pe îndelete totul, mi-au fost „sugerate” sau „sugestionate” sau cum veţi prefera să spuneţi, chiar şi desene tehnice cu variante constructive, apoi cu îmbunătăţiri în sens de simplificare etc... Au fost săptămâni la rând când, în meditaţie „se turna cunoaştere” în mine şi credeţi-mă că îmi este foarte dificil să spun prin ce mijloc se făcea aceasta. Nu pot spune nici că mi se spunea, sau dicta, nici sugera sau sugestiona, nici arata sau imagina ci poate ceva cuprinzând sensul tuturor acestor termeni luaţi la un loc.

Interesant este de asemenea faptul că nu aş putea spune că nu aveam nicio participare. Ţin să vă explic cât pot mai bine aceste aspecte pentru că voi, la rândul vostru, să puteţi înţelege mai bine de ce şi cum este posibil ca eu să văd acum lucrurile atât de diferit faţă de voi. Ca atare voi detalia puţin mai mult.

Am, printre alţi prieteni, un foarte tânăr şi foarte drag prieten, care pe parcursul ultimului an şi jumătate pot spune că m-a „monitorizat” îndeaproape, cu care am discutat multe ore din zi sau noapte şi care este desigur un spirit cu multă cunoaştere, venit nu degeaba acum pe Pământ. Ca om, desigur un „copil problema”, aşa cum era şi firesc. Acesta îmi bătea capul cu peste un an în urmă că eu, pe când eram Conştiinţa Conştientă, am stabilit că, venind pe Pământ, să ajut Civilizaţia să-şi modifice concepţia despre energie. Desigur au fost multe discuţii în care eu nu am prea acordat încredere sau multă semnificaţie celor spuse de el. Văzând poziţia mea, a renunţat după un timp. Când s-a mai scurs un an, timp în care desigur vibraţia mea şi accesul la cunoaştere au mai crescut, brusc el iar mi-a reluat ideea cu misiunea pe care eu mi-o asumasem. Am fost mai receptiv, apoi am început să facem împreună nişte experimente cu nişte bobine şi nişte magneţi, dispuşi total neconvenţional şi am obţinut şi nişte rezultate interesante. Tot efectuând măsurători cu milivoltmetrul, la un moment dat am constatat că el indica prezenţa unei tensiuni şi numai la comandă mentală. Atunci am azvârlit totul şi am renunţat pentru moment, considerând că încă nu sunt capabil să înţeleg superior acest aspect.

După alte câteva luni, prietenul meu iar începe să mă sâcâie cu ideea lui fixă, ţin minte că aşa i-am şi spus. După câteva ore de discuţie ne-am despărţit aproape supăraţi unul de prestaţia celuilalt şi când să iasă pe poarta mă aud spunându-i cu foarte multă certitudine că am să o rezolv, va vedea el, dar aşa cum consider eu. Îi spuneam că „voi crea Acolo Sus un dispozitiv, pe care îl voi aduce jos”. El mi-a răspuns că nu aşa trebuia să procedez, că dacă fac asta va funcţiona numai la mine sau în prezenţa mea, iar eu îl asigurăm că nu va fi aşa, că va funcţiona şi atât. Şi a plecat.

Desigur nu îmi propusesem să fac ceva, să pun mâna iar pe vreo bobină sau magnet sau aparat de măsură… Aveam să-mi văd de meditaţiile mele şi de viaţa mea de om

obişnuit. Ceea ce am şi făcut.

La circa o săptămână de la discuţia pomenită, a început în meditaţie să-mi vină cunoaşterea completă despre energie, şi ea nu pot spune că avea prea mult în comun cu ceea ce eu îmi imaginasem că voi avea de făcut cândva, când mă voi decide… Când i-am spus că problema energiei era soluţionată nu i-a venit să creadă şi a trebuit, cu aparatul de măsură, să-i demonstrez şi lui ceea ce şi eu făcusem după meditaţie: să obţin confirmarea instrumentală că da, chiar aşa stau lucrurile.

Dragilor, poate părea o poveste pentru trezit copii, nu-i aşa? Faptul că ea corespunde sută la sută cu ceea ce am trăit pentru mintea limitată este o bună provocare. După asta l-am asigurat că greul abia acum începe, că aducerea la cunoştinţa acestei civilizaţii a acestui Adevăr va fi o mare problemă, ceea ce s-a adeverit.

Nu pot spune că am făcut multe pentru asta, dar nici că nu am întreprins nimic. Am participat la o Sesiune de comunicări unde am făcut-o publică, apoi am solicitat brevet de invenţie şi am mai căutat să determin nişte finanţatori să sprijine un demaraj pentru o producţie, dar cu rezervă de a nu produce bruşte modificări de strategie economică. Mânaţi doar de interesul pentru profit, ei mă condiţionau cu calcule economice să pornim totul exploziv. Nefiind de acord cu asta, totul este că la început.

Iubiţi semeni, permanent asta este relaţia noastră din plan dens cu Absolutul. Acolo totul Este şi este deosebit de simplu să le aducem aici şi să le trăim ca experienţa, dar dorim noi asta?! Nu, noi dorim un joc complicat, cu suferinţe şi lipsuri, cu nevoi şi sclavie pentru împlinirea lor… Noi nu suntem interesaţi că putem întinde doar mâna şi folosi energia care este pretutindeni, noi dorim să săpăm precum cârtiţele după minereuri din ce în ce mai sărace, să le ardem şi să facem munţi de steril, să periclităm totul cu reactoarele noastre complicate aiurea pentru a transforma şi iar transforma şi pierde şi iar irosi şi transformă şi transportă şi distribui şi contoriza şi plăti pentru a avea justificarea sclaviei pe o planetă frumoasă

albastră. Probabil va place jocul, dragilor, dacă sunteţi atât de dispuşi să tot participaţi la el, desigur de pe micul şi umilul vostru loc de Dumnezeu inconştient, adormit.

Mi-ar plăcea că ego-ul vostru să nu se scandalizeze şi să nu protesteze, aş iubi clipa în care v-aţi freca la ochi şi v-aţi pune constructiv întrebarea: oare asta chiar a înnebunit sau eu chiar dorm?! Inima voastră niciodată nu mă va acuza de nebunie, fiţi siguri, dar cu mintea voastră tare nu mi-ar plăcea să am de a face. Ştiu însă că chiar cu ea voi avea de lucru…

Dar vorbeam despre meditaţie şi acum am terminat tocmai cu exemplificarea despre cum operează ea în „cunoaşterea" noastră. Aşa are loc de fapt cam toată dezarhivarea. La Simpozionul pomenit le spuneam oamenilor de ştiinţă aflaţi acolo ca fascinant nu este ceea ce am aflat despre energie, deşi nu este lipsit de importanţă pentru viitoarea evoluţie a umanităţii, dacă ea va mai urmă, ci modul în care această cunoaştere a fost accesata. Pentru că dacă energia este o problemă pentru civilizaţia întreagă, ea este doar una din multiplele probleme, care niciuna, de fapt, nu merită această pompoasă denumire. Probleme nu există decât în limitele minţii noastre, şi odată ce alegem lărgirea ei avem acces şi la toate rezolvările, deoarece ne racordam la Mintea Universală.

Tot la Simpozion spuneam că totul este atât de simplu şi firesc în ceea ce priveşte energia, încât nu pot înţelege de ce nu am văzut oricare dintre noi această simplitate sau de ce nu am observat-o acum 10 ani sau 20, totul ne era la îndemână… De aceea spun că, după ce veţi ajunge să înţelegeţi totul, abia veţi spune că desigur, nimic nou nu aţi aflat, dar totul este acum altfel, diametral opus decât era înainte… Nu pare absurd? Şi totuşi nu este…

Mintea limitată este cea care are „darul" de a filtra şi deforma toată cunoaşterea astfel încât evoluţia în plan fizic face să pară că nu ştim nimic şi de aceea exerciţiul este atât de absurd. În final, experimentând numai absurdităţi, sfârşim chiar prin a uita totul, iar aducerea aminte nu este

decât un proces firesc, simplu, dar cu o radicală înrâurire asupra prestaţiilor noastre lumeşti. Aceasta deosebit de simplă tranziţie ne este atât de dificilă deoarece am fost „învăţaţi” să respectăm valorile minţii limitate, ale societăţii şi istoria, tradiţiile. Ele pot avea plasticitatea lor, din ele se pot eventual trage unele învăţăminte, dar de multe ori altele decât cele pe care ne-am obişnuit a le considera de valoare.

Cu o minte deschisă avem ocazia să observăm cum anume s-au tot produs separări de tot felul, cum au fost subordonate unor interese de grup anumite instituţii sau orânduiri, cum am ajuns să denumim valori cele pe care am fost obligaţi a le recunoaşte şi în ce măsură asta ne opreşte evoluţia firească.

Dragilor, este foarte posibil să aruncaţi acum cartea şi să spuneţi că nu are valoare, este foarte posibil ca sperietori de genul „ANARHIE!” încă să poată funcţiona la nivelul conştientei voastre individuale, dar ceea ce acum poate părea utopic veţi vedea că este, cel mult, previziune pe termen foarte scurt. Câtă vreme unuia din membrii acestei societăţi umane, măcar şi numai unuia, i s-a acordat accesul la toată înţelegerea, mult timp nu poate să mai treacă până ce acestea vor fi reperele fireşti pentru întreaga civilizaţie. Dacă, la nivel de individualitate, alegeţi să vă speriaţi, este o minoră problemă personală şi atât. Priviţi bine în jurul vostru, vedeţi cât de aproape sunt suficient de mulţi semeni de o înţelegere de acest gen şi apoi revizuiţi-vă propria poziţie! Este doar în interesul propriei voastre evoluţii.

Renunţaţi să vă mai scandalizaţi când tinerii nu mai subscriu punctelor voastre de vedere, când nu va mai respectă „valorile” şi, dacă vreţi să vă deschideţi, încercaţi şi observaţi ce anume nu este în regulă cu vechile voastre păreri.

Adineaori soţia spărgea nişte nuci pentru a le amesteca cu nişte măr râs, pentru copil şi pentru fiecare dintre noi ceilalţi. Pentru aceasta folosea o fostă presa manuală de legatorie, ca să nu facă mult zgomot, să nu

seara coji prin casă şi pentru a fi mai operativă, spărgând mai multe deodată. Fetiţa noastră de un an şi jumătate a început să plângă, strigând-o pe mama ei cu mult dramatism şi din atitudinea ei era absolut clar că o învinuia că distruge. Pentru ea nu conta că avea să le mănânce, nu conta decât faptul că mama ei, iată, este capabilă să producă distrugeri. Plansetele-protest au avut adevărate accese acute şi au încetat imediat cum procesul de distrugere a încetat, dar numai atunci.

V-am relatat episodul pentru a vedea în ce măsură ei, micuţii noştri, au să ne reproşeze banalele şi aparent fireştile noastre atitudini. Şi pentru a vă explica cât de mult avem datoria să observăm şi, dacă putem, să înţelegem. Acest copil este obişnuit cu muzică, doarme cu muzică la volum destul de ridicat şi genul de muzica nu contează. Este un copil deosebit de robust, nu a cunoscut niciun dezechilibru şi nici nu va cunoaşte. Totuşi un mic zgomot dizarmonios, de distrugere, a deranjat-o enorm. Ochişorii ei implorau revenirea la normalitate şi imputau mamei cu dezamăgire acţiunea ei. Ne-a învăţat mult! Şi desigur îi mulţumim.

Aceasta este calea, dragilor, o stare de atenţie şi o dorinţă reală de a înţelege. Din minte puteam spune că era un moft, o ţâfnă de copil, doar spartul nucilor este chiar o îndeletnicire paşnică şi relativ armonioasă în contextul pregătirilor pentru cozonacii de sărbători, ar spune mintea noastră… În Absolutul din care „copilul” vine lucrurile nu sunt deloc aşa… Şi, desigur, exponentul Absolutului nu se înşală ci noi…

Scuzaţi-mă dacă pe parcursul cărţii vă opresc atenţia cu astfel de banalităţi sau, dacă aveţi deschiderea, mulţumiţi pentru asta. Pentru că această carte nu se vrea un manual teoretic despre, ci un ghid practic în viaţă, care trebuie să fie foarte viu.

Puteţi să mă acuzaţi că nu respect topica frazei sau a propoziţiei, puteţi spune că eu nu trebuia să scriu ci să fi făcut orice altceva, dar eu nu vreau decât să vă fac un dar de inimă, pentru Esenţa care voi sunteţi şi pe care este

posibil şi probabil că o ţineţi prizoniera într-o carapace mult prea strâmtă, cum este corpul fizic. Lăsaţi fricile, lăsaţi-o să iasă şi să zburde prin acest vis numit viaţă şi veţi vedea că nu veţi mai ştii nici ce este oboseala dar nici insomnia sau boala... bătrâneţea sau chiar moartea corpului fizic". Tinereţe fără bătrâneţe şi viaţa fără de moarte" nu este chiar numai o formulă de basm, ea se trage din cunoaşterea arhetipală care încă ne este la îndemână. Nu există absolut nimic de care omnipotenta şi omniscienta să aibă a se teme, nu vă daţi seama?! Totul, toată manifestarea se afla în limitele acestei omnisciente, nu pare logic? Ce anume ar putea fi în afara ei? Atunci nu s-ar mai numi aşa, nu credeţi?!

Mai revenim la meditaţie? Ce s-ar mai putea spune despre ea? Eu cred că o infinitate de lucruri. Spre exemplu ar trebui să înţelegem: cuplarea avantajelor rezultate din menţinerea timp îndelungat şi zilnic a stării alfa cu cunoaşterea care începe să aibă loc şi cu ridicarea frecvenţei vibraţionale a întregului ansamblu de corpuri, de la cel fizic la cele subtile au ca rezultat o stopare a proceselor entropice majore în corpurile noastre, destul de evidente la corpul fizic. Ca atare se poate spune că celulele îşi prelungesc durata de viaţă, că „nevoile" pe seama fizicalităţii încep să scadă, că procesele antagonice vieţii se opresc, pentru ca apoi să aibă loc o revenire către parametrii de funcţionare arhetipali. Mintea limitată se deschide şi începe să proceseze date ale nelimitării prin racordare cu Mintea Universală. Astfel principalul factor generator de entropie îşi modifica fundamental activitatea, din asta rezultând un sprijin activ pentru Iubirea, Armonia, Pacea Ansamblului. Toată fizicalitatea din jurul individualităţii respective simte cu bucurie schimbarea şi cuplează şi ea, dând tot sprijinul şi acesta nu este mic, fiţi siguri. Inteligenţa chiar de la nivelul elemental simte această Armonie care se distinge faţă de entropia cu care a fost obişnuită de om. Aşa se explică de ce becurile nu se mai ard cu anii, spre exemplu. Dar nu uitaţi că şi corpurile voastre fizice sunt tot o alcătuire de atomi... Şi aceştia sunt

inteligenta şi, dincolo de ceea ce mintea voastră sesizează, ei au capacitatea de a recepta, direct. De aceea se întâmplă că mintea să vă dicteze un comportament într-o împrejurare dată, iar toată fiinţa să pară că se răzvrăteşte împotriva deciziei luate.

Dragii mei, nimeni nu are pretenţia că în fiece moment pot fi procesate toate aceste date, venind din direcţii atât de diferite şi de pe nivele diferite. Starea de atenţie însă îţi dă posibilitatea să sesizezi o dominantă şi, în orice caz, te face să nu iei întotdeauna de bună decizia minţii limitate. Astfel, alegerea pe care o ai de făcut la fiecare pas va ocoli din ce în ce mai mult decizia minţii, care are de cele mai multe ori justificări ale fricilor ei, ambalate elegant sub denumiri că „prudenta, experienţă, înţelepciune”-zice ea, fără a şti măcar ce spune.

În acest fel aveţi şansa să fiţi mai spontani, să luaţi de la fiecare experienţă doar bucuria pe care ea v-o aduce, să nu vă tot menţineţi în veşnice bucle de feedback, precum câinele care tot vrea să apuce propria-i coada şi nu reuşeşte niciodată... Aveţi şansa că permanent să vă autodepăşiţi, singura competiţie reală şi de bun simţ în toate universurile.

Marea şansă pe care v-o oferiţi însă va fi aceea că nu veţi mai aştepta, ca un efect, să vină o „cernere” pentru a separa „grâul de neghina”, că în fiecare moment al vieţii, cu responsabilitatea Esenţei aflată în Inima voastră, a fiecăruia, veţi avea abilitatea rezultată din maturitate, de a alege doar ceea ce Legea şi nu legile măsluite de secole, vă dau chipurile dreptul să alegeţi.

Pentru că degeaba legile îţi dau drept de proprietate, el în Lege nu există şi legile l-au consfinţit doar pentru a justifica abuzul. Cum şi-ar putea imagina un matur că Creatorul a făcut o lume atât de strâmbă, în care unul să nu aibă un minim deoarece un altul se ascunde în spatele unor legi de el făcute, aparat de armate de el tocmite, pentru a tot strânge din ceea ce celorlalţi nu mai are de unde să le rămână.

Creatorul a făcut un Rai aici, pe Planeta Albastră iar

noi, în jocul nostru împins dincolo de absurd, l-am transformat în cel mai draconic iad, cu lagăre şi puşcării, cu poliţii şi armate, cu stăpâni şi sclavi. Apoi aşteptăm cu seninătate iresponsabilă să tot fim iertaţi şi poate, cine ştie, reuşim cumva să-l păcălim şi pe Dumnezeu când va veni clipa… Măcar cu mituitul îndrăznesc să sper că nu se amăgeşte nimeni că se poate merge şi „mai sus”…

Dragilor, mai în glumă, mai în serios, aceştia suntem şi cam asta ne-am priceput să facem până acum. Nu trebuie să ne urăm pentru asta dar nici să ne pupăm nu cred că este cazul. În entropia care a devenit Lege pentru noi, primul victimizat este tocmai Spiritul nostru, care nu de aceea a venit în trup, ca să fie înghesuit în forma-i mică şi prăpădită. El a venit să o ajute să se ridice vibraţional, să-şi depăşească limitele şi să treacă în dimensiunea următoare, cu totul…

Încă mai este timp. Nu mult, dar încă se mai poate. Nimeni nu va alege pentru tine, asta trebuie să-ţi fie clar. Aici „turma” nu funcţionează, şi ştiai asta dintotdeauna… Nu ţi s-a ascuns acest aspect niciodată…

Nu mă ascultaţi pe mine, dragi semeni, despre spusele mele oricând mintea voastră va putea spune că sunt aiureli, dar rezervaţi-vă bucuria de a descoperi singuri. Meditaţia este cea mai bună cale. Acolo stabiliţi propria voastră legătură cu Dumnezeu, nemijlocita de nimeni şi nimic. Nu va mai rămâne loc pentru îndoială. Convingeţi-vă, dragilor, e timpul.

Nu trebuie uitat modul holografic în care informaţia se regăseşte în fiece unitate din cadrul Creaţiei. Unii dintre noi sunt mai deschişi la recepţie, alţii mai puţin, dar nu suntem conştienţi de asta. Mai la început vorbeam despre experienţa trăită împreună cu soţia, când am primit din plin informaţia legată de foamea cruntă pe care o făcea prietena noastră, postind. Dacă nu am fi conştientizat ce se întâmplă, ne-am fi năpustit în primul chioşc şi am fi înfulecat repede ceva, să nu murim de foame… Cam acesta este modul în care funcţionează lucrurile şi aşa apare şi individualitatea cu un corp hiperponderal.

Bietul om nu are atenţia necesară să observe că se învârteşte printre semeni care chiar sunt înfometaţi şi care, spre deosebire de el nu au cu ce să şi-o astâmpere. Aşadar mănâncă tot el încă odată, urându-şi de multe ori corpul mereu înfometat şi deja diform. Trebuie înţeles că este cumva că un proces de osmoza între celulele aceluiaşi corp: prin cea care are posibilitatea, se alimentează şi cele din jur, dar în cazul informaţiei, nu ne putem aştepta chiar să ducă la „alimentare fizică”.

Ades spunem despre oamenii cu tendinţa de a fi „graşi” că sunt mai deschişi, mai joviali, mai bonhomi şi iar încurcam cauza cu efectul, ei nu sunt aşa deoarece sunt graşi ci sunt graşi deoarece chiar sunt mai deschişi. Altfel spus, recepţionează mai bine semnalele din jur şi firesc, nefiind conştienţi, le şi devin efect. Dar aşa cum recepţionează foamea, recepţionează tot felul de semnale cărora desigur tot efect le vor fi.

Mintea ar spune repede că nu e bine, dar dacă vă închipuiţi că este o opţiune mai bună cea de a fi închis, vă înşelaţi foarte tare. Pentru a „fii închis” într-o direcţie, lipsit fiind de cunoaştere, eşti închis în toate. Ca atare ai produs aceste închideri inconştient, având motivaţia „fricilor” cosmetizate, pomenită prudenta sau cum alegem să-i mai spunem. Deci ele vor fi omnidirecţionale şi vor produce separări infoenergetice între tine şi restul elementelor Creaţiei. Rezultatele vor fi la fel de supărătoare pentru experienţă în corp fizic.

Concluzia rămâne aceeaşi: conştientizarea, revenirea la cunoaşterea care ne este la îndemână. Doar aşa vom reuşi să nu fim mereu efect, fără a şti măcar de ce sau ce se întâmplă cu noi. Încerc să mă fac înţeles, folosind toate nivelele de abordare şi de înţelegere, pentru a fi accesibil absolut oricui drumul către propriul Sine. Ştiu bine ca asta nu înseamnă obligatoriu că mă veţi şi auzi”. Cel ce are urechi de auzit şi ochi de văzut”, probabil va vedea şi va auzi.

Mintea noastră limitată, atunci când nu poate găsi o explicaţie unui fenomen sau înşiruiri de fenomene, găseşte

că subterfugiu atotcuprinzătoarea „întâmplare”. Imediat cum trecem de „parterul cu jucării” al experienţei umane, cu alte cuvinte, când începem să vedem că nu în fizicalitate, nu la parterul piramidei cunoaşterii vom găsi cauzele fenomenelor de cele mai multe ori, atunci începem să avem atenţia necesară observării ciclurilor de „întâmplări” care ne alcătuiesc de cele mai multe ori experienţă în acest plan. Cu cât nivelul de înţelegere accesibil ne devine mai înalt cu atât convingerea că nimic nu este întâmplător în cadrul Creaţiei ia locul „Întâmplării” a toate justificative.

Invitaţia de a ne trata „vieţile” cu o cât mai matură atenţie o fac deoarece starea de atenţie ne poate duce la intuirea mai întâi a unor legităţi superioare după care fenomenologia în acest plan vibrator are loc. Desigur că atunci când vom urca mai sus va fi bucuria noastră că am depăşit faza intuitivă şi am ajuns la cunoaştere, dar pentru început este preferabil să dezvolţi intuiţia decât să tot forţezi un intelect limitat să încerce să cuprindă Infinitul. Oricât de deschis s-ar pretinde a fi, matematic, în ceva finit nu „încape” infinitul. Numai Spiritul poate determina o deschidere atât de „ilogică”.

Într-o carte inspirată autorul ne atenţionează că „permanent Dumnezeu ne vorbeşte, doar noi să dorim să-l auzim”. Este o invitaţie în termeni poetici tocmai la dezvoltarea stării de atenţie. Unii spun că ne trimite semne. Un exemplu simpatic, dintr-o infinitate trăite tot am să vă dau: când abia o cunoscusem pe actuala mea soţie, într-o duminică am hotărât să ieşim ca pietoni din oraş, undeva la o zonă de agrement. Am ales pădurea Băneasa, întâmplător desigur. Era tocmai perioada în care mă preocupă deosebit de intens întrebarea „ce anume să fac?”, în special datorită celor 28 de ani diferenţă de vârstă.

Desigur după această plimbare destul de lungă, când am ajuns ne era foame şi am mers la o terasă să comandăm ceva, una aleasa desigur întâmplător dintr-o mulţime. Cât am aşteptat să ne aducă comanda, îmi

priveam cu drag partenera şi în mintea mea desigur aceeaşi întrebare era leit-motiv: ce anume să fac?! Pur şi simplu nu am putut să nu râd când înaintea ochilor mei a apărut un tip, tot întâmplător, pe al cărui maiou scria mare „JUST Do IT!”

Dragilor, ştiam că relaţia noastră va fi de excepţie de când ne-am cunoscut, amândoi am recunoscut Esenţa din celălalt, cu toate astea omul avea nevoie probabil de acest simpatic îndemn... Şi am făcut-o! Nu aş putea spune că de aceea acum trăiesc ce mai minunată experienţa de comuniune, oricum ştiu că o făceam, dar a reuşit deosebit de plăcut să alunge dintr-o minte micuţa o întrebare mult mai mare decât ea putea duce la acel moment.

Starea de atenţie însă ne va permite şi recepţionarea corectă a semnalelor pe care corpul nostru fizic ni le dă. Altfel, mintea va proceda statistic pentru prelucrarea lor şi ne va transforma iar în efect, pentru că nimic care vine de la el nu este lipsit de importanţă, dar nici alegere mai proastă decât cea de a alerga la un altul să ne „traducă”, fie el şi medic nu am putea face. În primul rând pentru că în toată Creaţia nu există două aspecte sau momente suficient de asemănătoare pentru a lua exact aceleaşi „măsuri”, apoi pentru că în universul care noi suntem nimeni altul decât noi nu poate stabili mai exact ce se întâmplă, desigur dacă suntem atenţi.

În ciuda a ceea ce credeţi, sunt mult prea puţini parametrii cuantificabili după care un „diagnostic” să poată fi pus. Veţi spune că avem o mulţime de analize care pot constata disfuncţii şi am să vă răspund că o disfuncţie nu se poate corecta prin administrare de „ceva”, din simplul motiv că acel „ceva” nu vine decât să contrabalanseze cu un aport din exterior o manifestare, neputând elimina cauză care a generat disfuncţia respectivă. Un diabet nu dispare dacă administrezi insulina, el se cauta a fi oarecum compensat, făcând din respectivul un Insulinodependent.

Nici rinichiul nu-şi reia funcţia prin dializa ci doar se încearcă suplinirea uneia din funcţiile lui din exterior,

respectivul depinzând în continuare de un dializor. Problema este că nu toţi care depind de aceste proptele exterioare au şi aceeaşi cauză pentru care au ajuns să depindă şi că la aceste cauze starea de atenţie şi numai ea poate conduce pe fiecare. Dacă el este conştient de aceste cauze încă înainte că efectul să ajungă să se manifeste, va şti măcar şi intuitiv să intervină şi să nu mai ajungă la acest deznodământ.

La cauze cum ar fi „stresul” şi care a ajuns să justifice cele mai variate disfuncţii nici nu merită să mă refer. Deoarece un stresat nu poate fi decât un deosebit de neatent cu viaţa sa. Unul care îşi declina din capul locului orice responsabilitate şi care nici nu şi-a pus vreodată problema că ar putea fi şi altceva decât efect de efect de efect… Aceste individualităţi dau dovadă de o imaturitate atât de crasa încât, practic, nici nu ştiu de ce mai continua jocul în acest plan, pe care nu vor reuşi niciodată decât să-l complice inutil cu simpla prezenţă, ei practic fiind demult scoşi din joc.

Dragilor, Atenţia, Conştientizarea, Iubirea îndreptate mai întâi către noi, către structurile noastre mai dense sau mai puţin dense ne fac să fim mai racordaţi cu Armonia Universală, din care suntem parte. În acest fel entropia sistemului care suntem fiecare mai întâi diminuează apoi fiind înlocuită de un firesc armonios. Din această Armonie care trebuie să fim apoi putem da la rându-ne Armonie, Iubire, Echilibru, Pace… Până nu ajungem aici suntem doar bieţi copii adormiţi. Care ar fi vremea să se trezească…

Uneori mă opresc din scris, întrebându-mă ce anume să vă mai spun… Apoi fac o nouă meditaţie şi iar ştiu despre ce nu v-am vorbit sau încă nu suficient… Aceasta este relaţia mea cu cartea de faţă. Oare chiar eu o scriu? Câteodată mă surprind că încerc să-mi imaginez cam care va fi drumul ei către voi. Mă tentează fantastic să v-o citesc, parcă mi-ar plăcea să o transform în format MP3 şi să v-o dau că disc. O poveste şoptită la ureche. Încă nu ştiu câte CD-uri ar umple şi dacă ar merita, dacă v-ar conveni

mai mult să o ascultaţi decât să o citiţi…

Apoi, în varianta carte tradiţională, voi apela la un editor cunoscut mie, sau la un specialist care să caute un editor interesat sau cum va fi?! Desigur va fi exact aşa cum va trebui să fie, asta ştiu precis… Şi mai ştiu că tot vor fi şi din cei care o vor iubi, care o aşteaptă încă… Eu însumi cred că m-aş fi numărat printre aceştia, dar nu am găsit-o atunci când poate m-ar fi ajutat să înţeleg. Acum va ajuta pe un altul şi e perfect.

După meditaţia de azi ştiu că trebuie să mai reiau ideea conform căreia „noi una suntem” precum şi pe cea de comuniune, nivel la care trebuie toţi să ajungem cu experienţă în acest plan. Se pare că nu le-am dezvoltat suficient. Atunci când le trăieşti ca pe ceva cotidian şi singurul firesc, uneori nu-ţi mai aminteşti că sunt pentru majoritatea doar utopii, ceva ce „ar fi bine dacă s-ar putea să fie adevărat”.

Ei bine, dragilor, nimic nu este mai firesc decât să ajungi, prin înţelegere şi lărgire a minţii limitate, să cunoşti că, în cadrul Creaţiei, toate „aspectele” sunt practic acelaşi lucru: informaţie structurând energia. Maeştrii au căutat să redea acest lucru spunând plastic ca totul este” vis în Mintea Lui Dumnezeu”. Eu vă pot arăta acum lumea virtuală de pe ecranul computerului, cu toate „butoanele ei funcţionale”. Sunt adevărate butoanele playerelor pe care apăsaţi cu prompterul, este el o prelungire a voinţei voastre în lumea de dincolo de monitor? Începe muzica să cânte dacă „apăsaţi tastă PLAY”, cu toată virtualitatea ei?!

Nu contează că nu există practic nici tastă, nici player, nici prompter. Desfaceţi calculatorul şi căutaţi-le! Există ele sau nu există?! Dacă eşti înăuntru poate vei considera că există, acolo o „viaţă” destul de reală se desfăşoară, sunt „programe” care interacţionează, altele care fac imposibilă funcţionarea altor „semeni”, programe şi ele…

Unele sunt specializate îngust, altele sunt deosebit de pricepute în multe direcţii, altele par a nu fi bune de

nimic... Dacă au fost create, precis răspund însă unor necesităţi, nu credeţi? Unele sunt foarte „mari”, altele ocupând doar vreo mie de kilobiţi ştiu să facă foarte multă treabă...

Norocul nostru este că această lume nu cunoaşte atributele minţii limitate. Dacă ar avea „personalitate” ca noi, peste noapte ne-am trezi că a avut loc o revoluţie, un război sau altceva similar şi că, desigur, nimic nu mai funcţionează. Unul din programe, pe considerent că este mai „deştept”, şi-ar rezerva pe Hard un spaţiu, care – ar zice eli se cuvine deoarece fără el nu ştiu ce anume nu ar merge. Ca atare, când aş porni calculatorul, un biet prográmel ar fi sufocat, căci nu ar avea unde să mai ruleze datele pe care eu i le-aş cere. Credeţi că ar trebui să renunţ la prográmel, doar fiindcă, din Armonia întregului, un program mai „Infatuat” şi-a arogat un drept pe care desigur nu îl poate avea?

Să ştiţi că sunt un iubitor al calculatorului şi al programelor, am întotdeauna sute de programe dintre cele mai diverse şi dacă unul din cei care m-au ajutat să înţeleg calculatorul m-a învinuit vreodată, a fost că cer imposibilul în dorinţa mea de a avea simultan atât de multe programe. De fapt le iubesc pentru diversitatea lor, pentru particularităţile lor, pentru complementarietatea lor. Practic, nu am nevoie de niciunul din ele, aş putea să instalez de pe CD oricând aş avea nevoie de unul anume, după care să-l dau jos.

Am şi dat jos unele din ele şi ştiţi de ce? Tocmai deoarece creatorul lor le-a dat atribute nefireşti, din cele menite să mă restricţioneze pe mine, utilizator. Unele îmi cer imperativ să trec monitorul pe o rezoluţie superioară, deşi nu se justifică prin nimic, altele cer un timp mult prea mare pentru a se deschide, altele chiar îşi arogă un spaţiu nejustificat pe hard... În mica Armonie locală din cadrul PC-ului meu, cererile lor erau dizarmonice, ca atare am renunţat la serviciile lor, deşi unele erau poate interesante.

Această paralelă să nu credeţi că este forţată, ea chiar este de mult bun simţ. Şi încă ar mai putea fi

continuată. Pentru că iată, toate „dramele” pomenite din lumea lui micuţă, sunt rizibil de inexistente: doar informaţie, biţi şi octeţi, care oricând pot fi modificaţi de aşa maniera încât micile „disconforturi” să dispară. Unde ar putea fi dramă? Vedeţi de ce spun înţelepţii că, ajuns să înţelegi totul, nu mai rămâne decât o atitudine de copil atent şi un zâmbet deschis la toate frumuseţile şi surprizele pe care Creaţia ţi le tot oferă.

Pentru că şi el, PC-ul meu sau al vostru, şi ele fac parte din Creaţie. Nimic nu poate fi în afara Ei. Şi lumea virtuală din interiorul lor, asemenea. Desigur în calculatorul meu este o altă” lume” decât într-al vostru, voi poate îl folosiţi într-un domeniu mai îngust, eu mă joc în mai toate domeniile, căci vreau să le înţeleg pe cât mai multe din ele... O infinitate de lumi virtuale, într-o infinitate de computere, toate având şi numitoare comune dar şi individualitate.

Dar şi ele şi noi suntem „aspecte” ale Creaţiei, vis la fel de virtual în Mintea Lui Dumnezeu. Şi evoluţia noastră, că a oricărui aspect din cadrul Creaţiei, poate fi substanţial modificată printr-o simplă schimbare de „program”, o simplă setare, dacă vreţi. Spre deosebire de restul „programelor”, omul este un program apt să-şi modifice din mers evoluţia, prin modificarea liniilor programului după care el însuşi funcţionează, având un singur „instrument” pentru reglare: conştiinţa.

Această Conştiinţă are capacitatea de a discerne ce „reglaje” trebuie operate pentru o evoluţie optimă în acest plan, astfel încât valoarea experimentului numit viaţă să fie cât mai mare. O valoare mare va rezulta din înţelegerea cât mai completă a faptului că acest exerciţiu este o oportunitate fantastică care trebuie să pricinuiască doar bucurie.

Ca atare, din Conştientă Conştiinţei va trebui să facem acele reglaje care să ne permită starea de bucurie. După cum vedeţi, nu trebuie să operăm ceva în afara noastră ci în chiar programul care suntem. Pe de o parte este facil, fiind în universul nostru, pe de altă parte

reglajele le vom face pe baza observaţiilor atente pe care le facem permanent, privind evoluţia Armonioasă, raportat la Armonia întregului, de care trebuie să devenim conştienţi.

Conştientă va trebui să ne facă apţi de a discerne cât anume ne este absolut necesar nouă, pentru o evoluţie armonioasă în comun cu semenii noştri. Să nu ajungem în situaţia „programelor obraznice" care îşi arogă spaţii nejustificate, făcând imposibilă funcţionarea suratelor lor şi deci a ansamblului numit calculator. Şi asta nu de teamă că va veni „utilizatorul şi ne va dezinstala", ci exact în virtutea minunatului instrument numit conştiinţa.

Cea mai înaltă cota a experienţei în trup fizic, oricât vă veţi iluziona cu orice altceva, este comuniunea cu semenii. Să ştiţi că am experimentat în acest plan aproape tot ce se putea experimenta şi putea părea de interes: am şi făcut foarte multe, am şi avut uneori destule aşa încât ştiu bine ce spun: tot timpul trăieşti, poate undeva foarte bine ascuns în inimă, dezamăgirea faptului că te simţi singur. Acel tip de singurătate care poate coexista şi cu a avea o familie, şi cu a fi înconjurat de prieteni.

Calitatea relaţiilor noastre rezultă din ceea ce proiectăm asupra lor din propria inimă. Nouă ni se pare că, permanent ceilalţi nu corespund dorinţelor noastre. Relaţiile noastre sunt doar de circumstanţă, un fel de a ne suporta unul altuia prezenta, nu un interes real pentru prezenţa şi prestaţia celuilalt. Dacă vei accepta că nimeni nu ajunge întâmplător în preajma ta, va trebui să cauţi să înţelegi ce anume îl aduce acolo, ce rol are sau va avea el în propria ta evoluţie. Sau/şi ce rol urmează să joci tu în evoluţia lui…

Această parte a relaţiei îţi stă în putere să fie măsură întreagă a gradului tău de conştientă. Dacă tu îi vei da suficientă importantă, dacă vei fi preocupat să-i oferi din preaplinul inimii tale, nu e cazul să aştepţi ceva în schimb dar poţi fi sigur că şi acela va scoate tot ce este mai bun, la acel moment al evoluţiei sale, din inima lui pentru tine. Dragostea te va face să fi sensibil la aparenţele lui nevoi

mai mult decât la ale tale, din simplul motiv ca tu poate deja ştii că nu ai nevoi, că ele sunt o iluzie de care poate tu deja ai scăpat, el poate încă nu…

Nu ai de ce să te arunci într-o concurenţă cu el, nu îţi va pricinui niciodată o satisfacţie profundă înfrângerea unui semen. Ce anume ai putea lua de la el, de ce anume ţi-ar trebui acel ceva, cu preţul suferinţei sale? Mintea limitată te tot face să concurezi pentru ceva, să lupţi ca să ocupi un loc sau o casă sau, şi mai aiurea, o inimă…

Permanent iluzia superiorităţii tale, a dreptului tău care este mai mare decât al celuilalt au făcut ca experienţele de viaţă din acest plan să devină cumplite, să genereze suferinţe pentru cineva…

Căutaţi, dragi semeni, adânc în spatele gesturilor voastre, atunci când vă manifestaţi dorinţa de a tot „avea”, de a poseda, ce gol imens încercaţi să umpleţi şi care desigur nu aşa se va putea acoperi. Vedeţi cum tot faceţi câte ceva pentru a nu va da răgazul să observaţi cât de mult v-aţi irosit sau cât v-aţi îndepărtat de exact acel mic detaliu care ar fi dat sens „existenţei” voastre. Încercaţi să vă surprindeţi orgoliul care caută să înlocuiască adevărata împlinire cu tot felul de substitute, pentru a vă putea apoi linişti ca da, aveţi un sens pentru care să „trăiţi”.

Cei mai „avuţi” dintre semeni sunt cumplit de săraci şi, culmea, ei chiar ştiu că aşa este. Dacă l-ai întreba pe unul dintre ei ce este aceea fericire mă tem că l-ai deruta cumplit deoarece fii sigur că el nici nu mai ştie de când nu şi-a permis o astfel de întrebare. El, rând pe rând a avut ocazia să alerge de la o iluzie la alta, sperând să-i aducă fericirea, apoi a constatat că ea nu era nici acolo. Cu fiecare iluzie încercată a mai depozitat amărăciunea unei deziluzii, mai cu seamă că precis nu i-a fost uşor să ajungă la ea.

Bietul de el nu are de unde să mai ştie, să mai înţeleagă sau să-şi amintească ce fericit era când o rază de soare se strecură printre gene, poate la trei ani sau pe acolo… Câtă fericire şi siguranţa îi oferea parfumul de la pieptul mamei sau poate doar aerul proaspăt inspirat

dimineaţa. Mintea sa a luat demult conducerea şi ea nu are timp de nimicuri, ea doreşte lucruri importante, să facă şi să aibă… Mintea nu poate dori fericirea, deoarece ea nu pentru asta a fost făcută ci doar să proceseze date simple, într-o înşiruire liniara.

Egoul legitimat de ea va spune „iată ce bun sunt eu” căutând, biata făcătura, să înlocuiască nemaipomenit de complexul sentiment care doar el te poate îmbogăţi cu adevărat. Şi câtă vreme te identifici cu mintea ta, orice vei fi având, ai şi toată compasiunea mea pentru tot ce te-ai hotărât să pierzi, fără ca măcar să fii conştient de sărăcia ta…

Dacă cineva mi-ar cere să mă ocup de suferinzii acestei lumi, contrar aparenţelor minţii limitate, m-aş îndrepta către potentaţii acestei lumi. Acolo o mângâiere de-a dreptul doare, dacă vine din inimă şi nu din veşnicul interes cu care ei sunt atât de obişnuiţi. Tot acolo se manifestă şi teribile suferinţe ale corpului fizic deoarece, firesc, când te îndepărtezi atât de mult de Esenţă care eşti, ai parte şi de groaznice deprecieri ale vehiculului fizic.

Atunci când iluziile lor nu mai au teren pentru a se manifesta, când le-au încercat pe toate, se adună în grupări şi vorbesc în numele unor partide sau, mai grav, popoare. Oare este greu să ne dăm seama că nu americanul se erijează în „poliţist al lumii”, el are micile lui treburi şi poate chiar ştie ce este aceea fericire, dar un mare suferind vorbeşte în numele lui, sperând să scoată ce e mai rău în el, pentru că acesta să-l susţină… Pentru aceasta va căuta să-i stârnească ego-ul, orgoliul lui de „american” învăţat să se mândrească cu această arondare… Desigur puteţi pune orice altă inepţie în loc de aceasta, atunci când se vorbeşte de „popoare”. Cei care vorbesc în numele acestor popoare sunt cei mai departe de Esenţă care ar trebui să fie, deoarece vădit mint şi înşală, deşi nu ştiu ce să mai spun despre toţi cei ce se lasă înşelaţi…

Dacă aceşti mari suferinzi ar fi vindecaţi, toată omenirea ar fi deoarece ei ar renunţa la iluziile lor care

generează iluzii ale lipsurilor de la ei în jos, deci iar suferinţe…

Până acolo însă, fiecare avem datoria de a ne face propria noastră evaluare şi din conştiinţa să reglăm acele linii de program care trebuie corectate pentru a ne afla în relaţii de Armonie cu Armonia Universală.

Sunt absolut convins că nimeni în toată Manifestarea nu ar accepta să pună mâna pe o armă, dacă ar avea conştiinţa conştientă. Că nu ar putea exista un complet de judecată pentru că nimeni nu poate judeca pe nimeni decât dacă se erijează a fi cine nu este. Dar nici măcar Dumnezeu nu judeca… nicidecum să şi pedepsească.

Trebuie să începem să sesizăm întregul nefiresc pe care am ales a-l considera normal, altfel toată evoluţia omenirii se va prăbuşi în ea însăşi, entropic. Politica, că practica, trebuie să-şi înceteze stupidă existenţa bazată pe exploatarea minciunii, manipulând credulităţi şi oportunisme. Ideea de turmă, de populism, menită de a anihila divinitatea din fiecare ne-a arătat la ce aberaţii poate duce: războaie, cruzimi fără limite, fără niciun fel de justificare.

Dragilor, nu există hotare decât în minţile voastre limitate, cu atât mai puţin hotare de aparat. Nu exişti decât TU, cu toată responsabilitatea pentru Armonia sau dizarmonia care eşti. Dacă alegi să fi dizarmonie, fii sigur că există resorturi în Armonia Universală care să te readucă la Firesc. Sau să te anihileze, dacă chiar insişti… De restul nu ai de ce să te preocupi deoarece este singura relaţie care există între fiecare părticică a Creaţiei şi întreg. Şi ea se autoreglează permanent. Doar că durează până se manifestă. O alegere conştientă însă se poate manifesta pe loc.

Unii ar putea crede că am atins subiecte delicate, doar că eu nu cunosc această noţiune. În Lege nu există. Alţii ar putea crede că am depăşit graniţele preocupărilor spirituale, doar că acestea nu cunosc graniţe. Nu faceţi mereu greşeală de a crede că spiritualitatea este de o parte şi viaţă de alta, dimpotrivă, ele chiar una sunt. Veţi

trăi ca experienţa exact rezultatul cunoaşterii sau necunoaşterii la care v-aţi acordat dreptul.

Îmi iubesc semenii tocmai pentru ceea ce au diferit faţă de mine şi acest diferit este singurul care dă inedit vieţii. Doar încerc să sper că el nu vine din limite şi îngustimi diferite ci din chiar Individualitatea care ei sunt. Fiecare are ceva numai al lui, pe care îl aduce în dar semenilor. Acesta merită pus în valoare de fiecare. El s-ar putea să fie harul său. În rest suntem atât de asemănători că este chiar dezarmant de simplu totul. Tot ceea ce este valabil pentru mine este şi pentru tine.

Că mintea limitată a dat personalităţii tale mai multă coloratură, că alegi complicaţiile, vei constata până la urmă că este plictisitor şi fără rost. Dacă un politician îmi va spune că el lupta pentru nişte principii (fără să ştie măcar ce sunt ele), şi nu pentru propriul aparent interes mă pot preface eventual a-l crede, dar voi prefera să-l avertizez că interesul lui este fals şi că lui îşi va face cel mai mare rău, cu cât mai mult succes va avea, cu atât mai rău pentru evoluţia lui în acest plan. Aşa stau lucrurile, dragii mei. Iisus nu degeaba v-a invitat să daţi săracilor banii voştri sau să-i aruncaţi în fântână. Ceea ce El a spus rămâne valabil pentru totdeauna.

Vreau să vă vorbesc despre Dumnezeu acum. Desigur tot în urma meditaţiei, din această zi. Undeva mai la început încercam să vă sugerez a-L vedea pe Dumnezeu că pe un diafan Corp – să spunem de Luminaa cărui alcătuire este formată din toate aspectele, părticelele Creaţiei. În acest fel veţi înţelege mai uşor cum fiecare Aspect al Creaţiei face parte din Dumnezeire. Dacă aţi înţeles acest lucru înseamnă ca obligatoriu aţi înţeles că şi voi înşivă sunteţi tot parte din acest Ansamblu, anume o părticică mai specială, în sensul că „sunteţi făcuţi după chipul şi asemănarea Creatorului”.

„Cum este Sus este şi jos”. Aşadar vă invit să vă imaginaţi propriul vostru corp, să vedeţi cum este alcătuit din celule, cum ele sunt şi identice dar şi diferite, individualizate atât prin locul şi funcţia pe care le deţin,

având totuşi cam aceeaşi constituţie şi cam aceleaşi nevoi, cum procesele osmotice le fac să împărtăşesca cam aceiaşi „soartă” cu a suratelor lor... Dacă procesele lor interioare sunt în regulă, la nivel de individualitate, apoi şi funcţiile asigurate de ele vor fi la fel. Dacă vom lua una dintre ele, la întâmplare, nu există îndoială că ne va oferi o imagine destul de elocventă despre ansamblul în care ea îşi desfăşoară „viaţa”, şi chiar o imagine asupra „Întregului”. Nu cred că, dacă este o celulă din ficat, spre exemplu, şi ea pare afectată cumva, am putea să ne imaginăm că ar aparţine unui individ foarte sănătos. Este clar şi pare de bun simţ că orice părticică să ofere informaţii dar să şi afecteze „ansamblul”.

Este evident că, în cadrul Ansamblului, o celulă nu este decât o câtime, dar la fel de evident şi faptul că Ansamblul, în final, este o însumare a acestor „câtimi”. Ca atare, este firesc să putem înţelege interrelaţiile ce sunt între Ansamblu şi părticelele care îl alcătuiesc. Desigur ne putem imagina că Ansamblul nu va depinde de starea unei Părticele, doar că aceasta reflectă în bună măsură starea suratelor ei şi deci „soarta ei” nu este pe atât de individualizata pe cât ne-ar putea place să credem...

Spuneam undeva că civilizaţia actuală a preferat să-L considere pe Dumnezeu exclusiv în afara individualităţilor umane, în special datorită lipsei de curaj în asumarea propriilor răspunderi privind evoluţia în acest plan dens. Nu ar fi de dorit însă să se treacă în altă extremă, adică să nu mai înţelegem corect că Divinitatea interioară este doar părticică, câtime din Ansamblu. Desigur, că informaţie, ea se regăseşte în integralitatea ei atât în fiecare aspect care ne înconjoară dar şi în interior, Că pondere însă, nu trebuie uitat că noi, fiecare, suntem doar o frumoasă câtime, cu un minimum de individualitate care ne asigura însă singularitatea. În toate Universurile nu mai este un altul absolut identic...

Spuneam că, în cadrul Creaţiei ocupăm un loc privilegiat, în sensul că suntem – măcar virtual Conştiinţe Conştiente. Nu trebuie însă nici să credem că suntem

singurele Conştiinţe. Cele Cinci Elemente pomenite în tradiţiile orientale ca şi îngerii Mamei Pământ şi Ai Tatălui Ceresc sunt, de asemenea Conştiinţe. Câtă vreme noi alegem să rămânem sub influenţa Conştientului Colectiv, al Egregorului Uman, nu ne diferenţiem cu absolut nimic faţă de o picătură de ploaie, spre exemplu. Dacă însă ne-am decis să revenim la Conştiinţa Deplină, capacitate individuală, atunci abia ne-am preluat locul hărăzit nouă în cadrul Creaţiei, loc absolut special, de Creatori Conştienţi.

„Cum este Sus este şi Jos" şi invers, este la fel de corect, dragilor. Şi tot aşa cum, dacă nu eşti iubire nu poţi oferi iubire şi deci nici nu vine spre tine ceea ce tu nu poţi da, la fel poţi vorbi despre Dumnezeu, dacă nu îl ai conştient în tine, dacă nu „eşti" Dumnezeu, nu îl poţi cunoaşte pe Dumnezeu în afara ta. Este o minunată realitate faptul că absolut orice trebuie mai întâi să regăseşti în interiorul tău, pentru că abia apoi să îl poţi căuta şi recunoaşte în exteriorul tău, după ce tu însuţi l-ai proiectat din Esenţa care eşti înspre exterior. Valabil cu orice valoare adevărată, pacea, liniştea, echilibrul, armonia, iubirea, frumuseţea, atribute ale Dumnezeirii.

De aceea, dragi semeni, întotdeauna începeţi cu căutarea din interior! Altfel degeaba veţi vorbi despre Dumnezeu, Iubire, Compasiune, Pace… Vor rămâne doar vorbe… Chiar dacă le veţi mima, tot vorbe vor fi, iar de păcălit nu veţi păcăli pe un altul decât pe voi înşivă, deoarece aceste Valori, cu adevărat, doar pe fiecare din noi ne pot interesa. Dacă tu ai devenit Pace apoi în jurul tău vei aduce doar pace şi chiar nu vei mai vedea altceva… dacă ai devenit Iubire, în jurul tău totul devine iubire şi la fel este cu fiecare Valoare. Acesta este un examen de Maturitate Spirituală pe care toţi îl avem de susţinut, conştient acum, în plin moment Omega-Alfa.

Diferit însă faţa de examenele cu care ne-am obişnuit, acesta, deşi singurul cu adevărat important, nu aduce cu sine niciun motiv de teamă, de nereuşită, este unul a cărui diploma se afla asupra noastră dintotdeauna şi pentru totdeauna, doar trebuie să devenim conştienţi de

existenţa sa. De fapt, doar această conştientă ne lipseşte, nu diploma!

Dragi semeni, indiferent cine, din cei care au ajuns la Conştientă Deplină vă va vorbi, orice Maestru veţi citi, acest aspect precis va apărea. Cuvintele vor fi altele, sensul însă nu. Aveţi totul, dintotdeauna, veţi găsi uneori, alteori, printr-un şir de comparaţii-apropieri, tot această vi se va spune... Nu forma contează ci esenţa celor afirmate...

Şi despre ceea ce eu denumesc „parterul cu jucării", în esenţă tot cam la fel vi se va spune. Să redefinesc termenul, folosit undeva mai la început, deoarece acum, după ce aţi parcurs o serie de idei, veţi putea recepţiona mai aproape de adevăr mesajul.

Prin „parterul cu jucării" încerc să desemnez totalitatea experimentelor pe care noi le avem de făcut în acest plan dens, atâta timp cât nivelul de cunoaştere este limitat la ceea ce poate cuprinde mintea limitată, cel mai înalt nivel de structurare a materiei dense. În „Piramidă Cunoaşterii" deci, el ocupa chiar parterul, spaţiu structurat la rândul său pe diferite nivele, desigur ale minţii limitate. Aici se regăsesc toate aspectele socio-economico-politice, aici se regăsesc preocupările tehnologice şi chiar cercetarea ştiinţifică în cea mai mare parte, dar tot aici şi majoritatea trăirilor emoţionale şi chiar fenomene de „creaţie" ale minţii limitate.

Doar uneori creaţia, atât cea artistică cât şi cea ştiinţifia sau tehnologică, au parte de racordări de excepţie la Mintea Universală, atunci spunând noi – pe drept cuvânt că un spirit genial a fost inspirat să creeze o capodoperă, ceva de excepţie. Desigur că şi emoţiile au darul uneori de a străpunge plafonul „parterului cu jucării", şi asta doar atunci când iubirea este motoraşul lor...

Ce este un spirit genial? Pur şi simplu un spirit ca al oricăruia dintre noi, dar care, de-a lungul a nenumărate încarnări şi-a epuizat în cea mai mare parte ciclul de experimente terestre, acum manifestând interes pentru o cunoaştere mai subtilă, care cunoaştere începe să

străpungă mintea limitată, obligând-o să se deschidă. La acest moment al Sistemului, acest timp de excepţie pe care îl parcurgem – majoritatea inconştienţi insafenomenele de genialitate se înmulţesc foarte mult, aşa încât explozia tehnologică este o consecinţă firească.

Fenomen şi mai interesant îmi pare acela care se petrece cu un număr impresionant de mare de semeni care nu mai manifesta interes pentru fenomenele din cadrul parterului cu jucării dar nici nu îşi rezervă bucuria de a-şi împlini conştient misiunea. Mulţi dintre ei trăiesc experienţe de viaţă nu tocmai plăcute pentru mintea limitată, dar priviţi de la un nivel de conştientă ridicat sunt nişte frumoşi de excepţie, care ezită surprinzător să mai facă un salt către conştientă deplină, care de altfel le-a devenit foarte accesibilă. Îmi amintesc acum de unul ajuns probabil la o limită, dormea în stradă pe nişte ţoale, era iarnă, avea permanent lângă el un câine şi nu a existat ora la care să trec pe lângă el şi să nu citească. Într-o zi i-am dus o pufoaică, ceva de mâncat şi o carte. Mi-a mulţumit demn, specificând că îl bucura mult cartea primită…

Câţi dintre cei aflaţi în parterul cu jucării au citit o carte în ultimul an şi câţi ar mai citi stând în bătaia vântului şi a zăpezii! Priviţi cu atenţie în jurul vostru, nu judecaţi căci precis nu aveţi încă instrumentul suficient de deschis pentru a putea înţelege, şi nu vă grăbiţi cu verdictele căci vouă vi le puneţi! Când veţi avea capacitatea de a înţelege atunci nu veţi mai judeca nimic deoarece totul poate fi înţeles în cadrul Manifestării.

Necesitatea existenţei acestui nivel de cunoaştere limitat este evidentă, este chiar planul în care noi am venit pentru a cunoaşte prin trăire diferite aspecte pentru a le transforma în senzaţii, în simţire. Este un mecanism perfect menit de a ridica vibraţia materiei. Dacă noi am fi putut păstra Conştiinţa Deplină în evoluţia în acest plan, majoritatea experimentelor nu ar mai fi putut avea loc. De aceea aici trebuia doar să păstrăm limitele indicate mereu de o Lege, mereu actualizata prin trimiterea de Mesageri. Maeştrii tuturor timpurilor asta au fost, programe de

reactualizare ale Legii, ale Cunoaşterii, spuse pe nivelul cel mai înalt accesibil oamenilor contemporani lor.

Civilizaţia umană a preferat însă să facă abstracţie de Lege, să complice infinit regulile jocurilor desfăşurate în acest plan limitat tocmai prin abaterea de la Regulile iniţiale şi, ca atare, experimentele care se desfăşoară aici capăta conotaţii de un dramatism surprinzător. Doar „uitând" că trebuia să-ţi iubeşti aproapele poţi pune mâna pe o armă şi să comiţi te miri ce minunăţii, doar aşa poţi deposeda semenul tău de puţinul pe care îl are, pentru „a avea" tu mai mult... Exemplele de abatere de la Lege actualmente fac o lege separată, care guvernează practic întregul joc, făcându-l fără sens. Motivele pentru care s-a ajuns în acest punct sunt variate, un loc important ocupându-l însă interesul concertat pe care o mică parte dintre „jucători" l-au manifestat pentru „acapararea de iluzii" pe parcursul a circa cincisprezece secole, fapt total contraproductiv atât pentru evoluţia lor cât şi a semenilor.

De aceea poate, odată în plus, reinstaurarea Legii nu se poate face decât prin aducerea în acest plan a Conştiinţei Absolute, prin Revelarea Sinelui.

Una din rezultatele îndepărtării de la Lege este totală nesuprapunere a piramidei sociale peste cea a Cunoaşterii. Ca atare, de cele mai multe ori geniile umanităţii nu au avut parte de nicio recunoaştere socială, fenomen întâlnit din ce în ce mai des. Actualmente cei mai apropiaţi de cunoaştere deplină sunt aproape marginalizaţi, mulţi dintre ei ocupând mai ales funcţii onorifice, dacă mai au parte şi de ele. În orice caz sunt îndepărtaţi de locurile de decizie, unde se fabrică mereu şi mereu noi legi, desigur contravenind Legii.

Vor fi din cei care se vor grăbi să aducă ca argument pe acela că, în cadrul fenomenologiei, dacă ceva a avut loc, înseamnă că chiar trebuia să aibă loc. Doar, nimic nu e întâmplător, nu? Vă atrag însă atenţia că aici se manifestă două „hachiţe" ale minţii limitate. Prima este aceea că mintea ia adevăruri enunţate pe o anumită treaptă a cunoaşterii şi le aruncă pe o alta, pentru a crea deruta şi a

împiedica procesul de revenire la conştientă deplină. A doua este aceea că da, nimic nu este întâmplător ci se desfăşoară conform unui ciclu cauză-efect, ducând la apariţia unor „realităţi” cu caracter regional, ca să mă exprim aşa, dar care fac notă discordantă cu Ansamblul.

Vă voi da un exemplu: dacă aţi exagerat cu manichiură puteţi să vă infectaţi un deget, deci aţi creat un ciclu cauză-efect. Acel focar de infecţie este guvernat de un echilibru dinamic între anticorpi şi microbi, cu tendinţa de reinstaurare a armoniei iniţiale, fapt la care participă cu eforturi întregul Ansamblu care sunteţi. Dacă totuşi nu se va reuşi, vă puteţi pierde degetul. Este oare cazul să spunem că dacă s-a întâmplat este pentru că, în cadrul ansamblului care sunteţi, chiar era necesar să se întâmple? Să fim serioşi şi să acceptăm responsabilitatea pentru toate gesturile noastre generatoare de dizarmonii. Pentru că, în final, va trebui să acceptăm şi responsabilitatea de a fi devenit noi, toată civilizaţia, un deget infectat în cadrul Creaţiei, care permanent a făcut eforturi pentru reinstaurarea Armoniei, dar noi am refuzat. Este doar un ciclu cauza efect, care poate duce la amputarea degetului, la nevoie… Va fi nevoie oare? Dacă nu ne vom trezi şi nu vom accepta reinstaurarea Legii şi a Armoniei, mi se pare firesc…

Abaterea de la Lege a fost destul de facil de obţinut prin substituirea Valorilor cu false valori, mereu mai multe, menite doar a distrage atenţia. Cine se poate lăuda că va recunoaşte un diamant într-un pumn de sticlă bine şlefuită, mai ales dacă nu are atenţia sau nu-şi acorda timpul necesar recunoaşterii? Este simplu! În final chiar Legea, simplă şi atotcuprinzătoare, a fost înlocuită de false şi fără număr legi şi legisoare, toate menite a legitima fărădelegea… Cunoaşterea a fost înlocuită de pseudocunoastere, un fel de programe de limitare a creativităţii individuale prin condiţionare a minţii, şi aşa limitată prin construcţie, dar cu posibilităţi de deschidere virtual nelimitate.

Am fost învăţaţi că, pentru a şti, trebuie să învăţăm.

Ca atare mergem la şcoli unde profesori ne spun despre diferite aspecte ceea ce ei, la rândul lor, au fost învăţaţi. Pătrunderea noului în acest sistem este deosebit de greoaie, deoarece mintea limitată manifesta mereu preferinţa pentru lucrurile deja cunoscute şi recunoscute. Dar curgerea permanenta nu cunoaşte două fenomene identice, ca atare a-mi restricţiona mintea să proceseze veşnic nişte manifestări conform unor şabloane percepute a fi conforme cu realitatea unui moment aflat de mult în nefiinţă nu mi se pare cea mai înţeleaptă modalitate de acces către cunoaştere.

Apoi adevărata cunoaştere presupune o relaţie neintermediata de nimeni şi nimic, o experienţă personală. Aceasta face ca un bolnav de cancer, spre exemplu, să aleagă să se vindece cu zeamă de varză. Va fi aberant apoi să spunem că zeama de varză vindeca o astfel de boală, dar fiţi siguri că mintea limitată la astfel de concluzie poate ajunge…

Am tot separat domeniile de cunoaştere, am tot creat discipline pentru ca apoi să trebuiască să constatăm că zonele de interdisciplinearităţi pot fi cele mai productive, dar nu avem „specialişti” poliinstruiţi. Civilizaţia însă merge înainte, constatând din mers că nu este pe cel mai bun drum, dar este aidoma unui bulgăre de zăpadă: se tot rostogoleşte acumulând erori dar nu se poate opri. Desigur ea nu o va putea face, doar individualităţile se pot sustrage rostogolirii, putând apoi spera să oprească şi imensul bulgăre…

Iluzia este că noi accesăm Cunoaşterea prin instruirea minţii limitate, Da, noi ar trebui să ne instruim în dezvoltarea aptitudinilor corpului fizic pentru a se descurca în acest plan, cu condiţia de a renunţa să credem că identitatea noastră este cea din oglindă. Noi, esenţa care suntem, doar pilotăm acest vehicul iar calitatea prestaţiei va fi dată de nivelul conştientei noastre. Chiar calitatea vehiculului va fi permanent în concordanţă cu nivelul de Cunoaştere la care Esenţa îşi permite accesul. Aceasta va face că permanent să existe concordanţă şi cu

nivelul la care ne permitem accesul de a experimenta în plan fizic. Acea Armonie care guvernează totul în cadrul Creaţiei asigura toate aceste sincronisme, indiferent că suntem sau nu conştienţi de ele. Vreţi exemple, ele sunt la tot pasul.

Dacă un spirit vibrând la nivelul chakrelor de supravieţuire cunoaşte că bucurii doar cele specifice nivelului vibraţional respectiv, vă veţi afla în curând în faţa unui corp masiv, cu un abdomen supradimensionat. Sexualitatea poate constitui o bucurie pentru acest nivel, dar chiar ea se va dovedi dificil de împlinit tocmai datorită neanţelegerilor pe care spiritul le-a manifestat. Astfel chiar şi această „plăcere" a experimentului sexual şi-o îndepărtează singur, prin manifestarea exagerată a celorlalte două chakre pe care a ales să vibreze... A fost doar un exemplu.

Dacă veţi privi atent la evoluţia pe parcursul anilor a semenilor vostrii veţi putea să fiţi surprinşi de faptul că unii devin „mai frumoşi" odată cu trecerea anilor. Fizionomii de-a dreptul banale câştiga uneori o forţă de expresie nemaipomenită sau o blândă şi nobilă frumuseţe. Pentru mintea limitată pare uimitor dar acolo spiritul a construit secundă de secundă... Alegerea pe care o facem, la fiecare pas, lasa urme la fiecare nivel infoenergetic. Acesta este procesul, aceasta este experienţa noastră în corp fizic.

Apoi unii sunt dezgropaţi peste ani şi se constată că nu au putrezit câteodată îi sanctificam... Dar de înţeles nu înţelegem mai nimic. Acolo materiei i-a fost impusă vibraţia Spiritului, prin Conştientă. Dacă ar fi avut timpul necesar sau ar fi avut acces la o cunoaştere deplină ar fi devenit un corp nemuritor... Este pe deplin fezabil... chiar dacă contrar celor învăţate sau a celor pe care le putem constata la tot pasul...

Deci oglinda ne poate fi de folos, dar numai pentru a constata urmările pe care cunoaşterea noastră le lasă în planul dens cel mai apropiat, corpul fizic. Dacă suntem generatori de entropie prima dată oglinda ne-o va indica,

la fel dacă suntem dizarmonioşi. Nimic nu ne poate scăpa, este rigoarea ciclului cauză-efect.

Am spus că am înlocuit adevăratele valori cu pseudovalorile în jocul nostru şi ridicarea muncii la rang de virtute a fost una din aceste substituiri. Copiilor noştri le povestim despre greierele şi furnica dar despre creaţie şi rolul nostru de creatori nu mai are cine le spune nimic. Iisus spunea că trebuie să învăţăm să „lucrăm" cu îngerii Maicii Pământ ziua şi cu îngerii Tatălui noaptea, dar fiţi siguri că nu la ceea ce ne-am obişnuit a numi munca se referea. Era vorba de o conlucrare conştientă cu nişte Conştiinţe, cu acele Elemente dintotdeauna cunoscute... Era deci vorba de a lucra conştient cu Energia, prin învăţarea vehicularii informaţiei... În ce termeni putea să ne spună mai clar decât A Făcut-o?! Noi am structurat în schimb societatea. Aşa s-a născut nefirească piramida socială, în care fiecare se lupta din răsputeri toată viaţa să se se caţere pe umerii celor din jur, prin orice mijloace şi trebuie să înţelegem odată pentru totdeauna că această structură este un mare fals şi un mare abuz, absolut imposibil de justificat la nivel de Lege. Nu poate exista absolut niciun motiv pentru că o Conştiinţă să accepte subordonarea să altei Conştiinţe şi mi se pare ruşinos şi impardonabil să încerci prin vreun mijloc să urci pe umerii semenilor tăi, oricât de cinstit ţi s-ar părea el. Scopul în sine este nefiresc, între semeni nu pot exista altfel de relaţii decât cele de colaborare, de comuniune atunci când le poţi duce atât de sus.

Dacă ne amintim despre Egiptul Antic, spre exemplu, vom vedea că şi acolo se regăseau urme ale unei piramide sociale, dacă chiar vom vrea să considerăm aşa. Dar diferenţa este enormă, deoarece acolo pretinsă piramida socială era perfect şi cu mare atenţie subordonată Piramidei Cunoaşterii. Vârful celor două piramide imaginare era asigurat de Faraon, considerat a fi semizeu. Dar acesta era şi Cel Dintâi Preot, deţinea cea mai înaltă Cunoaştere. Apoi piramida socială se lăţea brusc, cu casta preoţilor, mai întâi cunoscători şi abia apoi funcţionari.

Parterul cu jucării aparţinea clar celor care aveau strictă legătură cu munca fizică. Cel aflat în parterul cu jucării nu avea de ce să-şi imagineze că are acces la cunoaştere, pentru el rămânea doar credinţă.

Acum această structurare se face pe considerente din cele mai slabe, care nu ar rezista nici celei mai superficiale analize. Aparent structurata pe nivele de pregătire şi aici ar fi o infinitate de aspecte de discutat, în fond această „clădire" actualmente fără baza stabilă are un schelet foarte vizibil alcătuit din pseudovaloarea „bani". Mijlocul de a-i obţine până la urmă nici nu mai contează, ei trebuie să fie cât mai mulţi şi atunci nici chiar pretinsă instruire nu mai contează. Vedeţi vreun cadru firesc aici pentru că experimentele în trup fizic să aibă loc nestingherit, să fie de calitate şi să reprezinte prilej de bucurie?!

Unde credeţi că mai poate fi recunoscută Legea în cadrul acestui „Minunat edificiu" al minţii limitate? Ea însă operează permanent şi rezultatele acestei lucrări le simte fiecare, dar nu mai ştie să le recunoască. Copii noştri, oricât de mult am evita, printre primele cuvinte pe care le învaţă este şi banul… De ce? Pentru că a văzut că mama îi procura cu bani tot felul de mici bucurii: o acadea, ciocolată sau alune… Mintea limitată imediat va spune „am nevoie de bani, deci trebuie să fac rost de ei". Ca atare, pentru a primi bani trebuie să dai ceva în schimb. Când nu ai nimic de dat, dar trebuie să dai, atunci îţi oferi trupul. Cu oricare parte a lui poate scoate mai mulţi bani. Fiecare după disponibilităţi: unii aleg să-şi vândă braţele, alţii mintea, nu puţini îşi vând sexul sau numai sex-apelul, după caz şi minte.

Partea interesantă este că pe unii îi aplaudăm pentru vânzarea pe care aleg să o facă, pe alţii îi condamnăm şi le imputam că se „prostituează"…Chiar vedeţi vreo diferenţa??? Cu ce credeţi că este superior unul care îşi vinde mintea unuia care îşi vinde sexul? Sau alege să-şi distrugă corpul fizic săpând după cărbune? Oare nu suntem capabili să vedem nefirescul instituit la nivel de lege aici, în parterul cu jucării? Cine şi cu ce cumpără

aceste fragmente de corpuri fizice pe care alţii sunt siliţi să le ofere? De unde au aceşti „cumpărători” mijloacele de a cumpăra? Cine i-a căţărat pe nişte nivele ale piramidei sociale?

Dragilor, aici trebuia să fie Raiul pe Pământ şi noi am adus Iadul cu priceperea şi gradul nostru de conştiinţă. Pentru a apăra nefirescul instituit am făcut norme şi legi, am organizat tribunale şi ministere de justiţie, poliţii şi armate, securităţi şi spionaje de tot felul. Pe cine şi de cine să apere? Dacă cel aflat pe unul din palierele superioare ale piramidei sociale simte că trebuie să se apere de cel aflat la baza acestei piramide, mă întreb dacă este în toate minţile?! Oare nu este el primul interesat că piramida să aibă o bază solidă, prin care Mamei Pământ să i se mai poată smulge ceva rămas încă nesmuls? Dacă el se apăra de cei aflaţi la baza acestui edificiu, edificiul în sine mai poate rezista? Nu este oare clar că pentru fiecare ins aflat undeva pe unul din palierele superioare, la baza piramidei trebuie să „trudească” cu una din părţile corpurilor lor zeci sau sute sau mii de indivizi?

Mergând mai departe cu raţionamentul, făcând abstracţie de faptul că este o iluzie că trupul fizic ar avea nevoi, toţi indivizii din cadrul piramidei sociale au, în mare, absolut aceleaşi pretinse nevoi. Cu alte cuvinte nu nevoile îi diferenţiază ci tot felul de preferinţe în a experimenta jocul numit viaţă. Altfel spus, toate legile abuziv instituite, toate poliţiile şi armatele, toate războaiele şi tot nefirescul nu au altă justificare decât dorinţa smintită a unora de a experimenta abuziv în dauna celorlalţi. Nu vi se pare cam mult? Nu ne-am cam îndepărtat de Armonia Universală? Cât anume ar mai putea merge pe acest drum civilizaţia?

Amuzant este însă faptul că aceste aspecte deosebit de clare de altfel, nu le putem observa câtă vreme ne aflăm în parterul cu jucării! De ce nu putem? Este deosebit de simplu: câtă vreme ne aflam acolo nu suntem conştiinţe individuale ci doar biete picături de ploaie cu un potenţial nelimitat dar pilotaţi de mintea limitată, releu al

Conştientului Colectiv. Acest Conştient Colectiv este o Inteligenţă, că orice Spirit-Grup. El a fost proiectat şi trebuia să-şi exercite menirea până la maturizarea individuală anunţată de venirea Maestrului Iisus. Aceasta maturizare semnifica ridicarea vibraţionala la nivelul chakrei inimii, de aceea s-a spus că El ne-a adus Iubirea.

Interese de grup au făcut însă că ridicarea vibraţionala să fie stopata prin menţinerea fricii, aspect care încă justifica preponderent evoluţia omenirii în acest plan. Ca urmare, eşafodajul numit piramida socială nu numai că nu a dispărut, cum ar fi fost firesc, dar a căpătat proporţii inimaginabile, pe măsura evoluţiei minţii limitate, a ego-ului şi a evoluţiei tehnologice. Pot părea aspecte mult distanţate unul de altul dar sunt legate indisolubil, deoarece toate au contribuit din plin la betonarea acestui edificiu. Ca urmare şi Inteligenta Conştientului Colectiv a fost potenţializata suplimentar şi doar unul ieşit de sub influenţa să vă poate spune cât de puternic se manifestă.

Atunci când ai ieşit de sub această influenţă şi ai „de partea ta” Conştiinţă Universală sau Mintea Nelimitată cu care eşti de acum racordat cvasipermanent nu doar cu caracter accidental ca în cazul sclipirilor de genialitate, poţi „vedea” cu claritate tot mecanismul informaţional prin care nefirescul se impune ca fiind singură realitate firească. Înţelegi pe deplin rolul fiecărui cuvânt apărut în mediile de comunicare şi înţelegi de ce bietul tău semen se zbate ca peştele pe uscat spunând încontinuu: nu mai pot.

Compasiunea ta nu-l poate ajuta iar alt ajutor nu ai cum să-i dai pentru că, la un anumit nivel este dreptul său la alegere. Că nu mai are calificarea de a face o alegere conştientă tu ştii, dar nici Legea nu o poţi modifica. Ca atare nu poţi decât încerca să îl ajuţi să se trezească. Iar timpurile îţi vin în ajutor în multiple moduri: prin ridicarea vibraţionala a întregului Sistem, prin motivaţiile la care l-au ajutat să ajungă, prin ridicarea chiar inconştientă a nivelului sau vibraţional şi nivelul experienţelor lui de viaţă. Toate procesele acum sunt catalizate şi se derulează cu o viteză mereu crescândă.

Dragi semeni, ştiu că marea majoritate din voi în parterul cu jucării v-aţi desfăşurat întreaga viaţă şi ştiu bine ca „realităţile” acestui nivel sunt singurele care vă par posibile. Tot ceea ce s-a instituit aici ca fiind regulă sau lege vouă vă par a fi chiar mai importante decât Legea, căci aici puteţi vedea cum acţionează ele şi voi nu vedeţi că ele sunt doar o lume a efectelor, care va face şi pe voi efecte. Cu cât frecventa sistemului creşte pentru voi totul devine mai greu de suportat deoarece nu mai reuşiţi să faceţi faţă evenimentelor care se succed cu o viteză parcă tot mai ameţitoare. Ca atare cedaţi cumva şi de regulă începeţi tocmai cu sistemul nervos. Când acesta cedează sunt create condiţiile ca şi alte părţi ale vehiculului fizic să aibă de suferit. Aici se vorbeşte de stres.

Trebuie înţeles că nu există nimic pentru care să merite să ajungem în această stare, chiar dacă lucrurile par că ne scapă de sub control. Când ai ajuns la acest moment există o ieşire şi ea constă din reevaluarea listei individuale de priorităţi, unde precis s-a instaurat haosul. Câtă vreme suntem capabili să ne organizăm mintea să urmărească câteva puncte doar, valabile pentru prezentul imediat, şi să reactualizăm permanent această listă, pe care să fim atenţi să nu o aglomeram, nu vom accepta să devenim stresaţi. Desigur că parterul cu jucării s-a tot aglomerat sub toate formele şi că toate acestea vă tot asaltează. Trebuie însă să vă exercitaţi dreptul de a alege ce merită şi ce nu să intre în atenţia voastră, altfel singuri vă veţi transforma în victime.

Pentru că, la nivelul acesta, doar fugă după iluzii a aglomerat nepermis de mult planul. Explozia tehnologică este doar în parte benefică experienţei, deoarece majoritatea reperelor care se creează nu fac altceva decât să ofere alternative constructive. Ele nu răspund unor „nevoi” şi aceasta trebuie să vă fie foarte clar, ci doar unor preferinţe. Atunci când aţi acceptat ca un reper să poarte pentru voi eticheta de nevoie, aţi acceptat şi să vă subordonaţi într-un fel acelei pretinse nevoi, deci aţi mai pierdut ceva din gradul de libertate de până atunci, şi aşa

foarte mic pentru cei aflaţi în parterul cu jucării.

Dacă veţi vrea să vă amintiţi din experienţă personală perioada primei copilării, veţi putea retrăi senzaţia libertăţii şi a bucuriei depline… Apoi priviţi cu atenţie mecanismele care v-au tot redus gradul de libertate, încercaţi să surprindeţi clipele de cotitură cărora societatea le acordă o importanţă deosebită şi vedeţi ce anume aţi câştigat şi ce aţi pierdut parcurgându-le. Vedeţi pragurile pe care le-aţi tot avut de trecut şi ce au însemnat ele cu adevărat pentru bucuria voastră intimă, apoi priviţi cu atenţie singurul moment viu: clipa de ACUM. Vedeţi ciclurile cauză-efect care v-au condus la acest moment viu, pe care încercaţi să îl simţiţi prin toate simţurile. Apoi încercaţi să înţelegeţi cu adevărat drumul parcurs în întregul lui, vedeţi în ce măsură el s-a datorat alegerilor voastre personale sau ale celor din jur, revedeţi „acumulările” pe care le-aţi tot făcut, la toate capitolele vieţii şi vedeţi câtă împlinire v-au adus sau cât v-au restricţionat.

Urmăriţi firul vieţii şi vedeţi care momente au fost susţinute prin iubire şi care prin frici de tot felul. Alegerile făcute cu iubire precis v-au îmbogăţit cumva, desigur nu material, în schimb cele făcute din teamă precis v-au sărăcit, sub toate formele… Încercaţi să alegeţi din acest moment numai sub motivaţia iubirii. Orice alegere avem de făcut poate fi făcută sub imperiul Iubirii sau al Fricilor. De aici rezultă percepţia duala a acestui plan. El nu este dual nicicum, noi proiectăm dualitatea asupra lui, deoarece avem posibilitatea de a-l percepe prin doi centri de comandă: inimă sau mintea.

În parterul cu jucării s-a acreditat ideea că iubirea este slabă, deoarece s-a uitat Legea. Ca atare doar minţii şi deciziilor ei i se acordă credibilitate. Aici nu se poate constata cât de imperfectă este mintea limitată, ce slab randament are liniaritatea ei, ce uşor se poate înşela, bazându-se pe nişte simţuri limitate la nişte domenii de frecvenţă foarte înguste. Este firesc să fie aşa deoarece mintea limitată guvernează toată fenomenologia de aici,

cel puţin aşa apare. Nu ai cum constata că este doar o lume a efectelor câtă vreme consideri că aici „este toată lumea”. Mai mult chiar, dacă cineva vine şi îţi spune ceva ce nu ţine de acest nivel de înţelegere, vei spune că te minte sau că vorbeşte prostii. Poţi alege să-l consideri escroc.

Ţin minte că, în urmă cu câţiva ani, în nişte insule, un grup de înţelepţi adunaţi în jurul unui mentor devenit repede celebru s-a apucat să vindece oameni. Pentru a împiedica rezistenţa minţii limitate, ei au imaginat un mic „spectacol” menit să inducă în eroare mintea, pentru că aceasta să permită cu adevărat vindecării să aibă loc. Desigur spectacolul nu ar fi fost necesar dacă s-ar fi putut obţine o deschidere a minţii celui venit să se vindece, dar asta ar fi cerut foarte mult timp. Deci au apelat la acest subterfugiu. Vindecările „miraculoase” s-au ţinut lanţ, reviste de prestigiu au popularizat cazul şi rezultatele au fost şi mai spectaculoase.

Totul a ţinut exact până ce „un vigilent” a surprins „înscenarea pusă la cale”. Din acel moment miracolul a încetat să se mai producă şi au fost consideraţi şarlatani. Nu aveau cum să explice că au fost obligaţi să păcălească mintea limitată din iubire pentru semenii lor aflaţi în suferinţa şi că au fost vindecări absolut reale. Cine ar fi fost capabil să înţeleagă. Cum să crezi că mintea ta te îmbolnăveşte, nu?! Şi totuşi aşa este, nimic altceva nu te poate îmbolnăvi niciodată de nimic… Dar asta nu se învaţă la medicină, deci eu, dacă o susţin, ori am înnebunit, ori sunt escroc! Ce contează că chiar un medic englez s-a exprimat clar că medicina este „religia de azi” şi că ea va înceta să mai existe din clipa în care unul singur va vedea acest lucru?!

Dragilor, nu ştiţi încă de ce toţi iluminaţii au spus că viaţa este o iluzie, aşa cum o percepem noi. Dar ceea ce au spus este un adevăr demonstrabil matematic. Viaţa este toată Creaţia, nimic nu este static şi inteligenta interactivă se află pretutindeni. Noi avem un doar posibilitatea de a conlucra cu toate nivelele ei dar chiar un fel de „obligaţie

statutară”. Aşa ne vom achita de menirea de Creatori Conştienţi. Desigur toate astea după ce vom fi părăsit limitele parterului cu jucării. Până atunci vă recomand cu toată iubirea un singur lucru important: nu încercaţi să judecaţi ceea ce ÎNCĂ nu aveţi posibilitatea de a înţelege. În acest fel vă interziceţi singuri accesul către Cunoaştere. De altfel, cine altul vi l-ar putea interzice! Şi încă ceva: nu uitaţi că mintea limitată are ca menire pe aceea de a vă menţine în iluzie, atât ea cât şi că reprezentent al Inteligenţei Conştientului Colectiv, că releu al acestuia. Veţi începe să urcaţi etajele Piramidei Cunoaşterii şi o veţi surprinde încă spunându-vă că gata, aţi obţinut totul deja şi ceea ce iar vi se spune este basm, nu poate fi adevărat. Cu cât urcaţi mai sus fenomenul se va rări, dar el persista câtă vreme Ego-ul nu a fost topit. Abia atunci o anume „smerenie” adevărată vă va face „să vă predaţi” pe de-a întregul în faţa Miracolului Creaţiei, a Măreţiei sale.

Pentru că atunci chiar realizezi perfecţiunea întregului. Ea îţi poate fi sugerată de un altul dar, până nu o trăieşti ca pe o „experienţă personală” nu o simţi cu adevărat. Degeaba v-aş spune să vă imaginaţi un ceas imens cu infinitate de piese şi subansamble, toate în permanentă mişcare şi încă cu posibilitatea fiecărei piese de a-şi hotărî singura – în anumite limitemişcarea, dar în care accidentele nu sunt posibile sau, şi mai mult, au fost prevăzute deja, tot nu v-aţi putea face o idee suficient de aproape de adevăr. Pot încerca diferite modalităţi de a vă sugera aceasta Măreţie infinită, dar va fi o înţelegere parţială, limitată… Şi ştiţi ce este cu adevărat drăguţ: când ai „cunoscut” – nu am cum exprimaaceasta Infinită Măreţie nu te simţi zdrobit în micimea ta ci dimpotrivă, te simţi infinit de puternic. Şi ştii că acestea toate nu îţi vin de la tine, cel mic, stând pe scaun în faţa tastaturii, ci tocmai din Măreţia despre care scrii.

Îmi imaginez viaţa noastră de oameni pământeni şi o văd uneori că pe o infinită înşiruire de macazuri: stânga-dreapta, stânga-dreapta… Fiecare secunda-un macaz, o alegere de făcut… Atâtea vieţi, atâtea încarnări, atâtea

macazuri, totul în cadrul giganticei Creaţii… Cum am putea fi doi la fel? Şi totuşi, atât de puţin diferiţi… la cât de multe alegeri am tot avut de făcut fiecare! Chiar şi acesta este un miracol…

Te afli în faţa unui semen şi îi poţi simţi starea, poţi spune aproape totul despre el după o jumătate de oră, în ciuda faptului că experienţele lui de viaţă au fost absolut altele decât ale tale. Fără a mai vorbi de acumulările făcute de-a lungul celorlalte încarnări. Şi încă ne aflăm departe faţă de o realitate foarte apropiată: aceea de telepatie.

Pentru că multe sunt cele ce vor urma să se modifice în curând iar telepatia ca stare generală, ca mijloc exclusiv de comunicare nu este departe în timp. Ea este o consecinţa firească a ridicării vibraţiei sistemului, care va face că frecventele pe care funcţionam să ne dea această posibilitate, dar nu că opţiune ci că firesc al relaţiilor cotidiene.

Cu această ocazie multe aspecte se vor modifica, deoarece vă imaginaţi că minciuna nu va mai putea exista, nici măcar de convenienţă. De asemeni relaţiile aşa-zis comerciale vor căpăta cu totul altă formă. Doar negocierile nu sunt o expresie a adevărurilor, nu? Pentru început deja intuiţia a căpătat o frecvenţă mărită, aşa încât mulţi încep să-şi facă alegerile pe baza ei. Este un prim pas.

Scriu toate acestea şi sper să fiu înţeles, ba chiar să fiu corect înţeles şi o fac din iubire pentru voi, semenii mei, pentru că eu ştiu că şi voi trebuie să ajungeţi să trăiţi toate acestea ca pe o experienţă personală… dar mai ştiu şi că aseară vorbeam cu un prieten la telefon, prieten cu care vorbesc de un an de zile, poate mai mult şi viaţa lui mică şi simplă îi pare un calvar şi el m-a înţeles destul de bine şi simte că ştiu bine ceea ce îi spun dar viaţa lui tot aşa rămâne, nu se poate hotărî deloc să facă paşii necesari pentru a-şi depăşi buclele de feed-back şi a experimenta la nivele mai înalte.

O va face cândva, simte şi el ca o va face, dar deocamdată nu poate. De ce? Simplu: deoarece mintea

limitată simte nevoia de liniaritate. Deşi mă cunoaşte binişor şi constată şi singur că practic trăim în două lumi diferite, înţelege că sunt pe deplin fericit şi asta în fiece clipă, lui i se pare că nu va putea ieşi din canoanele limitate ale vieţii lui. Este clar o lipsă de curaj şi desigur nu este un curajos – câţi oare sunt? – dar eu ştiu sigur că mult mai mult curaj îi trebuie ca să-şi îndure viaţa de zi cu zi decât să facă un pas decisiv…

Dragilor, deşi obişnuinţa joacă un rol decisiv în parterul cu jucării, tocmai datorită proprietăţilor minţii limitate, ea este cea mai joasă formă de a experimenta în planul acesta dens. Creativitatea se reduce până la completa dispariţie, noi transformându-ne în adevărate mecanisme umane. Unii ajung chiar a se mândri că sunt „o rotiţă" a unui angrenaj mai mare… Automatismele ajung să facă din acea experienţă de viaţă nu ceva previzibil ci de-a dreptul cunoscut: trecut, prezent şi viitor arătând absolut la fel: nu mai rămâne loc nici de citit o carte, nici de o plimbare în parc, nimic ieşit din tiparul obişnuit: este exact ceea ce prietenul pomenit „trăieşte" din plin, fără absolut nicio clipă de satisfacţie sau bucurie… De unde ar putea veni?… Singur, la 30 de ani, alergând între serviciu, un loc de dormit şi o biată mâncare, apoi totul de la capăt…

Lăsaţi loc creativităţii în vieţile voastre, dragilor! Creaţi de dragul creaţiei dacă nu pentru a face o bucurie unui semen, varianta ideală. Iubiţi-vă, iubiţi experienţa voastră de viaţă şi apoi depăşiţi-o, duceţi-o la un nivel mai înalt. Fugiţi de automatisme şi şabloane în vieţile voastre. Iubiţi-vă semenii şi înţelegeţi-le momentele. Nu trebuie să aveţi pretenţia de a fi înţeles, dar faceţi efortul de a-i înţelege voi pe ceilalţi. Dacă aveţi posibilitatea, ajutaţi-vă semenul absolut necondiţionat. Renunţaţi la iluzia că trebuie să plătiţi doar o muncă executată în folosul vostru.

Încercaţi toţi dar începând cu tine nu cu vecinul, să faceţi un colţişor de răi în preajma voastră. Va sta în putere, dragilor. Începeţi prin a da atenţie amănuntelor neimportante pentru minte. Armoniei, spre exemplu. Haosul din preajma voastră este o oglindă fidelă a

dezordinii interioare. Totul este legat, nu uitaţi acest aspect. De dragul experienţei voastre de viaţă trebuie să faceţi aceste salturi calitative, nu pentru alt motiv.

Renunţaţi să vă tot comparaţi vieţile sau statutul social cu al celorlalţi, înţelegeţi că sunteţi fiecare un experiment unic, că aveţi dreptul de a evolua pe deplin responsabil, că nu vă aflaţi în permanenţă cursa şi cu atât mai puţin în competiţie cu semenii vostrii. Amintiţi-vă că nu este nimic de pierdut sau câştigat decât experienţa şi nu vă refuzaţi dreptul de a experimenta din plin. Amintiţi-vă că aţi venit pentru a simţi, pentru a trăi senzaţii, nu pentru a fi roboţi sau competitori.

Încercaţi să înţelegeţi ce au vrut să ne transmită Maeştrii tuturor timpurilor şi amintiţi-vă că ei nu voiau nimic de la nimeni ci doar să ofere Cunoaştere şi Iubire. Dacă nu înţelegeţi limbajul unuia, căutaţi un altul, aceleaşi Adevăruri le-au spus toţi… În vorbele lor veţi regăsi Legea şi odată cu Ea oportunitatea de a vă regăsi Şinele. În parterul cu jucării nu-l veţi regăsi, fiţi siguri!

Nu uitaţi că între semeni funcţionează mecanisme energoinformaţionale de care nu sunteţi conştienţi şi care sunt de o complexitate inimaginabilă pentru mintea limitată. Practic printre noi şi prin noi trec adevărate râuri de informaţii, energie modulată, în fiece clipă, zi şi noapte şi nu avem cum ne sustrage acestui flux. Nici nu ar fi de dorit. Este o cumplită iluzie că, dacă am încuiat uşa nimic nu ne mai afectează. Suferinţe ale semenilor aflaţi la mii de kilometrii trec prin noi, fără ca noi să avem cunoaştere despre evenimentele respective, ce să mai vorbim despre zbuciumul unui vecin chinuit de foame?!

Poate am depus puţină patimă omenească scriind ultimele pagini şi îmi cer iertare, dar fenomenologia din acest plan este – nicidecum cea mai interesantaci doar cea mai de interes pentru voi. Asta pentru simplul motiv că sunteţi şase miliarde acolo. Pentru a putea ieşi, rând pe rând, va trebui să o înţelegeţi cât mai bine, adică mai întâi să surprindeţi iluziile.

Ascensiunea către Lumină, drumul către Sinele tău

va cunoaşte obligatoriu etape pomenite dintotdeauna de iluminaţi: înţelepciunea, cea care te face să observi legături adevărate între diferite aspecte aparent disparate, în care rolul de participant diminuează în favoarea observatorului, apoi eliberarea, rând pe rând, de nevoi şi de iluzii. Sunt doar două cuvinte, dar pentru a ţi le asumă uneori trec vieţi, alteori zeci de ani sau ani numai... Nicidecum mai puţin. Pentru că într-o viaţă să ajungi un eliberat, precis în multe încarnări ai depus eforturi conştiente de a ajunge la acest nivel, dar nu ai reuşit. Mulţi v-aţi făcut aceste teme.

Nu există reţete aici, suntem atât de individuali pe acest început de drum al Esenţei încât, de regulă, este necesară o relaţie discipol-maestru pentru a îl optimiza. Este şi motivul pentru care acest tip de relaţie s-a tot păstrat pe parcursul mileniilor. Există şi excepţii aici, când menirea de Maestru este preluată probabil de Ghizi aflaţi în alte planuri. Prestaţia lor este însă atât de „diafană” încât, practic nu se simte. Doar că, totul curge rapid, exact pe un făgaş imposibil de evitat dar precis bine prefigurat. Parcă eşti purtat de la un eveniment la altul, parcă ţi se şopteşte la ce aspecte să fi deosebit de atent sau receptiv. Doar „parcă”, atât este de subtil.

Pe măsură ce capeţi Cunoaştere, personalitatea se topeşte şi chiar individualitatea se atenuează în suficientă măsură, începând să recunoşti tot mai mult Legea, atât în tine cât şi în afara ta. Totul urca din ce în ce mai mult spre simplificare şi simplitate.

Să nu credeţi că Conştiinţa Colectivă că Inteligenţa sau mintea limitată vă vor lăsa să scăpaţi de sub control cu uşurinţă. Ele vor fi permanent dornice să zadarnicesca drumul vostru. Pentru ele simplitatea nu există şi vor avea infinite argumente absolut logice să vă tot aducă pentru a vă împiedica ieşirea. Veţi cunoaşte momentul când, cu ajutorul minţii va trebui să vă păcăliţi mintea, altfel spus, să duceţi percepţia duala în interiorul minţii şi să îi demonstraţi că trebuie să facă faţă acestui gen de procesare de date. Când aţi reuşit aceasta, deja o veţi

obişnui să-şi surprindă singura imperfecţiunea şi limitările condiţionate din exterior. Apoi veţi constata că ele nu erau întâmplătoare, că sunt programatice şi că serveau unor scopuri nu tocmai în regulă. Veţi fi foarte surprinşi cum cele mai „de bun simţ" noţiuni au fost fabricate şi v-au fost impuse că valori în care ajunseseră să credeţi într-atât încât aţi fi putut să vă bateţi pentru apărarea lor… Nu trebuie să vă îndoiţi că acest moment vine, pentru că Adevărul va trebui să vă devină accesibil.

Dragilor, pentru a apăra pseudovalorile cunoaşterii din parterul cu jucării, mintea voastră va găsi infinite modalităţi de luptă. Sunt „valori" intrate şi în Conştiinţa Colectivă iar alianţa dintre cele două are menirea de a vă îndepărta de statutul de Conştiinţă Conştientă. Conştientul Colectiv, că inteligenta tutelând „Turma Domnului" ştie bine ca orice individualitate matura risca să devină un exemplu de urmat pentru semeni şi atunci menirea ei este sfârşită. Ca atare va oferi intelectului vostru tot „armamentul necesar" pentru că acesta să vă oprească de la Împlinire. În primul rând va face tot posibilul să vă facă să vă tot raportaţi la experienţele semenilor voştri. Vă va spune că voi nu sunteţi deosebiţi şi că ceea ce este bun şi adevărat pentru ei este valabil şi pentru voi… doar că aşa va face cu oricare va tinde către conştientă. Cu alte cuvinte, până să apuci să ridici capul, devenind „un caz aparte", ţi se taie orice elan prin această falsă raportare şi desigur renunţând, niciun altul nu va avea la cine să se raporteze… E logic. Acea „sală de computere rulând un program fals, dar a cărui eroare nu poate fi sesizată de niciunul dintre ele" pe care v-o sugerăm mai la început…

Numai o stare de atenţie deosebită şi o motivaţie puternică pentru găsirea Adevărului vă poate ajuta în acel moment. Sau credinţă. Dacă cercetarea Adevărului ar fi plecat de la o carte, spre exemplu, va fi luată şi mărunţita punct cu punct, găsindu-i-se o infinitate de defecte: înainte de a vă lăsa să simţiţi conţinutul, vi se va atrage atenţia asupra formei, culorii, coperţii, veţi fi întrebat de ce să o citiţi şi cine este anonimul care o scrie, ce mai ştiţi despre

el, se va căuta să fie socotit şarlatan, nebun, total nedemn de încredere... Dacă nici asta nu vă va convinge să renunţaţi, mereu veţi fi trimişi la „cunoaşterea" din parterul cu jucării la care să tot raportaţi tot ceea ce vi se spune. Dacă aţi apucat să înţelegeţi că nu poţi raporta infinitul la ceva finit şi vei insista mai mult va începe să îţi insinueze frică: bun, poate că aşa este, dar „eşti tocmai tu în stare să duci un asemenea Adevăr în cârcă?" Şi apoi, chiar crezi că ţi-ar folosi la ceva? Deocamdată nu ai cum răspunde la astfel de întrebări, ele deja aparţin unui anume nivel de Cunoaştere şi ea ştie de aceea ţi le şi pune. Doar decizia fermă te mai poate susţine să mergi înainte de la acest punct, altfel renunţi recunoscând că nu ştii încă dacă îţi este de vreun folos. Şi eşti foarte cinstit când ai această atitudine, căci chiar nu ai de unde ştii. Mintea ştie că eşti deja foarte obişnuit să ai un câştig de pe urmă fiecărui gest, căci altfel nu l-ai mai face... De aceea îţi şi pune această întrebare...

Pe când căutăm să înţeleg, ţin minte că se vehicula o idee, care nu mi-a inspirat încredere, dar nici argumente pentru a o contesta nu aveam: „nu trebuie să faci din această căutare un scop" se spunea... Acum realizez că circulă multe astfel de idei, foarte puţin utile dar care fac mult rău, deoarece derutează şi întârzie căutătorul pe drumul său. Da, se poate spune că scopul încarnărilor nu este ajungerea la Conştiinţa Deplină, că el este tocmai experimentarea vieţii şi transformarea experienţei în senzaţii, care apoi ridică frecventa sistemului care eşti şi atunci când aceasta a crescut suficient tot la Conştiinţa Deplină ajungi. Cu alte cuvinte, evident drumul este important, alcătuit din înşiruirea fiecărui unic moment de Acum, numai că chiar acum suntem într-un punct special al evoluţiei nu numai individuale ci şi ca civilizaţie. Ca atare momentul special face că mulţi să aibă propriul lor moment special şi acesta este **CEL DE TREZIRE**. Mulţi şi-au făcut temele de-a lungul încarnărilor parcurse şi simt că sunt aproape de încheierea propriului ciclu evolutiv. Pe de altă parte, tot momentul Sistemului este cel care a permis

complicarea deosebită a jocu lui în parterul cu jucării, aşa încât acesta a devenit periculos, că sursă majoră de entropie şi dizarmonii în mijlocul Armoniei Universale, faţă de care desigur disonează. Apoi complicarea jocului da ocazia măririi iluziei şi face că mulţi să rateze o trezire din lipsă de atenţie. Este un experiment această civilizaţie a noastră şi la nivel Universal nu contează dacă nu e unul izbutit, se sparg eprubetele şi se reia de la capăt dacă vreţi, dar nu este oare o risipă, deci tot o dizarmonie?

Dragi semeni, **dacă simţiţi o nevoie de mai mult, dacă simţiţi un imbold, dacă cunoaşterea aflată în parterul sus pomenit nu va mai satisface, dacă experienţele voastre de viaţă nu vi se mai par tentante, dacă simţiţi că există mai mult şi începeţi o căutare, atunci puteţi face din ea un scop**. Este momentul vostru în care acesta a rămas poate unicul scop. Căutaţi cu hotărâre căci precis veţi găsi. Şi fiţi pregătiţi ca în această căutare să daţi şi peste idei menite să vă distragă atenţia, care poate s-au potrivit numai momentului sau contextului în care au fost formulate. Sunt multe din acestea. Parcă simţi că au o potenţială valoare şi le acorzi atenţie, dar neînţelegând la acel moment totul, pur şi simplu te împiedici în ele. Aşa e drumul, nu poate avea jaloane verificabile, el face totuşi parte din chiar experienţa voastră de viaţă, în care evident nimic nu trebuie să fie sigur…

Mă gândeam la ceea ce îndeobşte numim a fi boli şi la vindecări. La rolul pe care unele din ele îl au în „deşteptarea" noastră. Sunt evenimente, din care bolile deosebite sunt numai parte, pe care se pare că le hotărâm a „ni se întâmplă" pe când încă suntem Conştiinţe fără trup fizic. Ele ar trebui să ne atragă atenţia, au chiar un fel de rol de ceas deşteptător. Cel puţin privite de la un anumit nivel de înţelegere.

Ca la aceste distrugeri parţiale ale vehiculului fizic ajungem prin închideri ale racordărilor optime provocate de mintea limitată, în baza unor pretinse preferinţe, alegeri şi separări cât şi prin funcţionarea în frecvenţe

joase este clar, dar motivaţia care ne determina să alegem aceste „baremuri” nu este suficient de clară întotdeauna.

Am creat condiţiile infoenergetice pentru că boala să se instaleze şi ea se va petrece conform ciclului cauză-efect. La dezinstalarea ei trebuie înţeles că sunt trei etape principale. Principalul moment este „dezinstalarea bolii”, pe care vă invit să o percepeţi că pe apropierea unui magnet puternic de o bandă magnetică conţinând o „înregistrare”.

Un „vindecător” din cei consideraţi a face miracole exact aşa acţionează: emite Iubire, Armonie şi Pace cu rol vindecător. Dacă cumva face sau spune lucruri abracadabrante ori nu este real ori o face pentru a vă păcăli mintea limitată, centrul care va menţine în frecvenţa bolii. Adică exact ceea ce făceau vindecătorii din Filipine.

Dacă veţi avea „credinţă măcar cât un bob de muştar” veţi fi vindecat pentru totdeauna, dar cum acest gen de credinţă este din ce în ce mai rară, riscul de a vă reinstala programul de distrugere pe care mintea voastră îl rula înainte de vindecarea operată sunt maxime. Ca atare veţi spune că nu a avut loc o vindecare dar greşiţi fundamental. Vindecarea a fost făcută dar mintea limitată nu a lăsat timp ca urmările în plan fizic să poată apărea, reinstalând frecventa bolii respective. Nevăzând vindecarea producându-se, mintea decretează că a fost o înşelătorie şi voi veţi fi acelaşi nefericit bolnav.

Dacă veţi alege să aveţi încredere ca vindecarea a fost reală, urmează să lăsaţi corpului fizic libertatea de a se reface, în baza programului arhetipal care oricum se afla la îndemână fiecărei celule. Aceasta este a doua fază a vindecării, în care pot apărea dureri similare cu cele de la „îmbolnăvire”, dar de intensitate mai mică şi de durată mult mai scurtă. Cea de a treia fază dar foarte importantă este aceea de a căuta să înţelegeţi cumva, şi aici precis vindecătorul respectiv vă poate ajuta, motivaţia care v-a făcut să creaţi condiţiile infoenergetice că boala să apară, pentru a evita o eventuală recidiva dar mai ales pentru a profita de oportunitatea de a înţelege odată pentru

totdeauna că nu aveţi niciun motiv să mai deveniţi un „bolnav”.

În mod normal şi necesar, cele trei faze ale vindecării au loc aproape simultan, doar refacerea putând dura mai mult.

Din mărturiile ajunse până la noi ştim bine că chiar Maestrul Iisus constata lipsa de „credinţă”, termen căruia cred că îi acordă mai ales sensul de „încredere”. Dacă aţi avea credinţă cât un bob de muştar aţi muta munţii” ar fi trebuit tradus „Dacă aţi avea încredere cât un bob de muştar chiar aţi muta munţii”. Nu este vorba de „credinţa” într-o forţă exterioară ci o „încredere” într-o forţă interioară, aceeaşi de fapt cu cea invocată îndeobşte în exterior, dar mai la îndemână, neintermediata şi foarte apropiată.

Un miracol al vindecării nu se mai poate produce tocmai datorită acestei lipsei de încredere, „credinţa” încă mai diminuată, dublată de iluzia „cunoaşterii”. Contemporanii noştri **chiar cred că ştiu** şi această iluzie le ia tocmai dreptul la Cunoaştere. În parterul cu jucării este atât de instaurata suficientă cunoaşterii că până şi noutatea tehnologică absolut demonstrabila cu greu mai pătrunde.

În schimb operează alte „valori”. Un produs se impune nu condiţionat de calitate ci de „reclamă”, care şi ea depinde de „cotele de audienţă”. O reclamă penetrează cu atât mai mult cu cât este difuzată pe un post şi la o oră de maximă audienţă. Asta se obţine exclusiv cu bani mulţi. Deci este clar că se vinde exact ceea ce este sprijinit de bani mulţi, nimic altceva ne mai având importanta. Nici măcar calitatea experienţelor de viaţă, pe seama cărora de fapt are loc tot jocul acesta devenit teribil de dizarmonios.

Aparent sunt „lucruri nevinovate”, noi crezând că reclamele trec pe lângă noi, dacă nu vrem să le dăm atenţie. De fapt nu este deloc aşa şi dacă chiar veţi studia fenomenele de piaţă veţi constata că, un produs fără reclama, nu se prea „mişca”. Asta demonstrează în ce măsură funcţionează condiţionarea minţii limitate. Există

firme de renume, cu produse absolut imbatabile şi care nu ar mai avea niciun motiv să convingă pe nimeni. Cu toate aste sunt obligate să facă o publicitate la fel de puternică, altfel se vor trezi „uitate”, cu toate argumentele calităţii cu tot.

Toată fenomenologia din parterul cu jucării este atât de departe de Lege încât doar pe ici pe colo se mai pot vedea urme ale recunoaşterii Ei. Ea se manifestă aici doar că ciclu cauză-efect, în rest fiind înlocuită în cea mai mare parte cu obiceiuri, precepte etice sau morale, norme, convenţii şi conveniente fără nicio relevantă, legi şi legisoare şi câte şi mai câte asemenea. Toate au fost născute din diferite interese şi păstrate de-a lungul generaţiilor sub formă de „educaţie”.

Chiar mă gândeam că o a doua carte nu voi mai scrie, cel puţin nu una care să încerce să se refere la Ansamblu. Dar este posibil să mă mai ocup de câte o feliuţă aparent îngustă. Una dintre ele ar putea fi tocmai înlocuirea Legii cu tot felul de substitute fără nicio importanţă, menite doar să servească interese meschine, să complice inutil jocul distrăgând atenţia.

Dragilor, mult timp m-am întrebat de ce oare atât de puţini au cunoscut iluminarea de-a lungul acestei Civilizaţii. De ce a existat atât de puţină motivaţie pentru a se ajunge mai frecvent la acest rezultat nu atât de dificil de împlinit, în ciuda faptului că au fost mulţi căutători, multe căi, şcoli sau orientări… De ce şi acum sunt atât de mulţi cei care vorbesc despre căutare dar atât de puţini cei care chiar aleg să găsească… De ce din rândul celor care îşi aleg chiar că misiune căutarea, atât de puţini ajung să-şi reveleze Şinele…? Răspunsurile tot la mintea limitată şi la frici şi la Conştientul Colectiv duc.

Este destul de simplu să citeşti ceea ce alţii au scris şi este simplu să judeci ca să poţi înţelege însă trebuie să-ţi apropii realitatea respectivă prin proprie trăire. Aceasta cere curaj, curajul de a experimenta în special nelimitarea, în propria ta viaţă… Pentru a vorbi despre ceea ce ai citit nu-ţi trebuie curaj şi nici nu ai de unde ştii că ceea ce spui

este total lipsit de valoare. Spui lucruri despre care crezi că ştii ceva dar nu ştii cu adevărat nimic. Pe marginea bretarianismului probabil se pot scrie tratate întregi, se pot face paralele între păreri ale medicilor şi „oamenilor de ştiinţă" versus păreri ale bretarienilor, cu argumente pro sau contra... Experimentează însă cu toată deschiderea aceasta modalitate de a trăi, vezi care îţi sunt propriile limite în faţa acestei provocări, apoi poţi spune ce ai înţeles... Atunci chiar ai ceva de spus... Iar dacă nu va fi nimeni să te asculte, pentru tine nu contează căci tu ştii, ţi-ai făcut o părere proprie... Dacă îţi este teamă, atunci este clar că nu eşti pregătit încă... Nu trebuie să îţi impui ceva! Când vei fi pregătit, această provocare te va atrage şi fascina, vei simţi că trebuie să ştii cum este... Şi exact aşa stau lucrurile faţă de oricare aspect.

Dar voi continua să detaliez despre bretarianism, căci prezintă toate caracteristicile pentru a fi un bun exemplu. Din minte limitată este desigur etichetat lesne drept o prostie, cu care probabil nici nu trebuie să-ţi baţi capul... Doar „toată lumea ştie" că dacă nu mănânci mori. Mintea limitată absolut niciodată nu-şi pune problema despre sursa lui „toată lumea ştie". Este ca un postulat. În cazul hranei mai intervine şi susţinerea „oamenilor de ştiinţă", care chipurile „au experimentat şi au stabilit că..." 40 de zile fără hrană şi nu ştiu câte fără apă... Apoi mai este şi adevărul trăit de ţările sărace, unde mortalitatea prin inaniţie este absolut vizibilă pentru toată lumea... Pe de altă parte este celebrul caz al Therezei Neumann şi mărturisirile a peste 10.000 de inşi din întreaga lume, care susţin absolut contrariul: cu cât te îndepărtezi de obiceiul de a te „hrăni" devii mai puternic şi mai sănătos...

Vedeţi limpede că ai toate motivele să fugi de aşa o prostie, câtă vreme asculţi doar de mintea limitată şi temătoare şi bine faci. Dacă te-ai sili să o contrazici ea ţi-ar demonstra repede că ai greşit, putându-te duce direct la destrupare... Aici intervine exact mecanismul pe care mă tot străduiesc să îl demonstrez: în cadrul sistemului fizic al corpului tău, mintea ta face regulile, sprijinită fiind de

Conştiinţă Colectivă. Dacă ea ştie că se moare în 40 de zile şi verifică în datele Conştientului Colectiv unde găseşte, firesc, acelaşi răspuns, atunci după trecerea termenului respectiv pur şi simplu îţi închide toate racordările energoinformaţionale şi te ucide.

Nu mai ştiu dacă v-am vorbit despre practică unui trib australian, dacă îmi amintesc bine: aceştia îşi judeca şi azi membrii după legile lor şi, dacă unul este găsit vinovat de un delict major, este condamnat la moarte. I se comunică sentinţa şi este eliberat. După trei zile respectivul încetează din viaţă. Oameni de ştiinţă, medici, spitale de campanie cu terapie intensivă au încercat să oprească deznodământul sau să îl explice raţional. Sentinţa era întotdeauna dusă la îndeplinire. Cauzele de deces nu au putut fi stabilite. Terapia intensivă nu a putut menţine viaţa condamnatului.

Aceeaşi explicaţie este aici, că în cazul îmbolnăvirilor sau a bretarianismului. Mintea limitată „ştie” că un condamnat moare după trei zile şi verificând datele în Conştientul Colectiv, le validează o dată în plus. Ca atare taie racordările infoenergetice şi pune sentinţa în aplicare.

Dar la fel procedează mintea noastră şi la un diagnostic grav: dacă ai fost diagnosticat având cancer, mintea „ştie” că, mai devreme sau mai târziu eşti condamnat, date ce se regăsesc, cu foarte puţine excepţii şi în egregor. Ca atare, din acel moment ea va căuta genul de întreruperi ale racordărilor, va găsi o variantă şi desigur acel cancer va avea o anume „evoluţie”. Vedeţi acum de ce medicina condamna, prin simpla diagnoză… De fapt mintea limitată condamna, şi cea a medicului care oricum nu ştie ce face, şi cea a pacientului, care duce verdictul la îndeplinire.

Din acest impas nu există decât o singură ieşire: ieşirea din limitele minţii prin trecerea „comenzilor” pilotului, Esenţa care fiecare suntem. Pilotul nu este racordat la Conştiinţa Colectivă ci la Mintea Infinită şi nu procesează date sub imperiul fricilor ci al Iubirii. Acesta nu „recunoaşte” limite ci nelimitarea, nu cunoaşte boli ci

Armonia fiecărui subansamblu în cadrul Marii Armonii. Pentru el bretarianismul este firesc, el ştie că atomii nu au nevoie de hrană şi nici stelele nu au, că energia ESTE şi racordarea este suficientă. Pentru tot: menţine viaţa, aduce informaţia, restabileşte armoniile şi firescul, pacea. Şi pilotul mai ştie ceva: să deschidă mintea spre nelimitare. Acea minte nu mai ştie să ucidă. Ea ucidea din frici. Din micime şi limitări. Şi inspirată de datele false aflate în Conştientul Colectiv, nu întotdeauna întâmplător.

Acum poţi încerca Bretarianismul, el nu te va mai ucide. În schimb te va ajuta să te înţelegi pe mai departe. Vei constata că obiceiul de a mânca nu era o necesitate a corpului fizic ci doar o plăcere şi că emoţionalul este cel care, de fapt se va opune din răsputeri dorinţei tale de nelimitare. El va răspunde tuturor mirosurilor şi va dori gustul. O pâine aflată undeva, într-o sacoşă la 10 metri va constitui o tentaţie mult timp. Dar ştiţi ce este amuzant: tu de fapt eşti deja bretarian, ştii deja că nu mai poţi muri din cauza lipsei de hrană sau apă, aşa că dacă chiar doreşti, poţi gusta şi pâinea cea tentantă. Principalul era să scapi de iluzia nevoii de hrană. Pentru că, deocamdată cel puţin, bretarianismul nu este un scop ci doar o cale. Încă este hrană suficientă pentru toţi cei care mai doresc să trăiască în iluzia acestei dependente.

Dar va veni sigur momentul în care bretarianismul se va dovedi o necesitate pentru evoluţia ta individuală. Când ridicarea vibraţiei corpului fizic va fi îngreunată de această hrană densă şi desigur cu atât mai jos vibratorie cu cât a fost mai intens prelucrata şi în special termic. Încetul cu încetul va trebui că gustul tău să se mulţumească cu legumele şi fructele naturale şi cu sucul lor. Astfel cele indicate de Maestrul Iisus şi nu numai, se vor restabili în domeniul alimentaţiei.

Vă invit acum, dragilor, să vă imaginaţi de câte complicaţii aţi scăpa dacă aţi ajunge să fiţi pe de-a întregul satisfăcuţi şi în deplinătatea sănătăţii şi a vitalităţii voastre, consumând doar suc de mere şi morcov sau tomate, la nivelul a 2 – 3 pahare pe zi. Nu fructul său

legumă respectivă contează, nu după „principiile nutritive” veţi mai alerga, ci doar după plăcerea gustului”. Hrănirea” voastră oricum se va face prin racordarea firească, cu atât mai bună cu cât o conştientizaţi. Şi acum, de fapt, tot aşa sunteţi „hrăniţi”, doar că nu o ştiţi şi credeţi că este altfel.

Scăpând de „ideea” dependenţei de hrană multe limitări din viaţa noastră ar dispărea: nu ne-am mai minţi că trebuie să ne câştigăm pâinea, nu am mai fi obligaţi să ne batem pentru locuri în piramidă socială, nu ar mai trebui să cumpărăm alimente, apoi să le gătim, să le ingurgitam, digeram şi eliminăm. Nu am mai avea nevoie de bucătării, cămări, cuptoare şi plite, aragaze, nu am mai risipi timp cu toate aceste procese dar nici energie şi, ceea ce este cel mai important, nu am mai obliga corpul fizic la nişte eforturi de a elimina ceea ce el chiar nu ne cere şi noi îi tot dăm… efort care nu are deloc menirea de a-l menţine în formă ci dimpotrivă, îl distruge.

Probabil deja întrezăriţi o seamă de oponenţi clari la ideea de bretarianism, nu? Fiţi siguri că ei sunt mult mai mulţi decât cei ce apar de la prima vedere. Bănuiesc însă că ei se vor descurca oricum şi apoi, cândva, şi ei tot aici vor trebui să ajungă!

Am vorbit despre schimbarea percepţiilor asupra „hrănirii” noastre, deoarece aceasta eliberare este importantă, pe de o parte, iar pe de altă ea vine să sublinieze cât de mare este iluzia în care ne zbatem, pentru că dacă de hrană nu avem nevoie, atunci ce anume ar mai merita această eticheta: „NEVOIE”? Când cunoaşterea vă va permite să înţelegeţi veţi zâmbi amuzaţi pe seama acestui termen. De fapt nu există absolut nimic de care să puteţi avea nevoie. Măreţia statutului de OM Adamic în această şi stătea: o independentă şi autonomie totală, fără posibilitatea existenţei vreunul tip de dependenţă. Corpul fizic cu care aveam să interacţionăm cu acest plan dens a fost creat ideal, cu posibilitate de regenerare continuă, cu racordări infoenergetice pe toate nivelele, cu strat auric protector inclusiv la variaţii de temperatură, în nişte limite rezonabile. Apoi, din

Conştiinţa care Eram trebuia să conlucrăm cu Inteligenţele „materiei” am spune noi sau cu ceea ce din tradiţii ne vin ca Zâne, îngeri, Spirite ale Naturii şi în multe alte feluri. Aceasta ar fi asigurat menţinerea unor condiţii, inclusiv climaterice, optime pentru păstrarea „Raiului” în care eram meniţi să evoluăm.

Nu am fi avut nevoie de absolut nimic, am fi putut fi doar Iubire, Armonie şi Pace şi am fi putut crea în acest rai tot ceea ce am fi dorit, pentru a-l face tot mai armonios. Am ales însă uitarea de Sine, am ales apoi să tot facem câte ceva, pentru ca apoi să devenim dependenţi de tot ceea ce am creat. Am ajuns în punctul acesta şi acum putem alege să refacem drumul în sens invers: am complicat lucrurile peste măsură, acum trebuie să le simplificăm, am tot separat, acum trebuie să le înţelegem că fiind toate un întreg, am lăsat comanda evoluţiei noastre în acest plan pe seama copilotului, acum trebuie să ne trezim şi să reparăm firească lui nepricepere. Şi trebuie să îl învăţăm să se deschidă, să fie instrumentul nostru de lucru, dar numai atât.

Atâta timp cât dormim putem spune că suntem bolnavi. Generăm entropie în jurul nostru din propria entropie şi ca atare tot ceea ce atingem, mai devreme sau mai târziu piere. Motoraşul acţiunilor noastre am uitat că este Iubirea şi ca atare majoritatea gesturilor noastre au ca motivaţie o frică sau alta. Suntem în veşnică competiţie iluzorie cu semenii, când în realitate singură relaţie armonioasă este cea de colaborare, de comuniune dacă se poate.

Credem că este în regulă dacă respectăm regulile, convenienţele şi legisoarele instituite în parterul cu jucării de Mintea Limitată. Parcă sperăm că prin asta să nu se observe cât ne-am distanţat fiecare de Lege. Fiţi siguri că Esenţa care sunteţi vă monitorizează evoluţia, acolo este Dumnezeul care Te Vede şi de vigilentă căruia nu poţi scăpa… Comunicarea cu Sursă este permanentă şi instantanee, iar informaţia străbate simultan şi omnidirecţional Universurile… Când tu ştii bine că „ai

greşit”, aceasta s-a comunicat instantaneu la toate nivelele unde informaţia poate fi prelucrata sau stocată. Şi evident creează efecte. La foarte multe nivele, simultan.

Aici nu despre frică vorbim, nu de teamă am putea deveni responsabili ci din conştientă faptului că Armonia nu trebuie deranjată la niciun nivel. O poţi face foarte uşor, dar merită să îţi asumi această responsabilitate? Ce anume ar justifica o astfel de inconştienţă asumare? Aparent, numai pentru mintea limitată, multe justificări pot fi aduse, dar Esenţa nu le validează.

Am trecut cumpănă dintre doi ani calendaristici, zi fără nicio importanţă deosebită în Lege, dar cu multă semnificaţie în parterul cu jucării. Pentru mine un nou prilej de a-mi privi cu atenţie semenii şi a observa că majoritatea au mai făcut un pas care îi îndepărtează de Esenţa lor. Se tot aşteaptă „depăşirea unei mase critice” privind Conştientă, depăşire care ar facilita ascensiunea vibratorie a acestui plan într-o dimensiune superioară. Starea de Atenţie însă nu îţi permite să observi o reală creştere în acest sens.

Dimpotrivă, cu trecerea fiecărui moment adâncirea în iluzie creşte şi proporţional entropia. Departe de a înţelege cu adevărat ceva, fiecare nu ştie cum să-şi păcălească semenul pentru a avea el parte de o „felie mai mare” din tortul iluziilor. Nicio şansă să înţeleagă ce anume îşi face atât lui cât şi Armoniei Ansamblului.

Mai devreme vă explicăm cum ne-a fost transferată informaţia referitoare la foamea pe care o prietenă o experimenta din plin. Revin pentru o mai bună înţelegere. Din punct de vedere informaţional noi toţi suntem „una”, adică informaţia plecată de la oricare „din noi” devine „bun comun” al tuturor. Problema este că de calitatea acestui „bun” depinde calitatea experienţei colective. Noi însă, trăind din plin iluzia separării, nici nu vedem existenţa unei experienţe comune şi deci vorbim doar de experienţe individuale.

Vorbind despre „hrana”, puteţi experimenta şi singuri, dacă vă veţi propune să fiţi doar puţin atenţi. Într-

o zi, mâncaţi normal şi apoi plimbaţi-vă printre semeni: urcaţi în mijloacele de transport, mergeţi într-o piaţă, plimbaţi-vă pe stradă… Fiţi doar atenţi la ceea ce veţi simţi în fiecare clipă. La un moment dat veţi observa o mică senzaţie de foame, când un semen s-a urcat în autobuz sau când aţi trecut pe lângă el, în mod obişnuit acestei slabe senzaţii nu îi acordaţi atenţie când nu persistă. Fiind doar treceri pasagere, ele nu persistă. Dacă ora plimbării face ca un număr mai mare să aibă această senzaţie, atunci ea va deveni persistenta şi vă veţi îndrepta automat către un chioşc cu ceva, căci „vi s-a făcut foame”. Dacă însă mediul respectiv face că, indiferent oră, unui număr suficient de mare să le fie foame, atunci senzaţia vă va fi indusă oricum, chiar dacă aţi mâncat nu de mult.

După ce veţi face acest gen de experienţe mintea va spune că da, am dreptate privind senzaţia de foame, dar nu este cazul să generalizăm! Ba să ştiţi că chiar este cazul. Până să ne îndepărtăm însă de „hrană”, să vedem cam ce se mai întâmplă cu omul neatent. El simte foame şi se îndreaptă (ca un) automat spre un punct unde şi-o poate potoli. Aceasta însă este valabil pentru cei care au posibilitatea să o facă. Unii nu au mijloacele de a o face. Aceştia vor continua să trăiască senzaţia foamei, pe care o vor răspândi în jurul lor permanent. Ei vor constitui pentru nenumăraţi semeni motivul real de a mânca ceva suplimentar, adică peste mesele obişnuite: un corn, un hamburgher, o pizză sau altă variantă care se oferă în locul respectiv. Citind acestea, mintea voastră este gata să spună „sărmanii de ei” referindu-se la cei care au această senzaţie pe care nu au cum să o potolească. Dar ştiţi care este realitatea? Adevăraţii suferinzi vor fi tocmai cei care se vor grăbi să-şi astâmpere foamea. Din neatenţie, aceştia aşa vor proceda zilnic, la fiece pas. În timp ce primii vor reuşi să transfere către mintea limitată un program de supravieţuire cu „resurse puţine”, care va diminua în timp iluzia nevoii şi deci şi iluzia foamei, ceilalţi îşi vor scădea permanent vibraţia corpului prin introducerea suplimentară de materii străine corpului fizic.

Va apărea destul de repede o obezitate aparent justificată (îmi este mereu foame), aceasta va tot restrânge aria preocupărilor accesibile, totul constituindu-se într-o gravă spirală entropică, cu punct final destruparea. Simplă coborâre a vibraţiei este suficientă pentru înscrieirea pe această spirală, şi singura şansă pentru a ieşi de pe această orbita este conştientizarea.

Vă spuneam însă că am ales senzaţia de foame doar ca un exemplu, mai lesne de conştientizat şi experimentat. Adevărul este că exact acelaşi mecanism are loc în ceea ce priveşte orice altă senzaţie. Pentru că noi, empatic sau telepatic dacă preferaţi, senzaţiile le comunicăm instantaneu sub formă de „pachet informaţional”, omnidirecţional şi absolut involuntar, inconştient.

O senzaţie este alcătuită din foarte multe subinformaţii. La constituirea să contribuie întreg „universul care suntem”, fiecare centru energetic contribuie cu o percepţie şi pacheţelul este bine legat cu fundiţa de mintea liniara. O ultimă „ştampila de expediţie” o pune inima, că adevăratul „guvernator” al experienţei în trup fizic. Este o ştampilă pusă în somn, mecanic, dar fără ea nimic nu părăseşte „universul” respectiv.

Despre ce senzaţii este vorba? Despre absolut toate: fricile, nevoile, lipsurile, bucuria sau tristeţea, însingurările, izolările, geloziile, ura, duşmănia, durerile fizice şi nu numai, frustrările, nostalgiile, speranţă, absolut toate. Ele se constituie într-o „ciorbă informaţională” în care, vrând-nevrând ne scăldam cu toţii şi pe care fiecare o „îmbogăţeşte” după propria-i pricepere. Şi spun pricepere deoarece toate au la baza grave neanţelegeri derivate tocmai din mereu pomenită „Iluzie”.

Din această ciorbă nici nu poţi ieşi şi nici nu îi poţi ridica vibraţional „calitatea”, decât devenind Conştiinţa Conştientă. De ce? Din simplul motiv că aceste pachetele informaţionale sunt adunate în Conştiinţa Colectivă, unde sunt aşezate cu grijă, chipurile alcătuind o bancă de date la dispoziţia oricărei minţi liniare. Ele par a căpăta valenta de programe informaţionale viabile.

Această cunoaştere trebuia să o căpătăm la venirea Maestrului Iisus. Prin Noul Testament aceasta ni se aducea la cunoştinţa, de aceea El ne spunea că tot ceea ce El a făcut putem face şi noi, ba încă mai mult. Nu că turma am fi putut realiza ceva ci numai ca Individualităţi mature.

Dacă individualităţile Conştiente apoi aleg să se adune (când doi în Numele Meu se vor aduna), atunci se poate realiza o Conştiinţă Colectivă de un alt nivel, neconţinând programe informaţionale viciate şi pot întemeia o comunitate bazată pe comuniune, aşa cum a fost cea Eseniana, din rândul căreia chiar El provenea. Într-o astfel de comunitate gradul de Conştientă face că programe viciate să nu mai poată apărea, altfel spus emoţiile vor fi doar cele aflate sub Armonie, Pace, Frumuseţe, Iubire. Această Conştiinţă Colectivă îşi va dovedi utilitatea doar în „lucrul" cu Elementele, obţinându-se rezultate mult mai uşor decât individual.

Din cele afirmate aici puteţi alege fiecare o atitudine. Mintea limitată v-ar putea îndemna să vă faceţi o afacere legată de vânzarea de Hot-Dog, spre exemplu şi să obţineţi bani mai mulţi angajând câţiva oameni să stea prin preajmă numai, cu condiţia să nu mănânce nimic şi să emită foame printre trecători. V-aţi putea îmbogăţi după o reţetă absolut inedită, nu? Dar aţi putea alege şi provocarea de a deveni Individualitate Conştientă". Întotdeauna alegerea v-a aparţinut!"

Şi pentru că tocmai am privit această „trecere" a lui 2003, pot să vă asigur că multă tristeţe a aruncat în „ciorbă" pomenită. Atât de multă încât, pe alocuri, chiar Pământul „s-a cutremurat". Acest Pământ este viu, este inteligentă interactivă şi răspunde informaţiilor care sunt în pe şi în jurul său. Cine încă se iluzionează că, la masa lui îmbelşugată nu a pătruns nimic din toate acestea se înşală amarnic. Dacă îşi va permite un gând retrospectiv deja, va trebui să recunoască că chiar acolo, în micul său cerc, bucuria nu a fost pe măsură strădaniilor, aparent nejustificat. Dar îl invit să înţeleagă superior lucrurile, să ţină cont de constituţia „ciorbei" din aceste momente şi,

dacă poate, să-şi asume partea sa de responsabilitate. Dacă o va face, există o şansă ca, la următoarea trecere în An Nou, „zeama” să fie mai bună, mai armonioasă.

Acum aproape că „sunt împins de la spate” să reiau problema vindecărilor corpului fizic. Este ceva ce chiar este necesar a fi înţeles. În primul rând, pentru a fi necesară o vindecare se presupune existenţa unei „boli”. Acest termen trebuie clarificat. Atunci când totul funcţionează normal se spune că suntem sănătoşi. Propun să admitem că suntem, în oarecare măsură, normali. Altfel spus, starea de sănătate poate fi considerată normalitate. Ca atare lipsa sănătăţii presupune apariţia unei lipse de normalitate.

Obişnuiţi fiind să considerăm – şi zău dacă există vreun argument serios pentru aceasta că există numai ceea ce putem constata cu ajutorul unor organe de simţ circumscrise unor benzi de frecvenţă foarte limitate, tot căutam cauzele îmbolnăvirilor între aceste limite. Uneori descoperim o primă verigă cauzală, dar nu avem capacitatea de a vedea că şi aceasta pretinsă cauză este, la rândul său, tot un efect al unei cauze aflate dincolo de limitele percepţiilor noastre. Şi este valabil în orice direcţie, nu numai discutând despre apariţia anomaliei numită ulterior boala.

Referindu-ne acum la aceasta, indiferent natura ei, la capătul unui lanţ de efecte descoperim desigur o cauză: o lipsă de normalitate din punct de vedere al racordării infoenergetice.

Pentru normalitate noi avem prevăzute optime racordări infoenergetice la absolut toate nivelele existente în corpul fizic, precum şi trasee de-a lungul cărora energiile conducând informaţia trebuie să circule nestingherite. Desigur, neputând obiectivă cu aparatele noastre toate acestea, dacă nu le vom contesta vom admite că este vorba doar de „energii subtile”. Mintea liniara se va simţi tentată să spună că, dacă sunt subtile probabil că şi importanţa lor e la fel de „subtilă”… Adevărul este însă altul. Cum mai spuneam pe undeva, când este vorba de

frecvenţe foarte mari, cantitatea de energie necesară pentru transportul informaţiilor şi apariţia unei fenomenologii poate fi deosebit de mică. Aceasta ar fi trebuit să constituie doar un mare avantaj, dacă nu ar fi apărut „pericolul bruiajelor” de tot felul, zgomot informaţional, cum ar putea fi denumit.

Originea acestor perturbări poate fi împărţită în două: pe de o parte se poate vorbi acum de un cumul de radiaţii electromagnetice venind din absolut toate direcţiile, sub formă de unde armonice ale unor frecvente utilizate în diferite tehnologii şi în special în toate tipurile de radio-telecomunicaţii şi pe de altă parte, dar mai determinante ca efect, închiderile parţiale operate de mintea noastră ca urmare a unui ansamblu foarte personal de preferinţe.

Aşa stând lucrurile, un act „terapeutic” nu-şi poate propune decât o restabilire a normalităţii şi nimic mai mult. Cu alte cuvinte o revenire la o optimă racordare infoenergetica. Se poate considera pe drept cuvânt că starea de sănătate-boala este exact ca un întrerupător închis-deschis. Dar pentru a putea înţelege această simplă basculare trebuie să nu uităm că noi nu vedem cauza „îmbolnăvirii” ci doar apariţia treptată a efectelor în corpul fizic şi abia pe aceasta o denumim boala. Şi nu trebuie uitat că şi la „însănătoşire” noi nu percepem momentul basculării către normalitate, confundând iar cauza cu efectul: retragerea treptată a semnelor de boală.

Adevărul este că starea de normalitate este basculata instantaneu în stare de anormalitate în urma unei decizii a minţii limitate iar însănătoşirea este exact actul opus, la fel de instantaneu, şi este un act decizional care poate fi motivat doar de unul din două aspecte: Credinţă sau Conştientizarea, altfel spus înţelegerea superioară. Apariţia efectelor „vindecării” operate îşi va face simţit efectul desigur în timp, cum tot în timp a avut loc şi instalarea „bolii”.

Dacă vom fi atenţi însă vom putea constata că instaurarea efectelor anormalităţii durează de regulă de 5

– 10 ori mai mult şi se face cu dureri mult mai mari decât revenirea la normalitate şi este absolut firesc să se întâmple aşa: anormalitatea se instituie ca urmare a unei alegeri locale şi este susţinută doar de mintea limitată împotriva Armoniei Universale pe când revenirea la normal se face cu susţinerea minţii liniare dar în perfect acord cu Legile Armoniei Universale, care desigur au şi rolul de a readuce corpul fizic la o funcţionare normală.

Aşadar eu propun să acceptăm ca vindecările sunt doar un act firesc, de revenire la normalitate instantaneu, pe când „îmbolnăvirile" mă tem că am avea motive să le considerăm chiar „miraculoase" prin faptul că au menirea să instituie nefirescul, opunându-se giganticei Armonii Universale. Şi ele au loc tot instantaneu. Aşa mi se pare mult mai corect. Cum poţi considera că ai săvârşit un „miracol al vindecării" când ai aliaţi şi mintea limitată dar şi întreaga Armonie Universală? Mi se pare mult mai „miraculos" când reuşeşti, bazându-te doar pe o minte limitată, să te opui din răsputeri Armoniei şi să şi reuşeşti! …

Revenind însă la uzanţele de limbaj ţin să precizez că absolut toate vindecările sunt „miraculoase", din cel puţin două motive. Primul ar fi acela că au loc instantaneu, în ciuda faptului că noi nu putem percepe decât apariţia efectelor vindecării propriu-zise. Apoi, şi nu în ultimul rând, pentru că o vindecare să aibă cu adevărat loc trebuie în mod necesar să opereze ori „Credinţă" (şi propun să citiţi ÎNCREDEREA), ori, mult mai adecvat timpului pe care îl „trăim", Conştientizarea, respectiv o Cunoaştere şi o înţelegere superioară a Realităţii. Acesta este cu adevărat miracolul trezirii, al revenirii la valentele Conştiinţei Conştiente.

În rest totul este doar cunoaştere, ştiinţă, nimic miraculos. Ieşire de sub iluziile percepţiilor limitat senzoriale şi deschiderea minţii pentru a cuprinde nelimitarea şi firescul ei.

Pentru totalitatea celor spuse anterior, cu toată iubirea şi înţelegerea faţă de cei care şi-au dedicat vieţile

sănătăţii semenilor lor, vă asigur că nimeni nu poate vindeca pe cineva de ceva, cu niciun fel de remediu. Este doar o iluzie că multe altele. Singura vindecare care se poate opera este ajutorul pe care îl poţi acorda unui semen de a reveni la starea de Conştientă, de a se trezi. Apoi vindecarea o va putea opera doar el însuşi. Este şi motivul pentru care Maeştrii au spus că singura vindecare este cea a minţii. Odată operată, ea se va deschide şi va înţelege că, în cadrul Creaţiei Una suntem. Ca atare nu va mai putea opera separări şi preferinţe de tot felul, permiţând şi corpului fizic revenirea la firescul racordărilor infoenergetice care îi sunt absolut necesare pentru o adamică funcţionare. Restul are loc de la Sine.

Deoarece şlefuirea minţii limitate a avansat deosebit de mult, spuneam că este mult mai potrivită calea înţelegerii superioare, prin efortul conştient al minţii de a se deschide către nelimitare. Aceasta se traduce prin Conştientă. În acest context vindecările se constituie de fapt în adevărate „iniţieri”, pe care unul deja Conştient le poate opera asupra minţii celui cu adevărat dornic de a înţelege şi deci de a se vindeca.

Şi tot în acest context merită adăugat că, atâta timp cât mintea este limitată, niciun om nu îşi poate cunoaşte întregimea, deci este oricum un suferind, altfel spus un bolnav.

Desigur mintea fiecăruia se va revoluţiona împotriva unui astfel de „diagnostic” acordat unei întregi civilizaţii şi va replică cu îndârjire: cine este asta de îşi permite să afirme aşa ceva?! Noi suntem şase miliarde şi ceva, deci „normalitatea” este de partea noastră…

Da, dragilor, sunteţi mulţi şi toţi suferiţi şi desigur nu puteţi vedea acest lucru. Este exact deoarece vă tot raportaţi unul la celălalt, că în ipotetică sala de calculatoare unde toate rulează acelaşi program viciat dar considera că este absolut în regulă deoarece nu văd niciun alt program, adevărat, rulând la unul din „fraţii” lor…

Nu va mai simţiţi tentaţi să judecaţi statistic, este absolut fals, cifrele statistice în general povestesc despre

un moment trecut şi deci mort, pe de o parte, apoi evoluţia fiecăruia este atât de individuală încât este rizibil să spui că „dacă doi îţi spun că eşti beat trebuie să te duci să te culci…”

Incidenta apariţiei Conştiinţelor Conştiente a tot crescut, aceşti Maeştrii apărând din ce în ce mai des. Este un fenomen de „reamintire” catalizat de vibraţia mereu crescândă a Sistemului, a Planetei şi a tot ceea ce este în constituţia Sa, inclusiv şi în special a noastră, a oamenilor. Pentru că o Conştiinţă trează are ca menire, atât explicită dar şi implicită, ridicarea conştientă a vibraţiei semenilor şi trezirea acestora. Modalităţile prin care „acţionează” sunt infinite şi scapă înţelegerii minţii limitate, deoarece acţiunea este de fapt „stare” şi are ca frecvenţa de „transmisie” frecventa cea mai ridicată, cea a Iubirii. Dacă vom vrea să o localizăm, ea este o frecvenţă superluminică.

De regulă aceştia chiar „nu mai fac nimic”, de cele mai multe ori nici nu prea vorbesc, iar atunci când o fac lasa să se întrevadă cu suficientă claritate dorinţa lor de a acorda ajutor. Valorile pe care ei le cunosc nu mai au nevoie de partizani pentru a rezista, ei nu trebuie să convingă pe nimeni de nimic. Ei ştiu că fiecare semen va ajunge să le recunoască atunci când îi va veni timpul, până atunci trebuind încă să se mai joace pentru a „creşte”…

Când va creşte suficient şi va avea cu adevărat nevoie de sprijin pentru a înţelege mai rapid totul, ei vor fi acolo şi vor acorda acest ajutor. Până atunci oricum nu este nimic de făcut…

Spuneam că mai este o componentă care bruiază legăturile noastre infoenergetice fireşti şi anume cele rezultate din tehnologiile dezvoltate de noi. Aparent de ele nu se poate scăpa, după cum nu putem să mai evităm azotiţii din pânză de apă freatică, impurificarea aerului şi o infinitate de dereglări produse de inconştienţa noastră. Este însă util de ştiut că toate aceste „inteligenţe elementale” pot coopera cu noi, atunci când noi avem să atingem gradul de conştientă necesar unei relaţii

constructive. În ceea ce le priveşte, ele chiar nu au pierdut nimic din ceea ce era esenţial, nu acelaşi lucru fiind valabil şi pentru noi. În cadrul Creaţiei noi oamenii avem un statut absolut unic, dar el îşi pierde importanţă dacă nu o mai ştim, ba devine chiar periculos pentru Armonia din jurul nostru.

Aşadar de influenţele nefaste pe care le-am pricinuit propriei racordări vom scăpa doar prin ridicarea nivelului vibrator suficient de mult pentru a putea rezona nestingheriţi la frecvenţe superluminice, mai greu de atins de „armonicele” produse de tehnologiile noastre.

Atunci când întreaga civilizaţie va alege să se trezească şi să îşi vindece suferinţele se va putea trece în sfârşit la o nouă paradigmă, care va transforma viaţa pe planeta Pământ în ceea ce se numeşte Rai. Este nu numai absolut posibil şi pe deplin fezabil, aproape fără niciun efort, dar este şi pasul următor absolut obligatoriu pentru a se mai putea merge înainte. Pe măsură ce unii vor scăpa de iluzia nevoii va dispărea şi iluzia lipsurilor. Această minunată planetă ar putea găzdui fără nicio problemă o populaţie şi de 10 ori mai mare de fiinţe conştiente, armonioase, iubitoare, într-un cuvânt NORMALE, dar este deja suprapopulata de fiinţe inconştiente care au transformat totul în entropie.

Nu numărul contează ci numai calitatea, cea care determină şi calitatea experimentelor numite viaţa în trup fizic. Atunci când ideea de competiţie va dispărea, când ne va interesa mai mult soarta aproapelui deoarece poate el nu are încă gradul de conştientă necesar pentru a fi scăpat de iluzii, când comuniunea va fi recunoscută ca fiind nu numai cea mai înaltă calitate a relaţiilor interumane dar singura firească, când gradul de Atenţie ne va permite să explorăm zona adevăratelor cauze ale fenomenologiei din planul numit de noi material, când creaţia va fi recunoscută ca fiind singura preocupare firească a Omului atunci ne vom apropia suficient de mult de adevăratul statut al Omului Adamic.

Ceea ce se experimentează acum pare atât de

îndepărtat faţă de ceea ce am încercat să schiţez în câteva cuvinte încât parcă îţi vine să spui că nu se va ajunge nicicând acolo. Ştiţi însă care este marele secret-surpriza? Da, dacă ne gândim că ar trebui schimbate te miri ce structuri mai întâi, dacă vom tot cauta schimbarea să se producă undeva în afara noastră, atunci aşa va fi, probabil nicicând nu se va ajunge la o astfel de lume. Dacă însă absolut fiecare va alege chiar ACUM să facă propria lui „basculare" spre trezire sau sănătate sau întregime sau conştienţă, vă asigur că deja mâine dimineaţă lumea se va fi schimbat.

Vedeţi voi, dragilor, noi nu am înţeles niciodată cuvintele Maeştrilor. Când ei spuneau că „lucrarea începe cu tine " noi credeam că se refereau exclusiv la responsabilitate. După cum vedeţi, nu este numai atât. Este cel mai scurt şi rapid drum care ne poate duce, atât ca indivizi cât şi ca civilizaţie, în cu totul alt punct, practic în altă realitate, chiar în numai câteva zile. Mie mi se pare fascinant de simplu.

Apoi structurile create de om se vor schimba pe cale de consecinţa: nu vor mai face faţă nivelului de înţelegere şi conştiinţă a membrilor „societăţii"...Încetul cu încetul ele se vor „aera" pentru că în final să dispară în marea lor majoritate, deoarece o Conştiinţă Conştientă nu mai are nevoie de „serviciile" lor. Au apărut pe o anumită treaptă a evoluţiei sociale, să spunem, şi este firesc să şi dispară, la un alt nivel al evoluţiei, de astă dată individuale.

Când fricile dispar, când iluzia nevoii dispare şi competiţia la fel, cam ce structuri ar mai putea fi necesare sau ar mai avea un loc firesc? Poate acum vi se pare că ar fi un moment dificil de trecut şi poate chiar ar fi dacă s-ar încerca o „revizuire" dinafară. Dacă însă fiecare a făcut alegerea despre care vă povesteam, mâine chiar nimeni nu va mai avea nevoie de structuri menite să regleze nişte raporturi între oameni.

Vă sfătuiesc din inimă să faceţi fiecare acest efort de imaginaţie şi să realizaţi schimbarea pentru voi înşivă, fără a vă pasă de ceea ce va face vecinul său soţia. Aveţi

minunată oportunitate de a vă spune că nu aveţi nimic de pierdut, ceea ce corespunde pe de-a întregul Adevărului. În fond, fiecare ştie în sinele său că altceva a visat să trăiască atunci când încă mai visa ceva... De fapt fiecare ştie că nu există un risc pe care să nu şi-l poată asuma, că aceasta tranziţie este singura provocare căreia chiar merită să îi răspunzi. Şi apoi, ce ai avea de pierdut?

Nu v-ar părea bine că mâine să vă treziţi în cu totul altă lume? Chiar se poate, cu singura condiţie: nu te mai uita la ce va face un altul, decide tu însuţi pentru tine. Nimeni nu o va putea face în locul tău! Dacă tu vei aştepta ca un altul să facă pasul înaintea ta, de frică, apoi să ştii că şi el va face absolut la fel şi desigur din acelaşi motiv. Aşa nimic nu se va putea schimba niciodată cu adevărat.

Imaginaţi-vă o lume unde Iubirea va fi recunoscută ca Lege, o lume unde lacătele şi zăvoarele de orice fel vor dispărea, unde nu vor mai exista boli şi suferinţe, ura, invidie sau gelozie, unde nu se va mai aştepta ca unul să se destrupeze pentru că un altul să-i moştenească nu ştiu ce „bunuri”, unde armele şi armatele şi poliţiile şi puşcăriile şi lagărele vor fi dispărut pentru totdeauna, unde judecătorii nu vor mai avea pricini de judecat, unde elementele „naturii” se vor bucura că, în sfârşit omul s-a trezit şi nu mai produce dizarmonie şi entropie.

Această lume o poţi vedea că s-a născut de mâine, cu o singură simplă condiţie: să faci propria ta alegere astăzi! Ea te va schimba fundamental dar nu vei pierde absolut nimic decât, poate, nişte iluzii. Şi să nu crezi că din cele ce te-ar putea face mai „fericit”. Dimpotrivă, dar deocamdată încă ţii la ele, oricât de nefericit te simţi din cauza lor!...

Dragilor, mi-ar trebui multe sute de pagini pentru a vă arăta pe de-a întregul comicul situaţiei în care fiecare se găseşte în cadrul aşa-zisei „normalităţi”. Ea este atât de nefirească încât grotescul v-ar face să râdeţi fără oprire. Doar că, din punctul geometric în care vă situaţi, nu puteţi vedea întreaga imagine. Aproape orice aspect al aşa-zisei „normalităţi” din vieţile voastre cotidiene pe voi înşivă v-ar descumpăni dacă i-aţi vedea absurdul. Dacă veţi alege să

vă deschideţi mintea le veţi înţelege imediat şi desigur veţi ieşi automat din ele. Aşa se va produce schimbarea în afara voastră, prin cumulul schimbărilor pe care fiecare va alege să le facă pentru el însuşi. Va fi iarăşi „un miracol" al normalităţii adevărate, care desigur nu poate avea loc decât instantaneu, în unicul moment de Acum. O simplă vindecare.

Probabil veţi crede că exagerez, simplificând lucrurile. Vă asigur că dimpotrivă, sunt chiar ponderat în ceea ce afirm, şi deosebit de obiectiv. Cea mai simplă analiza vă va arăta ca şi până acum evoluţia s-a bazat pe atitudini mature şi responsabile, de regulă neliniare, ale unor individualităţi. De altfel nu sunt primul care remarcă acest lucru. Doar ca individualităţi noi ne putem depăşi condiţia. Momentul pe care îl traversăm facilitează vibraţional apariţia unui număr din ce în ce mai mare de individualităţi suficient de mature pentru a opera propriile schimbări. Dintre acestea este posibil să faci şi tu parte, nu crezi?

Pe măsură ce numărul acestora vă creşte, ei vor ajuta şi mai mult ridicarea frecvenţei sistemului, care va cataliza suplimentar procesul de „trezire", până ce majoritatea va ajunge la Conştiinţa deplină. Se poate spune că este aproape un proces fizic, dacă lărgim puţin limitele acestui domeniu. În orice caz nu despre poezie este vorba şi nici despre vise. Trezirea, ca act „terapeutic" de însănătoşire a minţii, are loc după acelaşi principiu ca vindecarea oricărei suferinţe: conştientizarea, căutarea unui seamăn mai „avansat pe cale" pentru a primi o susţinere vibratorie şi un plus de cunoaştere şi înţelegere menite de a simplifica şi scurtă perioadele tranzitorii uneori incomode şi apoi o alegere destul de fermă, pentru a nu pendula prea mult între „două lumi" aproape diametral opuse.

Aş mai adăuga că fiecare va ajunge în acest punct şi ca atare de ce să nu te afli printre primii care fac această trecere calitativă, vibratorie? Nu trebuie să vă lăsaţi mintea să vă spună că poate să mai fie mult timp până la „momentul vostru", căci ea oricum nu ştie ce spune, nici

când este vorba despre lucruri destul de simple. Nu trebuie să ne amăgim că dacă am realizat câteva tehnologii mai complexe chiar merită să ridicăm monumente minţii limitate. Vă asigur că o veţi surprinde fiecare cât de stupidă este, pe parcursul trezirii.

Ninge frumos, cele – 3 grade asigurând bucuria copiilor şi neîmpiedicând prea mult activităţile – pline de importantă, de altfelale „măturilor". Pentru acest minunat echilibru, inteligenta celor patru elemente colaborează din plin, creând o „armonie". Învăţaţi-vă să vedeţi aceste echilibre create de inteligente colaborând. Bucuraţi-vă din plin de ele şi, cu iubirea voastră, încercaţi să vă aduceţi un mic aport. Să ştiţi că o puteţi face, cu condiţia de a nu va propune alt scop decât bucuria. Mi-am tras" fetele" cu sania prin parcul alăturat, o bucurie simplă şi adevărată. Le-am frecat năsucurile cu un bulgăre de zăpadă. Aceasta este cu adevărat important, bucuria senzaţiilor simple, pentru ele suntem noi aici! Ele ne redau normalităţii şi armoniei şi deci sănătăţii profunde.

Dar vedeţi, nu urmăriţi sănătatea fizică pe funcţie de scop! Ea va fi doar o finalitate firească a armoniei şi aceasta a stărilor de bucurie sinceră. Oricât veţi căuta nu veţi găsi un om armonios suferind, bolnav... Mintea voastră va spune că acesta este un om sănătos şi fără probleme şi de aceea este fericit şi armonios. Dar iar veţi confunda cauza cu efectul. Stările noastre sunt antemergătoare, ele ne pregătesc experienţele pe care ulterior le vom trăi.

Chiar în „relaţia" cu Dumnezeul exterior cu care ne-am obişnuit, noi nu ştim să „cerem", să „ne rugăm"...Dacă vom căuta cu adevărat, chiar am fost îndrumaţi cum să o facem, dar nu am dat atenţie. Pentru că trebuie doar să fi recunoscător şi bucuros pentru ceea ce „ţi s-a dat", cu alte cuvinte să trăieşti starea de a avea deja din plin ceea ce chiar îţi doreşti. Emoţia stării respective, cu cât este mai intensă şi mai reală, catalizează în cadrul „Armoniei Universale" şi nicidecum în afara ei nişte procese energoinformaţionale complexe, pregătindu-ţi cu adevărat

experienţa pe care o doreşti atât de sincer. Dar nu trebuie să îţi închipui că la fel se va întâmpla cu dorinţele dizarmonice sau meschine. Ele nu pot avea în spate iubirea ci doar o frică oarecare din cele multe, în special provocate de iluzia lipsurilor.

Atunci când faci eroarea de a încerca să scapi din ghearele acestor iluzii pe calea amintită produci exact consecinţele de care te temi, şi este logic şi legic, deoarece locul bucuriei îl ia o frică iar aceasta are un profund caracter entropic, deci „taie” orice relaţie cu Armonia întregului. Ca urmare, de unde ai vrea să obţii ceea ce vrei? Din izolarea la care singur te-ai condamnat?... Şi nu de o izolare fizică este vorba. Noi toţi suntem înconjuraţi de semeni, permanent suntem într-o adevărată „baie” cu restul Creaţiei, dar mintea se pricepe de minune să ne izoleze de toţi şi de toate. Când plouă nu ne place, când ninge de asemenea, dacă este soare iar cârtim şi toate astea pentru că mintea mereu găseşte ceva ce nu îi convine. Prin toate acestea noi tăiem fireşti racordări şi producem dizarmonie. Nu ne place orice muzică, nu ne place orice semen şi nici orice altă formă a manifestării. Tot separăm şi preferam, alegem şi sfârşim prin a rămâne nu cu mâinile ci cu totul goi. Ne stafidim pur şi simplu, ne uscăm de-a dreptul şi nu întrezărim deloc cine anume se face vinovat de experienţele noastre.

Priviţi copii, câtă vreme încă nu au fost reprogramaţi de intelectele noastre şi vedeţi cum se bucura absolut nediferenţiat de un nasture strălucitor sau de o jucărie sofisticată. Noi însă îi vom tot sublinia importanţa deosebită a jucăriei, căci noi am dat bani pe ea, şi va sfârşi prin a ne crede. Dar când puritatea nu îi este încă alterată cu „valorile” noastre, un fir de nisip strălucind în soare îi va acapara atenţia mult mai mult decât orice am alege noi. Copii nu cunosc frica, până ce noi nu o proiectăm asupra lor sau până ce nu le inoculam „prudenta”. În rest ei sunt doar IUBIRE şi vă asigur că chiar scalda tot ceea ce privesc cu bucurie în această purificatoare energie. Ei, chiar conştient, vor să ne vindece şi de cele mai multe ori

ţipetele lor protestatare vor să ne avertizeze că suntem pe cale de a produce o dizarmonie. Desigur nu le dăm nicio atenţie, ei sunt mici şi proşti şi au numai ţâfne!... Din păcate, nu ei sunt proşti...

Despre aceste mari spirite în trupşoarele lor mult prea mici se pot scrie cărţi întregi tocmai pentru că noi am ales să nu le dăm nicio atenţie adevărată. Dacă au un culcuş, nişte pempersi şi lapte suficient şi dacă admit să facă giumbuşlucuri când noi avem chef atunci este perfect, noi ne-am făcut „datoria". Ce termen sinistru, fără nicio relevanţă în Lege! Chiar este unul din termenii care dispar cu desăvârşire imediat ce ai părăsit parterul cu jucării. Şi este firesc să fie aşa. Nicio adevărată relaţie în cadrul existenţei nu se poate fundamenta pe „datorie", de niciun fel. Voi căuta să dezvolt această idee acum, căci mi se pare oportun.

În nefirescul instituit de noi în relaţiile cu semenii, toţi înregimentaţi în absurdă piramida socială, se pot defini relaţii pe orizontală sau pe verticală. Desigur cele pe orizontală se stabilesc între oameni aparţinând unei aceleiaşi „categorii sociale", delimitate în principal de verbul „a avea". Ca atare „averea" este cea care garantează stabilitatea pe acea treaptă socială. Sporirea ei facilitează ascensiunea pe o treaptă superioară pe când diminuarea „ameninţa" cu coborârea pe o altă treaptă. Aşadar, pentru a nu cunoaşte „ameninţarea" va trebui să te menţii sau să urci. Cum însă este vorba despre o piramidă care, firesc, se tot îngustează, pentru că unul să urce, cel puţin un altul va trebui să coboare. Importanta pe care mintea limitată o da tuturor acestor aspecte se concretizează în apariţia cuvântului **datorie**, căruia i s-au atribuit o infinitate de sensuri.

Astfel, dacă nu ai bani pentru a achiziţiona un bun oarecare, poţi contracta un împrumut, pe care apoi ai datoria să îl rambursezi, cu dobândă aferenta. Dacă te împrumuta un prieten, scapi de dobândă dar îi datorezi înapoierea sumei. Dar termenul îl regăseşti şi în contexte diferite, cum ar fi cel conform căruia ai datoria de a-ţi

asculta părinţii sau de a-ţi iubi familia sau ţara sau orice alte forme de delimitare. Problema este că, oriunde operează termenul de datorie, dacă mergi cu atenţie pe firul aspectului respectiv, tot peste nefiresc dai.

Am căutat mult să găsesc o excepţie dar nu am reuşit". Datoria" emana din piramidă socială şi este legitimata din plin de Conştiinţă Colectivă, dar îşi încheie stupidă existenţa la acest nivel. În Lege nimeni nu datorează nimănui nimic şi nici nu s-ar putea, de vreme ce nimeni nu posedă cu adevărat nimic şi cu atât mai puţin pe cineva. Nici Dumnezeu nu ar accepta că cineva îi poate fi dator cu ceva, deşi El este Sursa a tot şi toate. Glumiţe omeneşti cu caracter de lege... Noi nu ne simţim ***datori*** măcar de a nu produce dizarmonie în mijlocul marii Armonii, dar avem tot felul de altfel de datorii „de onoare" de împlinit.

Că acesta sunt mulţi termeni care dispar imediat ce părăseşti iluziile. Toţi provin din grave neînţelegeri generatoare de experienţe limitate şi îşi încheie existenţa odată cu alegerea trezirii.

Dispărând dorinţa obsesivă de a tot poseda câte ceva sau pe cineva, toţi termenii arondaţi acestei aiurite posesiuni dispar pentru totdeauna. Deci nu mai poate fi vorba de posesiune sexuală şi desigur nici de gelozie, dar nici de moşteniri sau partaje, de revendicări de vreun fel sau deposedări. Nu mai este nimic de încuiat sub lacăte şi nu au ce căuta nici garduri mici şi nici hotare mari. Pentru mintea limitată pare o prevestire de-a dreptul rea, nimic să nu mai fie „al meu sau al tău" pare de neconceput, dar dacă veţi vrea să o deschideţi puţin veţi vedea ce minunată poate fi o „realitate" fără parcelari şi zonari şi arondări şi limitări de orice fel. Când totul este doar şi eşti liber să ai o relaţie proprie cu orice aspect doreşti, atâta timp cât o poţi face în perfectă armonie cu acel aspect dar şi cu restul, cu semenii tăi, de ce anume ai avea nevoie să permanentizezi acea relaţie prin posesiune? Acum poate te fascinează noutatea experienţei respective, apoi ţi-ai însuşit-o şi nu are niciun rost să îţi închizi spirală firească

a evoluţiei într-o buclă de feedback, pricinuită de dependenţa ce se naşte din orice posesiune. Pentru că noi nu vrem să vedem, dar atunci când posezi ceva sau pe cineva automat devii la rândul tău posesiunea acelui aspect. Într-un fel sau altul te va limita.

Spre exemplu, îţi doreşti o cabană mică, la munte. Iubeşti şi muntele şi marea, ţi-au plăcut poate drumeţiile şi vrei să ai aceasta căbănuţă. Când ai cumpărat-o visezi că va fi minunat să-ţi petreci sfârşitul de săptămână acolo. Dar uiţi cu desăvârşire o multitudine de aspecte. În primul rând nu vei mai avea libertatea de a pleca de fiecare dată altundeva, căci te vei întreba de ce anume ai făcut efortul de a o avea. Apoi marea o vei vedea mult mai rar decât până acum. Dar va trebui să realizezi că ea trebuie permanent întreţinută, din când în când reparată sau modernizata, deci ai o seamă de „griji” suplimentare, la care aproape sigur nu te-ai gândit. Încetul cu încetul vei sesiza că nu numai că nu ţi-a adus mult visată libertate dar dimpotrivă, ai devenit odată în plus sclav, servindu-ţi „proprietatea”. Exact la fel se întâmplă când îţi cumperi maşina ta şi dacă vei fi suficient de atent vei sesiza dependenţă faţă de orice fel de achiziţie. Pe majoritatea le faci în iluzoria dorinţa de a căpăta mai multă libertate şi de fiecare dată obţii exact contrariul. Un grad de atenţie deosebit te va ajuta să înţelegi că, de fapt TU EŞTI LIBERTATE, nedepinzând de nimeni şi nimic. Orice mic rabat de la acest statut va produce o îngrădire. Orice aspect veţi analiza corect, rezultatul va fi absolut acelaşi.

Mulţi mă întreabă oarecum îngrijoraţi dacă acel mod de a trăi şi percepe existenţa mai justifică însăşi existenţa în plan fizic. Desigur întrebarea îmi este pusă din minte şi mi s-ar cere un răspuns de aceeaşi natură dar cumva este mai dificil. A încerca să „împaci” realităţi din sisteme de referinţă nu numai foarte diferite dar chiar diametral opuse ar fi o iluzie.

Sunt întrebat dacă Iubirea mai există, dar tot din minte, şi eu ştiu bine că atunci devii tu însuţi Iubire. Desigur un astfel de răspuns nu satisface curiozitatea

minţii şi se adăugă, nu „despre acea iubire întreb, ci despre asta, pământească!” Ai putea răspunde că aceasta nu este tocmai iubire ci o gamă destul de largă de alte lucruri denumite iubire, dar nu vei fi tocmai înţeles de mintea curioasă.

Da, dragilor, nu numai că merită trăită o astfel de „viaţă” dar abia atunci ceea ce experimentăm ne îmbogăţeşte cu adevărat, deoarece atunci toată experienţa se circumscrie stărilor de Bucurie, Fericire, Armonie şi se constituie în „ecuaţii complete de viaţă”, după cum inspirat se exprima un autor. Nu aveţi de ce vă teme, deoarece nu este ceva nou pentru om de a redeveni ceea ce a fost menit să fie, adică OM. Nu este decât o revenire la punctul de plecare, o dezarhivare a ceva ce se afla în fiecare şi pe care nu eu sau tu l-am introdus acolo, cel puţin nu acum.

Dacă vom ajunge să ne temem de Adevărul din noi şi de toate valorile existente acolo şi ne vom iluziona în continuare că cheia a tot şi toate se regăseşte în afară şi poate fi perceput doar prin restrânsele noastre simţuri, atunci chiar ne meritǎm experienţele ciuntite. Suntem individualităţi deosebit de puternice şi avem o infinitate de puncte comune dar şi aspecte absolut unice. Este bucuria noastră de a ne aduce acel ceva unic în dar semenilor şi ar fi firesc ca şi ei, făcând la fel, să se bucure la rândul lor de darul oferit de noi.

Nu am fost făcuţi nişte fiinţe temătoare şi mici, umile, şi nu degeaba ne-a fost rezervat dreptul de a „guverna fizicalitatea”. Chiar ar fi trebuit să fim capabili de a o face, de a fi – după cum se mai spuneadevăraţi „îngeri ai fizicalităţii”. Pentru a redeveni ceea ce trebuia să fim va trebui să alegem aceasta. Să ne trezim şi să nu mai confundăm iluzia responsabilităţii din jocul nostru cu adevărata responsabilitate. Pentru că nu este o datorie, ci o mătură responsabilitate faţă de Armonia întregului de a fi la rându-ţi armonie.

După ce am făcut această alegere, care ne transforma instantaneu în fiinţe sănătoase, trebuie să

învăţăm mintea să ne însoţească în „descoperirile” pe care avem să le facem, fără ca ea să mai aibă drept de decizie ci doar de unealtă perfectibilă. Altfel menirea ei este de a ne întoarce din drum. Cunosc mulţi semeni care au făcut de mai multe ori această alegere şi apoi, lăsându-se iar în seama minţii limitate, s-au întors. Trebuie să rămânem treji şi dacă putem, să considerăm această trezire că pe cea mai mare provocare pe care Existenţa ne-o putea face.

Nu este cazul să uităm că mintea limitată nu ne aparţine atât de mult pe cât ne-ar plăcea să credem. Funcţia ei de releu al Conştiinţei Colective o va obliga permanent să ne păcălească iar situaţia ei este chiar mai dură decât a noastră: Exact la nivelul ei se dă bătălia între două realităţi diametral opuse şi absolut imposibil de împăcat în vreun fel.

Amuzant este că noi suntem învăţaţi că a face compromisuri este util şi chiar benefic. În virtutea acestui obicei vom tot cauta să împăcăm cele două realităţi şi va dura puţin pentru fiecare până să poată realiza nu numai că nu este nimic de negociat dar şi că tentaţia negocierii este foarte neprofitabila”. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” acest aspect vrea să îl lămurească, dar, că multe altele, este valabil doar pentru cei care au urechi de auzit. Este una din concluziile la care, în mod invariabil, ajunge fiecare individualitate atunci când se trezeşte. Până atunci va pierde fiecare mult timp în încercarea de a le amesteca cumva. Dar aşa cum nu poţi fi simultan bolnav şi sănătos, oricât de mult ai dori, sau treaz şi adormit, nu te poţi afla simultan în cele două „realităţi”. Câtă vreme numai un singur aspect din falsă realitate îl mai păstrezi ca valoare tot restul vine peste tine.

Vă tot spun că este simplu şi, în fond aşa este. Dar această simplitate îţi apare clară abia după ce te-ai trezit. Până atunci infinite incertitudini îţi stau în cale şi nu este lipsit de utilitate să ai o oarecare doză de „credinţă” sau încredere. Când incertitudinea simţi că te sfâşiie de-a dreptul, simţi nevoia să te refugiezi în ceva, căci încă eşti mic şi neajutorat. Acel ceva este credinţa că nu ţi se poate

întâmpla nimic sau încrederea că, în cadrul Creaţiei şi tu ai locul tău, pe care nimeni nu ţi-l poate lua şi de care marea Armonie are, într-un fel, grijă. Aşa gândeşti când încă eşti mic şi neajutorat şi este chiar frumos acel moment. Psihologic vorbind, îţi permite o atitudine gen „fie ce o fi”, o mică detaşare curajoasă, dacă vreţi. Sunt de trecut momente în care este nevoie de o astfel de abordare. După aceea vei şti că chiar nu avea ce să ţi se întâmple, dar atunci încă nu ştii.

Am să vă dau câteva exemple. Involuntar, noi ţinem foarte mult la statutul nostru de om limitat şi contactul cu nelimitările la început ne înspăimântă. Aşa stau lucrurile la modul foarte general şi aşa stau şi cu privire la percepţiile noastre. Când am observat pentru prima oară că percepţia durerii a diminuat mult am fost foarte descumpănit. Îmi tot puneam întrebarea obsesiv dacă nu cumva îmi voi pierde statutul de om. Dacă nu cumva îmi pierd sensibilităţile, în general.

Apoi a trebuit să înţeleg ce se întâmplă, să observ că nu erau afectate sensibilităţile, ba dimpotrivă, acestea creşteau. Părea ilogic pentru liniaritatea minţii şi a trebuit să operez o deschidere pentru a înţelege că noi nu am fost programaţi pentru dureri fizice, că acestea provin din domenii de frecvenţă care nu trebuiau să ne fie accesibile, deci deosebit de joase şi că noi le-am „accesat” abia după ce ne-am coborât vibraţia corpului fizic dincolo de nişte limite „admise”. Prin ridicarea frecvenţei vibratorii ele dispar de la sine, aşa încât la stimuli la care erai obişnuit să percepi durerea, aceasta devine absolut suportabilă. O banală tăietura de cuţit abia o percepi, mai întâi sesizezi urmele de sânge şi abia apoi cauţi de unde provin.

Rămânând la acest exemplu, mai intervin şi alte modificări uimitoare. Dacă mă tai şi curge sânge, aşez un deget pe tăietura şi, în câteva minute totul este ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. O clătire cu apa este suficientă pentru îndepărtarea urmelor de sânge şi apoi, câteva zile se mai vede că acolo a fost un accident pe piele. Eram un om „cu un sistem imunitar puternic” şi eram obişnuit că

rănile să se „infecteze”. De ani de zile aceasta nu se mai întâmplă. Dacă am cumpărat acum doi ani o sticlă de alcool sanitar, a fost utilizată doar pentru curăţat diverse electronice, calculatorul, etc. Deşi am probleme majore cu dentiţia încă de acum 30 de ani, nu mai ştiu ce este o durere sau un abces de ani de zile.

Toate acestea te sperie la un moment dat, deşi este mult mai confortabil, dar câtă vreme nu înţelege cu adevărat, mintea limitată sesizează o anormalitate şi o consideră un semnal de alarmă. Este o ieşire din liniaritate şi pe ea o sperie mai întâi.

Aceste amănunte se tot înmulţesc în viaţa ta pe măsură ce ridici vibraţia corpului tău, aşa încât încetul cu încetul devii un altul, dar asta nefăcând din tine altceva decât un OM. Dacă alegi să te interesezi şi de o modificare conştientă a „alimentaţiei”, dacă renunţi încetul cu încetul să fii dependent de obiceiurile avute, apoi înţelegi ce înseamnă prelucrarea termică a alimentelor şi poate ajungi să înţelegi şi inutilitatea ideii că noi trebuie să ne hrănim cu elemente dense din acest plan material, totalitatea modificărilor şi viteza cu care ele au loc chiar operează miracole.

Pentru că totul să decurgă firesc, este necesar să nu operăm modificări din minte ci din inimă. Insist şi poate voi mai relua această idee deoarece îmi iubesc semenii şi nu le doresc experienţe eşuate. Mintea poate, din curiozitate, să îşi propună modificări în abordarea vieţii, a alimentaţiei sau orice altceva şi o poate face deoarece „are mandat” să guverneze realităţile corpului nostru fizic, mandat dat de noi când am admis să-i predăm manşă de copilot.

Cu toate că i se supune, corpul fizic manifestă şi o oarecare independenta faţă de hotărârile ei. În primul rând sesizează că aceste hotărâri nu ţin cont de regulă de „armonie” şi au, mai degrabă un caracter discreţionar. Ea operează prin a impune şi de regulă prin „tăieri” infoenergetice nefireşti. Ca urmare este posibil că corpul fizic să ajungă în suferinţa dacă decizia este doar a minţii.

Pentru orice încercare de a accesa nelimitarea noastră va trebui să folosim Armonia şi Iubirea caracteristice inimii. Trebuie să îţi iubeşti experienţele şi să manifeşti un real interes şi o atenţie permanenţă asupra armoniei întregului. Pe acest drum nu vei cunoaşte eşecul, cu atât mai mult cu cât vei reuşi să cointeresezi constructiv şi mintea în a se deschide. Ea se bucură când reuşeşte să înţeleagă mai mult, cu condiţia să ai „tact”. Dacă sesizezi că încearcă să se opună, nu trebuie să o forţezi ci dimpotrivă, să procedezi cu blândeţe şi să îi aduci argumente accesibile ei, liniarităţii caracteristice. Apoi poţi să îi subliniezi „avantajele”, căci ea este obsedată de ele.

O atenţie deosebită trebuie acordată evitării gândurilor privind existenţa vreunui risc. Faţă de ideea aceasta mintea liniara are foarte multe frici, provenind în general din Conştientul Colectiv. Dacă va proiecta frici asupra experimentului respectiv, şansele ca să îl transforme în eşec sunt notabile.

După cum vedeţi fac referire mereu la dualitatea care suntem câtă vreme nu ne-am regăsit întregimea. Cu acest mod de a vă supraveghea singuri evoluţia va trebui să vă obişnuiţi, pentru a redeveni o fiinţă unitară. Doar devenind foarte conştienţi de faptul că permanent evoluaţi rupţi în două, încercând să împăcaţi mereu o capră şi o varză imaginară, veţi sfârşi prin a vă sustrage acestei dualităţi obositoare. Pentru că trebuie să recunoaşteţi că nu este chiar uşor că permanent inima să-şi dorească ceva iar mintea să tot contrazică dorinţele ei.

Nici prea plăcut nu este că mereu, din cauza fricilor, să tot respectaţi alegerile minţii, reprimându-vă bucuriile inimii. Şi totuşi, câtă vreme nu ştii că nu există risc real, că util pentru experimentul tău de viaţă, dar şi al semenilor, este numai experimentul bazat pe imboldul inimii, devii tot mai sărac şi te tot usuci, aşteptând nu ştiu de unde să vină ceva sau cineva salvator. Aşteptaţi degeaba, dragilor, acel cineva a fost mereu cu voi dar aţi ales să nu îi daţi atenţie, pentru că mintea va tot avertiza să nu riscaţi ieşirea din

liniaritate, care poate numai ei i-ar fi creat ceva probleme, de altfel întotdeauna rezolvabile.

Este o iluzie că noi, oamenii, ne putem confrunta cu probleme imposibil de rezolvat. Întotdeauna rezolvarea există, chiar când noi nu o vedem, dar timpul ne va demonstra că ea era acolo şi nu am fost suficient de atenţi.

Am să vă dau un exemplu petrecut acum vreo două săptămâni. Am dezinstalat toate programele din calculator, cu Windows cu tot, deoarece nu mai mergea satisfăcător. La reinstalare am avut o „problemă" absurdă cu CD-ul conţinând Nero, un program de ars CD-uri primit cu Writerul original ASUS. Pe CD se găsea o variantă trial a programului, care chipurile expirase. Total anormal pentru un produs de firma, dar mă aflam în faţa faptului împlinit şi trebuia să fac rost de program. Ca atare am dat mai multe telefoane, am găsit un prieten care mi-a promis că mi-l va da. A durat însă câteva zile deoarece nu avea un CD gol disponibil, aveam să aflu ulterior. Ca atare l-am primit pe un rewritable, pe care a trebuit să i-l înapoiez, făcând un drum suplimentar.

Peste vreo două săptămâni aveam să constat că am fost complet neatent, că aveam în casa de fapt cel puţin cinci surse de unde puteam lua imediat programul lipsa, fără telefoane şi disconfortul deplasărilor şi al aşteptării. Aveam cel puţin trei CD-uri cu imaginea hardului, pe care Nero fusese instalat şi mai aveam două Kit-uri pe un alt CD, copiat de un prieten cândva. În plus, testând iar CD-ul care îmi tot ceruse o serie pe care nu aveam de unde să i-o dau, zilele trecute am văzut că nu îmi mai cere nimic şi că programul acum merge perfect.

V-am descris această „aventură" pentru a demonstra că, dacă mintea limitată apuca să pună eticheta de „problema" unui banal eveniment, tot ea are priceperea de a face abstracţie de tot, de a uita pur şi simplu soluţia, pentru a menţine „problema" cu tot dinadinsul. Ulterior însă devine clară prestaţia ei, dacă chiar ai ochi de văzut, desigur. Aşa îţi descoperi, încetul cu încetul, copilotul care ţi-a cam „aranjat" viaţa.

Veţi spune că, la acest nivel de atenţie nu trebuia să am acest gen de aventură. Vă asigur că mintea limitată cauta să găsească argumente care să-i permită să facă abstracţie de tot ce aţi citit, bazându-se pe o confuzie şi o neînţelegere firească din punctul de cunoaştere în care vă aflaţi. Ştiu acest gând deoarece nu este pentru prima dată când mi se aduc astfel de argumente la acest gen de aspecte. Voi căuta să mă fac înţeles.

Rolul minţii limitate în acest plan dens era acela de a face faţă evenimentelor simple şi imediate care au loc la interacţiunea corpului nostru fizic cu restul elementelor acestui plan. La ridicarea frecvenţei echipamentului fizic în ansamblul său, evident creşte frecvenţa şi deschiderea minţii limitate, care se deschide în sensul de a putea procesa (cuprinde) nelimitarea. Atenţia, starea de atenţie se referă la cuprinderea unei infinităţi de aspecte, care până nu demult nici nu ştiai că există. Aşadar, pe măsură ce mintea se deschide şi cantitatea de informaţii creşte proporţional, rămânându-ţi să selectezi genurile de informaţii care mai prezintă interes. Majoritatea aspectelor acestei lumi dense nu te mai pot interesa în suficientă măsură pentru a îţi mai fixa atenţia pe ele iar mintea, de acum ascultătoare, nu le mai acorda nici ea interes. Aşadar, începând chiar cu nivelul de cunoaştere numit în general înţelepciune, individualitatea se manifestă în lumea densă cu un uşor handicap aparent.

Trebuie înţeles firescul acestei situaţii, care aduce a un uşor autism. Nu este vorba că acea minte nu mai este în stare să reţină un număr de telefon sau un nume ci dimpotrivă, ea ştie că pentru astfel de lucruri chiar nu merită să te preocupi şi trece peste ele. Dacă la 20 de ani aş fi considerat că a urma o facultate este un efort, acum ideea de a urma în paralel cursurile a trei facultăţi mi se pare chiar uşoară, doar că nu îi mai pot vedea o utilitate. În schimb, la acea vârstă aveam permanent zeci de numere de telefon în minte. A fost doar un exemplu menit să lămurească ce se întâmplă cu miţea limitată atunci când se deschide şi de unde aspectul de neputinţă. Trebuie să vă

puteţi imagina ce se poate petrece în ea, nevoită să îşi „desfăşoare activitatea” înconjurată de un bombardament de nimicuri pe care le ştie şi care nu o mai pot interesa. Ea simte nevoia de o cunoaştere mereu nouă şi deja o surprinzi că te trimite să meditezi... Nu pare ciudat cum se poate schimba, din frâna devenind motor? Probabil s-a săturat să tot fie condamnată să funcţioneze cu doar 5 – 7% din capacitate. De aceea ceea ce au tot spus iluminaţii, că rămâne doar bucuria şi inocentă copilului uimit mereu de perfecţiunea în diversitate a Manifestării, se justifica pe deplin. Starea de atenţie surprinde detaliile care tot păreau lipsa şi mintea se bucura de acesta oportunitate de cunoaştere.

Este şi motivul pentru care consider că mintea limitată, copilotul nostru, nu trebuie blamata, în ciuda neajunsurilor pricinuite. Nu ea avea responsabilitatea evoluţiei noastre şi dacă i-am acordat sarcini peste puterile ei, noi suntem singurii responsabili. Dacă vom şti să o ajutăm să înţeleagă, ea devine cea mai bună unealtă, pierzându-şi infatuarea.

Desigur sunt momente în care, surprinzându-i imperfecţiunea şi tendinţa de a te supune, că reprezentanţă a Conştiinţei Colective, ceva tinde să se răzvrătească împotriva ei. Pentru aceasta a şi fost atât de împricinata de mulţi, mai ales că în vremea lor Credinţa era calea, nu înţelegerea, că acum. Nu era suficient de şlefuită pe atunci încât să poată fi utilizată în înţelegere Superioară. Mulţi condamna şi azi intelectul, dar în mod sigur acum nu este cazul, Adevărul acum poate trece prin el, nu mai trebuie să îl ocolească. Este suficient de pregătit pentru a putea face faţă. Astăzi însă Ego-ul legitimat de el a devenit adevărata frâna.

Voi încerca să mă refer acum la acest Ego. Vă spuneam că, atunci când venim în trup fizic venim ca un pachet informaţional, un folder pe care se va lipi numele nostru, iar la deschiderea lui, o arhivă omniscienta, pe care s-ar putea scrie Dumnezeu. Tot în el se mai găseşte programul pentru alcătuirea din materia acestui plan a

corpului fizic şi încă un programel, Creativitatea exe., cu autolansare. Acesta din urmă, deşi aparţine arhivei omnisciente, a fost lăsat în afara tocmai pentru a ne servi în acest plan, chiar înainte de dezarhivare.

Pachetul exterior, care în cazul unora se va numi după botez „folderul Gigel", constituie personalitatea noastră în această lume. În el vom tot adună atribute de-a lungul evoluţiei terestre şi deci vă tot creşte cu fiecare gest al nostru. Aici vom aduna şcolile urmate, bunurile pe care le vom tot strânge, chiar şi iubirile noastre pământene. Pe scurt, experienţa acumulată în încarnarea prezentă. Desigur fiecare va aduna ceea ce va putea sau se va pricepe şi ca atare se poate vorbi de diferenţe calitative majore în conţinutul acestui din ce în ce mai mare pachet informaţional. La conţinutul acestei bănci de date a contribuit din plin mintea limitată care este mândră de ceea ce a adunat acolo. Această satisfacţie a ei care seamănă mult a suficientă cu consider a fi Ego-ul.

Desigur fiecare minte a adunat acolo tot ceea ce ei i-a fost accesibil şi de aceea, indiferent calitatea conţinutului informaţional, ea este mândră de agoniseala ei. De aceea egoul este mare, indiferent dacă pare a avea motive sau nu, observând detaşat conţinutul. Câtă vreme uiţi de arhivă omniscienta existenţa tot acolo, doar ceea ce conştientizezi că ai acolo, doar aia chiar ai. Când însă începi să scotoceşti, eventual încercând să faci ordine şi dai din întâmplare peste arhiva omniscienta, dacă ea chiar te mai interesează şi începi să dezarhivezi, atunci observi că ceea ce te-ai priceput sau ai putut sau ai avut de unde şi cu ce să aduni pălesc faţă de ceea ce ai descoperit acum că ai. Aceasta face că mândria suficientă să diminueze şi putem spune că Ego-ul începe să scadă.

Câtă vreme mintea va mai păstra o urmă de infatuare în ciuda măreţiei descoperirilor făcute în arhiva pomenită, încă înseamnă că nu s-a predat în faţa adevăratei măreţii, adică nu s-a deschis suficient pentru a o putea percepe. În ciuda aparenţelor, în acest caz aşa-numita „Predare" este un act de profundă conştientizare, lucid, precedat de o

foarte corectă apreciere a ceea ce noi putem strânge într-o încarnare sub raport al cunoaşterii şi ştiinţei, raportate la adevărata Cunoaştere.

Evident aceasta predare nu-i poate fi dragă minţii, care oricum va avea ca limite această unică încarnare şi acest unic plan pentru a evolua". Arderea ego-ului" corespunde momentului în care mintea limitată accepta acest finit al ei. Conştientă că este organizarea supremă a materiei, trebuie să recunoască că ea însăşi este doar un efect al unui program informaţional, care desigur a fost Creat de Cineva.

În parterul cu jucării nu am descoperit încă acea arhivă şi nici răgaz nu prea avem să facem o oarecare ordine. Suntem preocupaţi de a ne juca, relaţionând cu semenii doar din minte limitată şi în funcţie de ego-ul pe care îl avem. Pentru că acesta să tot crească, că sentiment de satisfacţie, noi tot adunăm experienţe dar şi „bunuri", facem fapte „bune" şi câte şi mai câte... Sunt doar din ce în ce mai multe jucării de strâns, mai ales de către cei „mai capabili" de a se juca... Din ce în ce mai mulţi însă rămân cu mâinile goale, căci „au pierdut"... Aşa este când un joc se apropie de sfârşit.

„Cei din urmă vor fi cei dintâi" cam la aceştia face referire, deoarece un bun jucător are „de partea lui" şi un ego pe măsură, cu care va avea de lucru când va trebui să se trezească. O minte mai puţin infatuata se va deschide mai repede, având mai puţine „valori" de aparat.

Când ai accesat adevărata cunoaştere, tot ceea ce părea că ar fi poezie, venind din diferite tradiţii sau spus de înţelepţi, capăta o precizie matematică. Atunci devine absolut clar că ele sunt emanaţii ale Legii spuse pe o anumită treaptă de înţelegere sau într-un anumit context. Desigur ele nu minţii limitate le-au fost adresate.

Deoarece pomeneam de „fapte bune", mă voi referi acum la ele. Deşi ele se vor o emanaţie a Armoniei şi sunt armonie, câtă vreme sunt făcute la îndemnul minţii vor avea ca finalitate tot o creştere a egoului. De aceea acestea ar trebui să izvorească exclusiv din inimă şi să

aibă un caracter armonios. Am întâlnit mulţi semeni care spuneau că ei nu sunt preocupaţi de ei înşişi cât sunt preocupaţi de soarta semenilor lor. Desigur nu poţi accepta că această atitudine, în cazul în care ar fi chiar reală ar fi şi armonioasă. Nici iubire nu poţi oferi dacă nu eşti iubire, dacă iubirea nu face parte din valorile tale.

Atenţia asupra evoluţiei armonioase, în gând şi fapta mi se pare a se traduce prin „a-l cunoaşte pe Dumnezeu”. Şi a-L recunoaşte. Adineaori am strâns brăduţul copilului nostru, pe care acesta l-a primit în dar. Poate fi un obicei frumos dar nu este firesc în cadrul Armoniei. Pur şi simplu am suferit pentru acest brad, care a fost smuls din pădurea lui. Motivele nu meritau aceasta dizarmonie. Din minte, ce poate fi mai armonios decât atmosfera creată în jurul bradului de Crăciun?! Aşa vom păţi întotdeauna când vom căuta să creăm în afara noastră armonia, vom sfârşi printr-o dizarmonie. Orice vom căuta să creăm mai întâi în afara noastră, tot dizarmonie vom produce. Şi entropie. Cam aşa ar trebui să analizăm „faptele bune” ale minţii.

Dacă aţi avea atenţia necesară aţi putea constata că ceea ce producem în afara noastră se regăseşte şi în interior. Nu am văzut om cu o ordine interioară putând trăi în dezordine, după cum sunt oameni atât de răvăşiţi pe dinăuntru încât chiar nu mai sesizează dezordinea pe care o generează în jur. Nu există armonie în dezordine. Creaţia nu este haos, în cadrul ei nimic nu poate fi întâmplător. Faptul că nu avem atenţia necesară ca să observăm aceasta nu ne şi permite să abuzăm, cu toate acestea noi o facem mereu. Când apar consecinţe, nu vedem lanţul cauzal pe care l-am generat şi ne iluzionam că cine ştie ce pedepse primim. Aşteptăm ca cineva să ne ridice pedeapsa, dar nu are cine.

Dragilor, toată această înşiruire de idei destul de disparate nu are altă menire decât pe aceea de a vă ajuta să vedeţi dincolo de limitele pe care le consideraţi legitime şi fireşti. Ele sunt de fapt chiar nefireşti, dacă renunţăm la a ne identifica cu corpul fizic. Vor alcătui probabil o carte, dar nu va fi ceea ce mintea considera că ar trebui să fie. În

ea fiecare ar trebui să găsească măcar un aspect sau un cuvânt, o idee care să îl determine să îşi reevalueze propriile percepţii, în primul rând. Pentru că din modul în care percepem rezultă poziţia noastră faţă de fiecare aspect.

Încerc să explic diferite aspecte pe diferite nivele de înţelegere tocmai pentru acest motiv. Vreau să vă prind în acest joc, pentru a vă ajuta să ieşiţi din parterul cu jucării. Eu m-am trezit şi pentru mine este o sarcină asumată conştient. Şi voi veţi face exact la fel. Nu v-aţi încarnat pentru un joc fără sfârşit şi acesta se apropie de un sfârşit şi desigur un nou început. Este exact ca pe computer, putem trece la un alt nivel, dacă ne vom dovedi priceperea sau va trebui să îl reluăm… Până acum însă punctajul e cam mic… dar nu este un joc liniar, pot apărea surprize, din cele plăcute aleg să cred…

Adineaori vorbeam la telefon cu un om, pentru prima dată. Era un suferind cronic de rinichi, cu multiple operaţii făcute în ţară şi la Paris. Omul îşi învăţase lecţia foarte bine, ştia tot ceea ce medicii i-au spus pe unde tot umblase. Dar nu se gândise niciodată cu adevărat că la baza corpului fizic sta un complex program informaţional, fapt care a recunoscut imediat că pare logic, şi nici că boala probabil are ca şi cauza un alt program informaţional. El „ştia” ceea ce „i se spusese”, şi anume că dacă nu a avut grijă de o infecţie a căilor urinare la timp, a ajuns într-un punct de unde nu se mai poate întoarce. A recunoscut totuşi că, dacă informaţia este la baza întregii fenomenologii, pare destul de logic ca şi suferinţa lui cronică să aibă un caracter reversibil.

Desigur vom mai discuta, în special despre rolul a tot ceea ce a „adunat” ca cunoaştere, sub raport infoenergetic, în ce măsură acest tip de cunoaştere limitativ se constituie în programul infoenergetic de bază pentru cronicizarea ireversibilă a suferinţei lui. Şi în cazul acestui semen problema „vindecării” este tot depăşirea unor limite care acum i se par logice şi fireşti, pentru că „aşa i s-a spus”.

În spatele acestui joc al aparenţelor veţi vedea ce frecvent apare acest „aşa mi s-a spus, aşa am fost învăţat, aşa m-am obişnuit”. Un automatism repetitiv, fără pic de creativitate, lipsit de curaj şi parcă şi de interes real. Pentru că mulţi din cei „suferinzi” îşi apără suferinţa cu o ardoare demnă de o cauză mai bună. Mulţi par că chiar nu îşi doresc vindecarea, ţin la „boala lor” cu pasiune. Nu ţin la organul bolnav, la zona sau aparatul aflat în suferinţă, ceea ce ar fi benefic, pe acesta de multe ori îl detesta pentru „necazurile pricinuite”, dar despre boala vorbesc cu oarece respect şi s-au străduit să o cunoască până la un deznodământ final, chiar dacă pentru ei mai este mult până acolo...

Privit cu detaşare, comportamentul uman este de un absurd care depăşeşte orice imaginaţie. Practic nimic nu este cu adevărat logic şi de bun simţ. Ne „naştem” toţi la fel şi toţi avem numai bucurie, suntem bucurie şi nu ne temem de nimic. Cineva scria că atunci avem un castel cu o mie de încăperi, toate luminoase şi primitoare. Apoi, încetul cu încetul renunţăm la câte una, o încuiem definitiv şi, la sfârşit ne găsim într-o cămăruţă ticsită cu nimicuri şi prăfuită. De existenţa tuturor celorlalte am uitat rând pe rând.

Nu reuşim deloc să sesizăm că, pe măsură ce tot adunăm „valori” ale acestei lumi devenim tot mai mici, mai speriaţi şi neajutoraţi, mai înghesuiţi şi mai puţin liberi. Mereu mai grăbiţi şi nemulţumiţi şi nefericiţi, minţindu-ne care cu ce putem, dar incapabili total de a fi sinceri nici cu noi înşine şi nici cu semenii, pe care de regulă îi tratăm distant, infatuaţi, ratând orice şansă de a stabili cu adevărat o relaţie umană. Poate unii veţi considera că exagerez, dar probabil nu aţi avut timpul şi atenţia necesare să vă priviţi semenii şi poate chiar nici pe cel din „oglindă”. Mai ales că, pentru a-l privi cu atenţie pe ultimul vă va trebui curaj. Cel care eraţi la cinci ani nu ar putea înţelege cum a fost posibil să ajungă la ceea ce vedeţi acum în oglindă. Pentru că nu ar putea înţelege de ce aţi ales mereu să strângeţi, majoritatea dintre voi,

nefericirile în inimile voastre şi nu aţi fost suficient de ţări să înmulţiţi şi să strângeţi doar fericire. Nu ar înţelege de ce atât de frecvent v-a fost frică, de ce aţi ales că rezolvare mai mereu escamotarea adevărului, de ce aţi acceptat să vă urâţiţi? Ce aţi fi pierdut dacă aveaţi grijă ca fericirea de la cinci ani să continue?

Dragilor, nu caut să sucesc cuţite în răni deja existente, dar ştiu ceva ce voi nu ştiţi: nu am cunoscut în viaţa mea niciun om rău, pentru simplul motiv că aşa ceva nu există. Sunt unul din cei care pot spune că au avut relaţii cu sute de mii de semeni în tot felul de ipostaze şi am fost deosebit de atent. În „societate" oamenii arată o cu totul altă fată decât ceea ce ei sunt cu adevărat. Atunci când ai cu ei o relaţie directă, nemotivata de interese materiale, descoperi în fiecare ceva minunat. Dacă îl urmăreşti peste cinci minute, evoluând în cotidian, poţi jura că nu este acelaşi.

Sunt de acord că au grade de înţelegere diferite, pregătiri intelectuale deosebite şi în consecinţa şi abilităţi de a purta un dialog foarte personale. Dar au şi atât de multe frici comune, frustrări, însingurări, neînţelegeri, nefericiri, ruşini… Pentru a le ascunde apelează la orice şi cel mai adesea apelează la o poză, care este de cele mai multe ori diametral opusă. Am întrebat pe mulţi de ce fac acest efort, ce rezolvă? Singurul invariabil răspuns este că le este frică să nu devină „victime" pentru cineva care, cunoscându-le sensibilitatea şi bunătatea, ar profita de aceste „defecte".

Eu găsesc acest tip de comportament infantil. El se bazează desigur pe o cunoaştere limitată şi este sprijinit de date false din Conştientul Colectiv. Pentru a ne maturiza va fi util să înţelegem cel mai simplu lucru şi anume acela că liantul întregii Creaţii este Iubirea. Desigur nu acea iubire ciudată şi dizarmonica pe care mulţi o exersează în parterul cu jucării, ci aceea care hrăneşte întreaga Creaţie şi conţine Pace, Echilibru şi Armonie. Când vom înţelege aceasta vom ştii şi ca un comportament puternic este cel care are această Iubire „de partea lui". Este una din cele

mai stupide iluzii că dizarmonia, aparenta răceală sau răutate sunt atitudini de forţă. Nu mai vreau să mă gândesc la folosirea forţei brutale, fizice, care este dovada celei mai slabe constituţii umane. Tuturor acestor atitudini li se opune firesc Iubirea şi Armonia Universală, făcând din cei ce le utilizează nişte oameni deosebit de slabi. Pozele confecţionate în baza acestor clişee sunt foarte slabe şi nu impresionează pe nimeni. Rezultatul va fi, pentru utilizator, o rupere faţă de semenii săi cu implicaţii majore în absolut toate direcţiile şi planurile. Cel mai ades se vor face simţite efectele până şi pe corpul fizic, sub formă de „boala”, zicem noi.

Când evoluţia ta în acest plan este sinceră şi plină de Iubire, ai ca aliat pe Cel Mai Puternic: însuşi Creatorul, a cărui Lege te susţine fără să înţelegi cum este cu putinţă. Nu trebuie să te rogi pentru aceasta, nu trebuie decât să fii tu însuţi. Ce ar putea fi mai simplu? Dar, deşi lucrurile cele mai importante sunt şi cele mai simple, pe noi nu ne atrag. Ne complicăm şi complicăm totul în jurul nostru, ajungând să ne mândrim cu această ciudată alambicare. Unii ajung atât de departe cu obiceiul de a poza încât nu se mai pot regăsi ei înşişi. Intra atât de puternic în „rolul” asumat încât, dacă ai abilitatea de a-i ajuta să se regăsească, se probusesc în braţele tale, plângând.

Scoateţi, dragilor, Iubirea din voi şi scoateţi şi bucuria unei priviri sincere şi a unei relaţii de fraternitate cu seamănul vostru. Am ajuns să cuantificăm în procente cât anume este de bon ton să-ţi priveşti interlocutorul în ochi şi dacă ai depăşit limita se consideră că eşti chiar impertinent... Ciudaţi mai sunt oamenii! Cum să ne mai fie evoluţia sub Lege cu astfel de idei? Unde anume ar fi firescul în această arbitrară normare a privirii? De ce găsim firesc ca o femeie să umble pe stradă cu ochii plecaţi, ce ne face să credem că aceasta absurdă atitudine ar fi o dovadă de calitate, moralitate, cuminţenie şi tot felul de alte aberaţii ale minţii. De ce ne găsim „valori” atât de meschine când valoarea există dintotdeauna, doar să o recunoaştem?!

Dragilor, pian se numeşte şi cel cu care se joacă copilul meu, prin extensie şi pianina dar şi pianul de concert. A-ţi restricţiona dreptul de a experimenta funcţie de astfel de „valori” ale minţii te condamnă la a fi un pian de jucărie. Bucuria unei interpretări de mare virtuozitate nu se poate obţine nici măcar pe un pian de concert dezacordat… Acestuia îi lipseşte armonia dintre sunete, adică nu mai este sub Lege.

Exact ca şi evoluţia unui om are loc şi evoluţia civilizaţiilor: în fiecare moment de Acum are de făcut o opţiune. După infinităţi de opţiuni, multe din ele conjuncturale, civilizaţia aceasta a ajuns în acest punct. El nu este nici mai bun nici mai rău, este exact aşa cum este. Opţiuni însă mai sunt de făcut. Experienţele noastre, atât colective cât şi individuale vor fi în funcţie de opţiunile pe care le vom face. Implacabilul ciclu cauză-efect nu poate fi ocolit nicicum. Şi nu trebuie să uităm că o civilizaţie va urma un curs pe care individualităţile care o alcătuiesc îl aleg. Fiecare este deosebit de important, nu putem să ne ascundem în ideea de anonimat. Nu trebuie să devii lider pentru a evolua conştient, că individualitate perfect responsabilă! Între individualităţi responsabile nici nu pot exista lideri de niciun fel. Care ar mai putea fi rolul lor?

Dacă tu nu eşti capabil să îţi alegi singur jaloanele evoluţiei tale, fii sigur că ţi le va trasa un altul, interesat de aceasta. Sunt fiinţe conştiente pe planeta antrenate pentru a profita de imaturitatea ta şi care chiar te menţin în această postură. Pârghiile de control sunt aproape infinite şi, evident, deosebit de simple. Vă spuneam că lucrurile importante sunt atât de simple încât doar un avizat le poate observa. Pentru că simplitatea trece neobservată de mintea liniara, căreia îi plac jocurile.

Vedeţi voi, la întrebarea care mi s-a tot pus, ce am mai avea de făcut după trezire, dacă ieşim din jocul iluziilor, cam prin această zonă ar fi răspunsul. Va fi util să descâlcim toate complicaţiile create în timp ce ne jucăm, va fi util să ne ajutăm semenii să se trezească şi va fi şi mai important să ne reluăm colaborarea cu „Îngerii Mamei

Pământ şi ai Tatălui", altfel spus cu inteligenţele elementale şi Conştiinţele-Grup, pentru readucerea în Armonie cât mai repede şi complet a tot ceea ce inconştient am provocat.

Va fi necesar să readucem corpurile noastre fizice la forma lor arhetipala, prin cel mai simplu procedeu posibil de imaginat: neinterpunerea între el şi Armonia Universală a ceea ce mintea limitată a tot aşezat. Aceasta va constitui chiar una din priorităţi, necesară pentru a ne duce corpurile într-un plan vibrator superior.

Vom avea de repus Valorile la locul lor, renunţând la pseudovalorile artificial create, care nu pot să-şi prelungesaca nefirească existenţa dincolo de parterul cu jucării. Vom deveni pe deplin conştienţi de primordialitatea informaţiei faţă de orice manifestare, care oricum nu poate fi decât efect şi vom crea conştient cu ajutorul ei". La început a fost cuvântul" despre această întâietate vorbeşte.

Vom ajunge să conştientizăm că noi „stări" suntem şi vom învăţa să le comunicăm telepatic. Diminuarea treptată a interesului pentru o infinitate de repere ale existenţei cotidiene actuale va duce evident la dispariţia lor, cu corespondentele lor din dicţionar care le denumeau. Renunţarea la ele va fi firească, prin conştientizarea inutilităţii aglomerării planului şi implicit a experienţei în corp fizic. Ele au aparţinut jocului, pe care au avut menirea de a-l complica la maximum. V-ar fi dificil acum să acceptaţi ca aici vor intra cam 90% din ceea ce acum poartă eticheta de „necesar" sau „valoare". Din cei 10% rămaşi, jumătate îşi vor schimba forma şi poate doar 5 procente se vor regăsi cam aşa cum le ştim în momentul Acum.

Aşadar nu avem de ce să ne temem că va fi plictisitor. Eu cred că va fi chiar suficient de „lucru" şi este posibil ca eu să fi omis câte ceva. Mai întâi însă va trebui ca, pe rând, să ajungem în acel punct fiecare. Nu ar prea fi cazul să ne iluzionam că ar mai fi loc de prea multe opţiuni, din punctul unde ne găsim că civilizaţie. Desigur inconştienta

individuală poate constitui o alegere, care va avea firesc consecinţele ei.

Cred că am mai pomenit despre un prieten drag mie, deosebit de tânăr şi de conştient. La acest punct părerile noastre sunt oarecum diferite, deoarece el nu considera că există prea multe individualităţi cărora să li se poată pretinde să se trezească sau că ar putea fi făcute responsabile de propria lor evoluţie. Deşi sunt de acord că au fost făcute eforturi pentru aducerea la starea de totală uitare, gândite deosebit de complex şi calificat, pe parcursul unui interval de timp semnificativ, consider că în experienţa fiecăruia există momente destul de aproape de starea de trezie, care ar putea să îi atragă atenţia măcar.

Punem cu prea multă uşurinţă eticheta de „întâmplător" diferitelor circumstanţe deosebite, pentru a le expedia mai uşor din atenţia noastră şi aici cred că putem intui o responsabilitate, în sensul că am putea face efortul de a încerca să înţelegem. Nu neg că întreaga civilizaţie a devenit o „masă de manevră" şi că adevăraţi maeştrii ai cunoaşterii au obţinut această, doar consider că oportunităţi de a descoperi acest mecanism se cam găsesc în exerciţiul fiecărei individualităţi. Dacă ea alege să considere că „nu are timp de prostii" nu cred că poate fi făcută responsabilă exclusiv Conştiinţa Colectivă.

Cam aici ar fi locul să introduc o încercare alternativă de a explica suplimentar nişte aspecte. Vorbind despre cunoaştere şi modalitatea de a accede la ea, nu ar fi cazul să rămânem în iluzia că alegerea acestei civilizaţii este şi singura posibilă. Aşa cum parcursul vieţii unui individ oferă în fiece secundă oportunitatea de a face o alegere, înşiruirea acestor alegeri putându-l duce în puncte ipotetic foarte diferite, la fel se întâmplă şi cu o civilizaţie, sub toate raporturile, inclusiv sub aspectul modalităţii alese de a accesa Cunoaşterea. Dacă admitem că Cunoaşterea Este, că ea face parte din Creaţie şi că Cunoaşterea – informaţie fiindprobabil a fost chiar înaintea Creaţiei, va fi posibil să înţelegem mai uşor de ce o „evoluţie" pe calea Cunoaşterii ar putea însemna de fapt o

„involuţie”, în sensul diminuării ei, prin diferite modalităţi, cum ar fi separarea, specializarea, obiectivarea exclusiv instrumentală, şi nu în ultimă instanţă deformarea programatică, etc. Sunt foarte multe argumente în favoarea acestei ipoteze dacă vom dori să privim cu atenţie.

Cunoaşterea a aparţinut, se pare, unor anumite „elite”, de-a lungul timpului şi foarte multă s-a „pierdut” odată cu dispariţia acestora. Rezolvarea unor „necesităţi imediate” a dat la iveală alternative supliniind parţial adevărata cunoaştere, care apoi au constituit puncte de plecare pentru o „alternativă a cunoaşterii”, cu profund caracter „practic”, mai apropiat de ideea de tehnologie decât de cea de cunoaştere fundamentală.

Ca atare şi cercetarea fundamentală şi-a canalizat interesul spre zonele de aplicabilitate, şi astfel s-a ajuns în acest punct. Orice cercetător ştie că în practică de zi de zi, el are o infinitate de ipoteze pe care poate alege să meargă în cercetarea lui, dar o va dezvolta pe cea care pare a aduce cât mai repede un rezultat practic, aşteptat cumva de societatea căreia el îi aparţine sau de forţele socio-economice sau de orice altă natură ar fi, deci un anume interes.

Creaţia însă a fost măiestrit „asigurată” prin distribuţia holografică a informaţiei. Astfel, oricât ne-am îndepărtat de „Sursa Cunoaşterii” şi am impurificat-o prin calea aleasă, ea se regăseşte pretutindeni şi poate fi accesată iar şi iar, în fiece moment al Existenţei. Pentru aceasta nu trebuie decât să accedem la o frecvenţă vibratorie la care preluarea ei să devină posibilă. Ridicarea frecvenţei se poate face prin diferite modalităţi şi are ca condiţie de bază deschiderea minţii limitate către nelimitare.

Imaginaţi-vă o încăpere fără ferestre, luminată doar de becuri roşii. Imaginaţi-vă că cineva, la un moment dat, a considerat că „doar aşa” se poate trăi, în lumina roşie. Imaginaţi-vă acum generaţii la rând trăind acolo, doar acolo, nedeschizând niciodată o uşă deoarece nu ştiu de

existenţa vreunei uşi, imaginaţi-vă apoi că sunteţi unul din a nu ştiu câtă sută de generaţii care nu a cunoscut decât această lumină roşie. Acolo v-aţi născut, ceea ce vedeţi este „totul”. Aşa vi s-a spus” doar, ca atare aşa trebuie să fie. Toţi v-au asigurat că aşa este, că nu are rost să căutaţi altceva. Acolo sunt făcute toate tehnologiile necesare confortului vostru, aveţi tot ce vă trebuie, de ce anume să căutaţi şi ce aţi avea de căutat?... Sigur, sunt nefericiri în camera aceea, sunt boli şi neanţelegeri de tot felul, destul de suspecte uneori, se fac tot felul de eforturi pentru rezolvarea lor, dar „aşa este viaţa”!

La un moment dat, ai descoperit o uşă şi îţi arunci cu circumspecţie o privire. Mai întâi eşti surprins de existenţa unei uşi, doar ai fost aproape asigurat că nu există niciuna. Apoi constaţi că este altceva, este cu adevărat Lumină, ceva alb şi imaculat, nimic obositor şi dens, statut. Cu totul altceva... Zilnic fugi cumva din camera aceea roşie şi tragi cu ochiul „afară”. Nu îţi vine să crezi că este cu putinţă, doar sute de generaţii nu au cunoscut decât lumina roşie iar vibraţia pe care acum o simţi pur şi simplu te schimbă cu totul. Într-o zi capeţi curaj şi ieşi şi te plimbi şi este nemaipomenit. Este fascinant să constaţi că roşul este doar o alegere, că sunt zeci de mii de culori şi că viaţa arătă cu totul altfel aici. Este completă, nu sunt boli şi neanţelegeri şi nefericiri şi mai mult, aici se cunoaşte despre existenţa alegerilor făcute la un moment dat de unii, de a se retrage în limitele unei camere roşii şi a vieţui doar acolo. Se ştie că au ales să experimenteze lucruri ciudate, uitând Lumină, dar a fost alegerea lor.

Imaginaţi-vă că te întorci tiptil la ai tăi şi nu ştii cum să faci să le spui ce ai aflat. Spui în dreapta şi în stânga că ai descoperit o uşă... Cine nu te face nebun îţi spune că se grăbeşte şi nu are timp de prostiile tale. Desigur tu nu mai ai nicio şansă să uiţi ceea ce acum ştii şi nici nu te mai poţi mulţumi să stai în îmbâcsită şi densă, obositoarea încăpere roşie, atât de limitată şi limitativa pentru experienţele tale şi ale semenilor tăi, dar cum să faci să îi determini să se oprească doar o secundă din alergătura lor nebunească şi

să te asculte cu adevărat... Unii cred că tu ai visat că ai ieşit pe o uşă, alţii îţi demonstrează matematic ca, au calculat ei şi ştiu precis că nu poate exista o uşă, iar tu ştii bine că ai ieşit pe acolo şi că poţi lua oricând pe unul de mână şi să îl conduci, doar să vrea...

Dar, atunci când ai ieşit, ai observat că tu însuţi ai impregnată pe tine culoarea roşie. Arăţi ciudat, roşu în lumina aceea... Apoi constaţi că rapid, Lumina te decolorează, devii un altul, mai „normal" aici, în Lumină. Întorcându-te mereu la „ai tăi", schimbările în „normalitatea ta" încep să atragă puţin câte puţin atenţia. Nu te poţi însă decide să îi laşi acolo şi să pleci, sunt doar „ai tăi" şi este firesc să îţi pese de groaznicele limitări la care s-au autocondamnat sau alţii i-au condamnat cândva prin alegerile făcute pentru ei, dar oare chiar asta contează acum?! Sau contează doar să îi convingi cumva să deschidă uşa şi să spargă ferestrele vopsite şi ele cu roşu şi să lase Lumina şi Aerul purificatoare să pătrundă şi să le vindece rănile şi suferinţele imaginare, datorate nefirescului din camera îmbâcsită în care au tot trăit? Pentru tine este clar ce este cu adevărat important, pentru ei însă nu. Iar ei au dreptul să aleagă, chiar dacă nu au cum să ştie ce anume aleg. Ei privesc unul la altul şi văd o normalitate, aşa cum este ea în acea cameră, şi văd că este singura normalitate posibilă...

Faci tot felul de încercări de a le face cunoscut că există şi altceva, participi chiar la simpozioane unde reuşeşti să atragi puţin atenţia câte unuia, dar oricum nu suficient pentru a determina pe cineva să vrea să vadă el însuşi cum stau, de fapt, lucrurile. Permanent se insinuează o stupidă întrebare: foloseşte la ceva? Ţie întrebarea ţi se pare profund prostească, dacă Adevărul foloseşte la ceva. Înţelegi însă că, în realitatea „roşie" este o întrebare „pragmatică", care vrea să însemne „se poate trage vreun folos, poate chiar profit din ceea ce tu ai descoperit?" Dacă constaţi tu însuţi cu surprindere că, de fapt, la toate capitolele vieţii lor ai putea răspunde DA, PUTEŢI AVEA O INFINITATE DE PROFITURI CHIAR

MATERIALE şi le-o şi spui, vei constata că abia atunci vei risca cu adevărat să vadă că tu ai devenit cam „ciudat” cu culoarea ta spălăcita în Lumină, cam „anormal”, şi tot nu te va urma nimeni.

Ideea acestei fantezii mi-a venit în urma încercării soţiei mele de a contacta nişte oameni care şi-au ales că menire soarta semenilor lor aflaţi în suferinţă, la limita extremă, aparent fără nicio şansă acordată de medicină „camerei roşii”, ei înşişi desigur vieţuind în această încăpere.

Desigur soţia şi fiul meu de 15 ani au avut deschiderea de a mă urma până la acea uşă, îi ştiu bine existenţa şi au simţit fiecare în modul său, dar suficient de intens despre ce este vorba, apoi am avut bucuria că, într-o zi să mai întâlnesc în uşa un om care, la rândul lui descoperise, în modul său, cam tot ce descoperisem şi eu, pe alocuri mai mult, pe alocuri poate mai puţin, dar nu sunt chiar singur în încercarea de a arăta şi altora ceea ce chiar merită să fie cunoscut, din orice punct ai privi.

Dragilor, încercaţi să înţelegeţi Camera Roşie ca fiind o bandă de frecvenţe foarte joase, singura unde pot avea loc experienţe atât de limitate, unde există suferinţa şi boala şi lipsuri şi nevoi, cam tot ce se poate asimila în această categorie. Uşa despre care vorbeam, şi pe care mulţi ar accepta-o că existând dacă ar putea-o palpa, este desigur tot o bandă de frecvenţe, după care Lumina este Tot Restul, adică întregul, Nelimitarea, Infinită Infinitate a restului Frecventelor, manifestate desigur prin Energie şi Informaţie nedeformate şi nefiltrate limitativ.

Mă veţi întreba de ce am ales eu să caut o uşă şi un răspuns ar fi că am descoperit-o întâmplător, ştiind bine ca întâmplarea nu există. Dar mintea limitată va fi satisfăcută de prima parte a răspunsului. Un alt posibil răspuns ar fi că am căutat-o în multe vieţi dinainte şi trebuia să o găsesc cândva. Un altul, că unul dintre noi, eu sau oricare dintre voi, trebuia să o găsim, pentru că Timpul o cere. Tot el cere să fim cât mai repede cât mai mulţi, pentru a deschide uşa pentru toţi şi a sparge geamurile, lăsând

Lumina şi Aerul să pătrundă şi să purifice şi să însănătoşească îmbâcsită încăpere în care prea multe generaţii au fost condamnate să îşi trăiască experienţa numită viaţa. Prea a devenit totul deformat şi nesănătos aici, cu toată aparenţa de normalitate păstrată cu grijă de către anumiţi Cunoscători ai Adevărului dar nu şi recunoscători ai Armoniei şi Iubirii.

Iubiţi semeni, pe orice cale aş căuta să vă explic, mesajul va rămâne acelaşi: deveniţi conştienţi, mături, responsabili, întregi, nu vă mulţumiţi că alţii v-au spus că deja sunteţi. Voi simţiţi că nu sunteţi aşa, nemulţumirile voastre vă avertizează despre acest lucru. Lipsa bucuriilor vă avertizează, lipsa de sănătate şi fericire vă şoptesc acest adevăr. În adâncul sufletelor voastre ştiu sigur că simţiţi chemarea nemărginirii şi contrastul cu experienţa de zi cu zi. Ştiu pentru că şi eu le-am simţit, şi eu m-am tot minţit cu semisatisfacţii şi pseudoimpliniri, dar imboldul de a căuta nu l-am putut învinge.

Foarte puţini sunt cei care, nemotivaţi de o situaţie limita, îşi mai găsesc timp să caute ceva în precipitată şi mereu mai aglomerată „realitate” pe care o trăiesc. Ca atare, unul care caută semeni interesaţi de găsirea unei uşi, va trebui să apeleze la cei deschişi acestei căutări, prin chiar suferinţa lor aparentă. De aceea soţia a căutat să contacteze, cum vă spuneam, oameni care au ales să se ocupe de suferinţa semenilor lor. Aceştia probabil au simţit că au o „menire” în acest sens şi desigur s-au situat în puncte unde contactul cu aceşti suferinzi este deja facilitat.

„Realitatea” pe care eu nu pot decât să le-o explic, apoi să le-o arăt prin simpla conducere către acea imaginară uşa îi va „vindeca” de la sine, iar ei se vor vindeca cu adevărat doar înţelegând acea „realitate”, aflată dincolo de „normalitatea” cu care au fost obişnuiţi. Fără înţelegere vindecarea nu are cum să aibă loc, dar oricum dacă ai apucat să vezi acea bandă de frecvenţe şi Lumina de dincolo de ea, dorinţa reală de a te „vindeca” de toate suferinţele încercate devine de-a dreptul „cronica”,

nu i te mai poţi sustrage. Din acel moment prea ştii că se poate pentru a nu fi motivat să îţi muţi experienţă în acea zonă.

Aparent este multă poezie în metaforă cu camera cea roşie dar, când pentru fiecare albul imaculat va fi devenit realitate veţi înţelege câtă rigoare era în metaforă aceasta. Cum totul se deformează atunci când un filtru acoperă totul şi cât de simplu se poate ieşi de sub acel filtru sau cât de simplu poate fi îndepărtat şi ce miracol aparent aduce după sine această simplă operaţie. Un fotograf clasic, cu practica de laborator, precis mă înţelege destul de uşor.

Aşadar, iubiţi semeni, nu vă miraţi când vă spun că nu există boala. Nu este cazul să fiţi uimiţi când vă spun că a nu va hrăni cu elementele dense ale planului este firescul şi a vă iluziona că muriţi de foame este nefiresc. Nu are rost să vă întrebaţi dacă să mă credeţi sau nu când afirm că nelimitarea este firescul vostru, dar nu ştiţi încă. Eu vi le spun dintr-o realitate care a fost şi a voastră, înainte de a intra sub acel filtru şi care a rămas şi a voastră, atunci când veţi alege, individual, să-l părăsiţi. Tot restul, vine de la sine. Aici Sine merită poate scris cu maju scula. Pentru că în această simplă operaţie constă, de fapt, revelarea Sinelui, cea mult căutată teoretic dar prea puţin şi practic.

Dacă îmi veţi cere să identific acest filtru cu ceva anume, cu Conştientul Colectiv l-aş identifica. Actualmente acesta conţine toate datele, toată informaţia care vă deformează percepţiile. El a fost aşezat acolo cu un scop bine definit şi trebuia îndepărtat cu blândeţe prin venirea Maestrului Iisus, pentru toată umanitatea. Atunci rolul lui protector trebuia să înceteze şi de atunci rolul lui deformator s-a tot mărit. Desigur el a fost menţinut nu întâmplător în continuare şi cu orice eforturi, care să nu vă imaginaţi că au fost mici. Pentru puţini el a dat roade foarte bune, credeau ei, dar ştiu că deja nici ei nu o mai cred. Actualmente el este susţinut în special de inerţie şi de faptul că, iată, voi înşivă aţi devenit „roşii”. Tradiţiile voastre acum îl menţin, buclele de feedback ale fiecăruia şi ale tuturor, panta pe care vă tot rostogoliţi ca un bulgăre

de zăpadă care tot creşte, adunând erori după erori.

Normalitatea pe care o percepeţi privind mereu doar unii la ceilalţi şi tot comparându-vă evoluţiile, percepţia deja deformată, limitele minţii racordata fiind la această bancă de date viciata, suficientă şi egourile, acestea sunt principalele elemente care vă menţin în neintregime, în suferinţe, boli şi deci în ceea ce cineva inspirat a denumit „ecuaţii parţiale de viaţă”. Ataşamentul faţă de pseudovalorile care v-au fost insinuate în locul celor adevărate şi pe care le apăraţi cu străşnicie, deşi mulţi au constatat nonvaloarea lor. Ataşamentul pentru formele fără conţinut şi veşnica voastră grabă, cu neatenţia consecutivă ei nu vă permit să ieşiţi de sub povara clară de acum a acestui deja terorizant filtru sub care vă găsiţi.

Renunţaţi la inerţii, verificaţi valoarea tradiţiilor şi nu va mai faliţi cu forme goale, căutaţi şi cultivaţi fiecare o anume stare de atenţie şi începeţi să construiţi pe ea şi pe propriile observaţii propria voastră scara de valori. Ieşiţi din turma, dragilor şi treziţi-vă în intrgimea voastră, creativă şi pe deplin responsabilă, Iubitoare şi Armonioasă, sub Marea Armonie. Nu vă temeţi să o faceţi şi nu va mai întrebaţi de ce voi şi nu altul mai întâi. Aveţi aliaţi puternici în demersul vostru, nu vi se pare destul de logic?! Şi apoi, de ce anume aveţi a vă teme? Şi ce anume riscaţi să mai pierdeţi, după ce chiar aţi pierdut totul? V-aţi pierdut în primul rând identitatea, pe care doar aşa o puteţi revendica. Ce ar mai fi de pierdut de aici încolo? Pentru mine acest raţionament a fost suficient de puternic pentru a se constitui în cea mai bună motivaţie. Poate este suficientă şi pentru voi.

Încercaţi să vedeţi meschinele bucurii egotice, comparându-le cu adevărata bucurie, pe care poate deocamdată doar o intuiţi în sufletele voastre. Renunţaţi pe cât puteţi la ele şi renunţaţi la a vă tot simţi în competiţie cu semenii vostrii. Bucuraţi-vă de ceea ce ei consideră a fi succesele lor, ca şi când ar fi ale voastre. Oricum nu sunt aşa decât cât sunteţi acolo unde încă vă găsiţi. Renunţaţi pe cât puteţi la iluzia nevoii, nu mai

ataşaţi aceasta eticheta tuturor zorzoanelor, devenind dependenţi cu fiecare zi de încă o iluzie. Veţi fi cu atât mai aproape de esenţă care sunteţi cu cât veţi dezlipi acest gen de etichete de pe cât mai multe repere din jurul vostru.

90% din ceea ce acum consideraţi a fi valoare nu merită nici cea mai mică atenţie, deci fiţi deosebit de atenţi şi reverificaţi fiecare astfel de atribut. Ridicarea frecvenţei la care aveţi să tindeţi nu se va putea face cu pietre de moară atârnate de gât. Căutaţi să observaţi că ele v-au fost insinuate în viaţă, cu eticheta cu tot. Ba, de cele mai multe ori, eticheta a venit prima. Reclamele ce altceva încearcă să fie?! Renunţaţi la ele.

Dragilor, sunt pentru voi doar sfaturi care vin din poziţia unuia deja ieşit de sub roşul filtrului. Deci, iată că se poate. Puteţi să consideraţi că sunt o provocare vie, contemporană vouă şi o mărturie că este absolut fezabil. Poate tonul este puţin prea hotărât pentru urechile voastre, poate ar trebui să vă invit mai cu blândeţe, doar că eu ştiu că voi chiar altă şansă nu aveţi şi încerc să vă arăt asta sub toate formele, inclusiv prin tonul hotărât.

Sigur că nimeni nu poate alege în locul vostru, nimeni nu vă poate face „temele”, pentru că nu ar mai fi în Armonie. Maturizarea individualităţilor trebuie să fie reală, altfel oricum se vor pierde. Degeaba îi faci lecţiile copilului leneş, poţi păcăli un profesor, dar examenele nu le vei trece în locul lui. Nimic din ceea ce am spus sau voi spune nu este lipsit de logică şi totul poate fi analizat riguros de o minte deschisă. Este doar un alt tip de cunoaştere, lipsit de limite şi bazat pe o stare de atenţie, adică atenţie deosebit de profundă, capabilă să recepţioneze semnale pe o din ce în ce mai largă banda de frecvenţe, neavând importantă că nu sunt neapărat obiectivabile cu aparatele noastre. În asta şi constă deschiderea minţii, în acceptarea ideii că poate urmări o logică a fenomenologiei, chiar dacă în parte nu se poate obiectiva încă.

Voi exemplifica: cred că în primele pagini am pomenit pe undeva despre o frunză uscată atârnând de un fir foarte subţire, gen fir dintr-un ciorap de mătase de damă. O

frunză mare, de arţar să spunem. Dar poate fi orice frunză sau nu neapărat frunză, chiar o coală de hârtie cam A6, sau ambalajul de staniol de la o bomboană de ciocolată. Puteţi face cu ea un experiment foarte util pentru mintea voastră. Suspendaţi cu acest fir subţire de lustra din camera frunza respectivă. Ar fi indicat să aibă circa 30 de cm, pentru o lejeritate mai mare. Apoi aşezaţi-vă confortabil într-un fotoliu şi încercaţi să aveţi o relaţie, de la distanţă. Mai întâi priviţi-o cu o atenţie detaşată, apoi încercaţi să îi observaţi „personalitatea”, culorile, modul cum s-a uscat, etc. Încercaţi să o înţelegeţi cât mai profund, întrebaţi-vă dacă chiar a murit şi, dacă da, ce anume o reţine să nu îşi piardă formă, să nu se transforme în elementele care o constituie. Precis sunt nişte forţe acolo şi sunt şi informaţii care o menţin, nu?! Aţi învăţat la şcoală despre toate acestea? Dacă nu, de ce nu? Cum oare un lucru atât de banal nu a constituit preocupare pentru nimeni, de-a lungul infinitelor generaţii de „cercetători”? Aceste forţe ca şi informaţia în baza cărora ele continua să se exercite se pot menţine aproape la infinit, chiar într-o banală frunza moartă. De ce nu ştim nimic despre toate acestea?… Dar aventura încă nu a început. Încercaţi să iubiţi aceasta frunză moartă, să înţelegeţi că şi ea ca şi voi conţine cam aceiaşi atomi, poate puţin altfel structuraţi în molecule, dar aveţi suficient de multe în comun. Şi iarăşi, nu uitaţi să îi transmiteţi iubirea voastră. La un moment dat veţi observa că ea se roteşte în jurul codiţei de care a fost suspendată. Nu trebuie să vă miraţi ci doar să înţelegeţi că a început o relaţie adevărată, la care voi transmiteţi şi ea recepţionează. Desigur va urma fază la care veţi căuta să o subordonaţi voinţei voastre, căci aşa suntem obişnuiţi, să tot încercăm să subordonăm nouă pe toţi şi toate. Veţi constata repede că nu funcţionează, dar nu înseamnă neapărat că veţi şi înţelege, minţea tot vă voi să vă demonstraţi „forţa”. Aici există două posibilităţi: ori reveniţi la o atitudine în acord cu Armonia Universală, ori renunţaţi, căci vă veţi inerva degeaba.

Dacă rămâneţi armonioşi, după ce vă veţi asigura că

nu a adiat niciun curent de aer, aveţi ocazia să o faceţi să danseze cam cum ar fi spre bucuria inimii voastre. Ea poate fi oprită, poate fi rotita într-o direcţie sau alta, după o alternantă pe care voi o veţi alege. Oricine dintre voi o poate face, nu vă faceţi probleme în această direcţie. Dacă încă nu răspunde intenţiilor voastre, lăsaţi timp pentru a înnoda o relaţie cu ea altă dată. Deocamdată încă nu aţi fost în „starea” care să vă permită această relaţie, iar responsabilitatea vă aparţine pe de-a întregul.

Atunci când v-aţi convins că a fost o relaţie, că am dreptate în ceea ce spun, întrebaţi-vă iar de ce nu ştiţi nimic nici despre asta, de ce nimeni nu v-a învăţat sau nu v-a spus. Chiar e posibil că sute de generaţii de cercetători să nu fi observat un lucru atât de simplu?! Şi întrebaţi-vă cum anume se produce mişcarea, ce forţe sunt necesare pentru a disloca volumul de aer la rotirea frunzei, cum de inerţia rotirii este atât de slabă la dorinţa voastră de a se opri din rotaţie? Are totuşi şi ea o masă, nu? apoi există întârzieri între intenţia voastră şi emisia pe care reuşiţi să o faceţi. Şi totuşi se opreşte destul de instantaneu. Dragilor, tocmai aţi învăţat mecanismul îmbolnăvirilor şi cronicizării bolilor voastre şi nu numai. La fel arăta şi mecanismul însănătoşirii voastre.

Dacă veţi merge cu curiozitatea mai departe aveţi ocazia să constataţi că puteţi menţine relaţia vie cu frunza voastră şi îndepărtându-vă de ea semnificativ. Nu 10 metri, nu 100 ci practic infinit. O puteţi verifica cu ocazia deplasării ocazionale în alt oraş, cu condiţia ca acasă să rămână un martor. Ori stabiliţi dinainte o oră la care să relaţionaţi, ori sunaţi la telefon şi închideţi, pentru a nu suspecta mintea o legătură prin fir. Veţi avea confirmarea faptului că 300 de kilometri practic nu înseamnă nimic. Cu această ocazie aţi înţeles cum acţionează terapeuţii la distanţă, dar şi unul din motivele pentru care noi una suntem. Aţi făcut şi un pas pe calea înţelegerii mecanismelor obiective ce stau la baza telepatiei. Ceea ce nu veţi înţelege va fi de ce nu v-a spus nimeni până acum nimic despre toate acestea.

Eu vă pot spune de ce nu aţi fost învăţaţi nimic: pentru că chiar nu trebuia să ştiţi. Dacă aţi fi ştiut măcar ceva, imediat aţi fi putut afla cam totul despre ce sunteţi şi ce puteţi şi despre cum stau cu adevărat lucrurile în afara camerei roşii. Ca atare filtrul s-ar fi spart. Ori filtrul era menit să vă menţină în ignoranţa şi imaturitate, de care se putea profita în voie. Cum a fost posibil: prin Cunoaştere, dar în afară Armoniei. Cu ce instrumente? Prin condiţionarea minţii. Dacă îi spui unui om cum anume trebuie să gândească într-o circumstanţă sau alta, de fapt nu faci altceva decât să îi interzici să meargă pe orice alt drum.

De aceea spuneam la un moment dat că sistemul de învăţământ a fost diabolic gândit special pentru condiţionarea minţii, pentru limitarea atenţiei şi a creativităţii. De aceea a fost înlocuit sistemul „şcolilor” din jurul unor maeştrii cu un sistem unde imprevizibilul avea şanse tot mai mici să apară. Dacă veţi analiza cam când s-a petrecut aceasta veţi afla şi cam de cât timp evoluţia este atent monitorizată şi canalizată cu scopuri bine definite pe această planetă. Perfecţiunea a constat în special în aceea că nimeni nu trebuia să sesizeze ceea ce de fapt se urmărea, ceea ce s-a şi reuşit până azi. Memorarea mecanicistă a unor lecţii, cu punctuaţie cu tot, dacă se putea, făcea o programare perfectă a minţilor limitate pentru ştergerea definitivă a valentelor creative şi virtualelor „accidente” pe cale cunoaşterii.

Cunoaşterea faptului că orice problemă poate avea practic o infinitate de rezolvări, a faptului că ele sunt circumscrise fiecărui moment de ACUM, ar fi oferit minţii o libertate periculoasă şi un licăr către infinit. Aceasta nu avea voie să se întâmple, câtă vreme turma trebuia menţinută. Şi acesta a fost doar unul din mijloacele prin care s-a acţionat, ele fiind de o diversitate greu de imaginat şi la fel de subtile. Întotdeauna s-a urmărit acea perfecţiune care făcea din victime nişte recunoscători pentru binefacerile primite. Tot acolo civilizaţia actuală se găseşte şi astăzi, şi azi mulţumeşte pentru toate belelele

care i se cadorisesc. Avalanşa de medicamente noi nu este decât un banal exemplu. Focarele de tensiune de pe glob ar putea fi un altul. Pentru că ele nu sunt reale ci regizate şi toţi ştim aceasta şi nu facem nimic. Devenim partizanii unora sau ai altora şi le mulţumim... Ne vom trezi oare vreodată?

Distragerea atenţiei de la aspectele importante este cheia tuturor acestor maeştri ai cunoaşterii. Spargerea ei în cât mai mici fragmente. Atragerea către pseudo-probleme. Dacă îi spui omului că este manipulat prin mesaje subliminale, de fapt îi spui că iată, bucură-te că ai reuşit să afli cum ai fost manipulat, dar aceasta modalitate a fost făcută publică special pentru înşelarea atenţiei. Acest tip de manipulare nu a fost cu adevărat folosit pentru măsuri de mare anvergură şi nici nu aveau cum. Cer prea multe investiţii materiale şi umane. Ca atare devin repede publice.

Vă repet că nu sunt nici pe departe un vânător de vrăjitoare, dar nici nu putem deveni conştienţi făcând abstracţie de datele problemei în integralitatea lor. Sunt vreo cincisprezece secole de când destinele umanităţii sunt conduse din umbră şi asta nu este puţin deoarece au acţionat forţele cele mai avansate în Cunoaştere, având ca opozanţi o masă de manevră amorfă şi absolut inocenta. Nu a existat niciun moment un echilibru de forţe. Pseudovalorile au înlocuit valorile şi s-au fixat în Conştientul Colectiv. Acum oricare este absolut convins că ceea ce a fost învăţat este singurul adevăr valabil. Totul este întărit odată în plus de tradiţie acum, deci sunt o infinitate de argumente care se vor putea opune Adevărului. Numai atenţia lucidă exercitată individual poate arăta adevărata faţă a lucrurilor.

Simplul experiment cu frunza vă va demonstra cât de departe aţi fost ţinuţi de adevăr şi ar fi o cumplită eroare să credeţi că a fost o întâmplare. Acolo, dacă veţi dori să înţelegeţi, găsiţi cheia rezolvării majorităţii problemelor voastre. Pentru că aveţi ocazia pentru prima dată să vedeţi cu proprii ochi ce înseamnă forţa creatoare a minţii

voastre. Aceasta contrazice tot ceea ce vi s-a permis să aflaţi, inclusiv afirmaţia că, pentru a se manifesta, intenţia are nevoie de timp în această dimensiune, chipurile adevăr din cunoaşterea esoterică.

Va trebui să înţelegeţi că frunza aceasta este o realitate din afară corpului vostru fizic şi că asupra ei gândul vostru a exercitat o forţă foarte mare, dacă a reuşit să schimbe poziţia fizică a unei alcătuiri formate din mii, poate zeci de mii de celule şi o infinitate de atomi. Acum gândiţi-vă cam ce forţa poate exercita mintea voastră asupra propriei alcătuiri fizice, atomi şi celule din componenţa unui organ oarecare. La primul semnal sau disconfort perceput ca venind din acel organ, mintea aleargă acolo şi începe să creeze o furtună energetică şi informaţională, deoarece se teme că veţi avea o problemă cu acel organ. Acea furtună nu face decât să dea naştere unei dizarmonii, care obiectiv are ca urmare un disconfort prelungit. Încercarea iluzorie de a apela la un specialist nu va face decât să sporească dezechilibrul, în caz că un diagnostic va „confirma bănuiala”. De fapt, ce ar putea constata cineva, după ce aţi afectat singur organul respectiv, decât să confirme că este afectat. Dacă o încredere deosebită în medic vă face gândul vostru să se liniştească pe motiv că precis v-a recomandat cel mai bun medicament, atunci aveţi toate şansele să vă vindecaţi. Dacă neîncrederea va lăsa gândul să continue transmiterea de energii şi informaţii contorsionate la locul cu pricina, veţi călători din medic în medic şi din medicament în medicament, până ce cineva cedează. Acesta poate fi gândul respectiv, dar de regulă nu se întâmplă aşa deoarece frica va creşte proporţional cu insuccesele terapeutice şi cel mai ades cedează chiar bietul organ care v-a căzut victimă, el desigur neavând nicio altă vină.

Faptul că sunteţi creator prin puterea gândului dar inconştient de aceasta îşi va fi dovedit fatalitatea. Presupunând că aţi fi fost conştient, la primul disconfort aţi fi trimis un gând de pace, armonie şi iubire la locul cu

pricina. Sau măcar aţi fi rămas liniştit, lăsând că totul să reintre în normal, subordonat fiind Armoniei Universale. Şi într-un caz şi în altul totul ar fi reintrat în firesc, dar necunoscând toate acestea, aţi ales desigur singura variantă cu adevărat proastă. Nu trebuie să credeţi că aţi ales-o chiar întâmplător, deoarece sunt multe modalităţile prin care vă este sugerat să faceţi mereu această alegere şi nu pe aceea de a sta liniştiţi. Am să vă dau un exemplu.

Acum un an şi jumătate devenisem tatăl unei fetiţe şi, la ieşirea din maternitate am trecut cu mama soţiei pe la farmacie pentru o alifie de galbenele şi nişte pempersi. Bine intenţionată dar în totală necunoaştere, ea m-a întrebat dacă avem un termometru în casă. I-am spus că nu cred. A cumpărat unul. Când a plecat, am găsit un cui înfipt în perete şi l-am agăţat acolo, în cutia lui de carton, spunându-i soţiei unde l-am pus şi că „nu va părăsi acel cui niciodată”. Prin ceea ce am spus soţiei am demontat mecanismul infoenergetic sădit din necunoaştere de bunele intenţii ale mamei ei. Aceste mecanisme de care nu suntem conştienţi acţionează ca nişte „blesteme” în vieţile noastre şi sunt amorsate de fricile fiecăruia. Ele sunt generate de un banal afiş publicitar sau de o bună intenţie oarecare (drumul către iad este pavat cu bune intenţii), dar sunt de o virulentă inimaginabilă tocmai datorită lipsei noastre de conştientă. Dacă devenim conştienţi şi suntem atenţi, devin total inofensive. Nici nu vă sfătuiesc să vă gândiţi ce experienţe de viaţă vă pregătiţi atunci când strângeţi „bani albi pentru zile negre”...

Dragilor, viaţa omului a fost făcută să fie Bucurie. Însă inconştientă a transformat-o în ceea ce vedeţi şi trăiţi. Există drum de întoarcere la statutul pe care singuri l-am pierdut. El nu poate ocoli Cunoaşterea. Cu ea trebuie început. Înainte să cunoşti însă, trebuie să afli şi pentru a afla trebuie să nu mai crezi că ştii. Aici este marele pericol al infatuării egotice. Simplă întrebare nevinovată „cine e asta de îşi permite să-mi spună mie?” sau afirmaţia plină de suficientă „am mai văzut noi din acestea” îţi ia definitiv dreptul de a afla. Este periculos de simplu, la un anumit

nivel vorbind…

Aceasta a şi fost urmărit: „cred că ştiu” înlocuieşte Cunoaşterea şi a fost absolut suficient ca filtrul roşu să acopere o civilizaţie. Privit cu suficientă atenţie totul devine deosebit de clar, dar cine are timpul necesar când jocul se învârte cu o viteză din ce în ce mai mare? Piramida entropică îşi cere drepturile, de sus în jos, iar dacă nu faci faţă etajului pe care eşti, coborî imediat şi această ameninţare este un izvor de frică permanenta, menită să te ţină sub rigorile entropiei. Ca să îţi propui să ieşi, mai întâi va trebui să găseşti curajul de a-ţi asuma o bruscă prăbuşire la baza piramidei. De unde acest curaj, dacă nu cunoşti nicio realitate alternativă, chiar dacă ea se afla acolo, în spatele unui geam vopsit?

Ce aş mai adăuga despre această nefirească construcţie entropică, acest joc bine pus la punct? Spre exemplu aş mai spune ca vârful ei nu a fost văzut niciodată, cu toate că întregul edificiu acestui vârf îi slujeşte. Dar, deşi nu îi vedeţi prezenta în cadrul jocului, totuşi şi el aparţine entropiei. Şi îi suferă urmările. Pentru că entropia însemna un sens contrar vieţii, o prăbuşire în ea însăşi… A te iluziona că ai putere în cadrul unei entropii este o pură aiureală. Pe o corabie care se scufunda şi şobolanii dar şi căpitanul nu pot fi decât, în cel mai fericit caz, doar supravieţuitori. În acest caz însă, cât timp nu ai ales să ieşi, supravieţuitor nu poţi fi. Dacă ai ieşit, nu mai aparţii acestei lumi şi, pentru întâia oară ai ocazia să îi priveşti fragilă constituţie, bazată exclusiv pe iluzia filtrului respectiv.

Din noua ta poziţie fragilitatea ei evidentă şi poate şi mai mult nefirescul regulilor ce domnesc acolo te fac să te întrebi cum ai putut fi atât de mic şi înghesuit încât să încapi în acea construcţie? Îţi simţi întregimea parcă şi mai întreagă în faţa acestei comparaţii care ţi se impune de la sine. Doar tot tu erai şi acolo şi te-ai jucat şi tu!

După cum vedeţi încerc modalităţi diferite pentru a mă face înţeles de cât mai mulţi dintre semenii mei. Fiecare individualitate trezită este o bucurie pentru mine.

Desigur o carte nu poate fi mai mult de atât şi nici nu poate iniţia pe nimeni, dar este un fel de manifest. Cunoaşterea adevărată înseamnă trăire, nu simplă informare. Dar aceasta este mai bună decât dezinformarea. Ori, până acum, mai pe toate căile aţi fost doar dezinformaţi. Acolo unde izvorul a fost pur, apele lui tot tulburate au ajuns la voi.

Pentru a putea înţelege mai uşor, încercaţi să vedeţi Cunoaşterea că pe ceva material, să spunem tot o mare frunza de arţar. Dacă veţi privi cu atenţie, veţi vedea cum, din peţiol pleacă o multitudine de ramificaţii majore, care apoi se ramifica şi se tot despart, hrănind cu seva întreaga suprafaţă. Cu toate acestea, fiecare milimetru pătrat are o anume individualitate pe această suprafaţă a frunzei. Motivele pot fi infinite, doar suprafaţa este, în fond, o alcătuire dintr-o infinitate de molecule şi atomi, pentru fiecare din ele fiind valabilă o evoluţie absolut individuală. Imaginaţi-vă acum civilizaţia noastră ca fiind un grup de molecule de apă, intrate prin peţiol şi călătorind de-a lungul marilor arterute, apoi a altora mai mici şi fixându-se pe câţiva milimetri pătraţi din această „frunză” a cunoaşterii.

Desigur nu avem de unde ştii că suntem în alcătuirea unei frunze şi nu putem avea o privire de ansamblu, dar am evoluat pe mica noastră suprafaţă din „cunoaştere”, alcătuind o civilizaţie bazată pe această porţiune din „frunză”. Dacă am fi dorit să rămânem deschişi şi conştienţi, măcar nu am considera că această mică suprafaţă reprezintă toată Cunoaşterea. Am gândi, cu bun simţ, că aceasta este cunoaşterea „de care avem parte” şi am permite minţii să acceadă către nelimitare, la prima ocazie care s-ar ivi. Pentru că conştientă ne-ar spune permanent că, totuşi, facem parte dintr-o cunoaştere mai largă şi că este foarte posibil şi poate tentant de aflat cam cum ar putea să se manifeste „frunză” pe alte porţiuni ale ei. Am fi conştienţi că seva circulă prin aceasta frunză şi liniar dar poate şi după legi mai puţin clare minţii noastre, cum ar fi spre exemplu osmoză. Poate am conştientiza

chiar că şi frunza noastră este doar una din infinitele, alcătuind marele arbore al cunoaşterii.

Am putea atunci înţelege mai bine că fragmentele de cunoaştere valabile pentru fiecare porţiune din fiecare frunză din întregul arbore poate fi considerată a fi Legea, un numitor comun pentru întreaga Creaţie. Şi am putea înţelege şi apariţia unor „adevăruri locale”, cu condiţia de a nu uita că ele nu pot exista decât prin recunoaşterea acelui numitor comun. Altfel porţiunea respectivă se devitalizează încetul cu încetul, se usucă şi atrage după sine o deformare infoenergetica în jur, ducând la uscarea întregii frunze şi căderea ei. Desigur pentru arbore chiar nu contează, mai ales că ulterior în seva să se vor regăsi urmele acestei „pieiri”.

Prea considerăm „realitatea noastră” a fi obiectivă şi mai ales singulară. Prea suntem tentaţi să credem că am înţeles totul şi că, în afara celor înţelese, nimic nu mai poate exista. Când unul dintre noi are cumva acces la o cunoaştere mai largă devine suspect, mai ales că el nu poate să nu-şi dorească să aducă semenilor să-i această cunoaştere. El vede de acum clar că ceea ce civilizaţia a ales să experimenteze este şi deosebit de complicat şi în aceeaşi măsură ineficient, iluzoriu, entropic şi deci îndepărtat de Legea care i-ar garanta o corectă evoluţie.

Are cunoaşterea care lor le lipseşte şi pentru el majoritatea experienţelor limitative sunt pe deplin explicabile în cicluri de cauză-efect, aici intrând cam toate aspectele vieţii semenilor săi. Este dificil însă de găsit o modalitate eficientă de a le aduce această cunoaştere, mai ales că ei nici nu vor să ştie cât de importantă ar fi pentru ei înşişi şi nu pentru altcineva. În plus, a te atinge de „valorile” în care ei cred este o adevărată jignire. Te găseşti că în faţa unui trib barbar, tu cu bricheta în buzunar şi ei frecând lemnele, să aprindă un foc… Dacă le arăţi bricheta, îşi scuipă în sân, se dau un pas înapoi, apoi se aruncă asupra ta, sfârşind prin a distruge şi bricheta pe care nu o pot înţelege, şi pe tine, imprudentul.

Pentru cel ajuns acolo nu pericolul reprezintă o

problemă, el chiar nu are de ce să se teamă, dar lipsa de eficientă a demersului sau este o mare insatisfacţie, dacă nu cumva chiar singura pe care o mai poate încerca.

Sunt semeni pe planetă care se destrupează după chinuri mari în urma unor „boli necruţătoare”, este o mare „penurie de energie” şi sunt multe „nevoi” şi „lipsuri”... El are bricheta în buzunar şi toţi aceştia se încăpăţânează să nu vrea să ştie, deoarece totul este instituţionalizat atât de „bine” încât nimeni nu poate comunica eficient ceva, decât în cadrul acestor mecanisme statutate şi, evident, atent monitorizate. Desigur, dacă propui semenilor tăi ceva lipsit de semnificaţie reală şi îţi mai şi sprijini demersul cu suficienţi „bani”, le poţi vorbi de la tot felul de tribune. Chiar vei fi tras de mânecă de diferite „media”... Dacă însă nu urmăreşti nimic şi mai ales un profit, încercarea ta este sortită eşecului. Asta înseamnă o primă reacţie la a nu le respecta „valorile”. Şi să nu credeţi că operează neapărat o „cenzură” directă. Nu, aici s-a lucrat deja atât de bine încât „valorile” odată recunoscute operează singure o cenzură foarte eficientă.

Amuzant este că, indiferent gradul de instruire la care au avut acces, tu ai argumente din Cunoaşterea Universală pe care le vor putea înţelege şi recunoaşte a fi valabile şi corecte. Mintea Nelimitată şi Iubirea Creatorului ştiu să se facă înţelese de oricine are urechi de auzit şi ochi de văzut.

Unii cred că un semen care a atins un asemenea grad de înţelegere şi Cunoaştere ar trebui să fie total diferit, eventual să zboare sau să treacă prin zid, şi asta numai pentru a li se satisface lor mintea limitată. Şi, în orice caz, să fie neapărat „bogat”, dar în termenii piramidei entropice. Pentru aceştia pare să nu conteze deloc pacea şi armonia care aduc singure sănătate în jur, şi nici întinderea pe care aceste stări îşi face simţită influenţa. Aici termenul „sănătate” vrea să cuprindă infinit mai mult decât suntem obişnuiţi a-i atribui. El cuprinde totul şi pe toţi, fără posibilitatea unei separări de vreun fel. Este adevărat că se poate separa cineva cu intenţie clară, să

spunem un vecin oarecare, dar nu şi restul elementelor Creaţiei, chiar „aparţinând” vecinului în cauză. Să spunem plantele din apartamentul său sau chiar pereţii care îl înconjoară. Pentru că „sănătatea” se construieşte infoenergetic, vibraţional dacă preferaţi.

Dragilor, sunt aspecte pe care cândva le cunoşteam cu toţii dar le-am pierdut. S-ar putea numi chiar tehnologii ale minţii, atât sunt de limpezi şi sigure. Problema este că noi trebuie să fim limpezi şi siguri în folosirea lor, cu alte cuvinte să nu ne îndoim sau „să avem credinţă măcar cât un bob de muştar”. Vă sfătuiesc să citiţi „încredere” şi nu în altcineva sau altceva decât în voi înşivă şi în nelimitarea care vă este la îndemână. Lăsaţi modestia la o parte, nu aţi fost creaţi umili sau modeşti ci fiinţe de Lumină, îngeri ai acestui plan. Modestia face parte din „valorile” care v-au fost insuflate cu scop bine definit. Aflat în turma trebuie să fi umil, nu?!

Insist să reverificaţi în inima voastră fiecare „valoare” care v-a fost predată. Unele va trebui să le verificaţi în afara voastră, dar faceţi-o cât mai curând. Începeţi să conştientizaţi că inteligentă este pretutindeni, nu este un atribut al omului ci al elementelor şi începeţi să stabiliţi relaţii armonioase cu fiecare din ele. Sunteţi 70% apă şi vă sfătuiesc să conştientizaţi că apa este, la rândul ei şi inteligenta şi conştiinţa. Tot ceea ce vă alcătuieşte corpul fizic este şi inteligenta şi conştiinţa. Dar şi tot ce vă înconjoară. Încercaţi să aveţi relaţii responsabile cu toate acestea, ca fragmente ale Creaţiei. În acest fel vă veţi duce experienţa de viaţă la un nivel mai ridicat şi veţi avea numai beneficii. Atenţia este instrumentul numărul unu în această etapă de conştientizare.

Ascultăm ca oile buletinele meteorologice pentru că am uitat că „vremea” se creează de către noi, nu se aşteaptă ca un dat. La aspectul ei contribuie inteligenta apei, a aerului şi cea solară şi, ar fi fost cazul, creativitatea noastră conştientă. Cu toate aceste elemente noi trebuie să lucrăm conştient. Aspectul tot mai năzuros al vremii, uneori destul de dizarmonic, este în responsabilitatea

noastră de creatori iresponsabili. Dacă veţi avea atenţia necesară veţi vedea şi o legătură între focarele de tensiune de pe glob şi apariţia mişcărilor tectonice semnificative ca magnitudine, în special pe scala Mercalli. Metaforic se spunea că „nu ne mai suporta pământul” şi poate nu este chiar numai atât.

Mă cam apropii de ceea ce mi-am propus să fie sfârşitul acestei cărţi, deoarece nu îmi doresc să aibă un număr de pagini impresionant ci dimpotrivă, să fie ceva care să nu sperie pe nimeni, măcar prin volum. Aşadar, ceea ce vă mai urmă se poate considera a fi un fel de

EPILOG

Unul dintre voi s-a trezit şi, vrând-nevrând şi-a acceptat că misiune supraconştienta să îşi trezească semenii. Este foarte puţin miraculos aceasta, când ai cunoaşterea necesară de a sesiza logica superioară. Pentru că, liber arbitru îţi imaginezi că ai atunci când cunoaşterea îţi lipseşte. Apoi realizezi încetul cu încetul imaginea de ansamblu, în care atât tu cât şi ceea ce tu faci nu sunt deloc întâmplătoare, cum nimic nu este întâmplător în cadrul marelui ansamblu al Creaţiei.

Când erai Conştiinţă, ţi-ai propus să vii în acest plan cu un scop anume, şi sunt foarte puţine alegerile de făcut acolo, apoi ai venit şi te-a luat valul. Acest plan cu jocurile lui infinite şi cu infinită diversitate de jucării are tentaţii de tot felul, o gamă fără limite de experimente de făcut şi nici nu îţi dai seama că nu este tocmai un joc liber, că există măsluitori de mare cuprindere. Tot felul de reguli instituite au darul să te facă să uiţi mereu mai mult cine eşti tu cu adevărat şi ce anume cauţi aici. Eşti aproape pierdut, în acest micuţ corp fizic, cu care ai ajuns să te identifici. Încetul cu încetul îl pierzi şi pe el, în iluzia după care tot alergi, de a tot învinge şi strânge de tot felul... Nu aşa trebuia să fie, dar aşa a ajuns.

S-ar spune că dacă s-a întâmplat atunci probabil chiar trebuia să se întâmple. La un anumit nivel de

înţelegere aşa este, după cum la un altul chiar nu contează, dar tot săltând de la un nivel la altul vom risca să nu înţelegem mare lucru şi chiar nu avem nevoie de o diversiune în plus. Pentru mai multă coerentă am să vă explic cu un exemplu.

O celulă malignă am învăţat că ar fi o celulă a propriului corp, care şi-a pierdut sau deformat informaţia iniţială, arhetipala şi se înmulţeşte în mod dezordonat, după un program deformat. Fiind a propriului corp, nu este recunoscută ca fiind intrus şi nu este atacată de sistemul imunitar. Nu despre corectitudinea acestei teorii vreau să vorbesc acum, ci doar să folosesc acest exemplu cunoscut de intelectul fiecăruia.

Ca atare, raportat la ansamblul corpului, celula canceroasă are un program entropic, prin înmulţire acaparând zone mereu mai întinse, dând naştere la chisturi şi noduli, la ţesuturi tumorale, etc. Dacă nu îşi pierdea programul iniţial era o celulă absolut normală a corpului nostru. Desigur că, atunci când o vom depista, vom încerca mai întâi „metode de tratament” mai blânde, după care vom ajunge să luăm o măsură radicală: extirparea.

Desigur comparaţia nu place intelectului, dar civilizaţia noastră a ajuns un „ţesut malign” faţă de ansamblul Creaţiei şi suntem la momentul la care tratamentele blânde sunt pe cale de a înceta, urmând cele radicale. Fiecare „celulă” a primit avertismente de tot felul pentru a se trezi la programul arhetipal, multora nu le mai iese nimic din ceea ce ar dori să întreprindă, nu puţini zac de boli cronice sau se târăsc printre dureri acute, altora le-au pierit copii în mod stupid pentru înţelegerea lor limitată… Dar toate acestea sunt doar „ceasuri deşteptătoare” fixate pe când eram Conştiinţe Conştiente, pentru a ne motiva trezirea, căci ştiam unde venim.

Mintea limitată însă blochează şi acum înţelegerea superioară, este simplu să spui ca întâmplarea a fost de vină de una sau de alta, dar o entropie nu va putea dăinui la infinit în mijlocul Infinitei Armonii. Unul câte unul, dacă

se va putea, sau în ansamblu dacă nu va fi cu putinţă altfel, spiritele care suntem vom fi obligate să ne întoarcem de unde am venit, cu „temele” nefăcute. Nu pentru un joc tulbure şi infinit am venit şi nici pentru a adormi definitiv…

Sunt fascinat cum, în jurul meu sateliteaza semeni de-ai mei cu care am avut tot felul de relaţii de-a lungul timpului. Relaţiile actuale desigur nu sunt unde ar trebui să fie, dar nici banalele relaţii bazate pe realităţi entropice nu avem. Şi meritul le aparţine, aparent de neînţeles. În spatele corpurilor lor fizice însă sunt spirite puternice, pe care le recunosc şi iubesc, cum şi ele mă iubesc pe mine.

Absolut tuturor însă le „merge rău” în acest plan. Mai exact nimic nu le iese aşa cum ar dori, uneori chiar surprinzător, căci se agită. În schimb „Universul” găseşte întotdeauna modalităţi de a-i susţine. Evident la limită, căci altfel nu ar mai fi un semnal de trezire. Unii nici nu se mai agita, dar susţinuţi tot sunt. Chiar şi aceasta ar avea menirea să-i atenţioneze, deocamdată însă au ales încă să doarmă. Desigur ei nu ştiu, dar dacă se va ajunge la metode de trezire mai dure, nu ar trebui să fie prea uimiţi. Vor avea întreaga compasiune din partea mea, dar mă tem că nu le va fi mai uşor pentru asta. Prezenţa mea pe lângă ei trebuia să fi operat mai mult, chiar în minţile lor limitate.

Şi voi, citind această carte, puteţi să vă mulţumiţi cu a-i procesa datele cu intelectul limitat sau dimpotrivă, puteţi rezona cu acest conţinut, recunoscând în cele citite „adevăruri ale voastre” dintotdeauna, de care poate nu eraţi suficient de conştienţi. Puteţi alege să ridicaţi nivelul experienţelor voastre în funcţie de „ceea ce v-aţi amintit”. Pentru că noi nu învăţăm dintr-o astfel de carte, ea nu asta are ca menire, ci doar să rezoneze cu arhiva din inimile voastre şi să declanşeze dezarhivarea. Atât şi nimic mai mult. Nu de alta, dar mai mult nu poate exista deoarece acesta este procesul de revelare a Sinelui sau drumul către Conştiinţa Deplină. Va mai amintiţi că pe arhiva ar fi trebuit să scrie „Dumnezeu”. Eu şi cu tatăl una suntem” şi „voi sunteţi fraţii mei” sau „tot ceea ce eu am putut puteţi

şi voi, ba încă mai mult" pentru fiecare din noi au fost spuse şi se leagă foarte bine, chiar şi examinate fiind de mintea limitată încă.

Nu mă pot opri să nu vă îndemn iar la o stare de atenţie, la o revizuire a listei de valori proprii şi nu luate cu bună credinţă din exteriorul vostru, căci cărţile jocului au fost de mult măsluite de experţi în domeniu, apoi o reeşalonare a listei voastre de priorităţi. Dacă aţi mai scăpat de o iluzie, această listă se va modifica radical. Permanent ea se modifică, odată cu „creşterea" noastră, dar adevărata creştere nu uitaţi că este din inimă şi nu din intelect.

În general acordaţi din ce în ce mai mult credit deciziilor inimii, acolo este „esenţa care sunteţi", nu deciziilor copilotului, mintea voastră limitată. Nu trebuie să uitaţi că ea nu este pe atât de a voastră pe cât v-ar plăcea să credeţi. Deciziile luate de ea întotdeauna vă vor sacrifica fără să clipească în favoarea Conştientului Colectiv, acesta la rândul său servind alte interese…

„Valorile" pe care aţi fost obligaţi a le recunoaşte nu au voie să treacă înaintea adevăratelor Valori dacă nu vreţi ca voi înşivă să fiţi o „celulă malignă". Iubirea pentru semeni nu are nimic în comun cu milă sau chiar cu compasiunea ci este o dovadă de înţelegere superioară a Adevărului. A vă manifesta în funcţie de acest nivel de înţelegere este cel mai firesc lucru, dacă nu vă veţi tot raporta la ceea ce fac sau spun semeni care nu au încă acces la acest nivel de înţelegere.

Spiritul de turmă trebuia să fie înlocuit prin înţelegerea adevărată a mesajului de Iubire adus de Iisus, că o eliberare de prezumtive vini şi preluarea măturică a responsabilităţilor unei evoluţii individuale, fapt încă rar întâlnit până astăzi. Nu trebuie să vă iluzionaţi că o comportare „etică şi morală" ar însemna o evoluţie satisfăcătoare, ba dimpotrivă, înseamnă o recunoaştere în plus a pseudovalorilor cu care aţi fost îndoctrinaţi. Judecaţi cu inima voastră ce este „dreptul de proprietate" sau „banul" din care s-a ajuns a se face o adevărată religie.

Vedeţi singuri ce „servicii” aduce civilizaţiei noastre sau ce deservicii. Vedeţi singuri ce stă la baza entropiei la care am ajuns.

Verificaţi singuri cum este cu sănătatea corpurilor fizice, priviţi atent în jur şi vedeţi care sunt caracteristicile celor care sunt bolnavi şi cu ce se diferenţiază ei de cei care nu se îmbolnăvesc aproape niciodată. Nu luaţi de bune poveştile cu sistemul imunitar sau alte găselniţe, mergeţi mai profund cu înţelegerea. Veţi constata singuri că undeva este împricinat un anume nivel – vibratoriu spun eual celor ce se tot îmbolnăvesc. Cu alte cuvinte, coborârea pe o anumită treaptă a vibraţiilor, specifică informaţiilor respective. Nu uitaţi că alcătuirea corpului fizic este urmărea unui complex program informaţional, care arhetipal a fost făcut să nu fie destructibil. Cu informaţiile pe care noi i le-am facilitat l-am adus la slabele lui randamente de astăzi. Programul însă este în fiecare celulă şi este pe deplin resuscitabil.

Modalităţile pentru accederea la Conştiinţa Deplină pot fi foarte variate şi întotdeauna catalizate de prezenţa unui „antemergător”, adică a unuia mai înaintat „pe cale”. Ideal ar fi un „Maestru”, dar nu sunt prea mulţi disponibili. Aceasta deoarece dezarhivarea are loc în contextul creat de paradigmă entropică şi multe sunt confuziile care sunt de trecut.

Va trebui însă să îţi alegi cu mare grijă maestrul, deoarece o pseudocunoastere te va îndepărta de momentul dezarhivarii propriei arhive. Un Maestru nu îţi va arăta niciodată calea lui ci pe a ta, care este unică şi pe care doar el o poate simţi şi scurtă prin mijloace de el întrezărite dar specifice ţie. El însă nu îţi va putea face temele, tot ale tale for fi...

Să nu credeţi că, dacă am apelat la acest termen tradiţional am decăzut din Cunoaştere. Mintea limitată desparte nişte aspecte care sunt una, căci nu pot exista decât modalităţi de accedere la cunoaştere oarecum diferite, însă cunoaşterea, ştiinţa ca atare rămâne doar

una, importanta fiind finalitatea nu modalitatea aleasă. Cea care te duce mai departe mie mi se va părea firesc de dorit oricărei alteia.

Va mai pot sfătui să fugiţi cât puteţi de dogme, chiar ambalate frumos cu fundiţa, sub denumirea de principii. Şi, în general feriţi-vă de toate ambalajele suspect de atrăgătoare. Cineva a avut prea multă grijă de ambalaj…

Fiţi foarte circumspecţi cu tot conţinutul eticii şi moralei şi chiar al tradiţiilor şi istoriei. S-au depus multe eforturi pentru că ele să arate exact aşa şi nu tocmai gratuit. Încercaţi să vedeţi exact unde au dus aceste eforturi, cam care era menirea lor.

În ceea ce priveşte dogmatismul, el operează la nivele de-a dreptul surprinzătoare. Îl vei descoperi la partenerul de viaţă, la lăcaşul de cult dar şi la profesorul fiului tău, la medic sau la omul de ştiinţă, chiar la cercetător. Este urmare a dorinţei minţii limitate de a se tot pune la adăpost faţă de un nou imprevizibil, potenţială ameninţare a unei anumite „siguranţe” iluzorii, atribuită staticului de către mintea limitată. Ea nu va înţelege cu adevărat niciodată că nu există absolut nimic static, că există doar o curgere continuă şi numai un veşnic moment viu, cel de Acum.

Nu puteţi uita că Legea este Armonie, Bucurie, Iubire şi nimic mai mult. Ea nu este de temut. Atitudinile noastre ne pot face să ne temem, deoarece creează cicluri cauză-efect perfect armonice, dar care se pot afla în dizarmonie cu Armonia întregului. Evident efectele vor fi la fel de dizarmonice. Experienţele noastre de viaţa vor fi din ce în ce mai elevate dacă vom avea în vedere această minunată simplitate a Legii. În schimb, dacă ne vom conduce vieţile după norme de conduită, după principii etice şi morale avem toate şansele să ne complicăm inutil şi să nu mai fim capabili de a distinge linia dreaptă.

Va fi util să înţelegem cât mai curând că fricile nu pot avea niciun fundament real, că ele aparţin unui mecanism faţă de care avem dreptul de a ne delimita. Ba chiar „datoria”, aş spune glumind desigur. Pentru că chiar nu

avem nicio datorie, dar avem dreptul să „beneficiem” din plin de urmările alegerilor pe care le facem. Ciclul cauză-efect este în Lege şi nu poate fi evitat. El nu mai trebuie perceput ca un ciclu karmic, deoarece vibraţia crescând foarte mult, timpul necesar manifestărilor s-a scurtat proporţional.

În niciun caz nu trebuie să uităm că „lumea” noastră nu se va schimba decât începând cu noi înşine. Dacă vom aştepta ca altul să înceapă, entropia vă tot creşte până va deveni insuportabilă Armoniei Ansamblului, care va găsi, desigur, modalitatea de a scăpa de ea.

Ar fi util să translatam cât mai repede atenţia noastră de la valorile limitate la cele nelimitate, să ne devină cât mai repede la fel de importanta evoluţia semenului nostru în acest plan ca şi a noastră proprie. Pentru că va trebui să înţelegem că în majoritatea trăirilor funcţionam foarte asemănător principiului vaselor comunicante. Nu poţi fi fericire câtă vreme un seamăn este profund nefericit deoarece ţi se va transmite, fără voia niciunuia dintre voi, starea sa. La fel vor sta lucrurile cu absolut toate stările încercate de ceilalţi.

Buzunarele Mamei Pământ sunt pline dar nu nelimitate. Lipsurile nu există decât datorită neînţelegerilor noastre: dacă unul va strânge cât pentru zece, este clar că zece nu vor mai avea nimic de strâns. Ceea ce nu ştiaţi este că nefericirea produsă şi resimţită direct de cei zece se va răsfrânge asupra celui care a produs dizarmonia, pe multiple cai: mai întâi va resimţi empatic senzaţia de nefericire care se va transmite automat, apoi va avea de înfruntat precis urmările unui ciclu cauza efect pe care l-a generat. Doar că, neatent fiind, nu îi va înţelege tâlcul, va spune că întâmplător nu ştiu ce accident sau ce boală sau te miri ce altceva s-a abătut tocmai asupra lui… Dumnezeu asta, care tare nedrept mai este câteodată, va spune în sinea lui…

Dragilor, nu trebuie să vă minţiţi în legătură cu ceea ce eu afirm aici. Lucrurile stau exact aşa, chiar dacă par basme. De fapt este chiar o „poveste pentru trezit” dacă vă

amintiţi de titlu. Şi este deosebit de reală. Tocmai prin asta ar trebui să trezească, să declanşeze dezarhivarea şi apoi să mă căutaţi şi să îmi spuneţi dacă şi-a îndeplinit menirea.

Sper să vă fie greu să mă găsiţi în afara voastră, mai bine căutaţi-mă în inimile voastre, acolo precis mă veţi întâlni. Că persoană nu cred că aş fi prea interesant, deşi am învăţat multe şi din acest plan în această încarnare. Apoi nu persoană care sunt a scris chiar totul. Pentru aceste motive nici nu voi semna cartea decât cu un pseudonim, făcut cadou mie de un spirit la fel de mare ca toate celelalte, dar chinuit de o minte la fel de mică ca a tuturor. Îi mulţumesc pe această cale.

Sunt multe „spirite mari” întâlnite de mine şi care m-au ajutat mult, dar toate rămase încă în spatele unor minţi nu suficient de încăpătoare. Le doresc din inimă să îşi obţină descarcerarea şi libertatea la care precis esenţa lor tânjeşte. Îi aştept cu toată iubirea şi înţelegerea. Ştiu sigur că nu ne-am întâlnit nici întâmplător, nici pentru prima dată ci dimpotrivă, ne cunoaştem de multe vieţi de-a lungul cărora ne-am tot făcut temele împreună.

Dragilor, tot ce aţi citit aici poate fi demonstrat în foarte multe moduri, dar cel mai profitabil va fi să le înţelegeţi prin proprie trăire. Desigur nu am atins decât parte din aspecte şi desigur nu poţi spune chiar totul într-o carte. Pe de altă parte nici nu m-am ferit în mod expres de a vorbi de ceva anume. Pot spune că nu am făcut referiri la nume sau căi mai vechi sau mai noi sau autori mai celebri sau mai puţin. Chiar dacă nu este un manual, scopul acestei cărţi este să vă atragă atenţia asupra existenţei unor planuri ale Existenţei cu rol determinant în evoluţia percepută limitat prin organele noastre de simţ şi procesate limitat de o minte limitată şi ea, alcătuind sisteme de gândire şi cunoaştere pe măsură. Toate acestea pe fundalul unor regii de amploare dar atent disimulate, întinse pe parcursul a cincisprezece secole, cu scopuri meschin deformatoare.

Înţelegerea pe deplin a cine suntem noi cu adevărat, preluarea atributelor nelimitării, despovăraţi de boli şi

suferinţe este ceea ce propun semenilor mei, cu toată responsabilitatea decurgând din Conştiinţa Conştientă. Bucuria trebuie să fie starea noastră firească iar experimentul viaţa trebuie făcut cu toată detaşarea, pentru a rămâne în acord cu Armonia întregului.

Ieşirea din turmă şi evoluţia conştientă, pe deplin responsabilă a individualităţii care suntem fiecare vor face că banca de date viciata, Conştientul colectiv, încetul cu încetul să dispară. Pentru că, evoluând direct sub Lege în totalitate, vom beneficia de Cunoaştere în integralitatea ei, aceasta însemnând omniscienta.

Trebuie să fim conştienţi că totul se va schimba treptat şi firesc. Vor dispărea o mulţime de preocupări fără niciun rost, care acum se datoresc numai jocului şi uitării noastre. Vom tranzita încetul cu încetul de la verbul a face la firescul A FI, vom deveni stări. Aşa am fost creaţi, deci acesta este firescul nostru, chiar dacă acum nici măcar nu-l putem înţelege. În orice caz, ceea ce încă depăşeşte posibilităţile noastre de înţelegere la semenii noştri nu trebuie nici să ne surprindă şi cu atât mai puţin să judecăm.

Nimeni nu ne poate obliga să îi preluăm valorile dar nici nu putem obliga pe cineva să le preia pe ale noastre. Dacă avem un plus de cunoaştere, o putem împărtăşi cu iubire iar dacă va fi sau nu acceptată este responsabilitatea destinatarului. Oricum el va trebui să o experimenteze în propria lui viaţă, pentru a şti cu adevărat ceva. Aşa funcţionează Armonia Legii. O cale infailibilă este aceea de a deveni tu însuţi un exemplu de necontestat. O mărturie vie a ceea ce tu spui. Cine va avea ochi de văzut va vedea. Pentru restul încă nu a venit vremea. Este atât de simplu!

Ce ar putea fi complicat când eşti sub o Lege atât de simplă şi atotcuprinzătoare? Când nu ai de ce să îţi faci probleme, având tot restul Creaţiei alături de tine? Într-o totală Armonie, ce sau cine să îţi producă ceva dizarmonios? Poate vreun semen care încă nu s-a trezit să te atingă din greşeală. Ce mare nenorocire ar putea să fie?

Doar este în somn, ce responsabilitate ai putea să-i atribui? Cândva se va trezi şi nu va mai atinge, nici măcar din greşeală, pe nimeni.

Pare iar poezie dar nu este ceea ce pare a fi. De aici vine acel „întoarce şi celălalt obraz”. Încă nu am ajuns toţi să înţelegem acel minunat de cuprinzător salut din sanscrită, care în urmă cu vreo şase mii de ani spunea „Divinitatea din mine salută divinitatea din tine”.

„NAMASTE!”

Despre PIRAMIDE
— Capitol ataşat

Dragi semeni, mă simt dator să adaug un capitol special dedicat piramidelor, aceste adevărate repere de Armonie plasate inexpugnabil atât pe suprafaţa Terrei cât şi a Lunii noastre dar şi pe planete învecinate nouă. Această datorie vine din faptul că evoluţia mea întreaga, aducerea mea către Credinţa şi apoi către Conştientă, se datorează acestor minunate structuri. Pentru a putea fi înţeles mai uşor, voi schiţa în puţine cuvinte, tot ceea ce ea a modificat în evoluţia mea. Evident este doar cu titlu de informare şi nu are neapărat relevanţă pentru Calea altui semen de-al meu, dar nici exclus nu este.

Că tot omul interesat de a cunoaşte, şi eu am fost unul din cei care a citit destul de mult, în foarte multe domenii. În această zbenguială intelectuală apucasem să citesc de-a lungul anilor câte ceva despre piramide, apoi câteva cărţi, atunci când ele au apărut. În minte deja era un semn de întrebare şi unul de exclamare în dreptul acestui termen. Când un bun prieten a venit dintr-un drum mai lung, cu un nou titlu pe această temă şi mi-a făcut un exemplar cadou, am considerat că „s-a strâns cam mult” pe această temă pentru a mă mai mulţumi cu cele două semne. Şi cum conţinutul cărţii era incitant şi mintea mea foarte dispusă să conteste ceea ce autorii susţineau că experimentaseră, eu neacceptând totuşi să „clasez” un subiect fără argumente rezonabile, am început să merg pe urmele experimentelor lor, de dragul „de a-mi scoate

aceste prostii din cap”. Sunt foarte corect în relatarea mea, chiar aşa îmi motivasem începerea experimentelor.

M-am apucat şi am construit, conform indicaţiilor din una din cărţi, o ministructura respectând întocmai proporţiile Marii Piramide. Primele „victime” aveau să devină bietele plante din ghivecele de pe balcon, de care nu prea avusesem grijă şi care aveau un pământ tare sărăcit de substanţe. Le-am udat numai cu apă ţinută 24 de ore sub acea ministructura. După circa două săptămâni mă aflam deja în faţa „unui miracol”, plantele mele toate dând vlăstari de tot felul, simultan din mai multe puncte de pe tulpiniţe. Pur şi simplu a urmat o adevărată explozie de viaţă în balconul meu. Desigur nu am putut să nu mă minunez. Şi pentru că acest rezultat depăşea chiar ceea ce autorii, probabil din prea multă modestie sau prudenta, scriseseră în cartea lor, am simţit nevoia să diversific experimentele simultan în mai multe direcţii. Am căutat să obţin o tehnologie de construire mai facilă, care să garanteze respectarea proporţiilor, astfel având posibilitatea de a face în paralel mai multe experimente.

Pentru a nu ocupa prea mult spaţiu, am să mă limitez la înşiruirea unor rezultate obţinute. Desigur plantele au fost un prim pas, urmând ca să îmi îndrept atenţia asupra belelelor strânse de-a lungul anilor în propriul trup. Eram „posesorul unei sinuzite” de circa 28 de ani, atât frontale cât şi bilaterale. Nu agreasem ideea unor puncţii şi nicio operaţie nu îmi surâsese, mai ales că ştiam că şansele de a recidiva erau mari. Ca atare eram dependent de vaso-dilatatoare, fără de care nu mă puteam descurca deloc. Mi-a venit ideea de a înlocui Bixtonim-ul cu picături de apă ţinută sub piramida. Rezultatul a fost ca în două săptămâni am scăpat definitiv atât de infecţia respectivă, cât şi de hemoragiile nazale cotidiene. Mucoasa se refăcuse chiar din a treia zi.

Apoi am început să beau această apă, la început cu prudenţă, apoi ajungând la doi litri pe zi. Sufeream şi de hiperaciditate gastrică, vecină cu un început de ulcer gastric. De aceea am hotărât să fac această încercare. În

scurt timp prizele de bicarbonat de sodiu sau alte mijloace de neutralizare nu au mai fost necesare, dar aveam să constat că, fără să urmăresc vreun rezultat de acest gen, nu îmi mai erau necesari nici ochelarii de vedere pe care îi foloseam la citit (+ 2, 50) şi aveam să constat şi o serie de modificări majore în atitudinea mea faţă de abor darea vieţii: mai mult curaj, dispariţia senzaţiei de stres, o putere de concentrare crescută şi creşterea abilitaţilor de a mă adresa semenilor mei.

O surpriză şi mai mare aveam să constat într-o dimineaţă, când primul meu gând a fost: „Dar desigur că Dumnezeu există, cum de am fost atât de orb să nu văd până acum?!” Crescut în epoca bine cunoscută, de o mamă care fusese catolică deoarece crescuse şi trăise primii douăzeci şi trei de ani în Cehia, apoi venind între ortodocşii din care se trăgea, nu a mai găsit condiţiile de a se racorda la vreunul din culte, şi de un tată cadru militar, eu am considerat întotdeauna că sunt ceea ce se numea ateu. În acel ateism din mintea mea, eu formulam cel mai ades că omul este şi Dumnezeu dar şi Diavol.

Vă daţi seama că în acea dimineaţă m-am simţit foarte bulversat, căci nu puteam înţelege cum te poţi culca convins că eşti ateu şi să te şcoli cu această idee, care desigur venea dintr-o părticică din ţine de care nu erai conştient până atunci. Vă asigur că senzaţia ar fi uluit pe oricare dintre voi, căci în final era o puternică senzaţie de dualitate.

Pe parcursul experimentelor am fost ghidat de o nestăvilită sete de cunoaştere, acceptând cu drag orice risc al oricărui experiment pe propriul corp, numai să ştiu, să pot înţelege. Ca atare au mai fost multe alte „descoperiri” uluitoare pentru mintea mea: aveam să constat că această apă ştie să vindece răni, să grăbească lipirea unor tăieturi, să dezinfecteze sau să stopeze apariţia băşicilor de lichid consecutive arsurilor. Chiar şi usturimea de ochi lacrimogena din momentul în care tăi ceapă dispare la atomizarea acestei ape pe pleoape. Dar multe acum îmi scapă, deoarece au intrat de mult în

obiceiul cotidian al familiei şi nu le mai sesizez.

Apoi, constatând fără niciun dubiu că această apă nu a ştiut să facă decât bine, am extins cercetarea prin construirea unei structuri mai măricele, sub care am început să stau câte un sfert de oră. Odată cu această decizie lucrurile au început să capete amploare din ce în ce mai mare. Un eveniment nu tocmai dorit în viaţa mea avea să îmi pună la grea încercare echilibrul psihic şi i-am făcut faţă tocmai mărind la jumătate de oră intervalul de timp petrecut sub acea structură. Aş putea spune că a fost un fel de meditaţie începută intuitiv, eu până atunci nepreocupându-mă în niciun fel de vreo tehnică folosită în şcoli spirituale, de care aproape nu aveam habar.

Din momentul în care am ales să petrec zilnic măcar acea jumătate de oră sub piramida, pot spune că ceva sau cineva sau cumva am început să fiu „ghidat” în viaţă. Îmi ieşeau în cale cărţi, oameni sau evenimente de care aveam nevoie pentru a-mi întregi nivelul de cunoaştere şi înţelegere. Pe de altă parte aspecte pe care mintea mea le urmărea dorindu-le, parcă se tot îndepărtau şi nu puteam să le ating, orice aş fi încercat. Când totul începea să fie „alarmant” de clar, senzaţia de drum trasat dinainte devenea tot mai manifesta. Densitatea de evenimente pe unitatea de timp avea să crească mereu, toate convergând către o înţelegere diferită a lumii şi vieţii, mult mai complexă şi mai nuanţată şi o atenţie mult mai mare decât cea obişnuită avea să pună stăpânire pe mine.

Între timp cunoscuţi aveau să afle de preocupările mele şi să mă roage să îi ajut, astfel având oportunitatea de a experimenta şi dincolo de limitele propriului meu corp. Au urmat apoi, cum era şi firesc, preocupări de terapie. Între timp cunoaşterea mea se mărise, înglobând zone care nu îmi fuseseră prea familiare până atunci: câte un curs de medicină, cărţi de diferite niveluri preocupate de înţelegerea „spirituală”, practici terapeutice neconvenţionale sau tradiţionale, oameni care practicau diferite metode terapeutice şi multe altele asemenea.

În toate demersurile făcute pot spune că am simţit că

niciun gest nu este întâmplător şi nici urmările acestor gesturi ale mele. Senzaţia de „călăuzit” nu m-a părăsit decât foarte recent, când nivelul de cunoaştere şi înţelegere a atins valori destul de ridicate. Interesant de remarcat însă a fost altceva: eu aveam în spate motivaţia dorinţei de a înţelege, dar pe parcursul a mulţi ani nu aveam să înţeleg de fapt nimic ci doar să observ. Am ajutat semeni să scape de boli grave dar nu reuşeam să înţeleg cu adevărat nimic. Făceam clasică cercetare a minţii limitate care nu reuşea, pur şi simplu, să pătrundă în adevărul din spatele fenomenelor observate.

Înţelegerea avea să vină după mulţi ani, când apucasem să aflu că nu trebuie musai să cercetezi cu mintea limitată. Când simplitatea Adevărului nu mai avea darul de a mă şoca în aşa măsură încât să îmi pară de neconceput: abia după dezarhivarea despre care v-am tot pomenit. Deci, **iată de fapt ce este PIRAMIDA**: o structură materială capabilă că, prin armonia matematică cuprinsă în raporturile dintre lături, unghiuri şi restul detaliilor constructive, să păstreze aparent „încifrat” programul informaţional al întregii Creaţii, programul arhetipal. Ea poate fi percepută şi că o formă rezonanţă, deoarece receptează dar şi transmite vibraţii de un înalt nivel şi mai poate fi înţeleasă ca un sistem inteligent şi viu, deoarece ordonează şi armonizează multe benzi de frecvenţă. De aceea nu dimensiunile ei sunt cele determinante ci doar păstrarea raporturilor, cele care, de fapt, deţin „secretele Creaţiei”.

Ca atare, prezenţa acestor structuri în preajma noastră este absolut şi indubitabil benefică, ea aducând Legea între noi şi în corpurile noastre fizice, descătuşând limitele minţilor noastre şi făcându-le mai permeabile pentru Cunoaşterea Absolută. Încercarea de a le cerceta cu mintea limitată şi speranţa de a le înţelege este o pretenţie absurdă. Toţi cei care au făcut-o la acest nivel s-au limitat la ipoteze şi observaţii, ajungând până la urmă să se proptească tot în frici de tot felul.

Dragilor, aceste structuri au păstrat Armonia pentru

noi, ele nu au cum să facă rău iar speculaţiile minţii limitate s-au datorat în întregime unor observaţii corecte dar absolut eronat interpretate.

Deshidratarea accelerată a unor ţesuturi biologice moarte este un fenomen armonios, menit să împiedice procesele de degradare. Durerile apărute în timpul tratamentelor sunt absolut fireşti, deoarece organismul fizic manifesta rezistenta atât la instalarea cât şi la dezinstalarea unor dezechilibre energoinformaţionale. Şi toate celelalte...

Când am început să practic meditaţia, desigur nu am renunţat la structură piramidală de deasupra creştetului. Şi în prezent meditaţiile mele zilnice, între 2 şi 6 ore, le fac în aceleaşi condiţii. Pot spune că am poate mii sau zeci de mii de ore sub aceasta structura şi nu cunosc nicio manifestare care să se fi putut constitui în vreun semnal de alarmă. Am aflat că au fost discuţii pe această temă şi prin presă dar sunt absolut convins că nimeni, niciodată nu va putea, cu mâna pe inimă, să afirme că o astfel de structură i-a indus cu adevărat nici măcar un disconfort ci dimpotrivă.

Apă, acest lichid despre care chiar nu ştim mai nimic deşi suntem 70 de procente apă atât noi cât şi suprafaţa acestui Pământ, are surprinzătoarea proprietate de a prelua informaţia astfel stocată şi a o înmagazina pe termen foarte lung. Tot ea poate transporta această informaţie de la „începuturi” la nivelul fiecărei celule din corpul nostru fizic şi de a reinstaura armonia şi Legea la acel nivel. Această apă structurata informaţional nu se mai „strica”, alterare obişnuită de acum pentru apa noastră potabilă. De fapt ar fi cazul să înţelegem că, practic, nu apă se alterează. Ea, fiind solventul cel mai bun pentru o gamă foarte largă de substanţe, este „martora” proceselor de alterare a substanţelor cu care este impurificată.

Absolut la fel cu „apă sfinţită”, odată ce a primit o „informaţie” înalt vibratorie care să o structureze, se „separă de substanţele care o impurifica”. Dacă veţi ţine 24 de ore apa de la reţea sub piramida, spre exemplu într-

un PET de 2 litri, veţi constata că pe fundul sticlei se afla un sediment semnificativ. Agitaţi bine sticla şi apoi lăsaţi-o iar să se decanteze. Veţi vedea că stratul sedimentat este şi mai mare. Fără să mişcaţi sticlă, puteţi „trage" cu un furtunas că cele folosite la perfuzie, pe principiul folosit la scoaterea benzinei din rezervorul auto, apă curată, evitând să introduceţi furtunaşul prea aproape de fundul sticlei. În acest fel obţineţi o apă suficient de curată din ceea ce „reţeaua" va aduce, cu pretenţia de apă potabilă. Această apă o puteţi consuma fără teamă, a fost „curăţita" de majoritatea impurităţilor şi în plus, deţine informaţie capabilă să readucă „normalitatea" în „programele" de funcţionare ale mecanismelor intime din interiorul celulelor corpului vostru.

Bănuiesc că am reuşit să explic destul de clar aceste aspecte, pentru a clarifica nişte lucruri nu tocmai înţelese până acum. Nu de mult discutăm cu un suferind cronic de rinichi, care se laudă că de mult timp nu bea decât apă fiartă. Spunea că în acest fel spera să împiedice formarea calculilor pe care îi tot „fabrica", deoarece prin fierbere apa ar pierde sărurile minerale conţinute. Este foarte probabil să înceteze să mai „producă" pietre, dacă mintea sa chiar va alege să creadă că apa poate pierde săruri prin fierbere, dar asta numai pentru că mintea sa aşa va alege. În realitate apa nu poate scăpa de săruri dizolvate prin fierbere, cel mult de diverşi compuşi organici, după câte ştiu eu. Dar mai ştiu şi faptul că „apa vie" prin fierbere devine „apă moartă", altfel spus, apă fiartă nu mai întreţine viaţa ci aduce entropie în celulele corpului.

Şi nu mă pot opri să nu pomenesc de „înţeleptele obiceiuri" pe care mama soţiei mi le-a adus aminte zilele trecute, observând că dăm fetiţei noastre apa nefiartă. Ea ne recomandă să-i dăm mai bine ceai fiert sau măcar apă fiartă, pentru a păstra sănătatea copilului. Pot adăuga aici ca fetiţa noastră de un an şi şapte luni nu a consumat de la naştere şi până acum niciun strop de apă ne ţinuta măcar 24 de ore sub o astfel de structură şi laptele pe care I l-am preparat, rece, tot cu această apă a fost pregătit. Nu a

băut niciodată lapte cald ci numai la temperatura camerei şi nici nu agreează supele sau mâncarea calde. Niciodată nu a avut nevoie de un consult medical dar a beneficiat de cele periodice şi întotdeauna a fost remarcată perfectă dezvoltare. Desigur nu ştie ce este aceea o pastilă sau un sirop şi nu văd niciun motiv pentru a afla. Este o fetiţă vioaie, inteligenta şi sociabilă, deja interesată de numărat şi care opreşte copii de vârsta ei pe stradă şi îi îmbrăţişează.

Renunţaţi la aceste obiceiuri absolut nesănătoase, apă fiartă nu este propice vieţii, devine apă moartă. Poate că elimina „riscul" existenţei unor microbi sau germeni patogeni, dar în staţiile de epurare tot de aceştia se scapa, în principal prin clorurare, în lipsa unor mijloace mai puţin chimice şi nesănătoase. Poate în cazul apei netratate din mediul rural acest obicei să aibă o oarecare justificare, deoarece apa din fântâni de mică adâncime poate ajunge să fie infestata prin pătrunderea unor germeni, dar în mediul urban nu văd util un astfel de obicei. Sunt situaţii de excepţie, în cazul unor „epidemii" în special vară, dar atunci populaţia este avertizata să îşi ia măsuri de precauţie. O alternativă mai bună este însă consumul apei plate, şi nu fierberea celei de la reţea. Dacă este cu adevărat ceea ce scrie pe ambalaj, apă plată este „apa vie". Ea a preluat informaţii corecte din straturile pe care le-a avut de traversat şi poate susţine viaţa. Pentru a optimiza această informaţie, poate fi ţinută în ambalajul original sub o structură piramidală, timp de 24 de ore.

Dacă vă amintiţi că „boala" nu este altceva decât o informaţie viciată şi că instalarea/dezinstalarea ei este ca o basculare instantanee, că noi nu vedem aceasta deoarece vedem, practic, doar efectele informaţiei, atunci veţi înţelege de ce apa ţinută sub o structură piramidală poate fi considerată „panaceu universal". Ea va avea sarcina să readucă informaţia arhetipală la nivel de celulă şi să grăbească efectele dezinstalarii informaţiei viciate numită de noi boală, respectiv să înlăture mai repede urmările din corpul nostru fizic, pentru a putea şi noi constata că chiar

am redevenit sănătoşi. Totul este foarte simplu, atât de simplu cum numai Adevărul şi Legea pot fi.

Ceea ce am spus mai sus este valabil pentru oricine şi pentru orice suferinţă instalată pe corpul fizic. Ceea ce va urma se referă la relaţia mea cu piramida şi nu ştiu dacă se poate extinde către general. Este posibil, dacă ne amintim de faptul că în Egiptul Antic în piramide aveau loc iniţieri. Aceste forme ideale, cu energiile pe care le concentrează şi/sau cu care rezonează, pot modifica fundamental toate structurile info-energetice ale unui om cu mine aşa s-a întâmplat.

Fără să intru prea mult în detalii, evoluţia mea a fost grăbită foarte mult, fiind trecut rapid în regimurile vibratorii ale chakrelor celor mai de sus. După ce am fost astfel „pregătit”, a urmat o perioadă şi mai condensată în care, în meditaţii „primeam Cunoaştere”, multă şi din absolut toate domeniile, dar nu în limitele minţii umane. Pur şi simplu convingeri de o viaţă se tot răsturnau cu susul în jos.

Apoi a urmat o „urcare” bruscă pe o verticală imaginară, terminată într-un infinit ocean de lumină blândă şi densă, exact ca o ceată strălucind în jur, de o densitate şi luminozitate şi blândeţe aparte. Cred că şi eu tot ceata eram, căci nu eram eu şi ceaţă, două realităţi aparte. Nu ştiu cât a putut dura, poate secunde sau minute sau ceva mai mult, după care a urmat o adevărată „excursie” pe aceeaşi verticală, în „jos”, dar spre deosebire de ascensiune, acum mi se „arată” cum a luat naştere „lumea noastră”. Şi desigur, am ieşit apoi din meditaţie.

Tot ceea ce am trecut aici cu ghilimele sunt cuvinte care încearcă să aproximeze oarecum un termen practic inexistent. De altfel, în toată cartea ghilimelele au fost folosite şi pentru acest scop, dar şi pentru uzul lor firesc, desigur. Cititorul va trebui să mă înţeleagă, sunt în special stări pentru care cuvinte nu există. Şi va trebui să caute un sens mai agreabil lui, fără a se depărta prea mult de mesaj.

Tuturor celor care au studiat piramida şi s-au proptit în fricile recomand deci cu toată iubirea să renunţe la frică

şi să îşi continue nestingheriţi drumul către Cunoaştere. Ceea ce i-a înspăimântat la un moment dat a fost, desigur, o simplă neînţelegere. De altfel, doar neînţelegerile ne pot înspăimânta, altceva nici nu poate crea acest efect. De ele doar Iubirea ne va vindeca.

Pe de altă parte, tuturor semenilor le recomand cu căldură să caute să înţeleagă, iar dacă nu pot face acest lucru, dacă mintea este cu adevărat prea limitată şi totuşi vor să îşi facă numai bine, să îşi confecţioneze astfel de ministructuri pe care să le ţină în preajma lor, cu o latură a bazei orientată pe direcţia N-S. Dacă vor vrea să consume şi apa ţinută 24 de ore sub astfel de structuri, vor constata singuri după un timp urmările. Sistemul imunitar va răspunde după circa două săptămâni, cei suferinzi de alergii vor constata că le-au pierdut în circa două luni, tot cam în acest interval mulţi purtători de ochelari de vedere vor putea renunţa la serviciile lor şi infinit de multe altele.

Pentru că toate astea să poată avea loc este absolut necesar un singur lucru: nu lăsaţi nicio secundă minţii dreptul de a cărţi, de a se îndoi. Dacă nu veţi avea puterea să o controlaţi nici nu merită să mai încercaţi ceva, va fi doar pierdere de timp. De ce? Pentru că ea guvernează realităţile corpului vostru fizic şi dacă ea se opune, nu puteţi reuşi nimic. Aici nu este vorba de psihologie, cum mulţi au crezut că înţeleg, este vorba de informaţie şi de modul cum ea poate fi făcută să opereze.

Sinele vostru este puternic, dragilor, dar el nu poate guverna corpul fizic decât cu acordul şi sprijinul unei minţi pe cale de a se deschide către informaţia nelimitată. De aceea am insistat când vorbeam despre aceste lucruri asupra necesităţii de a o face părtaşă la experienţele voastre de nelimitare.

Acum chiar îmi voi lua rămas bun de la cuvintele pe care ţi le-am adresat dar nu şi de la tine, prietene, cu care oricum voi fi permanent racordat pe calea informaţiei. Dacă vei avea nevoie de ajutor, îl sigur că el va veni întotdeauna. Doar nu lasă mintea să îl limiteze, să nu emită preferinţe de unde ar vrea ea să primească şi de unde nu.

Ce este al tău este pus de o parte... Tu, cel mult, mulţumeşte...

Cu iubire, octav

www.freewebs.com/octaviantiganus
www.freewebs.com/servicii o ţiganus
www.freewebs.com/civilizatiaaalesschimbarea